

Jodi Picoult

Yapboz

ÖNSÖZ

ÖNSÖZ

Canavar nihayet kapıdan içeri girdiğinde yüzünde bir maske vardı.

Ona öylece uzun uzun baktı; maskenin ardındaki kendisinden başka kimsenin görememesine şaşırmişti. Bahçesindeki çiçekleri sulayan yan komşuydu o. Asansörde gülümseyen yabancıydı o. Caddede küçük bir çocuğun elinden tutup karşıya geçmesine yardım eden adamdı o.

'Göremiyor musunuz?' diye başırmak istedi. 'Farkında değil misiniz?'

Oturduğu sandalye tam bir cendereydi. Elleri okul çağındaki küçük bir kızınki gibi kucağında, omuzlan dimdikti, ama kalbi yerinden fırlayacak gibiydi; sanki göğsünde bir denizanası kıvranıyordu. Nefes almak ne zamandan beri bilinçli olarak hatırlaması ve yapmayı unutmaması gereken bir şey haline gelmişti? 15

İki yanında güvenlik görevlileri vardı. Onu sava masasının yanından geçirip hâkimin karşısına, savunma avukatının oturduğu yere götürdüler. Salonun köşesinden bir televizyon kamerasının ıslığa benzeyen sesi geldi. Bu bildik bir görüntüydü, ama o görüntüyü daha önce hiç o açıdan görmemiş olduğunu fark etti. Bakış açını değiştirirsen görüş açın da tamamen değişir.

Gerçek, kucağında oraya bırakılmış bir çocuk gibi oturuyordu. Düşündüğünü yapacaktı.

Bunu bilmek normalde onu engellemeliydi, ama aksine, konyağın verdiği sıcaklık gibi damarlarında dolaştı. Haftalardır ilk kez kendini ciğerleri suya girmeden önce aldığı nefesi tutmaktan birer kora dönmüş halde denizin dibinde yürür gibi hissetmiyordu; başına gelecek şeyi bilse, o nefesi daha derin ve daha temkinli alırdı. O korkunç yerde, o korkunç adamı izlerken kendini aniden eskisi gibi normal hissetti. Bu hisle birlikte en normal düşünceler aklına geldi:

Kahvaltıdan sonra mutfak masasını silmemiştir, kütüphaneden alman ve evin içinde bir türlü bulunamayan kitap kirli çamaşır sepetinin arkasındaydı, arabasının yağ değişimini neredeyse iki bin beş yüz kilometre geçirmişti. Güvenlik görevlileri iki saniye içinde adamın yanından çekilip avukatıyla konuşması için ona müsaade edecekti.

Parmakları çantasının içinde sırasıyla çek defterinin deri kapağına, güneş gözlüklerine, bir ruja, ambalajından çıkmış bir Life Saver şekerine dokundu. En sonunda aradığını buldu ve kavradı; bu kavrayışın kocasının elinin kendi elini kavrayışına benzemesine şaşırıldı.

Bir adım attı, bir adım daha, sonra bir tane daha; artık canavarın korktuğunu hissedebilecek, gömleğinin beyaz yakasının pardösüsünün siyah kenarıyla oluşturduğu tezadı görebilecek kadar yakınındaydı. Siyah ve beyaz; nihayetinde her şey bundan ibaretti.

Bir an neden kimsenin kendisini durdurmadığını düşündü. Neden kimse bu anın kaçınılmaz olduğunu, kendisinin buraya gelip bunu yapacağını farkedememiştir? Onu en iyi tanıyanlar bile sandalyesinden kalktığı sırada engellemeye çalışmadı.

Tıpkı canavar gibi kendisinin de maske taktığını işte o an kavradı. Çok akıllıca, çok gerçek bir maskeydi; neye dönüştüğünü kimse görememiştir. Ama maske artık parça parça dökülüyordu. Tamamen düştüğünde, 'Bütün dünya görsün/ diye düşündü.

Silahı sanığın kafasına dayayıp tetiği peş peşe dört kez çekerken o anda kendini kendisinin bile tanıyamayacağını biliyordu.

I
Sebepsiz yere bir darbe aldığımızda, karşılığını çok şiddetli vermeliyiz; öyle ki, bize vuran kişi bunu bir daha yapmaması gerektiğini öğrensin.

Charlotte Bronte

Jane Eyre

BİR

En iyi performansımı daima kapanış duruşmasında göstermişimdir. Öncesinde pek bir şey düşünmeksizin mahkeme salonuna girebilir, jürinin karşısına çıkabilir, onları adalet isteğiyle yakıp tutuşturacak bir konuşma yapabilirim. Yarım kalmış işler beni çılgına çevirir; her şeyi geride bırakıp bir sonraki davaya geçebilecek şekilde düzenlemem gerekir.

Patronum herkese önceki hayatında garsonluk yapmış savcılar falan (yani bir koltukta iki karpuz taşımaya alışık olan kişileri) işe almayı tercih ettiğini söylüyor. Ben de hukuk fakültesini bitirebilmek için bir mağazanın hediye paketi bölümünde çalışmıştım; bu sanırım her şeyi açıklıyor.

Bu sabah bir tecavüz davasının son duruşmasına ve bir de yeterlik duruşmasına gireceğim. Öğleden sonra, enkaza dönmüş bir arabanın içinde bulunan kan lekesiyle ilgüi olarak bir DNA uzmanıyla buluşacağım. Lekede ne dikkatsizlik nedeniyle ölüme sebebiyet verdiği iddia edilen sarhoş şoföre ne de ölen kadın yolcuya ait beyin parçacıkları var. Caleb banyonun kapısından kafasını uzattığında aklımdan bunlar geçiyor.

Caleb'in yüzü geceye merhaba diyen ay gibi aynada beliriyor. Nathaniel nasıl oldu?

Suyu kapaüp havluya sarmıyorum. "Uyuyor," diyorum.

Caleb bir süredir garaajda kamyonetini yüklüyordu. Kocam taş işleri, briket patikalar, şömineler, granit merdivenler, taş duvarlar yapıyor. Teni kış kokuyor; yöreye özgü elmalar olgunlaştığında Maine'i saran bir koku bu. Flanel gömleği çimento torbalarının dışındaki tozdan çizgi çizgi olmuş. Ateşi düştü mü? diye soruyor lavaboda ellerini yıkarken. Oğlumun ateşini kontrol etmemiş, hatta onu bu sabah henüz görememiş olmama rağmen, "Düştü," diyorum.

Yeterince istersem bunun gerçek olacağını düşünüyorum. Nathaniel dün gece o kadar da kötü değildi, ateşi 37 dereceyi geçmedi. Pek iyi görünmüyordu, ama bu onu (özellikle de duruşmaya gireceğim bir günde) okula göndermeme engel değildi. Her çalışan anne öyle çıkmazlar yaşar kalmıştır. İşim nedeniyle kendimi yüzde yüz evime veremiyorum, evim nedeniyle kendimi yüzde yüz işime veremiyorum ve ikisinin de alarm verdiği bu gibi zamanlardan korkarak yaşıyorum. Evde kalmak isterdim, ama bu toplantıyı kaçırırım.□ Fred müşterileri planlara bakmaya davet etmiş; hepimiz□ orada olup iyi bir gösteri yapmalıyız. Caleb saatine bakıyor ve bir inilti koyuveriyor. "Şimdiden on dakika geç kalmışım."

Çoğu taşeron gibi onun günleri de erken başlayıp erken bitiyor. Şu an içinde bulunduğumuz durum, Caleb kamyonetle ilgilenirken Nathaniel'i okula götürme işinin bana kaldığı anlamına geliyor.

141 Caleb yanımdan geçip cüzdanını ve kepini alıyor. "Hastaysa okula gönderme..."

Elbette, diyorum, ama bedenimi ateş basıyor. İki Tylenol bana zaman kazandırır; Bayan Lydia beni arayıp oğlumu almamı söyleyene kadar tecavüz davasını bitirmiş olurum. Bunu düşünüyorum, üzerinden daha iki saniye geçmeden düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum.

Nina. Caleb kocaman ellerini omuzlanma koyuyor.

Bana patlamak üzere olan bir baloncukmuşum gibi dokunan, ama aynı zamanda dağılmak üzereyken beni bir arada tutacak kadar da güçlü olan o eller yüzünden âşık oldum Caleb'e.

Ellerimi onunkilerin üstüne koyuyorum. "O iyi olacak," diyorum ısrarla ve olumlu düşünmenin verdiği güçle. Ardından yüzümde ikna derecesi yüksek bir savcı gülümsemesi beliriyor. "Hepimiz iyi olacağız."

Caleb duyduklarına inanmak için bir süre duraksıyor. () zeki bir adam, aynı zamanda yöntemli çalışan ve dikkatli

biri. Yeni bir projeye geçmeden önce elindeki büyük bir titizlik ve kesin bir ustalıkla bitirir, kararlarını da aynı şekilde verir. Hayatımın yedi yılını, her gece yanında yatmamın onun temkinliliğinin birazım alıp götüreceğini, birlikte geçirilecek bir ömrün ikimizin de aşırılıklarını törpüleyeceğini umarak geçirdim.

Saat dört buçukta Nathaniel'i alırım, diyor Caleb.

Ebeveynlik dilinde bu, bir zamanlar 'Seni seviyorum,' cümlesinin verdiği anlamı karşılık geliyor.

Eteğimin arkasındaki kopçayı kapamaya çalışırken dudaklarının hafifçe başımın tepesine değdiğini hissediyorum.

Altıda evde olurum.

Ben de seni seviyorum.

Kapıya doğru yürüyor, başımı kaldırıp baktığımda onun görüntüsüyle çarpılıyorum: Omuzlarının genişliği, gülümserken dudak kenarlarının oluşturduğu kavis, ayak parmaklarının kocaman botlarının içinde kımıldaması.

Caleb kendisini izlediğimi fark ediyor. "Nina," diyor, gülümsemesi yüzüne iyice yayılırken. "Sen de geç kaldın."

Komodinin üzerindeki saat 07.41'i gösteriyor. Oğlumun karnımı doyurmak, onu giydirmek, çocuk koltuğuna oturtup arabanın arka koltuğuna yerleştirmek, Biddeford'dan geçip okuluna götürmek ve geride saat 09.00'da Alfred'deki üst mahkemede olmama yetecek kadar süre bırakmak için on dokuz dakikam var.

Oğlumun uykusu ağırdır, çarşafları yatağından kasırğa geçmiş gibi karmakarışık olur. San saçları da çok uzadı, geçen hafta kestirmemiz gerekiyordu. Yatağın kenarına oturuyorum.

Bir mucizeyi izlemek için iki saniye daha harcamışım, ne fark eder?

Beş yıl önce hamile kalmamış olmam gerekiyordu. Aslına bakılırsa, yirmi iki yaşımıdayken yumurtalığımdaki kisti alan kasaptan bozma kadın doğum uzmanı yüzünden hayatım boyunca hiç hamile kalamamam gerekiyordu. (. en

iyice düşüp haftalarca kusma nöbetleri geçirince bir iç hastalıkları doktoruna gitmiştim, korkunç bir parazit yüzünden öleceğimden veya bedenimin organlarımı artık reddettiğinden emindim. Ne var ki kan testleri kötü bir şeyim olmadığını söylüyordu. Aksine o kadar iyi bir şey vardı ki, banyodaki ilaç dolabının içine bantladığım laboratuvar sonuçlarını bir mucizenin kanıtı olarak o günden sonra aylarca çıkarmadım. Nathaniel uyurken daha da küçük görünüyor; bir eli yanağının altında, diğeriyle oyuncak kurbağasını sımsıkı tutmuş. Bazı geceler onu izleyip beş yıl önce şu an olduğum kişiyi hiç tanımıyor olmama hayretler ediyorum. Beş yıl önce sorsanız, bir çocuğun gözlerinin akınının yeni yağmış kardan daha beyaz olduğunu, küçük bir oğlanın vücudundaki en tatlı kıvrımın boynu olduğunu size söyleyemezdim. Bir elbezini korsan bandanası niyetine kullanacağım ve korsanım hazinesini bulmak için köpekle arama yapacağım ya da yağmurlu bir Pazar günü hazır kekin mikrodalgada ısınma-I sınıfın kaç saniye süreceğine dair deney yapacağım aklımın ucundan geçmezdi. Dünyaya baktığım yüzümle Nathaniel'e baktığım yüzüm aynı değil: Dünyaya yıllarca kesinliklerin gözlüğünden baktıktan sonra o bana en ufak ihtimali bile dikkate almayı öğretti.

Çocuk sahibi olabileceğimi bilseydim ne hukuk fakültesine gider, ne de savcı olurum (şeklinde bir yalan söyleyebilirdim). Bu çok meşakkatli bir iş; her akşam eve götürmek zorunda olduğunuz, futbol maçlarına ve anaokulunda düzenlenen Noel törenlerine hiç de uygun olmayan bir iş. Gerçek şu ki, mesleğimi hep sevdim; işim artık kendimi tanımlama şeklime dönüştü: Merhaba, ben Nina Frost, bölge savcı yardımcısıyım. Ama aynı zamanda Nathaniel'in annesiyim ve bu unvanı dünyalara değişmem. İki unvanımdan hiçbirini çoğunluk hisselerime sahip değil; tam ortadan ikiye bölünmüş durumdayım; yüzde elli-yüzde elli. Ancak gecelerini çocuklarının başına gelebilecek dehşet verici şeyleri düşünerek endişelere kapılıp uykusuz geçiren çoğu anne babanın aksine, benim bu dehşet verici düşüncelere karşı bir şey

ler yapma fırsatım var. Ben beyaz bir şövalyeyim, Nathaniel büyüene kadar Maine eyaletini temizlemekten sorumlu elli hukukçudan biriyim.

Şu anda oğlumun alınma dokunuyorum -soğuk- ve gülümsüyorum. Parmağımla hafif kavisli yanağını ve dudaklarının birleştiği yeri usulca okşuyorum. Uykusunun içinde elimi itiyor, yumruklarını yatak örtüsünün altına sokuyor. Hey! diye fısıldıyorum kulağına. "Kalkma vakti geldi." Umursamaymca üzerini açıyorum ve yataktan idrarın yoğun amonyak kokusu yükseliyor.

Hayır. Bugün olmaz!

Yine de üç yıldır tuvalet eğitimi alan beş yaşındaki oğlum Nathaniel öyle küçük kazalara uğradığında doktorun yapmamı söylediği gibi gülümsüyorum. Gözlerini açıyor. Tıpkı Caleb'in gözleri gibi onunkiler de ışıl ışıl ve kahverengi. Öyle çekiciler ki, o kucaktayken insanlar sokakta beni durdurup bebeğimi sevmek isterdi. j jy Cezalandırılacağından korktuğunu görüyorum.

Nathaniel, diye iç çekiyorum, "Olur böyle şeyler." Yataktan çıkmasma yardım ediyorum ve ıslak pijamasını adeta derisinden soyarak çıkarıyorum; ciddi ciddi karşı koyuyor. Şakağıma sıkı bir yumruk iniyor, geriye doğru sendeliyorum.

Tanrı aşkına Nathaniel! Kelimelerin dudaklarımdan dökülmesini engelleyemiyorum, ama geç kalmam da, yatağını ıslatması da onun hatası değil. Derin bir nefes alıp pijamayı bacaklarından çıkarıyorum. "Üzerini temizleyelim, olur mu?" diyorum daha nazikçe. Yenilgiyi kabul ederek elimi tutuyor.

Oğlum inanılmaz derecede neşelidir. Trafiğin boğucu seslerinde kendince bir müzik bulur, kurbağa dilinde konuşur. Asla düzgün yürümez, inşam sürekli bir yere çekiştirir. Dünyaya bir şair gibi huşuyla bakar. İşte bu yüzden, küvetin kenarından dikkatle bana bakan bu çocuk benim tanıdığım çocuk değil.

Sana kızmadım. Nathaniel utanarak başını eğiyor.

Herkesin başına böyle kazalar gelebilir. Geçen sene arabayla□
bisikletini nasıl ezdiğimi hatırlıyor musun? Üzül müştün,□
ama isteyerek yapmadığımı biliyordun. Değil mi? Oğlumla
mı yoksa Caleb'in granit bloklarından biriyle mi konuşuyorum,
bilmiyorum. "Peki, sessizlik tedavisi uygula bakalım."
Bu bile işe yaramıyor, onu yanıt vermesi için kızdıramıyorum.
Haa! Seni neyin daha iyi hissettireceğini biliyorum...□
Disney VWorld svveatshirt'ünü giyebilirsin, iki gün üst üste□
giymiş olacaksın.

Seçme şansı olsa Nathaniel o şeyi her gün giyerdi. Odasındaki
tüm çekmeceleri altüst ediyorum, sweatshirf ü kirli
çarşafların arasında buluyorum. O sırada beni takip eden
Nathaniel giysiyi elimden kapıyor ve başından geçirmeye
çalışıyor.

Dur bakalım, diyorum sweatshirt'ü elinden alarak.

Biliyorum, söz verdim, ama bunun her yeri çişli, Nathaniel.□
Okula böyle gidemezsin. Önce yıkamamız gerek.

181 Nathaniel'in alt dudağı titremeye başlıyor ve ben -
yetenekli arabulucu- pazarlığa başlıyorum.

Tatlım, yemin ederim bu akşam yıkayacağım bunu.□

Bütün hafta giyebilirsin. Hatta önümüzdeki hafta boyunca□
da. Ama şimdi bana yardımcı olman lazım. Hemen bir şeyler□
yemeliyiz ki, vaktinde çıkabilelim. Anlaştık mı?

Tamamen teslim olmam sayesinde on dakika sonra anlaşmaya
varıyoruz. Nathaniel elde çabucak sudan geçirdiğim,
kurutma makinesinde alelacele kuruttuğum ve evcil
hayvan spreyiyle kokusunu giderdiğim o saçma Disney
VWorld svveatshirt'ünü giyiyor. Umarım Bayan Lydia'nın
kokuya alerjisi yoktur. Ve belki Mickey'in kocaman gülümsemesinin
üzerindeki lekeyi kimse farketmez.

İki tahıl gevreği kutusunu birer elime alıyorum. "Hangisini
istersin?"

Nathaniel omzunu silkiyor; o an itibariyle sessizliğinin
sebebinin utançtan çok beni sinirlendirmek olduğuna karar
vermiş durumdayım. Ve işe bakın ki, bunu başarıyor.

Eline bir kâse tahıl gevreği verip onu tezgâha oturtuyorum. İçinde olduğu büyük korkudan kurtarmak adına neşeyle, Erişte, diyorum. "Veee... Vaay! Dün akşam yemeğinden kalma bir tavuk budu! Üç tane kremalı bisküvi... Ve kereviz saplan; böylece Bayan Lydia beslenme piramitleri yüzünden anneye bağıramayacak. İşte burada."

Hava geçirmez poşetin fermuarını çekip Nathaniel'in çantasına koyuyorum, kendime kahvaltı olarak bir muz alıyorum ve mikrodalga fırının saatine bakıyorum. Nathaniel'e (bu sefer canını yakmayacak ve Caleb'in de haberi olmayacak) iki Tylenol daha veriyorum. "Tamamdır," diyorum. Şimdi gitmemiz lazım.

Nathaniel yavaşça spor ayakkabılarım giyiyor ve bağcıklarını bağlayabilmem için küçük ayaklarını sırayla bana uzatıyor. Yün ceketinin fermuarım kendisi çekebiliyor, dengesini kurmakta bazen zorlansa da, çantasını sırtına kendisi takabiliyor. Çanta o incecik omuzlarda kocaman duruyor; bu haliyle bazen bana dünyanın yükünü sırtında taşıyan Atlas'ı hatırlatıyor: 119

Arabada giderken Nathaniel'in en sevdiği kaseti (Beatles'm The YJhite Albüm) teybe koyuyorum, ama 'Rocky Raccoon' bile onu içinde bulunduğu ruh halinden çıkaramıyor. O sabah yatağın ters tarafından kalktığı kesin... 'Daha doğrusu ıslak tarafından/ diye düşünüyorum iç geçirerek. Beynimdeki cılız bir ses, on beş dakika sonra bunun başka birinin sorunu olacağı için şükretmem gerektiğini söylüyor. Dikiz aynasından Nathaniel'in sırt çantasının sallanan askısıyla oynadığını görüyorum; önce ortadan ikiye, sonra da dörde katlıyor. Tepenin dibindeki dur işarete geliyoruz. Nathaniel, diye fısıldıyorum, sesim motor gürültüsünden ötürü güçlkle duyuluyor. Bana bakınca gözlerimi kısıp dil çıkarıyorum.

Tıpkı babası gibi hafifçe gülümsüyor.

Arabanın ön konsolundaki saatin 07:56 olduğunu görüyorum.

Planladığımın dört dakika önündeyim.

Düşündüğümden çok daha iyi performans sergiliyoruz.

Caleb Frost'a göre duvarlar, istenmeyen bir şeyi dışarıda bırakmak veya değerli bir şeyi içeride tutmak için örülür. Çalışırken, parlak granit taşları ve sert kireç taşlarını yerlerine dizerken, çimenlik bir alanın kenar boyunca o üç boyutlu kalın duvarları inşa ederken genellikle bunu düşünür, inşa ettiği kale duvarlarının içinde yaşayan aileleri düşünmeyi sever: Yalıtılmışlar, güvendeler ve korunaklılar. Bu elbette ki gülünç bir tez. Caleb'in inşa ettiği duvarlar sur yüksekliğinde değil, diz boyunda. Aralarında garaj girişleri, patikalar ve aşmalı kameryeler için ayrılmış kocaman boşluklar var. Caleb, ağır elleriyle duvarlarını şekülendirdiği her evin önünden geçerken ev sahiplerinin çocuklarıyla birlikte akşam yemeğine oturduklarını, uyum ve neşenin yemek masasını görünmez bir örtü gibi sardığını, taşın temellerin duygusal temellerin atılmasına vesile olduğunu hayal eder.

Caleb gösteriye başlamasını bekleyen müteahhit Fred ve mülk sahibi VVarren ailesiyle birlikte bahçenin kenarında duruyor. Arsa huş ağaçları ve akçaağaçlarla kaplı; ağaçların bazısı evin ve kanalizasyon sisteminin yerini belirlemek için işaretlenmiş. Bay ve Bayan VVarren birbirlerine neredeyse dokunacak kadar yakın duruyor. Bayan VVarren hamile; karnı hafifçe kocasının kalçasına değiyor.

Caleb'in görevi o insanları düşündükleri diğer seçenek olan bir metre seksen santimlik çit yerine arsalarını çevreleyecek bir duvara ihtiyaçları olduğuna ikna etmek. Ama kelimelerin değil, Nina'nın uzmanlık alanı. Fred onu konuşmaya teşvik etmek için boğazını temizleyerek garip sesler çıkarıyor.

Caleb o insanları güzel sözlerle ikna edemiyor, sadece onları neyin beklediğini görebiliyor: Parmaklıkları verandası olan beyaz bir ev. Büyük kelekleri ağzıyla yakalayabilmek için oradan oraya hopleyan bir Labrador. Sonraki sene çiçek açacak bir sıra lale soğanı. Gidonuna yerlere kadar uzanan şeritler takılmış üç tekerlekli bisikletini Caleb'in ustalıkla

yaptığı engele (güvende olduğu söylenen bölgenin sınırına) kadar süren küçük bir kız çocuğu.

Caleb kendini daha önce hiçbir şeyin bulunmadığı o noktaya eğilmiş, somut bir şey üretirken hayal ediyor. O zamana kadar VWarren ailesinin üçüncü üyesi de doğmuş olacak. Caleb o duvarların içinde yaşayacak olan aileyi düşünüyor. Bayan VWarren, diyor bir yandan gülümseyip, diğer yandan doğru sözleri nihayet telaffuz edebilirken. Doğum ne zaman?

[İL

Lettie VViggs oyun alanının bir köşesinde ağlıyor. Zaten bunu her zaman yapıyor. Danny'nin kendisini yumrukladığı iddiasında, ama asıl niyeti Bayan Lydia'mn işini bırakıp koşarak kendisine bakmaya gelip gelmeyeceğini görmek.

Danny bunun farkında, Bayan Lydia da öyle; hatta eline bir şey geçecekmiş gibi ağlayıp duran Lettie hariç herkes bunu biliyor.

Lettie'nin yanından geçiyor. Danny'nin de yanından ge- 121 çiyor, ama Danny artık tanıdığı Danny değil; gemisi battıktan sonra denizdeki bir fıçıya sarılmış bir korsan o.

Hey Nathaniel! diyor Brianna. "Şuna bir bak."

Brianna iyice olgunlaşmış birer kavun kadar yumuşak olan futbol toplarını tutan paravanla, bir başkasının sırası gelene dek sadece beş dakika binilebilen buldozerin yanına çömelmiş. Bir örümcek, ahşap mobilyayla arkasındaki çit arasında tıpkı ayakkabı bağcığı gibi zikzaklı bir ağ örmüş. Ağın bir yanındaki on sentlik madeni para büyüklüğündeki yer ipekle sarılmış.

Bu bir sinek. Cole kayan gözlüklerini burnunda yukarıya itiyor. "Örümcek akşam yemeği için onu sarmalamış."

Çok büyük, diyor Brianna, ama yine de az daha yaklaşıyor. Nathaniel elleri ceplerinde, öylece dikiliyor. Sineği, ağa konuşunu ve yakalanışını düşünüyor; tıpkı kendisinin geçen kış bir kar yığınının içine girip, dipteki çamura saplanan

botunu kaybetmesi gibi. O an sineğin de annesinin kendisine kızacağını düşünerek karda yalınayak yürümek zorunda kaldığı zamanki gibi korkup korkmadığını merak ediyor. Sinek belki de biraz dinlenebileceğini düşünmüştür. Belki de güneşin o ağın arkasından nasıl gökkuşağı gibi görüldüğünü anlamak için bir saniyeliğine durmuş, o sırada örümcek kaçmasına fırsat bırakmadan onu yakalamıştır. Önce kafasını yiyecek, diyor Cole. Nathaniel sineğin vücuduna sıkı sıkıya yapışmış kanatlarını hayal ediyor. Elini kaldırıyor ve hızlıca savurarak ağa vurduktan sonra bir şey olmamış gibi yürüyor. Brianna öfkeleniyor. "Hey!" diye bağılıyor arkasından. Sonra da, "Bayan Lydia!" diye sesleniyor. Nathaniel oralı olmuyor. Kafasını kaldırıp salıncağın tepesindeki yatay direğe ve kenan bir bıçağın demiri kadar parlak olan tırmanma kafesine bakıyor. Tırmanma kafesi birkaç santim daha uzun. Ellerini ahşap merdivenin basamaklarına koyarak tırmanmaya başlıyor. Bayan Lydia onu görmüyor. Spor ayakkabılarından aşağıya çakıllar ve toz yağıyor, ama Nathaniel dengesini koruyor. Tepeye çıktığında boyu babasından bile uzun. Arkasındaki bulutun içinde uyuyakalmış bir melek olduğunu hayal ediyor. Gözlerini kapatıyor ve elleri tıpkı o sineğinki gibi yanlarına yapıştırılmış olduğu halde zıplıyor. Düşüşünü yavaşlatmak için hiçbir şey yapmıyor ve olanca hızıyla yere çarpıyor; canını diğer her şeyden daha az yakıyor bu. En iyi kruvasan? diye soruyor Peter Eberhardt, sanki bir sohbetin ortasındaymışız gibi; oysa kahve makinesinin önünde duruyor ve ben yanma henüz geldim. Left Bank, diye yanıtlıyorum. Düşündüm de, gerçekten bir sohbetin ortasındayız. Tek fark bu sohbetin yıllardır sürüyor olması. Eve biraz daha yakın bir yer düşün.

Bunu cidden düşünmem lazım. "Mamie's." Burası Springvale'de bir restoran. "En kötü saç kesimi?" Peter gülüyor. "Ben. Ortaokul yıllığındaki fotoğrafımda." Yanıt olarak bir kişi değil, yer bekliyordum. Hımm, peki öyleyse. Angeline permasım nerede yaptırıyorsa□ orada.

Peter fincanımı dolduruyor, ama öyle şiddetli gülüyorum ki, elimdeki kahvenin bir kısmı yere dökülüyor. Angeline, Güney Bölge Mahkemesi'nin katibi; saçlarıysa kafasının üstüne kıvrılmış bir misk faresiyle, yağlanmış fiyonk makarna arasında bir şeye benziyor.

Peter ile aramızda oynadığımız bir oyun bu. Oyunun geçmişi Batı Bölgesi'nde Bölge Savcı Yardımcısı olduğumuz ve tüm vaktimizi Springvale ile York arasında bölüştürdüğümüz zamana dayanıyor. Maine'de sanıklar mahkemeye çıkıp suçlarını kabul edebilir, reddedebilir veya savcıyla görüşmeyi talep edebilir. Eskiden Peter ve ben bir masada karşılıklı oturup poker oyununda asları alıp veriyormuşuz gibi davaları birbirimize satmaya çalışırdık. Şu trafik cezası davasını sen hallet; ben bunlardan bıktım. Tamam, ama giriş yasağı ihlaliyle ilgili davaya sen bak. Artık her ikimiz de üst mahkemede daha ağır suçlarla ilgili davalara baktığımızdan Peter'i nadiren görebiliyorum, ama o yine de ofiste en yakın olduğum kişi.

Günün sözü?

Saat daha on buçuk; günün sözü daha söylenmemiş olabilir. Yine de savcı ifademi takınıp öylece Peter'e bakıyorum ve tecavüz davasındaki son söz ve tavırlarımı oracıkta yeniden canlandırıyorum. "Bayanlar baylar, aslında bu kişinin yaptıklarına kıyasla cezai açıdan daha ağır olan, temel hakları daha çok ihlal eden tek bir davranış var; o da bu kişiyi serbest bırakıp söz konusu suçları yeniden işlemesine izin vermektir."

Peter ön dişlerinin arasındaki boşluktan bir ıslık öttürüyor. Vaay! Mübalağa sanatında gerçekten ustasın.

Bana o kadar parayı bu yüzden veriyorlar. Kahveme koyduğum kremayı karıştırıyorum, sıcak içeceğimin yüzeyinde tıpkı pıhtılaşmış kan gibi topak topak olmasını izliyorum. Bir an için bol beyin parçacıklı davayı hatırlıyorum. Aile içi şiddet davası nasıl gidiyor? Beni yanlış anlama, ama şu mağdurlardan usandım artık.□ Bu insanlar inanılmaz derecede... Yardıma muhtaçlar mı? diye soruyorum kupkuru bir sesle.

Evet! diye iç çekiyor Peter. "Bir davayı bütün o yüklerle uğraşmamıza gerek kalmadan tamamlamak güzel olmaz mıydı?"

Hmm! O zaman savunma avukatı da olabilirdin. Kahvemden kocaman bir yudum alıp, dörtte üçü hâlâ dolu olan fincanı tezgâhın üzerine bırakıyorum. "Bana sorarsan bir davayı onlar olmadan tamamlamayı tercih ederdim." Peter gülüyor. "Zavallı Nina. Sırada yeterlik duruşman var, değil mi?"

Eee?

Ee'si şu: Ne zaman. Fisher Carrington ile karşılaşacak□ olsan benim ortaokul yıllığındaki o görüntüme benziyorsun.□ Kafa derin yüzülmek üzereymiş gibi yani.

Savcılar olarak savunma avukatlarıyla yüzeysel bir ilişkimiz vardır. Çoğuna isteksizce de olsa saygı duyarız; nihayetinde onlar da sadece işini yapıyor. Ama Carrington farklı bir cins. Harvard'da eğitim almış, kır saçlı, haşmetli ve ciddi. O herkesin babasıdır, ihtiyaç duyana tavsiyeler veren yaşlı beyefendidir. Genel bir ilke olarak jürilerin inanmak istediği türden biridir. Hepimizin başına öyle veya böyle gelmiştir: Onun karşısına, mavi gözleri ve çokbilmiş gülümsemesinin önüne kapı gibi bir yığın kanıt koyanz, ama sonunda samk elini kolunu sallaya sallaya çıkar gider.

Hepimizin Fisher Carrington'dan nefret ettiğini söylememe gerek yok sanırım. Bir yeterlik duruşmasında onun karşısına çıkacak olmak, cehenneme gidip yenilebilecek tek yemeğin çiğ ciğer olduğunu görmeye benziyor; (!arrington her şeyin üstüne tuz biber ekliyor.

Hukukta yeterlik, kişinin soruşturmayı yürütenlerin anlayabileceği şekilde iletişim kurabilmesi anlamına gelir. Örneğin bir köpek kanıt olarak kullanılabilir, ancak bununla ilgili tanıklık edemez. Çocuklara cinsel taciz davalarında tacizcinin suçunu itiraf etmemesi halinde onu mahkum ettirmenin tek yolu, çocuğun tanıklık etmesini sağlamaktır. Ama bundan önce yargıcın tanığın iletişim kurup kurmadığına, gerçekle yalanı birbirinden ayırt edip edemediğine ve mahkemede gerçeğin söylenmesi gerektiğinin farkında olup olmadığına karar vermesi gerekir. Bu da küçük bir çocuğa yönelik cinsel taciz davasına baktığım zaman, yeterlik duruşması yapılması için rutin olarak talepte bulunduğum anlamına gelir.

Şimdi düşünün: Beş yaşındasınız ve cesaretinizi toplayıp babanızın size her gece tecavüz ettiğini annenize itiraf etmişsiniz; üstelik babanız bunu birisine söylemeniz halinde sizi öldüreceğini söylemiş. Rutin bir uygulama olarak futbol stadyumu kadar büyük bir mahkeme salonuna çıkmanız gerektiğini düşünün. Bir savcının size soracağı soruları yanıtlamanız gerektiğini düşünün. Sonra da bir yabancının, kafanızı karıştırıp sizi ağlatan ve buna bir son vermesini istemek zorunda bırakan bir avukatın sorularını yanıtlamak durumunda olduğunuzu düşünün. Her sanığın kendisini suçlayan kişiyle yüzleşme hakkı olduğundan, bütün bunları babanız sizden sadece iki metre ötede oturup gözlerinizin içine bakarken yaptığınızı düşünün.

Bu noktada iki şey olabilir. Birinci seçenek: Duruşmaya çıkmak için yeterli bulunmazsınız, yani yargıç davayı reddeder ve böylece siz de bir daha mahkemeye çıkmak zorunda kalmazsınız. Yine de yeterlik duruşması izleyen haftalar boyunca rüyanızda o avukatın size korkunç sorular sorduğunu ve babanızın size bakışlarını görürsünüz; çoğu kez de taciz devam eder. İkinci seçenek: Yeterli bulunursunuz, aynı sahneyi en baştan tekrar yaşarsınız ve bu kez sizi onlarca insan izler.

Bert bir savcıyım, ama size şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, eğer belli bir şekilde iletişim kuramazsanız, Am. m

hukuk sisteminde adalete erişemezsiniz. Yüzlerce cinsel taciz davasına çıktım, tanık sandalyesinde yüzlerce küçük çocuk gördüm. Zamanında onları epeyce zorlayıp, sonunda gerçeği bastırmak için hayallerinde oluşturdukları kurmaca dünyayı isteksizce de olsa yıkmalarına neden olan avukatlardan biri de bendim. Bunların hepsi bir mahkumiyet karan almak adına yapılır. Ama ne olursa olsun, beni yeterlik duruşmasının bir çocuğu travmaya sokmaya tek basma yetmeyeceğine inandıramazsınız. Ben o duruşmayı kazansam bile kürsüdeki çocuğun hiçbir şey kaybetmediğine beni inandıramazsınız. Bütün savunma avukatları gibi Fisher Carrington da oldukça saygılıdır. Tanık kürsüsündeki çocukları ezip o yüksek taburelerin üzerinde birer pelteye çevirmez, onları şaşırtmaya çalışmaz. Gerçeği söylerlerse lolipop hediye edecek bir büyükbaba gibidir. Birlikte girdiğimiz davaların biri hariç hepsinde çocuğun mahkemeye çıkacak yeterliğe sahip olmadığı kararını aldırttı ve fail serbest bırakıldı. İstisna olan o tek duruşmada onun müvekkilini mahkum ettirdim.

Sanık üç yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Mağdur yedi yıl tedavi gördü.

Peter'e bakıp, "En iyi ihtimal," diyorum.

Ha?

Evet, diyorum yumuşacık bir sesle. "Ben de onu kastetmiştim."

Rachel beş yaşındayken anne ve babası boşandı. Hem de çiftin birbirine karşı ağır suçlamalarda bulunduğu, gizli banka hesaplarının ortaya çıktığı, gecenin bir yarısı garaj yoluna kutu kutu boya döküldüğü bir dizi olay neticesinde.

Bir hafta sonra Rachel, babasının vajinasma parmağını soktuğunu annesine söyledi.

Rachel bana bu olayın bir keresinde Küçük Denizkızı geceliğini giymişken ve mutfak masasına oturmuş meyveli mısır gevreği yerken olduğunu anlattı. Bir keresinde de üstünde pembe Cinderella geceliği varken ve anne babasının

yatak odasında Franklin'in videosunu izlerken olmuştu. Rachel'in annesi Miriam, kızının üç yaşındayken bir Küçük Denizkızı geceliği ve bir de Cinderella geceliği olduğunu doğrulamıştı. Ayrıca kocasının kız kardeşinden Franklin videosunu ödünç aldığını da hatırlıyordu. O zamanlar hâlâ birlikte yaşıyorlardı. O zamanlar Miriam bazen kocasıyla küçük kızını evde yalnız bırakıyordu.

Beş yaşındaki bir çocuğun üç yaşında başına gelenleri hatırlıyor olması pek çok kişi için gerçekten hayret vericidir. Tanrı aşkına! Bizim Nathaniel daha dün ne yaptığını söyleyemiyor. Ama o zamanlar Rachel'in aynı hikayeyi tekrar tekrar anlattığını duyamamışlardı. Travmatik bir olayın bir çocuğun boğazına yumru gibi takılabileceğini söyleyen psikiyatrlarla konuşmamışlardı. Babası gittikten sonra Rachel'in taze bir gonca gibi açıldığını da benim gördüğüm gibi göremiyorlardı. Ayrıca her şey bir yana, bir çocuğun söyledikle- . rini nasıl küçümseyip yabana atabilirim? Göz ardı ettiğim kişi ya gerçekten incinen ve zarar gören mağdursa?

Rachel ofisimdeki döner koltukta oturmuş, daireler çir- | 2 7 ziyor. Saçının örgüleri omuzlarına kadar iniyor. Bacaklanysa çöp gibi. Sessiz bir görüşme yapmak için en uygun yer değil orası. Aslında ofisim hiçbir zaman sessiz değildir; sürekli polisler girip çıkar ve diğer bölge savcılarlarıyla ortak kullandığımız sekreterim masama bir dosya bırakmak için hep öyle anları seçer.

Uzun mu sürecek? diye soruyor Miriam, gözlerini bir an olsun kızından ayırmadan.

Umarım sürmez, diye yanıt veriyor ve Rachel'in büyükannesine, Hoş geldiniz, diyorum.

Büyükanne duruşma sırasında moral vermek için salonda olacak. Miriam tanık olduğu için salonda bulunmasına izin verilmiyor. İşte bir açmaz daha: Çoğu davada kürsüdeki çocuk, annesinin yakınında olmasının verdiği güveni yaşayamıyor. Bu gerçekten gerekli mi? diye soruyor Miriam belki yüzüncü kez.

Evet. Bunu gözlerinin içine bakarak, kesin bir sesle

söylüyorum. "Eski kocanız suçunu kabul etmesi karşılığında anlaşma yapma teklifimizi reddetti. Bu da suçu kanıtlamak için başvurabileceğim tek yolun Rachel'in tanıklığı olduğu anlamına geliyor." Rachel'in önünde eğilip döner koltuğu durduruyorum. "Biliyor musun, bazen kapılar kapalıyken ben de koltukta böyle dönerim," diye itiraf ediyorum. Rachel kollarını oyuncak hayvanının bedenine doluyor. Başın dönmüyor mu?

Hayır. Kendimi uçuyormuş gibi hayal ediyorum.

Kapı açılıyor. En eski arkadaşım Patrick kafasını içeri uzatıyor. Bir polis dedektifi olarak her zaman giydiği sokak kıyafetleri yerine bu kez mavi üniforması üzerinde. "Hey Nina, haberi duydun mu? Posta idaresi Meşhur Savunma Avukatları pul serisini toplatıyormuş. İnsanlar pulun hangi tarafını tükürükleyeceğini şaşırıyormuş çünkü." Dedektif Ducharme, diyorum sert bir sesle. "Şu an biraz meşgulüm."

Patrick utancından kıpkırmızı kesiliyor, gözlerinin rengi daha da belirginleşiyor. Çocukken gözleriyle dalga geçip onu kızdıırırdım. İkimiz de Rachel'in yaşındayken gözlerinin renginin mavi olmasının sebebinin kafatasının içinde beyin yerine sadece boşluk ve bulutlar olduğuna onu inandırmıştım. Affedersiniz, farkedemedim.

Odadaki bütün kadınların kalbini böyle çalar işte. İstese onlara havaya sıçrayıp, bacaklarını açarken kollarıyla başlarının üstüne dokunmalarını, sonra yere inerken bacaklarını kapatıp kollarını açmalarını söyleyebilir; kadımlar da muhtemelen anında jimnastiğe başlar. Patrick'i Patrick yapan bunu istememesidir; öyle bir şeyi hiç istememiştir.

Bayan Frost, diyor resmi bir sesle, "Öğleden sonraki toplantı programımızda bir değişiklik yok, değil mi?"

Toplantı dediği, uzun zamandır düzenli olarak Stanford'daki küçük ve salaş barda gerçekleşti rd i j;i m iz ögle yemeği randevumuz.

Hayır, yok.

Patrick'in neden öyle göz a h a biçimde üniformalı olduğunu ve üst mahkemede ne aradığını öğrenmek için can atıyorum. Normalde, Biddeford'da dedektif olması nedeniyle genellikle bölge adliyesinde boy gösterir. Her neyse... Merakımı gidermek için biraz beklemem gerekecek.

Rachel'e dönerken Patrick'in kapıyı kapattığını duyuyorum.

Bakıyorum bugün arkadaşını da beraberinde getirmişsin.□

Biliyor musun, sanırım Yargıç McAvoy'a göstermek için□

mahkemeye su aygırı getiren ilk çocuk sensin.

Adı Louisa.

Güzelmiş. Saçlarını da çok beğendim.

Bu sabah krep yedim, diyor Rachel.

Miriam'a dönüp takdir edercesine başımı sallıyorum;

Rachel'in bu sabah güzel bir kahvaltı yapmış olması çok

önemli. "Saat on. Gitmemiz gerek."

Rachel'in önünde eğilen Miriam'm gözlerinde yaşlar

var. "Şimdi annenın dışarıda beklemesi gerekiyor tatlım,"

diyor. Ağlamamak için kendini zor tutuyor, ama sözcükleri |

yuvarlak; sesi ağlamaklı ve acı dolu.

Nathaniel iki yaşındayken kolunu kırdığında, kemikler

düzeltilip kolu alçıya alınırken acil serviste yanında durmuştum.

Çok cesurdu -ne ağladı ne de bağırdı- ama boşta olan

eliyle elimi öyle sıkı tutmuştu ki, tırnakları avucumda yarım

ay şeklinde izler bırakmıştı. O dakikalar boyunca oğlumun

canı öyle yanacağına kolumu, kalbimi, hatta kendimi memnuniyetle

kıracağıma düşünmüştüm.

Rachel nispeten kolay bir vaka; heyecanlı, ama bitik değil.

Miriam doğru olanı yapıyor. Bu işi ikisinin de en az acı

çekeceği şekilde bitireceğim.

Anneciğim, diyor Rachel, gerçeklik am tropik bir fırtına

gibi yüzüme çarpıyor. Su aygırı yere düşüyor, bunu

açıklamanın başka bir yolu yok: Annesinin tenine sığınmaya

çalışıyor.

Ofisimden çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum, çünkü

yapmam gereken bir işim var.

Bay Carrington, diye söze giriyor yargıç, "Beş yaşında bir çocuğu niçin kürsüye oturtuyoruz? Bu sorunu çözmenin başka bir yolu yok mu?"

Fisher bacak bacak üstüne atıyor, bir an donakalmış gibi görünüyor. Tam bir aktör. "Sayın Yargıç, en son istediğim şey bu davanın görülmesidir."

'Eminim öyledir!' diye düşünüyorum.

Ancak müvekkilim iddia makamının teklifini kabul edemez. Ayrıca iddia makamının elinde fiziksel kanıt ve tanık bulunmamaktadır. Bayan Frost'un elindeki tek şey, boşandıği kocasını mahvetmeye kararlı bir annenin çocuğudur. Babanın cezaevine gönderilip gönderilmemesi şu noktada bizim için bir şey ifade etmiyor, Sayın Yargıç, diye araya giriyorum. "Tek istediğimiz, çocuğun vesayetinin anneye verilmesi ve babanın çocuğu görmemesidir."

Müvekkilim Rachel'in biyolojik babasıdır. Çocuğunun beyninin onun aleyhine düşüncelerle yıkanmış olabileceğini düşünüyor, ancak çok sevdiği, kendisinden bir parça olan kızının babalık haklarından vazgeçmek niyetinde değil. Btdı-bıdı-bıdı! Dinlemiyorum bile. Dinlememe gerek yok; Fisher son anlaşma teklifimi reddetmek için aradığında, beni etki altında bırakmak için bunları zaten söylemişti. Pekâlâ, diyerek iç geçiriyor Yargıç McAvoy. "Onu buraya getirelim."

Mahkeme salonunda ben, Rachel, büyükannesi, yargıç, Fisher ve sanık haricinde kimse yok. Rachel büyükannesinin yanında oturuyor, su aygırının kuyruğunu parmağına dolayıp çözüyor. Onu tanık kürsüsüne götürüyorum, ama oturduğunda boyu kısa kalıyor, parmaklıklardan salonu göremiyor. Yargıç McAvoy kâtibine dönüyor. "Odama gidip Bayan Rachel için uygun bir tabure olup olmadığına bakar mısın, Roger?"

Düzenlemeler için birkaç dakika daha geçiyor. "Merhaba Rachel, diye başlıyorum. "Nasılsın?"

İyiyim, diyor kısık bir sesle.

Tanığın yanına gidebilir miyim, Sayın Yargıç? Ona biraz yaklaşırsam gözünde daha az tehditkâr olacağım. Öyle zoraki bir şekilde gülümsüyorum ki, çenem acıyor. "Bana tam adını söyleyebilir misin, Rachel?"

Rachel Elizabeth Marx.

Kaç yaşındasın?

Beş. Söylediğini kanıtlamak için yaşını parmaklarıyla da gösteriyor.

Doğum gününde parti yaptın mı?

Evet. Rachel tereddüt ediyor, sonra ekliyor. "Prenses kıyafeti giydim."

Eminim ki çok eğlenceli geçmiştir. Hediye aldın mı?

Hı-hıııı. Hem de Yüzen Barbie. Sırtüstü gidebiliyor.

Kiminle yaşıyorsun, Rachel?

Annemle, diyor ama gözleri babasının oturduğu masaya kayıyor.

Sizinle yaşayan başka kimse var mı?

Artık yok. Sesi kuru bir fısıltı.

Eskiden başka birisi daha mı yaşıyordu sizinle?

Evet, diye başıyla onaylıyor Rachel. "Babam."

Okula gidiyor musun, Rachel?

Bayan Montgomery'nin sınıfımdayım.

Orada bazı kurallar var mı?

Evet. Birbirinize vurmayın, konuşmadan önce elinizi□ kaldırın, kaydırağa tırmanmayın.

Okuldaki kurallara uymazsan ne olur?

Öğretmenim kızar.

Doğru söylemekle yalan söylemek arasındaki farkı biliyor□ musun?

Olanları söylersen doğru söylemiş olursun, uydurursan□ yalan söylemiş olursun.

Bu doğru. Şu anda bulunduğumuz mahkemede de kural, □
soru sorulduğunda doğruyu söylemektir. Hiçbir şey uyduramazsın. □
Anlıyor musun?

Evet.

Annene yalan söylersen ne olur?

Bana kızar.

Bugün burada söyleyeceklerinin hepsinin doğru olacağı □
konusunda söz verebilir misin?

Hı-hıııı!

Derin bir nefes alıyorum. İlk engeli aştık. "Rachel, oradaki
beyaz saçlı beyefendinin adı Bay Carrington. O da sana
bazı sorular soracak. Onunla konuşabilir misin?"

Tamam, diyor Rachel, ama yavaş yavaş heyecanlanıyor.

Bu kısmı ona anlatamadım, çünkü bu noktadaki yanıtları
bilmiyorum.

Fisher dört bir yanından güven duygusu saçarak ayağa
kalkıyor. "Merhaba Rachel."

Rachel gözlerini kısıyor. Bu çocuğu seviyorum. "Merhaba."

Ayının adı ne?

O bir suaygırı. Rachel bunu sanki bir yetişkin kafasındaki
kovaya bakmış da, onun bir astronot başlığı olduğunu
görememişçesine, sadece bir çocuğun becerebileceği bir küçümsemeyle
söylüyor.

Oradaki masada yanımda oturanın kim olduğunu biliyor □
musun?

Babam.

Son zamanlarda babanı gördün mü?

Hayır.

Ama anne ve babanla aynı evde yaşadığınız zamanları □
hatırlıyorsun değil mi? Fisher'in elleri ceplerinde. Sesi kadife
gibi yumuşacık.

Hı-hıııı!

Annenle baban evde sık sık kavga eder miydi?

Evet.

Ondan sonra da baban evden ayrıldı, öyle mi?

Rachel başıyla onaylıyor, sonra yanıtlarını sesli olarak söylemesi konusundaki uyarımı hatırlıyor ve "Evet," diye fısıldıyor.

Baban evden ayrıldıktan sonra birisine başına bir şey□ geldiğini söylemişsin. Babanla ilgili bir şey. Doğru mu bu? Hı-hıu!

Birisine babanın çişini yaptığın yerine dokunduğunu□ söyledin mi?

Evet.

Kime söyledin?

Anneme.

Bunu söylediğinde ne dedi annen?

Ağladı.

Baban orana dokunduğunda kaç yaşında olduğunu□ hatırlıyor musun?

Rachel dudağını ısırıyor. "Bebek olduğum zamanlarda."

O zaman okula gidiyor muydun?

Bilmiyorum.

Hava sıcak mıydı, soğuk muydu? Hatırlıyor musun?

Ben, şey... Ben bilmiyorum.

Dışarıda hava aydınlık mıydı, karanlık mıydı?

Rachel taburenin üstünde huzursuzca kıpırdanmaya başlıyor, başını sallıyor.

Annen evde miydi?

Bilmiyorum, diye fısıldıyor. Kalbim iplerinden boşanıp bağırsaklarıma iniyor. Onu kaybediyoruz.

O sırada Franklin'i seyrettiğini söylemişsin. Televizyonda□ mı izliyordun, videodan mı?

Rachel artık ne Fisher ile göz teması kuruyor, ne de bizimle.

Bilmiyorum.

Pekâlâ Rachel, diyor Fisher soğukkanlı bir sesle. "Bazen hatırlamak çok güçtür."

Savcı masasında gözlerimi deviriyorum.

Bu sabah mahkemeye gelmeden önce annenle konuştun mu, Rachel?

Sonunda yanıtını bildiği bir soru. Rachel başını kaldırıyor ve gururla gülümsüyor. "Evet!"

Mahkemeye gelme konusunda annenle ilk kez bu sabah mı konuştun?

Hayır.

Nina ile bugünden önce görüştün mü?

Hı-hııı!

Fisher gülümsüyor. "Onunla kaç kez konuştun?"

Çok kez.

Çok kez. Bu kürsüye çıktığında ne anlatman gerektiğini söyledi mi sana?

Evet.

Babanın orana dokunduğunu söylemen gerektiğini söyledi mi?

Evet.

Annen babanın orana dokunduğunu söylemen gerektiğini söyledi mi?

Rachel başıyla evetliyor, o sırada saç örgülerinin ucu adeta dans ediyor. "Hı-hııı!"

Davayla ilgili dosyamı kapatmaya hazırlanıyorum; Fisher'in nereye doğru gittiğini, ne yaptığını biliyorum. Rachel, diyor, "Annen bugün buraya gelip babanın orana dokunduğunu anlatman halinde ne olacağını söyledi mi?"

Evet. İyi bir kız olduğum için benimle gurur duyacağını söyledi.

Fisher, "Teşekkürler Rachel," deyip yerine oturuyor.

On dakika sonra Fisher ve ben odasmda yargıcın karşısında duruyoruz.

Çocuğun söyleyeceği şeyleri ona bellettiğinizi iddia etmiyorum, Bayan Frost, diyor yargıç. "Ancak kızın siz ve annesi tarafından söylenen şeyleri yaptığını iddia ediyorum." Sayın Yargıç, diye söze giriyorum.

Bayan Frost! Bir çocuğun annesine sadakati, tanıklık yeminine sadakatinden çok daha güçlüdür. Bu koşullar altında iddia makamının elde edebileceği bir mahkumiyet kararı her halükarda reddedilecektir. Acır gözlerle bakıyor bana. "Belki bundan altı ay sonra durum farklı olacak, Nina." Yargıç boğazını temizliyor. "Tanığın duruşmaya çıkma yeterliğine sahip olmadığı kanısındayım. İddia makamının bu davayla ilgili başka talebi var mı?"

Fisher'in gözlerini üzerimde hissedebiliyorum; bakışları zafer değil, acıma dolu ve bu beni delirtiyor. "Anne ve çocukla konuşmam gerek, ancak iddia makamının davanın usul eksikliği nedeniyle reddi yönünde bir talepte bulunacağını düşünüyorum."

Rachel biraz daha büyüyünce iddiayı yeniden gündeme I getirip tekrar dava açabileceğimiz anlamına geliyor bu. Elbette ki Rachel bunun için gerekli cesareti gösteremeyebilir ya da annesi onun geçmişi yaşamak yerine geleceğine odaklanmasını isteyebilir. Yargıç da ben de bunu biliyoruz ve ikimizin de bu konuda yapabileceği bir şey yok. Yazık ki sistem böyle işliyor.

Fisher Carrington ile yargıcın odasından çıkıyoruz.

Teşekkürler Sayın Savcı, diyor.

Yanıt vermiyorum.

Farklı yönlerde gidiyoruz; mıknatısın karşı kutupları birbirini iter.

|>

Kızgın olmamın sebepleri: 1) Kaybettim. 2) Rachel'in yanında olmam gerekiyordu, ama sonunda kötü adamlardan biri olup çıküm. Ne de olsa onu yeterlik duruşmasına çıkaran bendim ve bu hiçbir işe yaramadı.

Ofisimde bekleyen Rachel ile konuşmak için küçük kızın önünde çömeldiğimde yüzüm bu düşüncelerimin hiçbirini yansıtmıyor. "Bugün çok cesurdun. Gerçeği anlattığını biliyorum. Seninle gurur duyuyorum, annen de gurur duyuyor. İyi habere gelince: Bugün o kadar iyiydin ki, bir daha o kürsüye çıkman gerekmeyecek." Bunu söylerken gözlerine bakıyorum, böylece sözlerim içine nüfuz ediyor. Övülmek onu sevindiriyor. "Şimdi annenle konuşmam lazım, Rachel. Büyükannenle dışarıda bekleyebilir misin?"

Rachel henüz odadan çıkmadan Miriam soğukkanlılığını kaybediyor. "İçeride neler oldu?"

Yargıç Rachel'in tanıklık için gereken yeterliğe sahip olmadığını karar verdi. Rachel'in mahkeme salonunda olmadığı için duyamadığı sözlerini aktarıyorum Miriam'a.

Bu, eski kocanız aleyhinde dava açamayacağımız anlamına geliyor.

Peki ama Rachel'i nasıl koruyacağım?

Ellerimi masamın üstüne koyup kenarını sıkı sıkıya kavriyorum. "Boşanma davanızda sizi temsil eden bir avukatınız olduğunu biliyorum, Bayan Marx. Dilerseniz sizin adınıza onu arayabilirim. Sosyal hizmet soruşturması halen devam ediyor; belki onlar eski kocanızın Rachel'i görme sıklığını azaltacak ya da denetleyecek bir şeyler yapabilir. Ama şu an için adli kovuşturma başlatmamız imkânsız. Rachel biraz daha büyüyünce olabilir."

Biraz daha büyüdüğünde, diye fısıldıyor Miriam, "O zamana kadar aynı şeyi ona binlerce kez daha yapmış olacak." Söyleyecek hiçbir şeyim yok, çünkü çoğu zaman karşılaşılan durum tamı tamına bu.

Miriam gözlerimin önünde paramparça oluyor. Bunu daha önce onlarca kez gördüm: Güçlü görünen, ama bir süre sonra buharda çözülen kolalı çarşaf gibi darmadağın olan anneler. Miriam kollarıyla bedenini sımsıkı sarmış, bir ileri bir geri sallanıyor.

Bayan Marx... Sizin için yapabileceğim bir şey varsa...

Yerimde olsanız ne yapardınız? Sesi havada bir yılan gibi kıvrılarak bana ulaşıyor.

Öne doğru eğiliyorum. "Bunu benden duymadınız," diyorum çok kısık bir sesle. "Yerinizde olsam Rachel'i alıp kaçırdım."

Dakikalar sonra ofisimin penceresinden dışarı bakarken, Miriam Mapc'ın çantasında bir şey aradığını görüyorum. Muhtemelen arabasının anahtarlarını aradığını düşünüyorum. Ve yine muhtemelen ihtiyacı olan kararlılığı bulmaya çalışıyordu.

&
Patrick'in Nina ile ilgili sevdiği pek çok şey var, ama en çok hoşuna gidenlerden biri mekâna giriş şekli. Nina hiç çekinmeden, hızla Ducharme ailesinin mutfağına girip bisküvi kutusundan bir bisküvi aldıktan sonra başkalarının da kendisine yetişmesini istermişçesine şöyle bir durduğunda, Patrick'in annesi durumu oyunculuk yeteneği şeklinde özetlerdi. Patrick'in tüm bildiği, sırtı kapıya dönük olsa bile Nina 137 içeri girdiğinde bunu hissedebileceği. Çünkü öyle zamanlarda ensesinde bir enerji hareketliliği hissediyor, oradaki bütün gözler Nina'ya döndüğü için ortama bir dikkat dalgası yayılıyor.

Patrick barda tek başına oturuyor. Tequila Mockingbird daha çok polislerin takıldığı bir yer, o nedenle de akşam yemeği saatine kadar pek dolu olmuyor. Aslında Patrick mekânın sırf kendisiyle Nina'yı pazartesi öğlen buluşmalarında misafir etmek üzere daha erken açılıp açılmayacağını sıkça düşünüyor. Saatine bakıyor, ama erken geldiğinin farkında; zaten hep erken gelir. Onun bara girdiği, yüzünün hatasız şekilde kuzeyi gösteren bir pusula gibi büyük bir kesinlikle kendisinininkine döndüğü anı kaçırmak istemiyor.

Barmen Stuyvesant desteden bir tarot kartı çekiyor. Görünüşe bakılırsa solitaire oynuyor. Patrick başını sallıyor. "O kartların solitaire için olmadığını biliyor olmalısın." Aslında bunlarla başka ne yapılır bilmiyorum. Kartları gruplarına ayırıyor: Değnekler, kupalar, kılıçlar ve paralar.

Kadınlar tuvaletinde bırakmışlar. Barmen sigarasını söndürüyor ve gözlerini kapıya dikmiş olan Patrick'e bakıyor ve Tanrım! diyor, "Ona ne zaman söyleyeceksin?"

Neyi?

Stuyvesant başını sallamakla yetiniyor ve kartları Patrick'e doğru itiyor. "Al bakalım. Bunlara benden daha çok ihtiyacın var." .

Ne demek istiyorsun? diye soruyor Patrick, ama tam o anda Nina içeri giriyor. Salondaki hava sanki içerisi cırcırböcekleriyle dolmuş gibi vızıldıyor, Patrick sandalyesinden kalkarken bedenini helyum türü hafif bir gazın doldurduğu sanısına kapılıyor.

Her zamanki centilmence tavır, diyor Nina, büyük siyah çantasını barın arkasına koyarken.

Ve o tavır bir polis memurunda. Patrick gülümsüyor. Gerisini sen hesap et.

Nina yan komşusunun kızı olmaktan çıkalı yıllar oldu.

O zamanlar çilleri vardı, dizleri yırtık kot pantolon giyiyor-38 | du, atkuyruğu saçları o kadar sıkı yapılmış olurdu ki gözlerinin kenarları çekilirdi. Şimdiyse ince çorap ve ısmarlama elbiseler giyiyor, son beş yıldır saçlarını küt kestiriyor. Yine de Patrick ona yaklaştığında çocukluğundaki kokunun aynısını alıyor.

Stuyvesant önüne bir fincan kahve koyarken Nina da Patrick'in üniformasına bakıyor. "Kuru temizlemeciden yeni mi çıktın?"

Hayır, bu sabah bir ilkokulda Cadılar Bayramı'nda Güvenlik konulu bilgi verdim. Müdür kostüm giymemde ısrar etti. Nina istemeden onun önüne iki tane küp şeker koyuyor. "Duruşma nasıldı?"

Tanık yeterli bulunmadı.

Bunu söylerken yüzünde bir gram duygu yok, ama Patrick onu bu durumun kendini ne kadar kötü hissetmesine yol açtığını bilecek kadar iyi tanıyor.

Nina kahvesini karıştırıyor, sonra Patrick'e gülümsüyor.

Her neyse... Elimde tam senlik bir iş var. Aslında saat ikideki randevumdan bahsediyorum.

Patrick başını önüne eğip ellerine bakıyor. O askere gittiğinde Nina hukuk fakültesindeydi. O zamanlar da en iyi arkadaşıydı. Basra Körfezi'ndeki USS John F. Kennedy gemisinde geçirdiği her gün Nina'dan bir mektup aldı, her mektupta orada olmak yerine onunla birlikte geçirebileceği hayatı düşündü. Maine Üniversitesi'ndeki en çok nefret edilen profesörlerin adını öğrendi. Baro sınavına girmenin ne kadar ürkütücü olduğunu keşfetti. Kütüphanenin önüne döşediği tuğla patika boyunca yürürken Caleb Frost ile tanıştığına âşık olmakla ilgili satırları okudu.

'Bu patika beni nereye götüreceksin?' diye sormuştu Nina.

'Sen nereye götürmesini istersin?' diye yanıtlamıştı Caleb.

Patrick'in askerliği bittiğinde Nina evlenmişti. Patrick bir süre ismi ağızdan bir çırpıda çıkan şehirlere yerleşmeyi düşündü: Shawnee, Pocahontas, Hickory. Hatta bir kamyonet kiralayıp New York'tan Kansas'taki Riley şehrine kadar bin altı yüz kilometre yol kat etti. Ama sonunda Nina'nın mektuplarından çok şey öğrendiğini farketti ve ondan uzak kalamayacağı için Biddeford'a geri döndü.

Sonra, diyor Nina, "Domuzun biri tereyağı tabağına atladı ve tüm partiyi mahvetti."

Yapma ya! diyor Patrick gülererek. "Ev sahibesi ne yaptı bunun üzerine?"

Bırak şimdi Patrick, dinlemiyorsun bile.

Tabii ki dinliyorum. Hadi Nina! Sağ ön koltuğun güneşliğinde arabadakilere ait olmayan beyin parçacıkları mı bulundu? Belki de şu bahsettiğin tereyağı tabağındaki domuzdur. Patrick başını sallıyor. "Kim başka birisinin arabasında serebral korteksini bırakır ki?"

Sen söyle. Dedektif olan sensin.

Pekâlâ. En iyi tahminimi mi soruyorsun? Araba temizlenmiş ve tamir edilmiştir. Sanık arabayı ikinci el almıştır, arabanın önceki sahibinin yol kenarına çekip ön koltukta beynini uçurduğundan haberi yoktur. Araba temizlenip yeniden satılabilecek hale getirilmiştir... Ama bu temizlik hiçbir şeyden yılmayan Maine Eyalet Laboratuvarı için yeterli olmamış anlamlan.

Nina kahvesini karıştırıyor, sonra Patrick'in tabağına uzanıp tane patates kızartması alıyor. "İmkânsız değil," diyor. Bu konuda inceleme yaptırmam gerekecek.

Eskiden bize muhbirlik eden bir adamın adını verebilirim sana. Aynı zamanda araba tamirciliği yapıyordu. Bütün dosyayı istiyorum. Bizim evin posta kutusuna at. .

Patrick 'hayır' anlamında başını sallıyor. "Olmaz. Bu federal bir suç."

Şaka yapıyorsun, diyerek gülüyor Nina. "Bırakacağın bir dosya; bomba değil."

Patrick gülürnsemiyor bile; ona göre dünya bir kurallar bütünü.

Tamam öyleyse. Kapının önüne bırak. Çağrı cihazı ötüncü Nina başım eğip eteğinin belindeki cihazı çıkarıyor. Kahretsin!

Bir sorun mu var?

Nathaniel'in kreşi. Çantasından cep telefonunu çıkarıp bir yeri arıyor. "Merhaba, ben Nina Frost. Evet... Elbette. .. Hayır, anlıyorum." Kapatıp başka bir yeri arıyor. "Peter, benim. Dinle, az önce Nathaniel'in okulundan bir çağrı aldım. Gidip onu almam gerekiyor. Caleb iş için başka bir yerde. İlgilenmem gereken iki tane alkollü araç kullanma dilekçesi var. Onları benim yerime halledebilir misin? Gerekirse duruşmaya çık, umurumda değil; davalardan kurtulayım yeter. Evet... Teşekkürler."

Nina telefonu çantasına koyarken Patrick, "Nathaniel'in nesi varmış?" diye soruyor. "Hasta mı?"

Nina utanmış gibi gözlerini kaçırıyor. "Hayır, hasta olmadığını özellikle vurguladılar. Bu sabah güne zor bir başlangıç yaptık. Eminim sadece benimle verandada oturup kaynaşmaya ihtiyacı vardır."

Patrick verandada Nathaniel ve Nina ile çok vakit geçirirdi. Sonbaharda en sevdikleri oyun, belirledikleri bir ağaçtan ilk hangi yaprağın düşeceğine dair çikolatasına bahse

girmekti. Nina tıpkı hayatındaki her şeyde olduğu gibi oyunu kazanır, ama sonra ödülü yiyemeyecek kadar tok olduğunu söyleyip tüm çikolatasım Nathaniel'e bağışlardı. Oğluyla birlikteyken Nina daha yumuşak olur, daha güzel görünür, yüzü daha renkli ve aydınlık olurdu. Bazen kafa kafaya verip gülerlerken Patrick onu o anki gibi bir hukukçu olarak değil, bir zamanlar suç ortaklığı yaptığı küçük kız olarak görürdü.

İstersen onu senin yerine alabilirim, diye öneride bulunuyor Patrick.

Evet, ama onu posta kutuma bırakamazsın. Nina sırtlıyor ve Patrick'in tabağından sandviçinin yarısını alıyor.

Teşekkürler, ama Bayan Lydia özellikle beni görmek istediğini söyledi. O kadının ters gününe denk gelmek istemezsin, inan bana. Nina sandviçten bir ısırık alıp gerisini Patrick'e veriyor. "Seni sonra ararım." Patrick'in hoşça kal demesine fırsat vermeden koşturarak bardan çıkıyor.

Patrick onun gidişini seyrediyor. Bazen onun gün birinde yavaşlayıp yavaşlamayacağını düşünüyor, girdiği yolun | 4 l koşullarını fark edemeyecek kadar hızlı yaşayıp yaşamadığını aklından geçiriyor. Ne de olsa, zamanın kavşağından bir kere döndün mü, önceki gün bile insana yabancı gelir.

Nina'nın kendisini aramayı unutacağını biliyor. Bunun yerine Patrick onu arayacak ve Nathaniel'in iyi olup olmadığını soracak. Nina özür dileyecek, aslında sorunu halledince Patrick'i aramak niyetinde olduğunu söyleyecek. Ve Patrick de... Patrick de onu affedecek. Her zaman olduğu gibi. Bayan Lydia'nın gözlerinin içine bakarak, "Numara yapıyor," diye tekrarlıyorum. "Danny'ye dinazorlarını kendisiyle paylaşmazsa benim onu hapse attıracağımı mı söylemiş yine?"

Hayır, bu sefer saldırgan davranışlar söz konusu. Nathaniel diğer çocukların yaptıklarına zarar veriyor. Oyuncak blokları yıkıyor... Hatta bugün küçük bir kızın çizimlerini karaladı.

Çoğu kez işe yarayan gülümsememi takınıyorum.

Nathaniel bu sabah kendini pek iyi hissetmiyordu. Belki virüs falan kapmıştır.

Bayan Lydia donup kalıyor. "Sanmıyorum, Bayan Frost.

Başka şeyler de var... Sabah salıncağa tırmanıp tepeden aşağıya atladı..."

Çocuklar böyle şeyler yapar!

Nina, diyor dört yıldır bir kere bile bana adımla hitap etmemiş olan Bayan Lydia yumuşak bir sesle, "Nathaniel bu sabah okula gelmeden önce konuşuyor muydu?"

Şey, elbette o... diye söze giriyor, ama sonra duruyorum.

Yatak ıslatmalar, aceleyle yapılan kahvaltı, huysuzluk...

Nathaniel'in sabahki halleriyle ilgili hatırladığım çok şey var, ama olayları yeniden yaşarken kafamın içinde duyduğum tek ses kendi sesim.

Oğlumun sesini nerede olsa tanırım; tiz ve kıpır kıpırdır.

Eskiden Nathaniel'in sesini Küçük Denizkızı'nın sesini

çalın Deniz Cadısı gibi bir şişeye hapsedebilmeyi isterdim.

Yaptığı telaffuz hataları -hatsane ve sipagoti- onun gereğinden

önce büyümesini önleyen hız kasisleriydi; o hataları

düzeltilsem, hedefine ben daha hazır olamadan ulaşacağını

düşünürdüm. Gel gör ki, her şey çok çabuk değişiyor.

Nathaniel artık zamirleri karıştırmıyor; ikiz ünlüleri başarıyla

kullanıyor. Ama Bovveryli polisler gibi a'abi demesini özlemedim

değil. Konuşmasında üzerinde hak iddia edebileceğim

tek pürüz, L ve R harflerini hâlâ zaman zaman doğru

telaffuz edemiyor olması.

Hafızamın kuyusunda, mutfak masasında oturuyoruz.

Çikolatadan yapılmış gözleriyle hayalet şekli verilmiş

krepler yığılı önümüzde; yanlarında da pastırma ve portakal

suyu. Caleb ve ben, kendimizi pazar ayinine gitmemizi gerektirecek

kadar günahkâr hissettiğimiz hafta sonlarında

Nathaniel'e rüşvet olarak öyle güzel bir kahvaltı sunuyoruz.

Bardağımın kenarına güneş ışığı vuruyor, tabağındaysa

gökuşağı var. "Hadi bakalım Nathaniel/' diyorum. "Tekrar et: Resim,".

Nathaniel hiç vakit kaybetmeden, "Yeşim," diyor.

Caleb tedirginlikle krebini dürtüklüyor. Kendisi de çocukken peltek konuşmuş. Nathaniel'in öyle konuşmasını dinlemek ve oğluyla acımasızca dalga geçileceğini düşünmek ona acı veriyor. Onun konuşmasını düzeltmemiz gerektiğini düşünüyor. Hatta Bayan Lydia'ya telaffuz sorunlarının bir konuşma patoloğu tarafından düzeltilip düzeltilemeyeceğini bile sormuş. Kreşe başlamasına bile daha bir yıl olan çocuğun Laurence Olivier gibi düzgün ve güzel konuşması gerektiğini düşünüyor.

Peki öyleyse, çilek de, diyor Caleb.

Çimek.

Çi-lll-lek, diye vurguluyor Caleb. "Sen de denesene.

Çi-lll-lek."

Çi-wlow-wek.

Bence vazgeç, Caleb, diyorum.

Ama hayır, vazgeçemez. "Nathaniel," diye bastırıyor,

Bunu yapabilirsin işte. Söyle bakalım: Raket.

Nathaniel bir an duralıyor, sonra "Yoket," diyor.

Tanrım, ona yardım et! diye mırıldanıyor Caleb.

Bense Nathaniel'e göz kırpıyorum. "Belki eder."

İ L

Anaokulunun otoparkında Nathaniel'in önünde yere çömelıyorum; şimdi yüz yüzeyiz. "Neyin var, tatlım?"

Nathaniel'in yakası kıvrılmış, elleri kırmızı parmak boyası lekeleriyle dolu. Koyu renk gözleriyle derin derin bakıyor bana, ama tek kelime etmiyor.

Onun söylemediği tüm sözcükler, safra gibi kopkoyu halde benim boğazımda düğümleniyor. "Tatlım," diyorum yeniden. "Nathaniel?"

'Evde kalması gerektiğini düşündük,' demişti Bayan Lydia.

'Belki bu öğleden sonrayı birlikte geçirebilirsiniz.'

Bunu mu istiyorsun? diye soruyorum yüksek sesle;
ellerim omuzlarından yumuşacık yanaklarına kayıyor. "Biraz
eğlenmek mi istiyorsun?" Zorla gülümsüyorum, oğlumu
kucaklıyorum. Ağır ve sıcacık; kucağımı sanki özellikle orası
için yaratılmışçasına dolduruyor. Gerçi Nathaniel aramıza
katıldıktan sonra, bebekliğinde ve yeni yürümeye başladığında,
birbirimizin bu denli birer parçası olduğumuzu düşündüğüm
başka zamanlar da oldu.

Boğazın mı acıyor?

Başını iki yana sallıyor.

Başka bir yerin mi acıyor?

Baş tekrar sallanıyor.

Okulda seni üzen bir şey mi oldu? Birisi seni incitecek

bir laf mı söyledi? Ne olduğunu bana anlatabilir misin?

Peş peşe sorduğum üç soru onun yanıtlayamayacağı

kadar çok; haliyle yanıt da gelmiyor. Ama bu beni

Nathaniel'in bir tepki vereceğini ummaktan alıkoymuyor.

Acaba bademcikler konuşmayı engelleyecek kadar çok

şişebilir mi? Bakteriler yıldırım hızıyla vücudu istila edebilir

mi? Menenjit ilk önce boynu etkilemiyor muydu?

Nathaniel'in dudakları aralanıyor... İşte, nihayet bir

şeyler söyleyecek... Ama hayır; ağzı bomboş, sessiz bir oyuk.

Tamam, sorun değil, diyorum. Oysa sorun, hem de

çok büyük bir sorun.

â.

Biz içeri girmeyi beklerken Caleb pediatrişinin muayenehanesine

geliyor. Nathaniel oyuncak tren takımının yanına

oturmuş, trenine daireler çizdiriyor. Öfkeyle sekretere bakıyorum;

bunun acil bir durum olduğunun, oğlumun garip

davrandığının, sorununun öyle sıradan bir soğuk algınlığı olmadığını

ve yarım saat önce içeri girmiş olmamız gerektiğinin

farkında değil gibi görünüyor.

Caleb koşturarak Nathaniel'in yanına gidiyor, kocaman

vücudunu çocuklar için yapılmış oyun alanının sınırlarına

zorla sığdırıyor. "Hey, dostum! Kendini pek de iyi hissetmiyorsun,

değil mi?"

Nathaniel omuz silkiyor, ama konuşmuyor. Tanrım!
Ağzından tek kelime çıkmayalı kaç saat oldu?
Bir yerin mi acıyor, Nathaniel? diye soruyor Caleb.
Ve ben artık daha fazlasına dayanamıyorum. "Sence
ben bunu ona çoktan sormadım mı?" diye patlıyorum.
Bilmiyorum, Nina. Yanınızda değildim.
Konuşmuyor, Caleb. Bana yanıt vermiyor. Bu sözlerin
tam anlamı -oğlumun hastalığının suçüçeği, bronşit ya da
anlayabileceğim binlerce diğer hastalıktan biri olmadığı gerçeği-
ayakta durmamı güçleştiriyor. Öyle garip şeylerin sonu
korkunç oluyor: Bir türlü geçmeyen bir siğil yayılıp kansere
dönüşebiliyor, belli belirsiz bir baş ağrısının nedeni beyin
tümörü çıkabiliyor. "Tek düşünebildiğim bunun... Ses tellerine
yerleşen bir virüs olabileceği."
Virüs. Duraklıyor. "Dün kendisini iyi hissetmiyordu
ve sen bugün onu zorla okula gönderdin. Hem de..."
Yani bu benim hatam mı?
Caleb sertçe bana bakıyor. "Son zamanlarda çok yoğun- 145
sun, tek söylediğim bu."
Seninki gibi çalışma saatlerini kendimin belirleyebileceği
bir işe sahip olmadığı için özür mü dilemem gerekiyor?
Kusura bakma. Bundan sonra mağdurlardan daha uygun
bir zamanda tecavüze uğrayıp dayak yemelerini isterim.
Hayır. Sorun oğlunun mahkemeye çıkmanın gerekmediği
zamanlarda hastalanmasını umuyor olman.
O kadar kızgınım ki, hemen yanıt veremiyorum. "Bu
çok..."
Bu doğru, Nina. Başkalarının çocukları nasıl kendi çocuğundan
önce gelebiliyor?
Nathanielden mil
Pratisyen hemşirenin sesi bir balta gibi aramıza iniyor.
Kadının yüzünde ne olduğunu anlayamadığım bir ifade var.
Nathaniel'in neden konuşmadığını mı soracak, yoksa annesiyle
babasının neden susmadığını mı, kestiremiyorum.

â.

Nathaniel sanki taş yutmuş, boğazı adeta çakıl dolu; o şeyler konuşmaya çalıştığında ona engel oluyor. Muayene masasında yatıyor. O sırada Dr. Ortiz çenesinin altını jöle kıvamında bir şeyle ovuyor, sonra da küçük bir fırçayı boğazının üzerinden geçirince Nathaniel gıdıklanıyor. Doktorun odaya getirdiği bilgisayar ekranında siyah-beyaz lekeler yüzeye çıkıyor. Bu görüntüler hiç de ona aitmiş gibi görünmüyor. Nathaniel serçe parmağını bükünce masanın deri kaplamasındaki bir yarığa erişebiliyor. Yarığın içinde köpük var; yırtılması çok kolay bir bulut.

Nathaniel, diyor Dr. Ortiz, "Şimdi konuşmaya çalışabilir misin?"

Annesi ve babası beklentiyle ona bakıyor. Nathaniel'e bir keresinde hayvanat bahçesine gidişini hatırlatıyor bu. Orada sürüngenlerin bulunduğu bir kafesin önünde tam 4 5 1 yirmi dakika boyunca beklemiş, yeterince uzun süre beklerse yılanın saklandığı yerden çıkacağı düşünmüştü. O an o çingiraklı yılanı görmeyi her şeyden daha çok istemişti, ama yılan dışarı çıkmamıştı. O günden sonra Nathaniel zaman zaman yılanın gerçekten orada olup olmadığını kendisine sormuştu.

Şimdiyse dudaklarını büzüyor. Boğazının arka kısmının gonca bir gül gibi açıldığını hissediyor. Sesi karnından yukarı doğru çıkıyor, ama onu boğan taşlara takılıp gerisin gen yuvarlanıyor. Dudaklarına tek bir mırıltı bile erişemiyor. Dr. Ortiz üzerine biraz daha eğiliyor. "Yapabilirsin, Nathaniel," diye cesaretlendiriyor onu. "Sadece dene." Ama o zaten deniyor. Kendisini o kadar zorluyor ki, bedeni neredeyse ortadan ikiye ayrılacak. Korkutucu bir selin ırmak sulanna karıştırıp sürüklediği odun parçaları gibi dilinin arkasına takılan bir kelime var; Nathaniel o kelimeyi anne ve babasına söyleyebilmeyi çok istiyor: Yeter!

Ultrasonda olağandışı bir şey görünmüyor, diyor Dr. Ortiz. "Ses tellerinde polip, şişme veya Nathaniel'in konuşmasını engelleyecek fiziksel herhangi bir şey yok." Gri gözleriyle bize bakıyor. "Nathaniel yakınlarda başka bir tıbbi sorun yaşadı mı?"

Caleb bana bakıyor, bense yüzümü diğer tarafa çeviriyorum. Çünkü ben Nathaniel'e Tylenol verdim, çünkü sabah çok işim olduğundan öğlümün durumu idare etmesi için dua ettim. Ne olmuş? On anneden dokuzu benim yaptığımı yapardı... Diğerlerine uymayan onuncu anne ise bu fikri reddetmeden önce iyice bir düşünürdü.

Dün kiliseden geldiğimizde karnı ağrıyordu, diyor Caleb. "Geceleri de hâlâ küçük kazalar yaşıyor." İyi de, bu tıbbi bir sorun değil ki. Kazaların nedeni yatağının altında saklanan canavarlar, penceresinden içeri bakan öcüler. Yani birdenbire konuşmamaya başlamasıyla hiçbir alakası yok. Nathaniel odanın köşesinde oyuncak bloklarla oynuyor; utancından kıpkırmızı kesildiğini görüyorum.

Konuyu açtığı için birden Caleb'e kızıyorum. 147

Dr. Ortiz gözlüklerini çıkarıp gömleğine siliyor. "Bazen fiziksel bir hastalık gibi görünen şeyler aslında öyle olmaz," diyor yavaşça. "Bu tip şeylerin gerisinde ilgi çekme isteği de yatabilir."

Oğlumu benim yarım kadar bile tanımıyor. Beş yaşında bir çocuk öyle kurnazca bir plan yapabirmiş gibi konuşuyor. Bunu bilinçli olarak yapmıyor olabilir, diye devam ediyor doktor, aklımdan geçenleri okurmuş gibi.

Ne yapabiliriz? diye soruyor Caleb.

Aynı anda ben de, "Belki de bir uzmana götürmemiz gerekiyordur," diyorum.

İlk yanıt doktordan geliyor. "Ben de size tam olarak bunu tavsiye edecektim. Dr. Robichaud'u arayıp bu öğleden sonra sizi kabul edebilir mi diye sorayım."

Evet, ihtiyacımız olan şey bu: Bu tip hastalıklarla ilgili eğitim almış, Nathaniel'e dokunup öğlümün içindeki te< i , i

si mümkün o minicik şeyi hissedebilecek bir kulak-burunboğaz doktoru. "Dr. Robichaud hangi hastanede çalışıyor?" diye soruyorum.

Burada değil, Portland'da, diyor pediatriist. "Kendisi psikiyatrdır."

Temmuz. Şehir havuzu. Maine'de hava sıcaklığı otuz dokuz derece; bu bir rekor.

Ya batarsam? diye sormuştu Nathaniel bana. Suyun sığ tarafında ayakta durmuş, oğlumun bir bataklığa inceler gibi suya bakmasını izliyordum.

Sence incinmene gerçekten izin verir miyim?

Bir an düşünür gibi oldu. "Hayır."

Hadi o zaman. Kollarımı açtım.

Anne? Ya bu bir lav kuyusu olsaydı?

O zaman mayo giymezdim.

Ya suya girince ellerim ve kollarım ne yapacaklarını□ unutursa?

Unutmazlar.

Unutabilirler.

Sanmam.

Bir kere bile olsa yeter, dedi Nathaniel ağır ağır. Duş alırken son duruşmalarda söyleyeceklerimi prova etmemi dinlediğini o zaman anladım.

Aklıma bir fikir gelmişti. Derin bir nefes alıp kollarımı kaldırdım ve kendimi havuzun dibine bıraktım. Suyun sesi kulaklarımda uğuldadı, sonra her şey ağır çekimde hareket etmeye başladı, içimden beşe kadar saydım ve işte, tam önümdeki patlamayla mavi sular dalgalandı. Nathaniel suya atlamış yüzüyordu; gözlerinin önünde yıldızlar vardı, ağzıyla burnundan kabarcıklar çıkıyordu. Onu sımsıkı tuttum ve suyun yüzüne çıktık. "Beni kurtardın," dedim.

Nathaniel yüzümü ellerinin arasına aldı. "Yapmam gerekiyordu," dedi. "Yoksa sen de beni kurtaramazdın."

4L

İlk yaptığı şey, gökteki ayı yiyen bir kurbağa çizmek oluyor. Dr. Robichaud'un siyah pastel boyası yok; o yüzden Nathaniel geceyi gök mavisine boyamak zorunda kalıyor. Boyayı elinde öyle bir sıkıyor ki renkli çubuk kırılıyor, sonra da durup birisinin bunun için kendisine bağıırıp bağıırmayacağını kontrol ediyor.

Kimse bağıırmıyor.

Dr. Robichaud ona istediğini yapabileceğini söyledi, o sırada herkes oturup onun oynamasını izleyecek. Herkesten kasıt annesi, babası ve bir de bu yeni doktor. Doktorun saçları çok açık sarı; neredeyse kafa derisi gözükecek. Odada zencefilli çörek şeklinde bir oyuncak ev, Nathaniel'den daha küçük çocuklar için sallanan bir at ve beysbol eldiveni biçiminde bir puf koltuk var. Pastel boyalar, suluboyalar, kuklalar ve bebekler var. Nathaniel birinden diğerine geçerken Dr. Robichaud'un elindeki deftere bir şeyler yazdığını fark ediyor ve o an onun da çizim yapıp yapmadığını, kayıp siyah pastel boyanın onda olup olmadığını düşünüyor.

Doktor ona arada bir sorular soruyor, Nathaniel istese de cevap veremiyor. Kurbağaları sever misin Nathaniel? O koltuk çok rahat, değil mi? Soruların çoğu, yetişkinlerin aslında yanıtlarını duymak istemedikleri halde sorduğu türden aptalca şeyler. Dr. Robichaud sadece bir kez Nathaniel'in yanıt vermek istediği bir şey söylüyor. Küçük plastik bir teybin düğmesine basınca çıkan ses tanıdık. "Bunlar şarkı söyleyen balinalar," diyor Dr. Robichaud. "Onları daha önce hiç dinledin mi?"

'Evet,' demek istiyor Nathaniel, 'Ama içten içe ağlayanın bir tek ben olduğumu sanıyordum.'

Doktor, anne ve babasıyla konuşmaya başlıyor. Kocaman sözcükler kulaklarından kayıyor, sonra tavşanlar gibi popolarını dönüp kaçıyor. Nathaniel sıkılıyor, masanın altında pasteli arıyor. Resminin kenarlarını düzeltiyor. Sonra köşedeki oyuncak bebeği fark ediyor.

Bebeğin yüzünü kendisinininkine çevirir çevirmez bunun

bir erkek bebek olduğunu anlıyor. Nathaniel oyuncak bebekleri sevmez, onlarla oynamaz. Ancak bilmediği bir şey onu bükülmüş bedeniyle yerde öylece duran bu oyuncuğa çekiyor. Bebeğin kollarını ve bacaklarını düzeltiyor, bebek artık yaralı gibi görünmüyor.

Sonra başını eğiyor ve kırık mavi pastelin hâlâ avucunun içinde durduğunu görüyor.

Her zamanki klişedir: Psikiyatr sözü Freud'a getirir.

Sigmund'un histeri adını verdiği, yaşadıkları travmaya gösterdikleri tepki sonucunda herhangi bir etiyolojik sebep olmaksızın belirgin fiziksel hastalıklar görülen kadınlarıyla bilinen, lügatteki adı somatoform bozukluk olan rahatsızlığın...

Uzun lafın kısası, Dr. Robichaud zihnini bedeni hasta edebileceğini söylüyor.

Freud'un zamanındaki kadar sık olmuyormuş, çünkü I duygusal travmanın daha makul görülebilecek dışavurumları varmış. Ama yine de ara sıra olabiliyormuş, özellikle de kendilerini üzen şeyleri açıklamaya yarayacak kelimeleri bilmeyen küçük çocuklarda.

Söylenenlere inanıp inanmadığını anlamak için Caleb'e bakıyorum. Tanrı biliyor ya, tek istediğim Nathaniel'i eve götürmek. Bir zamanlar tanıklığına başvurduğum Nevv Yorklu KBB uzmanını arayıp, beni Boston civarında yerleşik ve oğlumu muayene edebilecek bir meslektaşına yönlendirmesini söylemek istiyorum.

Nathaniel dün iyiydi. Psikiyatr değilim, ama insanın akşamdan sabaha sinir hastası olmayacağını ben bile biliyorum.

Duygusal travma, diyor Caleb kısık sesle. "Ne gibi?"

Dr. Robichaud bir şeyler söylüyor, ama sesi kulaklarımda gittikçe boğuklaşıyor. Bakışlarım oyun alanının köşesinde oturan Nathaniel'e kayıyor. Kucağında yüzükoyun yatan bir oyuncak bebek var. Elinde tuttuğu pastel boyayı bebeğin kalçalarının arasına sürüyor. Tanrım! Yüzü bembeyaz. Bunu binlerce kez gördüm. Yüzlerce psikiyatrin muayenehanesine gittim. Duvara yapışmış bir sinek gibi odanın köşesinde durup, bir çocuğun anlatamadığı şeyleri göstermesini, bir davayı açmama yetecek kanıtı bana sunmasını izledim.

Kendimi birden yerde, Nathaniel'in yanında otururken buluyorum; ellerim omuzlarında, gözlerim gözlerine kenetlenmiş. Bir an sonra oğlumu kollarımda sımsıkı tutuyorum.

Boşlukta bir ileri, bir geri sallanıyoruz; ikimiz de bildiğimiz şeyin gerçek olduğunu anlatacak kelimeleri bulamıyoruz.

İKİ

Hep böyle olur. Başınıza bir şey geldiğinde asla hazırlıklı değilsinizdir. Sokakta yürürken insanların nasıl olup da dünyanın ekseninden çıktığını farketmediğini merak edersiniz. Zihninizi allak bullak edip bir işaret, bir ipucu ararsınız; bir an gelip bir şeyin topraktan çıkmış bir kök gibi ayağınıza takılacağından eminsinizdir. Elinizi umumi tuvaletin kapısına öyle sert vurursunuz ki, bileğiniz incinir; gişedeki adam iyi günler dilediğinde ağlamaya başlarsınız. Kendi kendinize sorarsınız: 'Nasıl olur? Ya eğer?'

Caleb ve ben arabadayız, eve dönüyoruz, aramızda sanki koca bir fil var. En azından öyle görünüyor: O devasa kütle ikimizi ayrı taraflara itiyor; görmezden gelmek imkânsız, ama ikimiz de görmüyormuş gibi yapıyoruz. Nathaniel arka koltukta uyuyor; elinde Dr. Robichaud'un verdiği lolipop var.

Nefes almakta zorlanıyorum. Fil bana o kadar yakın oturuyor ki, dirseğiyle göğsümü eziyor. "Kim olduğunu söylemesi gerek," diyorum sonunda; kelimeler bir nehir gibi ağızımdan akıyor. "Söylemesi gerek."

Söyleyemiyor.

Aslına bakarsanız sorun da bu. Nathaniel istese de konuşamıyor. Zaten daha okuma-yazma bile bilmiyor. O iletişim kurabilene kadar ortada suçlu yok. O iletişim kurabilene kadar bu mesele dava değil, yürek sızısı olarak kalacak. Belki de psikiyatr yanılmıştır, diyor Caleb.

Koltuğumda yan dönüyorum. "Nathaniel'e inanmıyor musun?"

İnandığım, henüz hiçbir şey söylememiş olduğu. Dikiz aynasına bakıyor. "Bunları onun önünde konuşmak istemiyorum."

Böyle yaparsan geçip gidecek mi sanıyorsun?

Caleb cevap vermiyor, onun yerine ben konuşuyorum.

Bir sonraki çıkış bizimkisi, diyorum kah bir sesle, çünkü Caleb hâlâ sol şeritten gidiyor.

Nereye gittiğimi biliyorum, Nina. Sağ şeride geçiyor, sinyal veriyor. Ama bir dakika bile geçmeden çıkışı kaçırıyor. Sana söylemiş... Acıdan çizgi çizgi olmuş yüzünü görünce suçlamamı yarıda kesiyorum. Ağladığının farkında bile değil. "Ah Caleb!" Yüzüne dokunmak için uzanıyorum, ama o kahrolası fil hâlâ aramızda duruyor. Caleb arabayı yolun kenarındaki park yerine sokup iniyor, yol kenarmca yürüyor; göğsünü balon gibi şişiren derin nefesler aldığını görüyorum.

Bir süre sonra geri geliyor. "Şuradan dönüp geri gideceğim," diyor. Bana mı söylüyor? Nathaniel'e mi? Kendisine mi?

Başımla onaylıyorum. İçimden, 'Keşke o kadar kolay olsaydı,' diye geçiriyorum.

Nathaniel arka dişlerini öyle kuvvetli sıkıyor ki, sokağın gürültüsü içinden geçiyor. Uyumuyor, ama uyuyormuş gibi yapıyor; bu da uyuması kadar iyi. Annesiyle babası konuşuyor; sesleri çok kısık, ne dediklerini pek duyamıyor. Belki de bir daha asla uyuyamayacak. Belki yunuslar gibi sürekli yarı uyanık kalacak.

Geçen sene sınıfı denizyıldızlarıyla dolu mavi krepon kâğıdından bir okyanusa dönüştürdüklerinde Bayan Lydia onlara yunusları anlatmıştı. Nathaniel yunusların bir gözleriyle birlikte beyinlerinin yarısını kapatıp, bir taraflarıyla uyuduğunu, ama diğer taraflarının tehlikelere karşı daima uyanık olduğunu biliyor. Anne yunusların dinlenmekte olan yavrularıyla beraber yüzüp onları suyun altındaki bir akımla birlikte sanki görünmez iplerle bağlılarmış gibi çektiklerini biliyor. Altılı kola kutusu paketlerinden yapılma plastik halkaların yunusların canını yaktığını, halsiz bir şekilde karaya vurmalarına neden olduğunu biliyor. Kıyıda nefes alabilseler bile öleceklerini biliyor.

Nathaniel eğer yapabilseydi, pencereden çıkıp aşağıya atlayabileceğini, otoyol bariyerini ve yüksek çiti aşıp kendini kayalık uçurumdan aşağıya bırakabileceğini ve aşağıdaki okyanusa dalabileceğim de biliyor. Derisi pürüzsüz gümüş rengi, dudaklarının kenarındaysa sürekli bir gülümseme olurdu. Vücudunda içi yağla dolu ve adı üpkı yazın yemlen meyve gibi kavun olan, kalp gibi, ama ondan farklı bir organı olurdu. Ama bu organ kafasının önünde olacak ve en karanlık okyanusta, en karanlık gecede bile yolunu bulmasına yardım edecekti.

Nathaniel, Maine sahilinden dünyanın diğer ucuna, mevsimin hep yaz olduğu yere yüzdüğünü hayal ediyor. Gözlerini sıkabildiği kadar çok sıkıyor; eğlenceli bir ses çıkardığı, notalara göre yüzdüğü ve sesinin çarpıp kendisine geri döndüğü düşüncesine odaklanıyor.

•

Doktor Martin Toscher kendi alanında bir otorite olarak görülse de, uzmanlık alanından uzak durmak için şöhretini | rahatlıkla feda ederdi. Bir çocuğun cinsel tacize maruz kalıp kalmadığını tespit etmek için muayene etmenin getirdiği yükü hiçbir şey karşılayamazdı. Maine eyaletinde yüzlerce davada kendisine başvurulmuş olması dayanılmaz derecede rahatsızlık vericiydi.

Muayene edilecek çocuk anestezi etkisi altında ameliyat masasının üzerinde yatıyor. Muayenenin travmaya yol açması son derece muhtemel olduğundan, ebeveynlere anestezi önerirdi, ama bu sefer daha hiçbir şey söyleyemeden anne muayenenin anestezi altında yapılıp yapılamayacağını sormuştu. Martin işlemi yürütüyor, bir yandan da bulgularının kayıtlara geçebilmesi için yüksek sesle konuşuyor. "Penis başı normal görünümde." Çocuğu yüzükoyun çeviriyor.

Anüs kenarlarına gelince... Açıkça görülen ve iyileşme evresinde□ çok sayıda tahriş olmuş nokta var; ortalama olarak□ bire bir buçuk santimetre büyüklüğünde ve yaklaşık bir santimetre□ çapındalar.

Hemen yakınındaki masadan bir anal spekulum alıyor. Bağırsak duvarının üst kısımlarına doğru başka mukozal yırtıklar olsaydı anlaşılırdı, çünkü çocuk şimdiye dek hastalanmış olurdu. Spekuluma kayganlaştırıcı sürüyor ve yavaşça sokuyor, ışık kaynağını açıyor ve rektumu uzun, pamuklu bir çubukla temizliyor. 'Tanrım, şükürler olsun!' diye düşünüyor. Bağırsak sekiz santime kadar temiz.

Eldivenlerini ve maskesini çıkıyor, ellerini yıkıyor ve ayılmak üzere olan çocukla ilgilenmeleri için hemşireleri başına bırakıyor. Hafif anestezi uygulandığından etkisi çabucak geçecek. Ameliyat odasından çıkışı anda çocuğun anne ve babası yanma geliyor.

Oğlum nasıl? diye soruyor baba.

Nathaniel iyi, diye yanıtlıyor Martin, herkesin duymak istediği sözcükleri söyleyerek. "Öğleden sonra biraz halsiz olabilir, ama bu gayet normal."

Anne bütün bu tatsızlıkları bir adım ileri taşıyor. "Herhangi bir bulgu var mı?"

Bir taciz yaşandığına yönelik bulgular var, diyor doktor yavaşça. "Rektum çevresinde tahriş olmuş, ama iyileşmekte olan noktalar mevcut. Bunların ne zaman oluştuğunu söylemek güç, ancak yeni olmadıkları kesin. Bir hafta veya biraz daha uzunca bir süre geçmiş."

Penetrasyon olduğuna dair bir kanıt var mı? diye soruyor Nina Frost.

Martin onaylayarak başını sallıyor. "Tahribatın bisikletten düşme sonucu oluşmadığı açık."

Onu görebilir miyiz? Bu kez soruyu soran, çocuğun babası.

Birazdan. Ayıldığında hemşireler sizi içeri alacak.

Tam oradan ayrılacakken Bayan Frost elini kolunun üzerine koyarak onu durduruyor. "Penetrasyon... Penisle mi, parmakla mı, yoksa yabancı bir cisimle mi olmuş?"

Ebeveynler çocuklarının tacizden ötürü halen acı duyup duymadığını sorar. Yara izinin çocuklarını gelecekte etkile

yip etkilemeyeceğini sorarlar. Uzun vadede başlarma gelenleri hatırlayıp hatırlamayacaklarını sorarlar. Ama o anda karşılaştıkları doktora çapraz sorguya alındığı hissi veriyor. O kadar ayrıntılı bilgi sahibi olmamız mümkün değil, diyor doktor. "Şu anda tek söyleyebileceğimiz... Evet, bir şeyler olmuş."

Anne arkasını dönüyor ve duvara doğru sendeliyor. Beti benzi atıyor. Birkaç saniye içinde yere çökmüş, ağlayan bir yığın haline geliyor; kocasının kollan ihtiyaç duyduğu desteği vermek üzere kadının bedenini sarıyor. Martin ameliyat odasına dönerken kadının o gün ilk kez bir anne gibi davrandığını fark ediyor.

4.

Biliyorum, aptalca ama hayatım boyunca batıl inançlarım olmuştur. Bunlar dökülen tuzu omzumun üzerinden atmak ya da kopan kirpikle dilek dilemek ya da duruşmalarda şanslı ayakkabılarımı giymek şeklinde batıl inançlar değildir; kendi talihimin başkalarının talihsizliğinde olduğuna inanmışımdır. Meslek hayaüma avukat olarak başladığımda kimsenin karşılaşmak istemediği korkunç davalar olan cinsel taciz ve tecavüz davalarımın gelmesi için Tanrı'ya yalvarırdım. Yabancıların sorunlarıyla her gün yüz yüze gelirsem kendi hayatımda sorun olmayacağına inanırdım. Şiddet hayatının sürekli bir parçası olunca insan gaddarlığı kanıksıyor. Gözünüzü kırpmadan kana bakabiliyor, tecavüz sözcüğünü hiç çekinmeden kullanabiliyorsunuz. Ne var ki, bir süre sonra bu koruma kalkanının plastikten olduğu ortaya çıkıyor. Kâbusu kendi uykunuzda görünce tüm gardlarm düştüğüne tanık oluyorsunuz.

Nathaniel odasında yere oturmuş sessizce oyun oynuyor; anesteziyenin dolaylı hâlâ sersem. Minik oyuncak arabalarını pist üzerinde gezdiriyor. Hepsi belli bir noktaya gidip sert bir fren yapıyor ve oyuncak piton yılanının ağzının içinden geçip büyük bir hızla rampaya doğru tırmanıyor. Olur da arabalardan biri yılanın ağzından geçerken birazcık yavaşlarsa, yılan ağzını kapatıp onu yutuyor. Nathaniel'in arabası her seferinde yutulmadan geçmeyi başarıyor.

1

Nathaniel'in söylemediği tüm kelimeler kulaklarımda çınlıyor: Akşam yemeğinde ne var? Bilgisayarda oyun oynayabilir miyim? Şu araba nasıl hızlı geçti, gördünüz mü? Elleri oyuncak arabaların kutusunu bir devin pençesi gibi sarıyor; kendi yarattığı bu dünyada'ipler tamamen onun elinde. Pitonun çenesi aniden öyle yüksek sesle kapanıyor ki, yerimde zıplıyorum. Sonra bacağım boyunca yükselen karıncalanmayı hissediyorum, omurgam nabız gibi atıyor. Nathaniel kolumu yol yapmış, oyuncak arabasını ilerletiyor. Köprücük kemiğimin kuytusuna park ediyor, sonra parmağıyla yanağımdaki gözyaşlarma dokunuyor. Nathaniel arabayı oyuncak piste bırakıyor ve kucağıma tırmanıyor. Bana sokuldukça boynumda nefesinin sıcaklığını ve nemini duyuyorum. Kendimi berbat hissediyorum; oğlum güvende hissetmek için kucağıma tercih ediyor, hem de bunu beceremediğim belliyken. Uzun süre öylece kalıyoruz, sonra akşam oluyor, haliya yıldızlar düşüyor, ardından bizi arayan Caleb'in sesi merdivenlerde duyuluyor. Nathaniel'in başının üstünden oyuncak arabayı izliyorum, pistte kendi hızıyla daireler çiziyor.

•IL

Saat yediden biraz sonra Nathaniel'i kaybediyorum. En sevdiği yerlerde -yatak odasında, oyun odasında, bahçedeki oyun alanında-değil. Ben Caleb'in onunla olduğunu düşünmüştüm, Caleb da Nathaniel'in benimle olduğunu düşünmüş. Panik içinde oğluma sesleniyorum, ama bana yanıt veremez; saklandığı yeri belli edecekmiş gibi hissetse de yanıt veremez. Aklımdan binlerce dehşet sahnesi geçiyor: Nathaniel arka bahçeden kaçırılıyor ve yardım istemek için bağırıyor; bahçedeki kuyuya düşüyor ve sessizce ağlıyor; yaralanmış, yerde bilinçsizce yatıyor. Nathaniel! diye bağırıyorum tekrar, bu sefer daha da yüksek sesle. Sen üst kata bak, diyor Caleb. Sesindeki endişeyi hissediyorum. Ben yanıt vermeden çamaşır odasına yöneliyor, kurutma makinesinin kapağının açılıp kapanma sesini duyuyorum.

Nathaniel yatağımızın altında veya kendi dolabında saklanmıyor. Tavan arasına çıkan merdivenlerde, örümcek ağlarının altında kıvrılıp yatmıyor. Oyuncak sandığının içinde veya dikiş odasındaki büyük koltuğun arkasında değil. Bilgisayar masasının altında veya banyo kapısının arkasında da yok.

Sanki beş kilometre koşmuş gibi kısa ve hızlı hızlı nefes alıyorum. Banyodan çıkıp duvara yaslanıyorum, Caleb'in mutfakta dolapları ve çekmeceleri çarparak kapattığını duyuyorum. 'Nathaniel gibi düşün,' diyorum kendi kendime.

'Beş yaşında olsan nereye saklanırdın?'

Gökkuşığına tırmanırdım. Altlannda uyuyan cırcırböceklerini görmek için taşları kaldırırdım, yoldaki çakılları renkleri ve ağırlıklarına göre ayırırdım. Bunlar Nathaniel'in eskiden yaptığı, bir gecede büyümesi gerekmeden önce zihnini dolduran şeyler.

Banyodan zayıf bir su damlaması sesi geliyor. Muhtemelen lavabodan; Nathaniel dişlerini fırçaladıktan sonra hep yarı açık bırakır. Birden o incecik suyu görmek istiyorum, |61 çünkü bütün gün boyunca gördüğüm en normal şey bu olacak. Ama banyoya girince lavabonun kupkuru olduğunu görüyorum. Sesin kaynağına dönüyorum, parlak banyo perdesini kenara çekiyorum.

Ve içimden kopan çığlığa engel olamıyorum.

A.

Suyun altında duyabildiği tek şey kalbinin sesi. 'Yunuslar da sadece kalplerinin sesini mi duyuyordur?' diye düşünüyor Nathaniel, 'Yoksa bizim duyamadığımız sesleri -mercanların açmasını, balıkların nefes almasını, köpekbalıklarının düşünmesini- de duyabiliyorlar mıdır?'

Nathaniel'in gözleri tamamen açık; suyun içinden tavan dalgalanıyormuş gibi görünüyor. Kabarcıklar burun deliklerini gıdıklıyor, banyo perdesindeki balıklar gerçekmiş gibi görünüyor.

Birden annesi geliyor, içinde olmaması gereken okyanusta beliriveriyor, yüzü yaklaştıkça büyüyor. Annesi göm

leğinden tutup kendisini dışarıya çekerken, Nathaniel nefesini tutmayı unutuyor. Okyanus suyu öksürüyor, ağzından ve burnundan okyanus suyu çıkıyor. Annesinin ağladığını duyuyor ve bu ona bu dünyaya geri dönmesi gerektiğini hatırlatıyor.

Aman Tanrım! Nefes almıyor -nefes almıyor- sonra aniden kocaman bir soluk patlıyor. Sırılsıklam elbiselerinin içinde ağırlığı iki katma çıkmış, yine de onu küvetten çıkarıp banyo paspasının üzerine yatırıyorum; her yerinden sular damlıyor. Merdivenlerde Caleb'in ayak seslerini duyuyorum.

Onu buldun mu?

Nathaniel, diyorum yüzüne mümkün olduğunca yaklaşarak, Ne yapıyordun?

Altın sarısı saçları başına yapışmış, gözleri fal taşı gibi kocaman. Dudakları büzülüyor, söyleyemeyeceği bir keli-I meyi arıyor.

Beş yaşında bir çocuk intihara teşebbüs edebilir mi? Oğlumu üstünde elbiseleriyle Su dolu küvetin içinde uzanırken bulmamın sebebi başka ne olabilir ki?

Caleb banyoya dalıyor. Önce her tarafından sular damlayan Nathaniel'e bakıyor, sonra da küvete. "Neler oluyor?" Şu kıyafetlerini çıkaralım, diyorum sanki Nathaniel'i her gün o vaziyette buluyormuşum gibi. Ellerim gömleğinin düğmelerine gidiyor, ama Nathaniel yuvarlanarak öbür tarafa dönüyor, tortop oluyor.

Caleb bana bakıyor. "Ahbap," diyerek şansını deniyor, Böyle durursan hasta olacaksın.

Caleb onu kucağına alınca Nathaniel sanki içi boş bir et yığınınına dönüyor. Bilinci tamamen yerinde, dosdoğru bana bakıyor, ama orada olmadığına yemin edebilirim.

Caleb, Nathaniel'in gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor. Ben de bir havlu kapıyorum ve küçük bedenine sarıyorum. Havluyu Nathaniel'in boynuna iyice yaklaştın

YADBOZ

yor ve öne eğiliyorum, böylece hafifçe yukarıya çevirdiği yüzüne konuşuyorum. "Bunu sana kim yaptı?" diye soruyorum. Söyle tatlım. Söyle ki sorunu çözelim.

Nina!

Söyle bana. Söylemezsen hiçbir şey yapamam. Boğazım sanki paslı; sesim cümlelerin orta yerinde çatlıyor. Yüzüm Nathaniel'inki kadar ıslak.

Çabalıyor. Tanrım, ısrapla çabalıyor! Yanakları zorlanmaktan kıpkırmızı. Ağızını açıyor, ama düğümlenmiş bir hava yumağından başka bir şey çıkmıyor.

Başımı yukarı aşağı sallayıp onu cesaretlendiriyorum.

Yapabilirsin, Nathaniel. Hadi!

Boğazındaki kaslar geriliyor. Yeniden boğuluyormuş gibi bir ses çıkarıyor.

Birisi sana bir şey mi yaptı, Nathaniel?

Tanrı aşkına! Caleb, Nathaniel'i benden uzaklaştırıyor.

Onu rahat bırak, Nina!

Ama tam bir şey söyleyecekti. Nathaniel ile yeniden yüz yüze gelebilmek için ayağa kalkıyorum. "Öyle değil mi, bebeğim?"

Caleb onu kollannda iyice yukarı kaldırıyor. Oğlumuzu göğsüne bastırarak tek kelime etmeden banyodan çıkıyor. Beni, temizlemem için banyodaki su gölcüğünün ortasında bırakıyor.

Maine Çocuk, Genç ve Aile Hizmetleri Bürosu

ÇGAHB'de çocuklara yönelik taciz vakalarında yürütülen soruşturmaların gerçek birer soruşturma olmaması oldukça ironik. Bir sosyal hizmet uzmanı resmen dava açtığında, elinde çocuğa yönelik bir taciz yaşandığına dair psikiyatrik veya fiziksel bir kanıtla şüphelinin ismi mutlaka bulunmak durumunda. Hiçbir şey tahminlere bırakılmıyor; o aşamaya kadar tüm araştırmalar tamamlanmış olmalı. ÇGAHB uzmanının görevi sadece prosedürü yürütmek; yani olur da duruşma aşamasına gelinebilirse her şey devletin istediği şekilde yapılmış olacak.

Monica LaFlamme üç yıldır ÇGAHB'nin Çocuk İstismarı Eylem Ağı'nda çalışıyor. İşe hep sonradan dahil olmaktan sıkılmış durumda. Kompleksteki tüm diğer devlet binaları gibi bodur, gri, küp şeklinde bir binada yer alan ofisinin penceresinden dışarıya, boş oyun alanına bakıyor. Oyun alanı beton bir platform üstüne yerleştirilmiş metal bir salıncaktan ibaret. Bölgede günün emniyet standartlarına uymadığı halde halen ayakta olan tek oyun aracının orada olması da ÇGAHB'ye özgü olsa gerek.

Esniyor, parmaklarını burnunun kemerinde gezdiriyor. Monica çok yorgun. Önceki gece Letterman'ı izlemek için geç saate kadar oturduğundan değil. Genel olarak yorgun; ofisinin gri duvarları ve halısı içine işlemiş gibi hissediyor. Sonu hiçbir yere varmayan davalarla ilgili raporlar doldurmaktan yorulmuş. On yaşındaki çocukların yüzlerinde kırk yaşındaki insanların bakışlarını görmekten yorgun düşmüş. Karayipler'e tatile gitmek istiyor; orada o kadar çok renk var ki, günlük işlerini görmemesini, düşünmemesini sağlayabilirler. 641 Telefon çalınca Monica koltuğunda zıplıyor. "Monica LaFlamme," diye açıyor telefonu, bir yandan da sanki telefonun diğer ucundaki kişi onun gündüz düşlerine daldığını görmüş gibi masasının üstündeki karton klasörün kapağını özenle kaldırıyor.

Merhaba, ben Dr. Christine Robichaud. Maine Tıp Merkezi'nde psikiyatrim. Monica'nın sonraki cümleyi peşinen anlamasına neden olan bir duraksama oluyor hatta. "Beş yaşında bir erkek çocuğuna yönelik muhtemel cinsel taciz olayını bildirmek için arıyorum." Monica, Dr. Robichaud çocuğun sergilediği ve kendisinin neredeyse her gün gördüğü davranışları açıklarken not alıyor. Hastanın, anne ve babasının ismini kâğıda karalıyor. Bir şey dikkatini çeker gibi oluyor, ama psikiyatrin söylediklerine odaklanmak için onu zihninin arka odalarına atıyor. Bana fakslayabileceğiniz bir polis raporu var mı? diye soruyor. Polis olaya dahil olmadı. Çocuk tacizciyi henüz teşhis etmedi.

YAPÖZ

Monica bunu duyunca kalemini bırakıyor. "Hakkında soruşturma açabileceğim birisi olmadan soruşturma prosedürünü başlatamayacağımı biliyorsunuz, doktor."

Bunun için biraz zamana ihtiyacı var. Nathaniel somatoform bozukluk yaşıyor, herhangi bir fiziksel neden olmadığı halde konuşmuyor. Birkaç hafta içinde bunu kendisine kimin yaptığını söyleyebileceğine inanıyorum.

Çocuğun ebeveynleri ne diyor?

Psikiyatr duraklıyor. "Daha önce konuşmadığı bir dönem olmamış."

Monica kalemiyle masada tempo tutuyor. Ebeveynlerin tacize uğrayan çocuklarının hareketleri veya söylediklerine çok şaşırdukları vakaların çoğunda tacizcinin anne veya baba veya her ikisi çıktığını deneyimlerinden biliyor.

Dr. Robichaud da bunun bilincinde. "Belki sahaya inmek istersiniz diye düşündüm, Bayan LaFlamme. Oğullarını ayrıntılı tıbbi muayeneden geçirmesi için Frost ailesini çocuklara yönelik cinsel taciz vakalarında uzman bir pediatriste yönlendirdim. Raporunu size faksalayacaktır."

Monica bilgileri not ediyor ve telefonu kapatıyor. Mahkumiyet kararı çıkmadan yarım kalacak yeni bir davaya hazırlanmak için yazdıklarına bakıyor.

'Frost...' diye düşünüyor ismi kâğıda yeniden yazarak.

'Başka birisi olsa gerek.'

Karanlıkta birbirimize değmeden öylece uzanıyoruz; aramızda neredeyse bir metre var.

Bayan Lydia olabilir mi? diye fısıldıyorum. Yanıt olarak Caleb'in başını salladığını hissediyorum. "Kim o zaman? İkimizden başka kim onunla yalnız kaldı ki?"

Caleb öylesine sessiz ki, bir an uyuyakaldığını sanıyorum.

Geçen ay kuzeninin düğününe gittiğimizde bütün hafta Patrick ile kalmıştı.

Dirseğimin üzerinde doğruluyorum. "Ciddi olamazsın.

Patrick bir polis. Hem onu altı yaşından beri tanıyorum."

Şu sıralar kız arkadaşı yok ve...

Boşanalı daha altı ay oldu!

Söylemek istediğim, diyerek bana dönüyor Caleb,

Onu belki de düşündüğün kadar iyi tanımıyorsundur.

Başımı iki yana sallıyorum. "Patrick, Nathaniel'i çok sever."

Caleb yüzüme bakıyor. Kelimelerle ifade etmese de yanıtı

çok açık: Belki de gereğinden fazla seviyor.

â.

Ertesi sabah Caleb ay hâlâ gökyüzünde asılı dururken

gidiyor. Poker oynuyormuşçasına zamanımızın pazarlığını

yaparak bu planı tartışmıştık: Caleb duvarını bitirecek, sonra öğlen evde olacak. Böylece ben de o gelince ofise gidebileceğim.

Hesapta tabii. Oysa gitmeyeceğim. İşim biraz bekleyecek.

Bütün bunlar Nathaniel'in başına ben yanında olmadığımı

için geldi; onu gözümün önünden bir kez daha ayıramam.

Arkasına sığınabileceğim asil bir neden bu: Çocuğumu

koruyorum. Ama o sabah yavrularını koruyan dişi aslanları, yavrusunu yiyen hamsteri anlamakta güçlük çekiyorum.

Bunun birinci sebebi, oğlum onun kahramanı olmak istediğimi

anlamış gibi görünmüyor. İkincisi, ben onun kahramanı

olmayı gerçekten isteyip istemediğimi bilmiyorum. Bu her

köşede benimle kavga eden bir çocuğu kollamak anlamına

geliyorsa, istemiyorum.

Tanrım! O kadar bencilim ki, oğlumun şu an benden

nefret etmesi için her türlü sebep var.

Hiçbir zaman sabırlı olamamışımdır. Sorunları çözerim,

telafisini ararım. Nathaniel'in bilinçli olarak yapmadığını

bilsem de suskun kalması sorumlu kişiyi koruma anlamına

geldiğinden kızgınım.

Nathaniel bugün tam anlamıyla dağılmış görünüyor.

Neredeyse öğlen oldu, ama Süpermen pijamasını çıkarmamakta

ısrar ediyor. Daha da kötüsü, gece yine bir kaza yaşadığı

için üstü başı idrar kokuyor. Dün Caleb ıslak kıyafetle

rini üzerinden çıkarttırabilmek için bir saatten fazla uğraştı, benimse bu sabah onunla mücadele etmeye yetecek duygusal ve fiziksel gücümün olmadığını kavramam iki saatimi

aldı. Pes etmek yerine başka bir mücadeleye soyundum.

Nathaniel taburesinin üstünde taştan bir büst gibi oturuyor; dudakları sımsıkı kapalı, bir şeyler yedirme çabalarım karşı koyuyor. Önceki gün kahvaltıdan bu yana tek lokma yemedi. Maraska kirazından zencefil köküne kadar buzdolabında ne varsa hepsini iki kez denedim.

Nathaniel... Bir limon tezgâhın bir ucundan diğerine yuvarlanıyor, aldırmiyorum. "Spagetti ister misin? Ya parmak tavuk? Ne istiyorsan onu pişireyim. Sen seç."

Sadece başını sallıyor.

Bir şey yemezse bu dünyanın sonu değil. Hayır, o dündü.

Bir yanım ona bir şeyler yedirmeyi başarırısam içinin acısının geçeceğini söylüyor. Yine aynı yanım bir annenin en önemli görevinin çocuğunu doyurmak olduğunu söylüyor.

Bu küçük işi başarabilirimse ondan tamamen vazgeçmediğimi anlayacak.

Ton balığı? Dondurma? Pizza?

Taburesinde yavaşça dönmeye başlıyor. İlk başta yanlışıklıkla yapıyor; bir ayağı taburenin kenarından kayınca kendiliğinden dönüyor. Sonra bilinçli olarak yapmaya başlıyor.

Soru sorduğumu duyuyor, ama beni kasten görmezden geliyor.

Nathaniel.

Dönüp duruyor.

Birden öfkeleniyorum. Kendime kızıyorum, dünyaya kızıyorum, ama işin kolayına kaçıp ona patlıyorum.

Nathaniel! Burada seninle konuşuyorum*.

Öfkeli bakışıma bakışla karşılık veriyor. Sonra taburenin üstünde tembel tembel diğer tarafa dönüyor.

Beni dinleyeceksin. Şimdü

Patrick evimizde yaşanan bu çok hoş sahnenin ortasında bitiyor. Mutfağa gelmeden önce sesini duyuyorum. "Ya

kında kıyamet kopacak olmalı!" diye sesleniyor, "Çünkü seni iki gün üst üste işe gitmekten alıkoyacak başka bir şey gelmiyor aklıma. Ayrıca..." Köşeyi dönünce yüzümün halini görüyor ve yavaşlıyor, bir olay yerine girerken gösterdiği özen ve dikkatle yürümeye başlıyor. "Nina," diyor ifadesiz bir sesle, "İyi misin?"

Caleb'in dün gece Patrick ile ilgili sözleri aklıma geliyor, göz yaşlarına boğuluyorum. Patrick olmamalı; dünyanın temellerinden birinin daha çökmesine dayanmam.

Patrick'in oğluma o şeyi yapabileceğine inanmıyorum. Kanıtım hazır: Nathaniel onu görünce çığlıklar atarak kaçmadı.

Patrick kollarıyla beni sarıyor. Bunu yapmasa yemin ederim yere yığdırdım. Kendi sesimi duyuyorum; kontrolsüz bir laf karmaşası. "İyiyim. Yüzde yüz iyiyim," diyorum, ama söylediğime ben bile inanmıyorum.

Dün sabah uyandığı günün bu sabah uyandığı günle aynı olmadığını anlatacak kelimeleri nasıl bulur insan? Dünyada hiç olmaması gereken gaddarlıkları nasıl açıklar? Bir 681 savcı olarak hukuk dilinde kullanılan sözcükleri -penetrasyon, taciz, mağduriyet- sürekli kullanıp durdum, ama bu kelimelerin teki bile 'Birisi oğluma tecavüz etti,' cümlesi kadar ham, ağır ve gerçek değil.

Patrick'in gözleri Nathaniel'den bana, sonra tekrar ona kayıyor. Sinir krizi geçirdiğimi mi düşünüyor acaba? Strese artık dayanamadığımı?

Hey, Bambu, diye sesleniyor Nathaniel'e. Bebekken hızla boy attığı için ona bu ismi takmıştı. "Benimle üst kata gelip üstünü değiştirmek ister misin? Annen de o arada etrafı temizler?"

Hayır, diyorum, aynı anda Nathaniel hızla koşarak odadan çıkıyor.

Nina, diyor Patrick, şansını bir kez daha deneyecek.

Nathaniel'in okulunda bir şey mi oldu?

Nathaniel'in okulunda bir şey mi oldu? diye tekrarlı

yor Nina kelimeleri dilinde yuvarlayarak. "Bir şey mi oldu? Bu 64.000 dolarlık soru, değil mi?"

Patrick ona bakıyor. Yeterince ısrarlı bakarsa gerçeği görecek; eskiden beri öyle olmuştur. On bir yaşındayken Nina'nın -söyleyemeyecek kadar utanmasına rağmen- ilk kez bir erkekle öpüştüğünü anlamıştı. Tıpkı Biddeford'dan ayrılacağı itiraf edecek cesareti kendinde bulamadan onun eyalet dışında bir üniversiteye kabul edildiğini anladığı gibi. Birisi onu incitti, Patrick, diye fısıldıyor Nina ve onun gözlerinin önünde darmadağın oluyor. "Birisi onu incitti ve ben... Ben onun kim olduğunu bilmiyorum."

Patrick'in göğsünde bir ürperti dolaşüyor. "Nathaniel'i mi?"

Pek çok kez ebeveynlere çocuklarının sarhoş araba kullanırken kaza yapıp öldüğü haberini vermişti Patrick. Kocaları intihar eden eşlere mezarlıkta destek olmuştur. Tecavüze uğrayıp hayatta kalmış kadınların hikâyelerini dinlemişti. Bunları atlatmanın tek yolu bir adım geri atmak, üyelerinin birbirlerine acı ve ıstırap verdiği bu medeniyetin bir parçası I ® değilmiş gibi davranmaktı.

Ama o seferki... O seferki... Hiç de uzak biri değildi olayı yaşayan.

Patrick kalbinin büyüyerek bütün gövdesini doldurduğunu hissediyor. Mutfak zemininde Nina şile oturmuş, ondan asla duymak istemediği bir hikâyenin ayrıntılarını dinliyor. 'Şimdi o kapıdan çıkabilirim,' diye düşünüyor. 'Ve yeniden girerim, her şeye sil baştan başlarız. Zamanı geri sarabilirim.' Konuşamıyor, diyor Nina. "Nasıl konuşturacağımı bilmiyorum."

Patrick omuzlarını bırakmadan Nina'yı kendisinden biraz uzaklaştırıyor. "Nasıl yapacağını biliyorsun. Sen bugüne dek herkesi kendinle konuşturmayı basardın."

Nina başını kaldırdığında Patrick ona ne verdiğini görüyor. Şartlar ne olursa olsun, karşı kıyıda umudun silik silüetini gördüğünüz sürece vazgeçmezsiniz.

Caleb inanmak istemediği bir sebepten ötürü oğlunun sessizliğe boğulduğu gñnñn ertesinde ön kapıdan çıkıyor ve yuvasının yıkılmakta olduğunu fark ediyor. Elbette ki kelimenin birinci anlamında değil; Caleb buna asla izin vermeyecek kadar dikkatli. Ama yakından bakıldığında, uzun zaman önce elden geçirilmiş olması gereken şeylerin -evin önündeki taş patika, bacanın tepesindeki başlık, evlerinin bulunduğu araziyi çevreleyen tuğla duvar- ödeme yapan bir müşterinin sipariş ettiği bir proje uğruna sürekli sonraya bırakıldığı anlıyor. Kahve kupasını verandanın kenarına bırakıyor ve her yere objektif gözle bakmaya çalışarak merdivenlerden iniyor.

Ön taraftaki patikanın taşlarının düzgün olmadığını ancak bir uzman fark edebilir. Ayrıca patika bir öncelik değil. Baca tam bir utanç kaynağı; sol tarafı boydan boya dökülmüş. Gün akşama dönmeye hazırlanırken çatıya çıkmak pek de akıllıca bir iş değil, ayrıca o yükseklikte çalışırken insanın yanında yardım edecek birisinin olması gerekir. Bütün bunlar Caleb'in ilk önce yolun çevresinde yer alan yaklaşık otuz 701 beş santim genişliğindeki tuğla duvarla ilgileneceği anlamına geliyor.

Tuğlalar neredeyse bir yıl önce bıraktığı yerde aynen duruyor. Caleb onları kendisinin kullanılmış tuğla aradığını bilen müteahhitlerden almıştı. Tuğlalar Caleb'e gelmeden önce New England'm dört bir yanındaki yıkık fabrikaların, harap olmuş hastane koğuşlarının, eğreti yapıların ve boşaltılmış okulların birer parçasıydı. Caleb üzerlerindeki izleri seviyor. Gözenekli kırmızı kilin içerisinde eski hayaletler ve kadim meleklerin olduğunu hayal ediyor, evinin etrafında hangisi dolaşırsa dolaşsın hoşuna gideceğini düşünüyor. Tanrı'ya şükür ki, toprağı donma derinliğinin altına kadar kazmış. Kıрма taşlar on beş santim derinlikte. Caleb bir torba çimento alıyor ve bunu karışım hazırlamakta kullandığı el arabasına döküyor. Su, kum ve çimento birbirine karışırken belli bir ritim tutturuyor. İlk sıra tuğlayı dizerken ve tuğlaları yerlerine oturuncaya kadar harem üzerinde oynatırken o hissin kendisini etkisi altına aldığını hissediyor; tüm bedenini işine verince zihni açılıyor ve tertemiz oluyor.

Bu onun sanatı; bağımlılığı. Duvar hizası boyunca tuğla tuğla ilerliyor, her birini yerine adeta süsleyerek koyuyor. Bu duvar tekdüze olmayacak, dekoratif başlıklı iki çıkıntısı olacak. İç kısmında sıvanın kaba ve çirkin olduğunu kimse bilemeyecek. Caleb'in kimsenin göremeyeceği noktalarda dikkatli olması gerekmiyor.

Eline bir tuğla alıyor, birden parmaklarına küçücük bir şey deşiyor. Plastik bir oyuncak asker. Şu yemyeşil olanlarından. O duvar üzerinde son çalıştığında Nathaniel de onunla birlikteydi. Caleb temeli kazıp içini taşla doldururken oğlu da tuğla parçalarından yaptığı kaleye koca bir taburu sığdırmıştı.

Nathaniel üç yaşındaydı o zaman. "Seni yerle bir edeceğim," demişti golden retriever cinsi köpekleri Mason'un ağızındaki askeri parmağıyla göstererek.

Nereden duydun onu? diye sormuştu Caleb gülerek. Duydum işte, demişti Nathaniel bilgiç bir adayla, Taa bebekken.

'O kadar uzun zaman önce yani,' diye düşünmüştü Caleb. Şimdi plastik askeri elinde tutuyor Caleb. Patikada bir el feneri ışığının süzüldüğünü görünce güneşin çoktan battığını, ilk kez işe dalıp günbatımını kaçırdığımı fark ediyor.

Ne yapıyorsun? diye soruyor Nina.

Sence ne yapıyorum?

Şimdi mi?

Caleb oyuncak askeri yumruğuna hapsedip dönüyor.

Neden olmasın?

Ama saat... Nina başını sallıyor. "Nathaniel'i yatıracağım."

Yardıma ihtiyacın var mı? Nina'nın bunu yanlış anlayacağını kelimeler dudaklarından döküldükten sonra fark ediyor. 'Yardıma ihtiyacın var mı?' demeliydi.

Tahmin ettiği gibi Nina öfkeleniyor. "Sanırım beş yılın ardından bu işi kendi başıma halledebilirim," diyor ve elindeki fenerin ışığı hoplayıp zıplayarak eve doğru gidiyor.

Caleb tereddüt ediyor; onun ardından gidip gitmeme konusunda kararsız. Sonunda gitmemeye karar veriyor. Yıldızların rahatsız edici güzelliği altında gözlerini kısarak duvarına bakıyor ve yeşil askeri duvarın iki tarafı arasında oluşan boşluğa yerleştiriyor. Hizayı takip ederek her iki tarafa da tuğlalar koyuyor. Duvar bittiğinde kimse oyuncak askerin orada uyumakta olduğunu bilemeyecek. Onun dışında hiç kimse. Caleb her gün oraya belki bin kez bakacak ve oğluna ait hiç değilse tek bir kusursuz, el değmemiş anıyı kurtardığını bilecek.

Nathaniel yatağında uzanmış, bir zamanlar okuldan eve getirdiği civcivi düşünüyor. Aslında tam olarak civciv denemezdi o şeye... Bayan Lydia'nın çöpe attığı bir yumurtaydı. Çocukların kuluçka makinesinde dört yerine üç yumurta olduğunu fark edemeyecek kadar budala olduklarını düşünmüş olmalıydı. Diğer yumurtalar cıvıl cıvıl ötüşen küçük, sarı, yumuşacık toplara dönüşmüştü. İşte o gün babası onu okuldan almadan önce Nathaniel, Bayan Lydia'nın ofisine girmiş ve yumurtayı çöp. kutusundan çıkarıp gömleğinin kolunun içine saklamıştı.

Biraz daha zamanı olsaydı onun da diğerleri gibi bir civcive dönüşeceğini düşünerek yumurtayı yastığının altına yerleştirmiş, öyle uyumuştur. Ama o gece kâbuslar görmüştü; sabah babası omlet yapmak için yumurtayı kırıyor, canlı civciv kızgın tavanın içine düşüyordu. Babası kırılan yumurtayı üç gün sonra Nathaniel'in yatağının altında bulmuştu.

Nathaniel orayı o süre boyunca temizlememişti: Ölü hayvanın donuk renkli gözünü, yamru yumru gri bedenini, kanat olduğunu sandığı şeyi hâlâ hatırlayabiliyordu.

Nathaniel o sabah gördüğü (kesinlikle civciv olmayan) Yaratık'm dünyanın en korkunç şeyi olduğunu düşünür.

Şimdi bile bazen gözlerini kırpinca gözkapaklarının içinde onu görüyor. Artık yumurta yemiyor, çünkü içinden onun çıkmasından korkuyor. Dışarıdan bakınca kusursuz görünen bir şey içinde ne olduğunu gizliyor olabilir.

Nathaniel odasının tavanına bakıyor. O Yaratık'tan da korkunç şeyler var, artık bunu biliyor. Odasının kapısı ardına dek açılıyor ve birisi içeri giriyor. Nathaniel hâlâ Yaratık'ı ve O'nu düşünüyor; koridordaki parlak ışık yüzünden içeri girenin kim olduğunu göremiyor. Bir şeyin yatağına oturduğunu, o ölü şey sanki Nathaniel'miş ve içeride saklanabilmek için dışına kabuk örmesi gerekiyormuş gibi kendisini sardığını hissediyor. Babasının, "Tamam evlat," diyen sesini duyuyor. "Benim." Babası onu kollarıyla sımsıkı sarıyor, titremesini engelliyor. Nathaniel gözlerini kapatıyor ve o gece yatağına yattığından beri ilk kez civcivi görmüyor.

â.

Ertesi gün Dr. Robichaud'un muayenehanesine girdiğim anda içimi aniden bir umut dalgası kaplıyor. Ya Nathaniel'e bakıp onun davranışını yanlış yorumladığını söylerse? Ya özür dileyip oğlumun kaydının üstüne kırmızı harfli HATA damgasını vurursa? Ama içeri girdiğimizde bize başka birisi katılıyor ve bu, kurduğum tüm hayalleri yerle bir ediyor. York County gibi küçücük bir yerde çocuklara yönelik taciz vakalarını kovuşturup da Monica LaFlamme'yi tanımamam mümkün değil. Hislerim onun şahsına değil, çalıştığı kuruma karşı. Bizim ofiste ÇGAHB'nin adını keyfimizce değiştirdik: TBSHU - Tanrının Belası Sosyal Hizmet Uzmanları ya da MGBD - Maine Gereksiz Bürokrasi Derneği. Monica ile çalıştığım son vakada (nihayetinde bizim tacizci aleyhinde dava açmamızı engelleyen) karşıt olma-karşı gelme bozukluğu tanısı konmuş bir erkek çocuğu söz konusuydu. Ayağa kalkıyor. İki elini de sanki dostuymuşum gibi öne uzatmış. "Nina... Bunu duyduğum için çok çok üzgünüm." Gözlerim zımparalanmış gibi yanıyor, kalbim bir elmas kadar sert. Meslek hayatımda bu dokunaklı-hisli söylemlere kanmam, özel hayatımda da kanmak niyetinde değilim. Benim için ne yapabilirsin, Monica? diye soruyorum açık açık.

Psikiyatır şok olmuş durumda. Belki birisinin bir ÇGAHB uzmanına yanıt verdiğini ilk kez duyduğundandır. Belki de bana Prozac vermesi gerektiğini düşünüyordur. Ah Nina! Keşke elimden daha fazlası gelseydi. Her zaman gelir, diyorum, o an Caleb araya giriyor. Affedersiniz, biz tanıştırılmadık, diyor ağzının içinden, bir yandan da uyarı niteliğinde hafifçe kolunu sıkıyor. Monica ile el sıkışıyor ve Dr. Robichaud'a merhaba diyor, sonra da Nathaniel'i oyun oynaması için içeri yolluyor. Bayan LaFlamme, Nathaniel'in vakasına atanan sosyal hizmet uzmanı, diye açıklıyor psikiyatır. "Onunla görüşüp bazı sorular sormanızın faydalı olabileceğini düşündüm." O halde işte birinci sorum, diye başlıyorum. ÇGAHB'yi nasıl bu işin dışında tutarım? Dr. Robichaud tedirginlikle önce Caleb'e, sonra da bana bakıyor. "Yasal olarak..." Sağ ol, ama yasal rutin prosedürü gayet iyi biliyorum. 741 Görüyor musun, bu tuzak soruydu. Yanıt şu: ÇGAHB zaten bu işin dışında. Hiçbir zaman içinde olmuyor ki. Öfkeden hızlı hızlı konuşuyorum, ama buna engel olamıyorum. Monica'yı orada görmek çok garip, sanki iş hayatımla ev hayatım zaman içerisinde aynı solucan deliğinde yolculuk etmiş. "Size bir isim verip ne yaptığınızı söylersem... Ancak gidip işinizi yapabiliyorsunuz, öyle değil mi?" Pekâlâ, diyor Monica, sesi karamel kadar pürüzsüz. Karamelden oldum olası nefret etmişimdir. "Bu doğru, Nina. Önce mağdurun bize bir isim vermesi lazım ki biz de..." Mağdur. Nathaniel'i yıllardır davasını yürüttüğüm yüzlerce çocuk arasına koyuyor, onlarla bir tutuyor. Olumsuz sonuçlanan yüzlerce vakayla aynı kefeye koyuyor onu. Dr. Robichaud'un ofisine girdiğimde Monica LaFlamme'yi görmemin beni neden o denli altüst ettiğini anlıyorum. Demek ki Nathaniel'e de insanı hiçbir yere götürmeyen o sistemde bir numara verilmiş, bir dosya ayrılmış. O benim oğlum, diyorum sıkıştığım dişlerimin arasından.

Hangi prosedürün yürütüleceği umurumda değil.□

□

□

□

□

Elinizde bir isim olmaması, aylarca veya yıllarca bir isim□
bulamamanız umurumda değil. O zaman bütün Maine nüfusunu□
ele alın, tek tek eleyin. Ama bir an önce başlayın,□
Monica. Tanrı aşkına! Başlayın.

Konuşmayı bitirdiğimde odadakiler bana uzaylıymışım
gibi bakıyor. Bense Nathaniel'e bakıyorum. Tanrım! Onun
için bir araya gelen o iyi insanların hiçbiri onu izlemese de
oyuncak bloklarıyla oynuyor. Ve dışarı çıkıyorum.

Dr. Robichaud otoparkta bana yetişiyor. Ayakkabılarının
topukları kaldırımında ses çıkarıyor, yeni yakılmakta olan
bir sigaranın kokusunu alıyorum. "İster misin?"

Sigara içmem. Yine de teşekkürler.

Bana ait olmayan bir arabaya yaslanıyoruz. Kocaman,
tüylü zarlarla süslenmiş siyah bir Camaro. Kapıları kilitsiz.
Binip uzaklara sürsem arabanın sahibinin hayatını da çalabilir
miyim acaba?

Biraz... Yıpranmış gibisin, diyor Dr. Robichaud.

İşte buna gülerim. "Tıp fakültesinde de Gerçekleri Tü- \75
müyle Söylememe 101 dersi var mıydı?"

Elbette. Açık Açık Yalan Söyleme dersinin ön koşuluydu.

Dr. Robichaud son bir nefes çekiyor ve sigarasını
ayağıyla eziyor. "Bunun duymak istediğin son şey olduğunu
biliyorum, ama Nathaniel konusunda zaman düşmanın değil."
Bilmiyor. Bir hafta öncesine kadar Nathaniel'i tanımıyordu
bile. Her sabah Nathaniel'e bakıp eskiden sürekli sorular
soran (elektrik tellerine konan kuşlar neden çarpılmaz,
ateşin ortası neden mavi, diş ipini kim icat etti) ve bana bir
keresinde sessizlik ve huzur diletten (ki aptallık olduğunu
şimdi anlıyorum) o küçük çocuğu benim gibi etini acıtırcasına,
ruhunu kanatırcasına hatırlamıyor.

Oğlun sana geri dönecek Nina, diyor Dr. Robichaud
usulca.

Gözlerimi kısarak güneşe bakıyorum. "Peki, bunun bedeli
ne olacak?"

Bu soruya verecek bir yanıtı yok. "Nathaniel'in zihni şu anda onu koruyor. Oğlun acı çekmiyor, Nina. Olan biteni senin yarın kadar bile düşünmüyor." Tereddütle de olsa zeytin dalı uzatıyor. "Seni yetişkinlere bakan bir psikiyatru yönlendirebilirim, ilaç da yazabilir."

İlaç falan istemiyorum.

Belki birisiyle karşılıklı konuşmak istersin.

Evet, diyorum doktora dönerek. "Oğlumla."

â.

Emin olmak için bir kez daha kitaba bakıyorum. Sonra bir elimle dizime vuruyor ve parmağımı şaklatıyorum. "Köpek," diyorum ve retriever cinsi köpeğimiz sanki kendisini çağırışım gibi koşarak geliyor.

Ben köpeği uzaklaştırmaya çalışırken Nathaniel'in dudakları kıvrılıyor. "Hayır Mason. Şimdi olmaz." Mason ferforje masanın altında bir daire çiziyor, sonra ayağımın dibine yatıyor. Serin bir Ekim rüzgârı ağaçlardan yaprakları döküyor. Kızıl, açık kahverengi ve sarı yapraklar. Nathaniel'in saçına konuyor, birer ayraç gibi işaret dili kılavuzunun sayfaları arasına düşüyorlar.

Nathaniel ellerini yavaşça kalçalarının altından çıkarıyor. Kendini işaret ediyor, sonra avuçları yukarıya bakacak şekilde kollarını uzatıyor. Parmaklarını içeri doğru büküp ellerini birbirine yaklaştırıyor, istiyorum. Hafifçe kucağına vuruyor, parmaklarını şaklatmaya çalışıyor.

Köpeği mi istiyorsun? diye soruyorum. "Mason'u mu istiyorsun?"

Nathaniel'in yüzü aydınlanıyor. Başıyla doğruluyor, dudaklarında kocaman bir gülümseme var. Neredeyse bir haftadır kurduğu ilk tam cümle bu.

Adını duyan köpek tüyleri birbirine girmiş kafasını kaldırıyor ve burnuyla Nathaniel'in karnını dürtüyor. "Bunu sen istedin!" diyorum gülerek. Nathaniel, Mason'u kendinden uzaklaşürmayı başardığında yanaklarının gururdan kızardığını görüyorum. Aslında öğrendiğimiz henüz fazla

bir şey değil: İstemek, daha fazla, içmek ve köpek. Ama en azından bir yerden başladık.

Nathaniel'in minik eline, o öğleden sonra Amerikan İşaret Dili'nin tüm harflerinin şeklini alan o minik ele uzanıyorum. Yumuşacık, ama eklem yerleri o kadar da çalışkan değil. Sadece orta parmağıyla yüzük parmağını büküp Seni Seviyorum anlamına gelen kombinasyonu yapmasına yardımcı oluyorum.

Mason birden ayağa fırlıyor, masaya çarpmaktan sonra anda kurtarılıyor ve Caleb'i karşılamak üzere kapıya koşuyor. Caleb içeri girince önce kalın kitaba, sonra da Nathaniel'in hâlâ şeklini koruyan eline bakıyor ve "Neler oluyor?" diye soruyor.

Biz, diyorum işaret parmağımı bir omzumdan diğerine götürürken, "Çalışıyoruz." İki elimi yumruk yapıyor ve çok sıkı çalıştığımızı vurgulamak için birini diğerinin üstüne vuruyorum.

Biz, diyor kitabı alıp koltuğunun altına sıkıştırırken, Sağır değiliz. \77

Nathaniel'in Amerikan İşaret Dili'ni öğrenmesini istemiyor Caleb. Ona öyle bir iletişim aracı kazandırırırsak bir daha asla konuşmayabileceğim düşünüyorum. Bense Caleb'in Nathaniel'in kahvaltıda ne yiyeceğini anlamaya ve oğlu yerine siparişi aktarabilecek ilahi bir ses duymaya çabalayarak onunla yeterince zaman geçirmedeğini düşünüyorum. "Şuna bir bak," diyorum ve başımla Nathaniel'e işaret ediyorum, amacım az önceki cümleyi tekrar etmesini sağlamak. "O çok akıllı, Caleb."

Akıllı olduğunu biliyorum. Beni endişelendiren

Nathaniel değil. Dirseğimden tutuyor. "Seninle bir dakika konuşabilir miyiz?"

İçeri gidip Nathaniel'in bizi duymaması için ara kapıyı kapatıyoruz. "Ona bunu kendisine kimin yaptığını söyletmek için bu dilde kaç kelime öğretmen gerekecek?" diye soruyor Caleb.

Vücudumdaki kan yüzüme hücum ediyor. Niyetimi o kadar belli ettim mi? "Tek istediğim, hatta Dr. Robichaud'un

tek istediği, Nathaniel'e iletişim kurabilmesi için bir şans vermek. Çünkü böyle olmak onu derinden üzüyor. Bugün ona 'Köpeği istiyorum' demeyi öğrettim. Belki bunun suçlunun mahkum olmasını nasıl sağlayacağını bana açıklamak istersin. Belki kendisini ifade edebileceği tek yöntemden onu vazgeçirmek için neden bu kadar istekli olduğunu oğluna açıklamak istersin."

Caleb ellerini bir hakem gibi yanlara açıyor. Bu, işaret dilinde Yapma! anlamına geliyor, ama bunu bilmediğinden eminim. "Seninle tartışmam, Nina. Bu konuda çok iyisin." Kapıyı açıyor ve Nathaniel'in önünde meliyor. "Biliyor musun, bugün dışarıda burada oturup çalışarak harcanmayacak kadar güzel bir hava var. İstersen salıncakta sallanıp oyun oynayabilirsin..."

Oynamak: Eller Y şeklinde, serçe parmaklar tutulup sallanıyor. Ya da kum havuzunda yol inşa edebilirsin...

İnşa etmek: Eller U şeklinde, bir el sürekli diğerinin zerine I konarak yukarı doğru gidiliyor.

...ama hazır değilsen hiçbir şey söylemene gerek yok,□ Nathaniel. Ellerinle yaptığın kelimelerle bile. Caleb, gülümsüyor. Anlaştık mı? Nathaniel başını sallayınca Caleb onu alıyor, kaldırıp omuzlarına oturtuyor. "Ağaçlardan elma toplamaya ne dersin?" diye soruyor. "Ben sana merdiven olurum."

Bahemizin sınırlarını terk etmelerinden hemen önce Nathaniel babasının omuzlarında dönüyor. O mesafeden görmek g, ama bir elini kaldırıyor muş gibi. El mi sallıyor? Ben de ona el sallıyorum, sonra farkediyorum ki, parmaklarıyla Seni Seviyorum kombinasyonunu yapıyor ve ardından barış işaretine benzettiğim bir işaret yapıyor. Teknik açıdan doğru olmayabilir, ama Nathaniel'i açık bir şekilde ve tam olarak anlayabiliyorum. Ben de seni seviyorum.

Alfred'deki beş bölge savcı yardımcısının ortak sekreteri olan Myrna Oliphant'ın eni neredeyse boyuna eşit. Dikkat çekici ayakkabıları yere bastığında gıcırıyor. Buram buram briyantın kokan bu kadının bilgisayarda dakikada yüz kelime gibi inanılmaz miktarda sözcüğü yazabildiği söyleniyor, ama bunu yaptığını gören kimse yok. Peter ve ben Myrna'nın yüzünden çok sırtım gördüğümüzü söyleyip eğleniyoruz, çünkü sekreterimizin herhangi birimizin ona ihtiyacı olduğunda ortadan kaybolmak konusunda gelişmiş bir yeteneği var.

İşte bu yüzden Nathaniel'in konuşmaktan vazgeçmesinden sonraki sekizinci gün ofise girdiğimde, Myrna'nın dosdoğru bana geldiğini görünce hiçbir şeyin yolunda gitmediğini anlıyorum.

Nina, diyor tıslayarak. "Nina!" Elini boğazına götürüyor. Gözlerinde gerçek yaşlar var. "Yapabileceğim bir şey..."

Teşekkür ederim, diyorum boynumu bükerek. Olanları bilmesi beni şaşırtmıyor. Ben durumu Peter'e anlattım, 179 onun da gerekli ayrıntıları herkese yaydığından eminim. Bu zamana kadar sadece Nathaniel boğaz enfeksiyonu geçirdiğinde ya da suçlu olduğu çıkardığında izin almıştım, şimdi de işe gelmeyişimin nedeni farklı değilmiş gibi davranıyorum, ama bu seferki çok daha sinsi bir hastalık. "Burada işlerin yoluna sokulması gerektiğini bildiğini düşünüyorum; işler yoluna girmeli ki, ben eve gidebileyim."

Evet, evet. Myrna boğazını temizliyor ve profesyonelliğe geri dönüyor. "Peter sana gelen mesajlarla ilgilendi. VWallace de seni bekliyor." Masasına gitmek için geri dönüyor, ama bir an tereddüt ediyor; aklına bir şey geliyor. "Kilisede bir not yazdım," diyor. Onun da St. Anne Kilisesi cemaatinden olduğunu o an hatırlıyorum. Haberler ve Notlar bülteni panosunda iplerle ayrılmış küçük bir kare alan var, insanlar oraya bir not asarak ihtiyacı olan aile üyeleri veya arkadaşları için bir dua okunmasını isteyebiliyorlar. Myrna bana gülümsüyor. "Belki Tanrı o duaları şu an bile dinliyordun"

Belki de. Aklımdan geçeni söylemiyorum: Bu olay olurken Tanrı neredeydi?

Ofisim bıraktığım gibi bekliyor beni. İhtiyatla döner koltuğuma oturuyor, masamın üzerindeki kâğıtları kenara itiyor, telefon mesajlarımı dinliyorum. Tamamen hatırladığım gibi kalan bir yer görmek iyi geliyor.

Kapı çalıyor. Peter içeri girip kapıyı kapatıyor. "Ne diyeceğimi bilemiyorum..."

O zaman bir şey deme. Sadece otur.

Peter masamın karşısındaki koltuğa çöküyor. "Emin misin, Nina? Yani... Psikiyatr karar verme konusunda biraz aceleci davranıyor olabilir mi?"

Onun gördüğü davranışları ben de gördüm. Ben de aceleyle aynı sonuçlara vardım. Ona bakıyorum. "Bir uzman, penetrasyon olduğuna dair fiziksel kanıt buldu, Peter."

Tanrım! Peter çaresizce ellerini birleştirip dizlerinin arasına sokuyor. "Senin için ne yapabilirim, Nina?"

801 "Zaten yapıyorsun. Sağ ol." Peter'e gülümsüyorum.

Arabadaki beyin parçacıkları kime aitmiş?

Peter'in yumuşacık bakışları yüzümde sabitleniyor. "Kimin umurunda, ki? Bunları düşünmemelisin. Hatta burada olmamalısın."

Ona güvenmekle gözündeki izlenimimi yerle bir etmek arasında kalıyorum. "Ama Peter," diyorum sessizce, "Böylesi daha kolay."

Uzunca bir sessizlik oluyor. Peter cesaretini toplayıp, "En iyi yıl? diye soruyor.

Uzatılan cankurtaran halatına tutunuyorum. Yanıt çok basit: Aynı yıl içinde, hem birkaç ay arayla hem terfi ettim, hem de Nathaniel'i doğurdum. "1996. En iyi mağdur?"

Underdog çizgi filmdeki Polly Purebred. Patronumuz

Wally Molfett ofisime girerken Peter ona bakıyor.

Merhaba patron, diyor, sonra bana, "En iyi arkadaş?" diye sorup ayağa kalkıyor ve kapıya doğru yöneliyor. "Yanıt ben.

Ne zaman ve ne olursa olsun. Bunu unutma."

Peter çıkarken VVally bana bakıyor ve işaret parmağıyla onu gösterip, "İyi adam," diyor.

VVally standart bir bölge savası: Vüaidunda bir gram yağ yok, saçları başından adeta fışkırıyor, film yıldızlarmmkine taş çıkaran dişleri öyle beyaz ki, sadece dişleri sayesinde göreve yeniden seçilebilir. VVally aynı zamanda mükemmel bir avukat; siz daha ilk neşteri attığınızı bile fark etmeden kalbinize ulaşabilir.

VVally, "İşe hazır olduğunda dönebileceğini söylememe gerek yok," diyerek söze giriyor. "Ama o zamandan önce gelmeyi planlıyorsan seni içeri almam, ona göre."

Teşekkürler, VVally.

Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin, Nina.

Evet. Masamın üstündeki deftere bakıyorum. Hemen yanında bir takvim var. Masamın üzerinde Nathaniel'in resmi yok; beş para etmez insanların ofisime gelip benden kendilerini savunmamı istedikleri Bölge Mahkemesi'nde çalıştığım zamanlardan bu yana sürdürdüğüm bir alışkanlık bu. O insanların bir ailem olduğunu bilmesini istememiştim. I O uğursuz davaların geri gelip evimi lanetleri altına almasını istememiştim.

Davaya... Davaya ben girebilir miyim?

Soru o kadar kısa ve öz ki bunu gerçekten sorduğumu anlamam birkaç saniyemi alıyor. VVally'nin gözlerindeki acımayı görünce bakışlarımı dizlerime kaydırıyorum.

Bunu yapamayacağını biliyorsun, Nina. O geri zekâlı□ pisliği başka birisinin kodese tiktırmasını istediğimden değil.□ Bizim ofisten kimse o davaya giremez. Bu bir çıkar çatışması. Başımı sallıyorum, ama hâlâ konuşamıyorum. Oysa davaya girmeyi istiyorum.

Portland'daki bölge savcılığını aradım bile. Orada gayet□ iyi biri var. VVally ağzını çarpıtarak gülümsüyor. "Hatta senin kadar iyi biri. Onlara neler olduğunu anlattım, bu davada Tom LaCroix'e ihtiyacımız olabileceğini söyledim."

VWallace'ye teşekkür ediyorum, gözlerim yaşlarla dolu.

Daha hakkında dava açabileceğimiz bir şüpheli yokken bile öyle riskli bir adım atmış olması sıra dışı. Biz kendi payımıza düşeni yapacağız, diye güvence veriyor bana. "Bunu her kim yaptıysa bedelini ödeyecek." Bu, öfke ve üzüntüden çılgına dönmüş ebeveynleri teskin etmek için bizzat benim kullandığım bir cümle. Ama o cümleyi söylerken çocuğun da eşit düzeyde bir bedel ödeyeceğini bilirim. İşim bu olduğu için ve genellikle tanıklık edecek birinin bulunmadığı bir davam olmadığından ebeveynlere o canavarı hapse tıktırmak için elimden geleni yapacağımı söylerim. Onlara yerlerinde olsam, çocuğumu tanık kürsüsüne çıkarmak da dahil ne gerekiyorsa yapabileceğimi söylerim. Ama şimdi söz konusu ebeveyn benim, mağdur olan da benim oğlum. Ve bu iki gerçek her şeyi değiştiriyor. inat m.

Bir yıl kadar önce, bir cumartesi günü bazı işleri halletmek için ofise giderken Nathaniel'i de yanımda götürmüştüm. Ofis hayalet şehir gibiydi; fotokopi makineleri devasa birer canavar gibi uyuyor, bilgisayarlar karanlığa göz kırpıyordu. Telefonlar dilini yutmuş gibiydi. Ben dosyalara göz atarken Nathaniel kâğıt kırpma makinesiyle vakit geçiriyordu. Adımı neden Nathaniel koydunuz? diye sordu birden. Önümdeki evrakta bir tanığın isminin yanına işaret koydum. "İsmin 'Tanrı'nın armağanı' anlamına geliyor." Kâğıt kırpma makinesinin çeneleri yeni bir sayfayı öğütürken Nathaniel bana döndü. "Hediye paketi içinde, süslü falan mı geldim yani?"

Tam olarak öyle bir armağan olduğun söylenemez□ geldiğinde. Makineyi kapatmasını ve ofisime gelme talihsizliğini yaşamış çocuklar için bir köşede tuttuğum oyuncaklarla oynamaya başlamasını izledim. "Peki, sen adının ne olmasını isterdin?"

Hamile olduğum sırada Caleb bebeğine her gece farklı bir isimle iyi geceler dilerdi: Vladimir, Grizelda, Cuthbert.

'Bunu yapmaya devam edersen/ demiştim ona, 'Bebeğimiz daha doğar doğmaz kimlik karmaşası yaşayacak.'

Nathaniel omzunu silkti. "Belki Batman olabilir." "

Batman Frost, diye tekrarladım büyük bir ciddiyetle. Kulağa fena gelmiyor.

Bizim okulda dört tane Dylan var: Dylan S., Dylan M., □ Dylan D. ve Dylan T. Ama bir tane bile Batman yok.

Hımm! Bu ciddi bir mesele. Aniden Nathaniel'in masamın altında emeklediğim hissettim. Ayaklarımın üzerinde sıcak bir ağırlık vardı. "Ne yapıyorsun?"

Batman'm bir mağaraya ihtiyacı var, anne.

Haa, tamam! Nathaniel'e masanın altında daha fazla yer bırakabilmek için bacaklarımı altıma topladım ve bir polis raporunu incelemeye başladım. Nathaniel uzamp zımbayı aldı, onu telsiz olarak kullanacaktı.

İncelediğim vaka bir tecavüz olayıydı. Mağdur banyo küvetinde koma halinde bulunmuştu. Ne yazık ki fail, suyu açmayı akıl edebilecek kadar akıllı biriydi; elde edebileceğimiz adli kanıtların neredeyse tamamını yok etmişti. Sayfayı çevirdim ve olay yerinde polisler tarafından çekilen ürkütücü fotoğraflara, saldırıya uğrayan kadının çökmüş ve mosmor olmuş yüzüne baktım.

Anne?

Fotoğrafı hemen ters çevirdim. İş hayatımla ev hayatımı işte o yüzden birbirine kesinlikle karıştırmıyordum. "Efendim?" Sen hep kötü adamları mı yakalıyorsun?

Mağdurun polise ifade vermek için bile ağlamaktan kendisini alıkoyamayan annesini düşündüm. "Her zaman değil," diye yanıtladım.

Çoğu zaman mı?

Eh, dedim. "En azından vakaların yarısında."

Nathaniel bunu bir an düşündü ve "Sanırım bu bir süper kahraman olmak için yeterli," dedi.

Bunun Robin rolü için yapılan bir mülakat olduğunu o an anladım. Ama bir çizgi film kahramanının yardımcısı olmaya vaktim yoktu. "Nathaniel," diye iç geçirdim. "Buraya neden geldiğimi biliyorsun." Pazartesi günü açılış davalarına hazırlanmak, stratejimin ve tanık listemin üzerinden geçmek için buradayım."

Nathaniel'in beklenti içindeki yüzüne baktım. Belki de adaletin en temel kaynağı bir yarasa mağarası olabilirdi. Akıldan çelişkili cümleler geçti: 'Bugün hiçbir şey yapamayacağım. Bugün yapmak istediğim her şeyi yapıyorum.'

Ayakkabılarımı çıkarıp masamın altına girerken, "Geldim Batman," dedim. Masamın iç kısmının dışı gibi maundan değil de ucuz çam ağacından yapıldığım biliyor muydum? Robin göreve hazır, ama Batmobil'i ben süreceksam. Sen Robin olamazsın.

Ben de öyle düşünmüştüm.

Nathaniel büyük bir acımayla bana baktı; bakışlarıyla benim gibi birinin oyunun kurallarını o yaşa kadar çoktan öğrenmiş olması gerektiğini söylüyordu. Omuzlarımız masamın altında kenarlara değiyordu. "Birlikte çalışabiliriz, başka şeyler de yapabiliriz, ama senin adın 'anne' olmak zorunda."

Neden?

Nathaniel gözlerini devirdi. "Çünkü sen annemsin!" Nathaniel! diye bağırıyorum, utancımdan biraz yüzüm kızarıyor. İnsanın kendi çocuğunu kontrol edememesi günah değildir, değil mi? "Affedersiniz Peder," diyorum içeri girebilmesi için kapıyı ardına kadar açarak. "Son zamanlarda misafirlere karşı... Biraz utangaç davranmaya başladı. Dün kargo elemanı geldiğinde saklandığı yeri bulmam bir saatimi aldı."

Peder Szyszynski gülümsüyor. "Aslında böyle habersiz uğramak yerine gelmeden önce arayayım diye düşünmüştüm."

Ah, hayır, hayır! Gelmenize çok sevindim. Bu bir yalan. Bir rahibi evimde nasıl ağırlayacağım konusunda en ufak fikrim yok. Kurabiye mi ikram edeceğim? Bira mı? Ayine katılmadığım tüm Pazar günleri için özür mü dilemeliyim? Yoksa yalan söylediğim için hemen günah mı çıkarmam gerekiyor?

Peder Szyszynski gömleğinin yakasına hafifçe vurarak, Bu işimizin bir parçası, diyor. "Cuma öğleden sonraları yapmam gereken tek şey, hanımlar toplantısına kulak kabartmak." Bu, özel bir hak mı sayılıyor?

Daha ziyade 'ağır bir sorumluluk' diyebiliriz, diyor peder gülümseyerek. Oturma odasındaki kanepeye oturuyor. Peder Szyszynski'nin ayağında gıcır gıcır koşu ayakkabıları var. Yerel maratonlarda koşuyor, yaptığı dereceler Haberler ve Notlar panosunda ihtiyacı olanlar için dua edilmesini isteyen kişilerin bıraktığı notların yanına asılıyor.

Hatta panoda bir de fotoğrafı var: Peder gayet zinde, yakalığını takmamış, finiş çizgisini geçmekte. O kılıkta rahip gibi | 8 5 değil, sıradan bir insan gibi görünüyor. Peder ellilerinde, ama on yaş genç gösteriyor. Bir keresinde bana ebediyen genç kalmak için şeytanla anlaşma yapmaya niyetlendiğini, ama piskoposluk bölge telefon rehberinde şeytanın dahili numarasını bulamadığını söylemişti.

Kilisenin dedikodu çarkında hangi meraklı dedikoducunun pedere bizden bahsettiğini merak ediyorum.

Pazar günkü din derslerinde Nathaniel'i özlüyoruz, diyor.

Gaf yapmamak gayretinde. Daha doğru söylemek istese, bir yılın Pazar günlerindeki din derslerinin yarısından fazlasında Nathaniel'i özlediklerini söylerdi, çünkü Pazar ayinine düzenli olarak gitmiyoruz. Nathaniel'in ayin sırasında yere oturup boyama kitabını renklendirdiğini biliyorum.

En çok da ayinden sonra cemaat üst katta kahve içerken Peder Szyszynski'nin çocuklara eski, kocaman ve resimli bir İncil'den parçalar okumasını seviyor. Nathaniel'in söylediğine göre peder, çocukların oluşturduğu çemberin ortasında

yere oturuyor ve tufanları, veba salgınlarını, kehanetleri canlandırıyor. Ne düşündüğünüzü biliyorum, diyor Peder Szyszynski.

Öyle mi?

Başını sallıyor. "2001 yılında Kilise'nin yaşadığınız bu olay karşısında size huzur ve ferahlık sunacak kadar hayatınızın bir parçası olduğunu düşünmenin geri kafalılık olduğunu düşünüyorsunuz. Ama Kilise bunu yapabilir, Nina.

Tanrı yüzünüzü ona çevirmenizi istiyor."

Dosdoğru bakıyorum yüzüne. "Şu günlerde Tanrı ile aram pek iyi değil," diyorum kestirip atarak.

Biliyorum. Bazen Tann'nın iradesi insana pek de anlamlı gelmeyebiliyor. Peder Szyszynski omzunu silkiyor.

Benim bile O'ndan şüphe ettiğim zamanlar oldu.

Görünüşe bakılırsa o günleri epey geride bırakmışsınız.

Gözlerimin kenarlarını siliyorum, neden ağlıyorum ki?

Ben gerçek bir Katolik bile değilim.

Tabii ki öylesiniz. Sonuçta ayine gelmediğiniz haftaların ardından kiliseye bir gün yine geliyorsunuz, değil mi?

İyi ama o inanç değil, suçluluk duygusu.

Her şeyin bir sebebi vardır, Nina.

Öyle mi diyorsunuz? O halde bana bir iyilik yapın.

Tanrı'ya bir çocuğun böyle incinmesi ve zarar görmesinin ne gibi bir faydalı sebebi olabileceğini sorun.

Bunu O'na sz'z sorun, diyor peder. "Ayrıca O'nunla konuşurken ortak bir noktanız olduğunu düşünün: O da oğlunun acı çekmesini izledi."

Bana resimli bir kitap veriyor: Çocuklar için basitleştirilmiş bir Davut İle Goliat. "Nathaniel ortaya çıkarsa," diyor sesini özellikle yükselterek, "Ona Peder Glen'in kendisine bir hediye bıraktığını söyleyin."

St. Anne Kilisesi cemaatindeki tüm çocuklar ona bu isimle hitap ediyor, çünkü soyadını telaffuz edemiyorlar. 'İşe bakın,' demişti peder bir keresinde, 'Artık soyadımı ben bile telaffuz edemiyorum.'

Geçen yıl okuduğumda Nathaniel bu öyküyü çok sevmişti, diye devam etti peder. "Bizim de sapan yapıp yapamayacağımızı sormuştu." Ayağa kalkıyor, kapıya doğru ilerlemeye başlıyor. "Konuşmak isterseniz beni nerede bulabileceğinizi biliyorsunuz, Nina. Kendinize dikkat edin."

Caleb'in elleriyle yerleştirdiği taşlara basarak patikada yürümeye başlıyor. Pederin gidişini izlerken kitabı göğsüne bastırıyorum. O öyküde çelimsiz Davut'un dev Goliaf ı nasıl yendiğini hatırlıyorum.

Nathaniel oyuncak gemisiyle oynuyor; önce onu suya batırıyor, sonra da bırakıp yeniden yüzeye çıkmasını izliyor. Sanırım bu küvetin içinde olmasına bile şükretmeliyim. Bugün kendisini daha iyi hissediyor. Elleriyle konuşuyor. Elbiselerini kendisi çıkarmak koşuluyla banyo yapmayı kabul etti. Elbette ki ona izin verdim, ama düğmelerinden birini çözmekte zorlandığında yardım etmemek için kendimi zor tuttum. Dr. Robichaud'un bize güçle ilgili olarak söyledikle- 187 rini hatırlıyorum: Nathaniel çaresiz ve aciz bırakılmıştı, artık kendi kontrolünü geri kazanmaya başladığı hissettirilmeliydi. Küvetin kenarında oturmuş, nefes aldıkça sırtının inip kalkmasını izliyorum. Köpükler küvet deliğinin kenarında bir balık sürüsü gibi parıldıyor. Bir elimi diğer elimle tutup kaldırarak işaret dilinde, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyorum.

Nathaniel sertçe başını sallıyor. Sabunu eline alıyor; omuzlarına, göğsüne, karnına sürüyor. Sonra bir an tereddüt edip bacaklarının araşma daldırıyor. Şimdi bedeni ince, beyaz bir tabakayla kaplı; o haliyle başka dünyaya aitmiş, bir melekmiş gibi görünüyor. Başını kaldırıp bana bakıyor, yerine geri koymam için sabunu veriyor. Parmaklarımız bir anlığına birbirine deşiyor. Yeni iletişim dilimizde parmaklar dudaklarımız olduğuna göre bu bir öpüşme mi oluyor?

Sabunun su sıçratarak küvete düşmesine aldırmadan

bir parmağımı bzdğm dudaklarımın etrafında gezdiriyorum. İşaret parmaklarımı ileri geri hareket ettirerek bir dudaklarımaya değdiriyor, bir geri çekiyorum. Sonra Nathaniel'i işaret ediyorum.

Canını kim yaktı?

Ama oğlum o işaretleri bilmiyor. Soruma cevap vermek yerine ellerini iki yana açıyor, yeni oğrendiği kelimeyi bana gururla gösteriyor. Bitti. Küvetin içinde bir deniz perisi gibi ayağa kalkıyor, güzel vücudundan sular sızıyor. Nathaniel'i kurulaııp pijamalarını giydirirken onun bedenine benden başka birisinin öyle dokunup dokunmadığını soruyorum kendi kendime.

â.

Caleb gecenin bir yarısı karısının nefes alıp verirken tıkanığını duyuyor. "Nina?" diye fısıldıyor, ama yanıt alamıyor. Yaklaşıp ona doğru eğiliyor. Uyanık, bu besbelli. "İyi misin?" diye soruyor.

Nina ona dönüyor. Gözleri karanlıkta donuk görünüyor.

Ya sen?

Karısını kollarına alıp yüzünü onun boynuna gömüyor Caleb. Onu koklamak sakinleşmesini sağlıyor; şimdi karısı aynı zamanda oksijeni. Dudakları onun teninde geziniyor, köprücük kemiği civarında duraklıyor. Kulağını dayayıp kalbinin atışını dinliyor.

Caleb kendisini kaybedebileceği bir yer arıyor.

Elini onun bel çukurundan aşağıya, kalçalarının yuvarlaklığına doğru kaydırıyor, sonra da klotunun ince kenarından içeriye sokuyor. Nina derin bir nefes alıyor. Demek ki, o da bunu istiyor. Oradan, bütün o kâbustan uzaklaşması gerek.

Caleb'in eli aşağıya doğru kayıyor, avucunu karısının organına hafifçe bastırıp ovuşturuyor.

Nina saçını kavrıyor onun, neredeyse canını acıtıyor.

Caleb!

Caleb sertleşmiş penisini yatağa bastırıyor. "Biliyorum,"

diye mırıldanıyor, sonra parmağını karısının vajinasına kaydırıyor. Kupkuru.

Nina birden onun saçını daha da sertçe çekiyor, Caleb bu kez kendini diğer yanına doğru bırakıyor. Nina'nın en başından beri istediği de bu zaten. "Senin derdin ne?" diye serzenişte bulunuyor. "Bunu yapmak istemiyorum. Şu anda yapamam." Yatak örtüsünü fırlatıp üstünden atıyor ve odadan çıkıp karanlığa karışıyor.

Caleb başını eğip bakınca çarşafı bıraktığı küçük sperm lekesini görüyor. Yataktan çıkıyor ve görmemek için lekenin üstünü örtüyor. Sonra içgüdülerine uyarak Nina'nın peşinden gidiyor. Uzun bir süre boyunca oğlunun odasının eşliğinde durup karısının Nathaniel'i izlemesini seyrediyor. Bir sonraki randevumuzda Caleb bizimle birlikte psikiyatrin muayenehanesine gelmiyor. Erteleyemeyeceği bir toplantısı olduğunu söylüyor, ama bence bu bahane. Birinci- İki, dün gecenin birbirimizin yörüngesine girmemeye çalışıyoruz. İkincisi, Dr. Robichaud yeniden konuşmaya başlayınca kadar Nathaniel ile işaret dili üzerinde çalışmak niyetinde ki, Caleb bu taktiği onaylamıyor. Nathaniel hazır olduğunda kendisini kimin incittiğini nasılsa söyleyeceğini, o zamana kadar sabretmemiz gerektiğini düşünüyor.

Keşke öyle bir sabra sahip olsaydım. Ama öylece oturup Nathaniel'in yaşadıklarıyla mücadele etmesine göz yumamam. Nathaniel'in sessiz kaldığı her saniye, bu dünyada gerçekten sessiz bırakılmayı, derhal ve sonsuza dek susturulmayı hak eden birinin var olduğunu düşündürüyor bana.

Bugün yiyeceklerle ilgili pratik işaretler üzerinde çalıştık: Tahıl gevreği, süt, pizza, dondurma, kahvaltılık. Amerikan İşaret Dili kitabındaki terimler birbirleriyle alakalı gruplara ayrılmış. Her kelime için o kelimenin resmi, harfleri ve kelimeyi anlatan işareti yapan birinin çizimi var. Nathaniel çalıştığımız kelimeleri öğrenmiş görünüyor. Mevsimlerde yiyeceklere geçti, şimdi de sonraki sayfaları çeviriyor.

Nerede duracağını kim bilebilir ki? diye Şaka yapıyor

Dr. Robichaud.

Kitabın yeni bir sayfası açılıyor. Sayfada bir aile resmi var. "Hah, bu güzel işte!" diyorum ve hemen en baŐtaki işareti yapmaya koyuluyorum.

Nathaniel çocuğu gösteriyor parmağıyla.

Bak, böyle Nathaniel, diyor Dr. Robichaud. "Erkek çocuk." Bir Őapkanın siperine dokunmuş gibi bir hareket yapıyor. Öğrendiğim iŐaretlerin çoğu gibi bu da gerçek duruma kusursuzca uyan bir işaret.

Anne, diye devam ediyor doktor, "Tıpkı annen gibi, tıpkı Meryem Ana'mız gibi." Nathaniel'in elini uzatıp başparmağıyla çenesinin kenarına dokunmasına ve sonra da parmaklarını oynatmasına yardımcı olarak. "Baba, tıpkı baban gibi, tıpkı kilisedeki peder babalarımız gibi." Yine aynı işaret, ama bu kez baŐparmak Őakađa değiyor. "Şimdi de sen yap," diyor Dr. Robichaud.

Şimdi de sen yap.

Sayfadaki tüm o siyah çizgiler birbirine giriyor, kocaman bir yılan olup yaklaşıyor, onu boğazından ısırıyor.

Nathaniel nefes alamıyor. Gözleri hiçbir Şey görmüyor. Her yerde Dr. Robichaud'un sesini duyuyor. Baba... Baba... Baba...

Elini kaldırıyor, başparmağını Şakağına koyuyor. Parmaklarını oynatıyor. Bu işareti yapınca sanki birisiyle alay ediyormuş gibi görünüyor.

Ama Nathaniel kesinlikle alay etmiyor.

Şuna bak, diyor doktor, "Şimdiden bizden iyi iŐaretleŐiyor."

Bir sonraki işaret olan bebek kelimesine geçiyor. "Bu güzel, Nathaniel," diyor bir an bekledikten sonra. "Bir de bunu dene."

Ancak Nathaniel denemiyor. Eli başının yanında, başparmağıyla Şakağını adeta deliyor.

t

Tatlım, canın yanacak, diyorum. Eline uzanıyorum, ama benden kaçıyor. Aynı kelimeyi işaret etmekten vazgeçmiyor.

Dr. Robichaud kitabı yavaşça kapatıyor. "Bir şey mi söylemek istiyorsun, Nathaniel?"

Nathaniel başıyla evetliyor; başparmağı hâlâ şakağında, eli yelpaze gibi açık.

Elim ayağım boşalıyor. "Caleb'i istiyor..."

Dr. Robichaud hemen araya giriyor. "Onun adına konuşma, Nina."

Onun kast ettiği şeyin...

Baban seni hiç sadece ikinizin olduğu bir yere götürdü mü, Nathaniel? diye soruyor psikiyatr.

Nathaniel bu soru karşısında afallamış görünüyor. Hafifçe başını sallıyor.

Hiç giyinmene yardıma oldu mu? Oğlum yine başını sallıyor. "Yatağında sana sarıldı mı hiç?"

Oturduğum yerde donakalıyorum. Konuşmaya başladığımda dudaklanmı hissetmiyorum. "Bunu ^düşünüyor

olamazsın! O sadece Caleb'in neden burada olmadığını bilmek istiyor. Babasını özliyor. Bunu anlatmak için işaretlere ihtiyaç duymazdı, yani eğer... Eğer..." Aklımdan geçenler dudaklarımdan çıkmıyor, söyleyemiyorum. "Öyle olsa..." diye fısıldıyorum, "Yüzlerce kez bunu göstermiş olurdu."

Doğrudan teşhis etmesinin getireceği sonuçlardan korkmuş olabilir, diye açıklıyor Dr. Robichaud. "Bu şekilde bir etiket ona fazladan psikolojik bir koruma kalkanı vermiş olabilir." Nathaniel'e dönüyor. "Canını kimin yaktığını biliyor musun, Nathaniel?"

Nathaniel eliyle kitabı gösteriyor. Sonra tekrar 'baba' işaretini yapıyor.

İnsanın ne istediğine dikkat etmesi gerekiyormuş meğer. Nathaniel günler sonra nihayet bir isim veriyor, ama bu duyacağımı aklımın ucundan bile geçirmedim bir isim.

Duyduğum isim beni tıpkı Caleb'in işinde kullandığı taşlar gibi hareketsiz kılıyor.

Dr. Robichaud'un ÇGAHB'yi aramasını, telefonda yaptığı konuşmayı dinliyorum. Monica'ya elimizde bir şüpheli olduğunu söylediğini duyuyorum, ama adeta orada değilim. Bundan sonra ne olacağını bilen birinin objektifliğiyle olan biteni izliyorum. Olaya bir dedektif atanacak, Caleb sorgulanacak.

Wally Moffett hemen Portland Bölge Savcılığı ile temasa geçecek. Caleb ya suçunu itiraf edecek ve ifadesinin durumuna göre hüküm giyecek ya da Nathaniel'in mahkemede, yapılacak açık bir duruşmada onu suçlaması gerekecek.

Şimdi anlıyorum ki, kâbus aslında yeni başlıyor.

Caleb bunu yapmış olamaz. Onu yıllardır o kadar iyi tanıdım ki, bundan eminim. Gecenin bir yarısı bebek Nathaniel kucağında olduğu halde koridorlarda yürümesi geliyor gözümün önüne; bir eliyle Nathaniel'in ayaklarını tutardı, çünkü gazı hiç bitmeyen bebeğimiz sadece ayakla-92 | nndan tutulduğunda çığlık atmaktan vazgeçerdi. Nathaniel iki günlük okul öncesi eğitimden mezun olurken yanımda oturuşunu, gözlerinden yaşlar süzülürken bir an bile utanmamasını hatırlıyorum. O iyi, güçlü ve güvenilir bir adam; kendi hayatınızı veya çocuğunuzun hayatını gözünüzü bile kırpmadan emanet edebileceğiniz biri.

Ama Caleb'in masum olduğuna inanırsam, bu Nathaniel'e inanmadığım anlamına gelir.

Küçük anlar, küçük anılar geçiyor aklımdan: Caleb o şeyi Patrick'in yapmış olabileceğini iddia ediyor. Patrick'in ismini öne sürmesi dikkati kendi üzerinden uzaklaştırmak istemesine işaret değil mi? Mesela Nathaniel'e eğer istemiyorsa işaret dilini öğrenmek zorunda olmadığını söylemesi. Çocuğun gerçeği itiraf etmesini engelleyecek her şeyi destekliyor davranışları.

Daha önce hüküm giymiş pek çok çocuk tacizcisiyle karşılaştım. Hiçbirinin üzerinde ahlaksızlıklarını gösteren herhangi bir etiket, işaret veya dövme yok. Pislüklerini yumuşak, babacan bir gülümsemenin ardına gizliyor, gömlek

lerinin cebinde saklıyorlar. Bizlerden biri gibi görünüyorlar, durumu bu denli korkutucu yapan da bu: O canavarların aramızda olduğunu, ama bizim onları göremediğimizi bilmek. Hepsinin olan bitenden habersiz onları seven kız arkadaşları veya karılları var.

Annelerin evlerinin içinde birilerinin taciz edildiğini nasıl olup da sezmediğini merak ederdim. Görmek istemedikleri bir şeyi tam da görmek üzerelerken bilinçli bir kararla arkalarını döndükleri bir an olmalıydı mutlaka. Hiçbir eşin, yanında yatan kocasının aklından neler geçtiğini bilmemesi mümkün olmadığını düşünürdüm.

Nina? Monica LaFlamme omzuma dokunuyor. Ne zaman geldi ki? Kendimi uzun süren bir komadan uyanıyormuş gibi hissediyorum, şöyle bir silkinip bilincim yerine gelince gözlerim hemen Nathaniel'i arıyor. Hâlâ psikiyatrin muayenehanesindeki oyuncak tren setiyle oynuyor.

Monica bana bakınca, gözlerinden başından beri durumun öyle olmasından şüphelendiğini anlıyorum. Bunun için 193 onu suçlayamam. Onun yerinde olsam ben de aynı şeyi düşünürdüm. Aslında geçmişte hep öyle düşünmüştüm zaten.

Sesim çatallı ve derin. "Polisi aradınız mı?"

Monica başıyla doğruluyor. "Yapabileceğim herhangi bir şey varsa..."

Gitmem gereken bir yer var ve oraya Nathaniel olmadan gitmem gerekiyor. Bunu sormak acı veriyor, ama güven ölçeğimi şu an tamamen göz ardı etmiş durumdayım.

Evet, diyorum. "Oğluma göz kulak olur musun?"

Onu gittiğim üçüncü şantiyede, dekoratif taşlardan duvar örerken buluyorum.

Arabamı tanıyınca Caleb'in yüzü aydınlanıyor. Arabadan inmeme izliyor, sonra Nathaniel'in de inmesini bekliyor. Bu beni tahrik etmeye yetiyor. Hızla ona doğru yürüyorum; yanına vardığımda neredeyse koşar vaziyetteyim. Anında var gücümle yapıştırıyorum suratına tokadı.

Nina! Caleb bileğimi kavırıyor ve beni bir adım uzağında tutuyor. "Neler oluyor?"

Seni pislik! Bunu nasıl yapabildin, Caleb? Nasıl yapabildin? Beni itiyor ve eliyle yanağım ovuşturuyor. Tenine elimin izi çıkmış. İşte bu güzel.

Ne söylediğin hakkında en ufak bir fikrim yok, diyor Caleb. "Yavaş ol biraz."

Yavaş mı olayım? diye tıslıyorum. "Durumu basitçe ortaya koyayım: Nathaniel bize anlattı. Ona yaptıklarını bize anlattı."

Ona hiçbir şey yapmadım.

Uzunca bir süre tek kelime etmeden bakıyorum yüzüne. Nathaniel benim ona... diyerek kekeliyor Caleb.

Ona... Bu çok saçma. Ben onu...

Suçlular hep öyle der. Duyduklarım tamamen çözülmeme neden oluyor. "Sakın bana onu sevdiğini söylemeye 9*1 kalkma!"

Elbette ki seviyorum! Caleb başını sallıyor. "Ne söylediğini bilmiyorum. Neden söylediğini de. Tanrı aşkına, Nina. Tanrı aşkına!"

Yanıt vermiyorum. O an birlikte geçirdiğimiz onca yıl bir film şeridinde geri sarıyor, ta ki artık önemi kalmayan bir anılar yığınınına diz boyu batana dek.

Caleb'in nemli gözleri kocaman açılıyor. "Lütfen Nina. Söylediklerini bir düşün."

Ellerime bakıyorum, bir elimle yumruk yaptığım diğer elimi tuttuğumu görüyorum. Sessiz konuşma dilinde bu bir şeyin içinde anlamına geliyor. Belada. Aşkta. "Düşündüğüm tek şey çocukların böyle bir şeyi uydurmadığı. Nathaniel'in bunu uydurmadığı." Ona bakıyorum. "Bu gece eve gelme," diyorum ve kalbimin göğsümün içinde paramparça olduğunu belli etmeksizin kararlı bir şekilde arabama yürüyorum. *

Nina'nın arabasının fren lambalarının sokağın sonunda kaybolmasını .zliyor Caleb. Giderken kaldırdığı tozlar yere iniyor, ortam şimdi birkaç dakika önceki halini almış durumda. Ama Caleb artık her şeyin farklı olduğunu, geriye dönüş olmadığını biliyor.

Oğlu için her şeyi yapar. Daha önce yaptı, bundan sonra da yapacak.

Örmekte olduğu duvara bakıyor. Yüksekliği neredeyse bir metre; o kadanni yapmak gününün büyük kısmını aldı.

Oğlu psikiyatrin muayenehanesinde dünyanın altını üstüne getirirken kendisi taş taşıyor, onları yan yana koyup hizaya getiriyordu. Nina ile çıkarılarken bir keresinde ona hepsi farklı büyüklükte taş parçalarıyla nasıl duvar örülebileceğini göstermişti. 'Ortak bir kenar olması yeterli,' demişti ona. Örnek vermek gerekirse, şu çıkıntılı kuvars taşıyla alt çaprazında duran iri kumtaşı... Kumtaşını yerinden çıkarıp kaldırıyor ve yola fırlatıyor, taş paramparça oluyor. Kuvars taşını da alıp döndürerek arkasındaki ağaçların arasına savuruyor.

Duvarı, bütün emeğini, dikkatle ve parça parça | 9 5 yerle bir ediyor. Sonra moloz yığınının içine çöküp tozlu ellerini yüzüne kapatıyor

Asla onarılamayacak olan her şey için ağlıyor.

Bir yere daha gitmem gerekiyor. Doğu Bölgesi Mahkemesi kâtipliğinde bir robot gibi hareket ediyorum. Engellemek için kendimi ne kadar zorlasam da gözlerimden yaşlar akıyor. Mesleğime ve profesyonelliğe hiç de yakışır bir tavır değil bu, ama aldırımıyorum. Sonuçta takip ettiğim mesleki bir dava değil. Kişisel.

Çocuklara yönelik koruma emri formları nerede? diye soruyorum işe yeni başlayan ve adını unuttuğum kâtibeye. Cevap vermeye korkar gibi bakıyor bana. Sonra bir kutuyu işaret ediyor. Tanıyamadığım bir sesle sorularına yanıt verirken formu benim yerime dolduruyor.

Yargıç Bartlett beni odasına kabul ediyor. "Nina." Beni

tanıyor. Zaten bütün yargıçlar beni tanır. "Senin için ne yapabilirim?" Formu ona uzatıp çenemi kaldırıyorum.

'Nefes al, konuş, odaklan.'

Bu formu oğlum adına sunuyorum, Sayın Yargıç. Açık□ duruşma olmamasını tercih ederim.

Yargıcın gözleri bir an için benimkilerle buluşuyor, sonra kâğıdı elimden alıyor. "Anlatsana," diyor yumuşacık bir sesle.

Cinsel tacize yönelik fiziksel kanıt mevcut.

Nathaniel'in adını söylememeye özen gösteriyorum. Bunu henüz kaldırabilecek durumda değilim. "Bugün babasını tacizci olarak teşhis etti." Kocam değil, babası.

Peki ya sen? diye soruyor Yargıç Bartlett. "Sen iyi misin?"

Başımı sallıyorum; dudaklarım zamklanmış gibi birbirinden ayrılmıyor. Kenetlenmiş ellerimi öyle sıkıyorum ki,

% | parmaklarım hissizleşiyor. Ama tek kelime etmiyorum.

Yapabileceğim bir şey varsa söyle, diyor yargıç.

Ama artık ne onun yapabileceği bir şey var, ne de bir başkasının. Dolayısıyla o teklifin kaç kere yapıldığının pratikte bir önemi yok. Her şey zaten oldu ve bitti. Sorun da bu zaten.

Yargıç formun altına imzasını atıyor. "Bunun geçici olduğunu biliyorsun. Yirmi gün içinde duruşmaya çıkılması gerekecek."

Biliyorum. Konu üzerinde düşünmem ve sorunu çözümlenmem□ için yirmi günüm olduğu anlamına geliyor bu.

Yargıç başını sallıyor. "Üzgünüm, Nina."

Ben de. Burnumun dibinde olan biteni göremediğim için. Bir çocuğu adli sistem içinde nasıl koruyacağımı bilip, gerçek hayatta koruyamadığım için. Olayları ve beni o noktaya getiren her seçimim için. Ve son olarak arabama binip oğluma dönerken cebimde alev alev yanan o yasaklama emri için.

Evdeki kuralları şöyle :

5 a b a h k a l k ı n c a y a t a ğ ı n ı y a p . D i Ő l e r i n i g ü n d e i k i
k e z f ı r ç a l a . K ö p e ğ i n k u l a k l a r ı n ı ç e k m e . S p a g e t
a r g ü z e l o l m a s a l a r d a s e b z e l e r i n i t a b a ğ ı n d a b ı r
a k m a .

Okuldaki kuralları şöyle :

K a y d ı r a ğ a d ı Ő a r ı d a n t ı r m a n m a . A r k a d a Ő ı n s a l l a
ı r k e n s a l ı n c a ğ ı n ö n ü n d e n g e ç m e . B i r Ő e y s ö y l e m
e k i Ő t i y o r s a n e l i n i k a l d ı r . İ Ő t e y e n h e r k e Ő h e r h
b i r o y u n a k a t ı l a b i l i r . B o y a m a y a p a c a k s a n ö n l ü k
A m a b i l d i ğ i m b a Ő k a k u r a l l a r d a v a r :

E m n i y e t k e m e r i n i t a k .

Y a b a n c ı l a r l a a s l a k o n u Ő m a .

K i m s e y e s ö y l e m e , y o k s a c e h e n n e m d e y a n a r s
ı n .

u

Görünüşe bakılırsa hayat devam ediyor. Sırf bir felakette burun buruna geldiğiniz için sizi ayrıntılardan koruyacak evrensel bir kural yok. Çöp kutuları hâlâ dolup taşabiliyor, faturalar postayla gelebiliyor, tele-pazarlamacılar akşam yemeğinizi bölebiliyor.

Ben Preparation H1 tüpünün kapağını kapatırken Nathaniel banyoya giriyor. Bir yerde o merhemın göz etrafına sürüldüğünde şişlikleri indirip kızarıklığı giderdiğini okumuştum.

Yüzümde öyle kocaman bir gülümsemeyle Nathaniel'e dönüyorum ki bir an geriliyor. "Tatlım, dişlerini fırçaladın mı?" Başıyla evetliyor. Elini tutuyorum. "Hadi kitap okuyalım o zaman."

Nathaniel beş yaşındaki bütün çocuklar gibi zıplayarak I yatağına atlıyor; yatağı orman, o ise maymun. Dr. Robichaud çocukların normale çok hızlı, hatta ebeveynlerinden bile daha hızlı dönebildiğini söylemişti. Kitabı açarken bu bahaneye sığmıyorum. Hikâye omzundaki papağanının aslında papağan değil de bir kaniş olduğunu göremeyen tek gözü kör bir korsan hakkında. İlk üç sayfayı okuyorum, sonra Nathaniel ellerini renkli resimlerin üzerine koyup beni durduruyor. İşaret parmağını kıvıldatıyor, sonra şakağına götürüyor ve bir daha asla görmek istemediğim o hareketi yapıyor.

Babam nerede?

Kitabı elinden alıp komodinin üzerine bırakıyorum.

Baban bu akşam eve gelmeyecek, Nathaniel. 'Bundan böyle hiçbir akşam eve gelmeyecek,' diye düşünüyorum.

Nathaniel bana bakarak donup kalıyor. Neden? diye sormayı henüz bilmiyor, ama aklımdan geçen soru bu.

1 A.B.D.'de sık kullanılan bir hemoroit merhemi markası, (.n.)

Caleb'in sürgüne gönderilmiş olmasından kendisini mi sorumlu tutuyor? İtiraf ederse bir çeşit ceza alacağı mı söylendi yoksa ona?

Sözümü kesmesini engellemek için ellerini ellerimin arasında tutarak durumu en kolay kelimelere büründürmeye çalışıyorum. "Baban şu anda burada olamaz."

Nathaniel ellerini çekip kurtarıyor, parmaklarını yukarı ve içe doğru büküyor. İstiyorum.

Tanrım, ben de istiyorum!

Nathaniel öfkeyle diğer tarafa dönüyor.

Babanın yaptığı, diyorum kırgın bir sesle, "Yanlıştı."

Nathaniel bu sözlerimi duyunca yatağın içinde dimdik oturuyor. Başını şiddetle iki yana sallıyor.

Bunu daha önce de gördüm. Taciz eden ebeveynlerinden biriye, genellikle çocuğa bunun bir sevgi göstergesi olduğunu söylüyor. Ama Nathaniel başını sallamaya devam ediyor; bunu öyle büyük bir hırsıyla yapıyor ki, saçları bir o 100 | tarafa, bir bu tarafa uçuyor.

Dur! Nathaniel, lütfen dur! Duruyor ve yüzünde sanki beni anlayamıyormuş gibi son derece garip bir ifadeyle yüzüme bakıyor.

İşte o nedenle aklımdan geçenleri yüksek sesle söylüyorum.

Gerçeği duymam gerek. Oğlumun bunu teyit etmesi gerek. Dr. Robichaud'un sormadığı, benim de yanında sormama izin vermeyeceği soruyu fısıldıyorum: "Canını baban mı yaktı?"

Nathaniel gözyaşlarına boğuluyor, yorganının altına saklanıyor. Özür dilediğimde bile oradan çıkmıyor.

Motel odasındaki her şey (yıpranmış kilim, lavabo, üstünde kusmuk lekeleri olan yatak örtüsü) ıslak yosun renginde.

Caleb radyatörü ve radyoyu açıyor. Ayakkabılarını çıkarıp özenle kapının yanına koyuyor.

Burası bir ev, bir yuva değil, sadece kalınacak bir yer.

Saco'daki motelde kalan diğer insanları düşünüyor Caleb. Acaba onlar da kendisi gibi çöpe atılmış insanlar mı? Orada bir gece bile uyuyabileceğini sanmıyor. Ama oğluna yardımı olacaksa ömür kalabileceğini biliyor. Nathaniel için her şeyini verir. Canını bile.

Caleb yatağın kenarına oturuyor. Telefonun ahizesini kaldırıyor, sonra arayabileceği kimse olmadığını fark ediyor. Ahizeyi bir süre kulağında tutuyor, neden sonra operatör yanıt veriyor ve ona ne olursa olsun telefonun diğer ucunda birisinin kendisini dinlediğini hatırlatıyor.

â.
Patrick güne çikolatalı kruvasan yemeden başlayabileceğini hayal bile edemiyor. Diğer polisler o konuda onunla sürekli alay ediyor.

'Donutlar ağzına layık değil mi, Ducharme?'

Onlara aldırış etmiyor; her gün unlu mamul siparişini veren sekreter en sevdiği yiyeceği sipariş etmeyi unutmadığı sürece sataşmalara boyun eğmeye razı. Ama o sabah atıştır- 1101 malığını almak ve kahve fincanını doldurmak üzere kafeteryaya girdiğinde kruvasanm yerinde olmadığını görüyor.

Hey! diyor yanında duran devriye polisine. "Hır çıkarmak mı istiyorsunuz? Kruvasanımı yine kadınlar tuvaletine mi sakladınız?"

Kruvasanına biz dokunmadık, Teğmen. Yemin ederim.
Patrick içini çekerek kafeteryadan çıkıyor ve epostalarına göz atmakta olan Mona'nın masasına gidiyor.

Kruvasanım nerede?
Mona omuz silkiyor. "Her zamanki siparişleri verdim.
Bana sorma."

Patrick karakolun içinde ilerliyor, diğer dedektiflerin masalarına ve devriye polislerinin molalarda gittiği odaya bakıyor. Koridorda müdürün yanından geçiyor.

Bir dakikan var mı, Patrick?
Şimdi olmaz.

Sana vermeyi düşündüğüm bir vaka var.
Dosyayı masamın üstüne bırakabilir misin?
Müdür sırtıtıyor. "Şu çöreklerinle ilgilendiğinin yarısı kadar işinle de ilgilensen ne güzel olur."
Kruvasanlarım, diyor Patrick geriye doğru seslenerek.
Arada fark var.
Aradığı suçluyu kayıt odasında, sıkıntı içinde oturan nöbetçi polisin yanında buluyor: Babasının üniformasını giyip polisçilik oynuyormuş gibi duran bir yeniyetme. Saçları kahverengi, gözleri parlak, çenesinde çikolata var.
Sen de kimsin be? diye soruyor Patrick.
Memur Orleans.
Nöbetçi polis ellerini koca göbeğinin üstünde birleştiriyor.
Az sonra başını gövdenden ayıracak olan bu dedektif□ de Teğmen Ducharme.
Bu niçin benim kahvaltımı yiyor, Frank?
Yaşlı polis omzunu silkiyor. "Çünkü sadece bir gündür 1021 burada..."
Altı saattir, diye düzeltiyor çocuk gururla.
Frank gözlerini deviriyor. "Durumu bilmiyor."
Ama sen biliyorsun.
Evet, ama ona söyleseydim şu anki heyecanı kaçırmış□ olurum.
Çaylak barış isteğinin göstergesi olarak kruvasanın kalan kısmını uzatıyor. "Ben... Şey... Affedersiniz, Teğmen."
Patrick başını sallıyor. Buzdolabına gidip bu oğlanın anasının muhtemelen hazırlamış olduğu öğle yemeğine saldırmayı düşünüyor. "Bir daha olmasın."
Günü öyle berbat başlıyor. Normalde çikolatasmdaki ve kahvesindeki kafein olmadan ayılamaz. Saat onda kötü bir baş ağrısına tutulacağını çok iyi biliyor. Ayaklarını sürüyerek masasına gidiyor ve sesli mesajlarını dinliyor.
Üç mesaj var, ama onun ilgilendiği tek mesaj Nina'nınki.
Beni ara, diyor, ne ismini ne de başka bir ayrıntıyı söylüyor.

Patrick ahizeyi kaldırıyor, sonra müdürün masasına bıraktığı dosyayı görüyor.

Dosyanın kapağını kaldırıp ÇGAHB raporuna göz atıyor.

Elindeki ahize masasının üstüne düşüyor, o koşarak odasından çıktıktan çok sonrasına kadar çevir sesi vererek öylece duruyor.

Pekâlâ, diyor Patrick normal bir sesle. "Bu işe hemen müdahale edeceğim. Buradan çıkar çıkmaz gidip Caleb ile konuşacağım."

Sesindeki inanılmaz soğukkanlılığa daha fazla dayanamıyorum. Ellerimi saçlarımdan arasından geçiriyorum. "Tanrı aşkına Patrick! Bu kadar... Bu kadar polisçe davranmayı keser misin?"

Nathaniel'e bunu yaptığı için Caleb'i bayıltana kadar□ dövmeği düşündüğümü mü duymak istiyorsun? Sonra ayıltıp□ bir de sana yaptıkları için döveceğimi mi söyleyeyim?

Bu kez sesindeki öfke beni şaşırtıyor. Gözlerimi kaçırırken zihnimde Patrick'in öfkesini şöyle bir çeviriyorum.

Evet, diyorum kısık bir sesle. "Bana bunu söylemeni istiyorum."

Elini başımın arkasına koyuyor. Dua gibi rahatlatıcı geliyor bu bana. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Patrick'in parmakları başımı sarıyor, saç tellerimi ayırıyor.

Kendimi bırakıyorum, onun düşüncelerimi başımın içinden söküp aldığını hayal ediyorum.

Bu yüzden buradayım, diyor Patrick.

Gideceğimiz yeri Nathaniel'e söylediğimde huysuzlanıyor.

Ama içeride bir dakika daha durursam aklımı kaybedeceğim.

Işık St.Anne Kilisesi'nin lekeli vitraylarından içeri sızıyor, Nathaniel'i ve beni bir pırıltı selinde yıkıyor. Hafta içi o saatte kilisede tek bir ses bile yok. Gerektiğinden fazla ses çıkarmamak için büyük bir dikkatle yürüyorum. Nathaniel

ayaklarını sürüyor, spor ayakkabıları mozaik zeminden hiç kalkmıyor.

Kes şunu, diyorum ve cümlemi bitirir bitirmez pişman oluyorum. Kelimelerim taş kemerlerde ve vernikli oturaklarda yankılanıp bana geri dönüyor. Beyaz adak mumlarının dizili olduğu tepsiler parıldıyor. Acaba o mumlardan kaç tane oğlum için dikildi?

Eline iki avuç dolusu oyuncak araba tutuşturup oturaklardan birine oturttuğum Nathaniel'e, "Hemen döneceğim," diyorum. Vernikli ahşap oturak harika bir yarış pisti görevi görecek; bunu kanıtlamak için arabalardan birini oturağın diğer ucuna doğru gönderiyorum. Sonra fikrimi değiştirmeme fırsat bırakmadan günah çıkarma kabinine doğru ilerliyorum. Kabin dar ve aşırı sıcak. Omzumun üstündeki parmaklığın arkasında yer alan sürgülü kapak kayıyor, kendisini göremesem de Peder Szyszynski'nin rahip elbiseleri için kullandığı kolanın kokusunu alıyorum.

Asla çiğnenmeyen kurallara göre yapıldığı için günah çıkarmanın getirdiği bir rahatlık var. Günah çıkarmayalı ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, insan kuralları sanki kolektif bir Katolik bilinçaltına sahipmiş gibi hatırlıyor. Sen konuşursun, rahip yanıt verir. En küçük günahlarından başlarsın, tespih gibi sıraya dizersin onları, sonra rahip tespihi koparmaya yarayacak bir dua okur senin için, sen de en baştan başlarsın.

Beni kutsayın Peder, günah işledim. En son dört ay önce günah çıkardım.

Şaşkınlıktan ağzı açık kaldıysa bile rahip bunu başarıyla saklıyor.

Ben... Ben neden burada olduğumu bilmiyorum. Sessizlik.

Kısa süre önce beni kedere boğan bir şey öğrendim.

Devam edin.

Oğlum... Oğlumun canı yandı.

Evet, biliyorum. Onun için dua ediyorum.

Sanırım... Yani... Bunu ona galiba kocam yaptı. Kat

lanabilir küçük sandalyenin üstünde b z l yorum, içimde tarifsiz acılar kol geziyor, ben de onları buyur ediyorum. Oysa o ana kadar hiçbir Şey hissedemediğimi düşünüyordum. Oyle uzun bir sessizlik oluyor ki, pederin beni duyduğundan kuŐkulanıyorum. Sonra, "Peki senin günahın ne?" diye soruyor.

Benim... Neyim?

Kocanın yerine günah çıkaramazsın.

 fkem içimde katran gibi kaynıyor, boğazımı yakıyor.

Niyetim o değildi.

Peki, bugün buraya neyi itiraf etmeye geldin?

Oraya işi sadece dinlemek olan birine içimden geçenleri yüksek sesle söylemeye gelmiŐtim. Ama onlar yerine, "Oğlumu güvende tutamadım," diyorum, "Onu koruyamadım.

Olanları göremedim."

Masumiyet günah değildir.

Ya ilgisizlik? Aramızdaki parmaklıklara bakıyorum. I

 Őık olduğum adamı gerçekten tanıdığımı sanacak kadar saf  olmam? Nathaniel nasıl acı çektiyse onun da o Şekilde acı  çekmesini istemem?

Peder Szyszynski bir süre bu sözümü sindirmek için bekliyor. "Belki de  ekiyordur."

Nefesim kesiliyor. "Onu seviyorum," diyorum boğuk bir sesle./"Sevdiğim kadar da nefret ediyorum."

Olanları farkedemediğin ve karşılık vermek istediğin  için kendini affetmen lazım.

Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum.

O halde, deyip duraklıyor, "Onu affedebilir misin?"

Pederin yüzünün gölgesine bakıyorum ve "O kadar yüce değilim," deyip beni durdurmasına fırsat vermeden kabinden  ıkıyorum.

Neye yarar ki? Ben kendi kefaretimi zaten ödüyorum.

Orada olmak istemiyor.

Kilise zihnindeki ses gibi yankılanıyor. Söylenmeyen tüm sözcüklerden daha yüksek çıkan bir ıslık sesi. Nathaniel annesinin girdiği küçük odaya bakıyor. Arabalarından birini oturağa koyuyor. Kalbinin atışını duyabiliyor. Arabalarının geri kalanını park yerlerine bırakıp oturaktan yavaş yavaş uzaklaşıyor. Elleri gömleğinin altında küçük bir hayvan gibi kıpırdayarak cemaat sıralarının arasındaki koridorunda yürüyor.

Sunağa gelince dua etmek için basamaklarda diz çöküyor. Pazar okulunda bir dua öğrenmişti; geceleri uyumadan önce okuması gerekiyordu, ama duayı çoğu kez hatırlayamıyordu. Yine de herhangi bir şey için dua edilebileceğini biliyor. Dualar doğrudan Tanrı'ya ulaşması haricinde doğum günü pastasının mumunu üflerken tutulan dileğe benziyor. Bir daha elleriyle bir şey anlatmaya çalıştığında herkesin kendisini anlaması için dua ediyor. Babasının geri gelmesi için dua ediyor.

Yanında duran mermer heykeli fark ediyor: Bir kadın kucağında Bebek İsa'yı • tutuyor. Kadının adını hatırlayamıyor, ama orada her yerde o var. Tabloda, duvardaki resimlerde, taş heykellerde... Hepsinde bir anneyle çocuğu var. Nathaniel o heykel kaidesinin üstünde ya da o resimlerdeki kutsal ailenin yanında bir zamanlar bir de babanın bulunup bulunmadığını merak ediyor. Kendi babası gibi bütün çocukların babalarının onlardan uzaklaştırılıp uzaklaştırılmadığını düşünüyor.

Patrick motel yöneticisinin numarasını verdiği kapıyı çalıyor. Kapı açılıyor, ardında Caleb duruyor; gözleri kıpkırmızı, tıraş olmamış.

Patrick doğrudan, "İşe bak," diyor, "Bu çok garip." Caleb ise Patrick'in elindeki polis rozetine bakıyor. "Görünüşe göre benim için daha da garip."

Karşısındaki yedi yıldır Nina ile yaşayan adam. Onun

yanında yatan, ondan bir çocuk sahibi olan adam. Patrick'in istediği yaşama sahip olan adam.

Patrick bir zaman için olan bitene uyum sağladığını düşünmüştü. Nina mutluydu, kendisi de onun mutlu olmasını istiyordu; mutlu aile tablosunun dışında olması gerekiyorsa Nina'nın mutluluğu için buna katlanabilirdi. Ama bu denklem Nina'nm seçtiği adam elindeki değerini bilirken, onu ağlatmazken geçerliydi.

Patrick, Caleb'in daima iyi bir baba olduğuna inanmıştı ve şimdi failin gerçekten Caleb olmasını o kadar çok istemesine biraz şaşırıyordu. Eğer bunu yapmışsa Caleb bütün güvenilirliğini yitirecekti. Bunu yapan o ise, Nina'nm yanlış adamı seçtiği kanıtlanmış olacaktı.

Patrick parmaklarının bükülüp yumruk olduğunu hissediyor, ama acıya dayanarak bu güdüyü bastırıyor. Öyle bir şey uzun vadede ne Nina'ya ne de Nathaniel'e yarar getirir. Onu buna sen mi inandırdın? diye soruyor Caleb sert bir sesle.

Ne olduysa senin yüzünden oldu, diye yanıtlıyor Patrick. "Şimdi... Merkeze geliyor musun?"

Caleb yatağın üzerinden ceketini alıyor. "Hemen gidelim," diyor.

Kapının eşiğinde Caleb elini uzatıp Patrick'in omzuna dokunuyor. İçgüdüleri Patrick'i geriyor, mantığıysa rahatlatıyor. Dönüp soğukkanlılıkla Caleb'e bakıyor.

Ben yapmadım, diyor Caleb kısık sesle. "Nina ve Nathaniel, onlar benim diğer yarım. Bunu altüst edecek kadar büyük bir aptallık yapabilir miyim?"

Patrick gözlerinin kendisine ihanet etmesine izin vermiyor. Ama ilk kez Caleb'in doğruyu söylüyor olabileceğini düşünüyor.

4.
Başka bir erkek, karısıyla Patrick Ducharme arasındaki ilişkiye o kadar hoşgörülü yaklaşmayabilirdi. Caleb, Nina'nm sadakatinden (ya da kendisine karşı olan d uygula

rından) hiç şüphe etmemiş olsa da, Patrick duygularını ve lime lime olmuş kalbini açığa vurmaktan çekinmiyordu. Caleb kim bilir kaç yemek boyunca Patrick'in gözleriyle mutfakta karısını takip edişini izlemiş, kim bilir kaç kez Patrick'in Nathaniel'i havaya fırlatıp oğlanın kıkırdamalarından mutlu olduğunu görmüştü. Ama Caleb buna gerçekten aldırış etmiyordu. Nina ve Nathaniel onundu. Patrick için hissettiği tek şey acıma hissiydi, çünkü o kendisi kadar şanslı değildi.

Başlarda Nina'nın Patrick ile olan yakın ilişkisini kıskanıyordu. Ama karısı çevre ve iş gibi nedenlerden ötürü pek çok erkek arkadaşı olan biriydi. Patrick'in onun geçmişinin önemli bir parçası olduğu kısa sürede ortaya çıktı. Nina'nm Patrick'i hayatından silip atmasını istemek, kalpleri ortak Siyam ikizlerini ayırmak gibi bir hata olurdu.

Şimdi Patrick ve Monica LaFlamme ile birlikte polis merkezinin sorgulama odasında üstü lekeli masada otururken Nina'yı düşünüyor Caleb. En net hatırladığı şeylerden 108 | biri, Nina'nın oğullarını inciten kişinin Patrick olması ihtimalini kesin olarak reddetmesi. Ve bunun üzerinden birkaç gün geçmeden hiç tereddütsüz kendisini suçlayabilmesi.

Caleb titriyor. Patrick bir keresinde şüphelileri fiziksel olarak rahatsız etmek için sorgu odasını karakolun geri kalanından on derece daha soğuk tuttuklarını söylemişti. "Tutuklu muyum?" diye soruyor Caleb.

Sadece konuşuyoruz. Patrick, onun gözlerine bakmaktan kaçınıyor. "Eski arkadaşlar olarak."

Eski arkadaşlar, evet. Doğru. Tıpkı Hitler ve Churchill gibi.

Caleb orada oturup kendini savunmak istemiyor. Oğluyla konuşmak istiyor. Nina'nın ona korsan öyküsü kitabını okumayı bitirip bitirmediğini bilmek istiyor. Nathaniel'in yine yatağını ıslatıp ıslatmadığını bilmek istiyor. Artık başlayabiliriz. Patrick bir ses kayıt cihazının düğmesine basıyor.

Caleb birden en sağlam bilgi kaynağının kendisinden

bir metre ötede oturduğunu fark ediyor. "Nathaniel'i görmüşsündür," diye mırıldanıyor. "O nasıl?"

Patrick şaşırması gibi bakıyor Caleb'e. Soruları soranın başkası olmasına alışık değil.

Sen oradayken iyi miydi? Ağlamış gibi görünüyor
muydu?

O... O iyiydi, yani içinde bulunduğu koşullara göre
iyiydi. Şimdi...

Bazen yemek yemek istemediğinde hoşuna giden bir
şeyden bahsederek dikkatini dağıtabilirsin. Mesela futboldan
ya da kurbaçalardan. Konuşurken de çatalına bir parça yemek
tutuşturmaya devam edersin. Bunu Nina'ya söyle.

Nathaniel hakkında konuşalım.

Sence şu an ne yapıyorum? Bir şey söyledi mi? Sözlü
olarak yani. Elleriyle değil.

Niye soruyorsun? diyor Patrick ihtiyatla. "Bize daha
başka şeyler söylemesinden mi endişeleniyorsun?"

Endişelenmek mi? Söyleyebildiği tek şey benim adım |
bile olsa umurumda değil. Bunu yapması benim hayatımın
geri kalanı boyunca bir yere kilitlenmem anlamına gelse bile
umursamam. Yeter ki duyabileyim.

Seni suçlamasını mı?

Hayır, diyor Caleb. "Sesini."

Artık gidebileceğim başka yer kalmadı. Bankaya ve postaneye
gittim, Nathaniel'e dondurma aldım. Parka ve evcil
hayvan mağazasına gittik. Kiliseden çıktığımızdan beri
Nathaniel'i de peşimde sürükleyerek o binadan bu binaya
koşturdum, yapılmasına hiç de gerek olmayan işleri hallettim.
Bunların hepsini kendi evime gitmemek için yaptım.

Hadi Patrick'i ziyaret edelim, diyorum, son anda
Biddeford Polis Merkezi'nin otoparkına dalarak. Soruşturmasının
nasıl gittiğini kontrol ettiğim için benden nefret edecek,
ama beni anlayacaktır. Nathaniel arka koltukta diğer
tarafa doğru kayıyor ve bu fikre yönelik tepkisini gösteriyor.

Sadece beş dakika, diye söz veriyorum.

Nathaniel ile ön kapıya doğru yürürken Amerikan bayrağı soğuk rüzgârda sert çarpışlarla dalgalanıyor. Herkes için adalet. Biz beş metre kadar uzaktayken kapı açılıyor. Önce Patrick çıkıyor, güneşten korunmak için elini gözlerine siper ediyor. Hemen arkasında Monica LaFlamme ve Caleb var. Nathaniel nefesini hızla içine çekiyor ve elimden kurtulup koşmaya başlıyor. Aynı anda Caleb da onu görüp bir dizinin üstüne çöküyor. Kollarıyla Nathaniel'i sımsıkı sarıyor, onu göğsüne bastırıyor. Nathaniel yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyor ve o an, bunu kendisi için harika bir sürpriz olarak planladığımı düşündüğünü farkediyorum.

Patrick ve ben birer kenarda duruyor, bu hikâyeyi parantez içine alıyoruz.

Kendine ilk gelen o oluyor. "Nathaniel," diyor Patrick kısık ve kesin bir sesle. Oğlumu almaya gidiyor. Ama Nathaniel aldırış etmiyor. Kollarını Caleb'in boynuna doluyor, onun montunun içine sığınmak istiyor.

Oğlumun başının üzerinde Caleb ile göz göze geliyoruz. Ayağa kalkıyor, Nathaniel ile birlikte yürümeye başlıyor. Başka bir yere bakmak için kendimi zorluyorum. Neredeyse her gün karşılaştığım, yara-bere ve pislik içinde, aç ve ihmal edilmiş yüzlerce çocuğu, evlerinden uzaklaştırılırken çığlıklar atan, kendilerini taciz eden anne veya babalarıyla kalmak için yalvaran o çocukları düşünmeye çalışıyorum. Ahbap, diyor Caleb. "Şu an senin yanında olmaktan başka bir şey istemiyorum. Ama... Halletmem gereken bir iş var."

Nathaniel başını sallıyor, yüzünü buruşturuyor.

En kısa sürede görüşeceğiz. Onu kollarında hoplatarak bana doğru yürüyor; yanıma geldiklerinde Nathaniel'i kendinden zorla ayırıyor ve onu benim kucağıma bırakıyor. Nathaniel daha şimdiden öyle şiddetli ağlıyor ki, sessiz hıçkırıkları boğazında düğümleniyor. Göğüs kafesi, avucumun altında yeni doğmuş bir köpek yavrusu gibi titriyor."

Caleb kamyonetine doğru yürürken Nathaniel başını kaldırıyor. Kısık gözleri neredeyse tamamen siyah. Yumruğunu kaldırıp omzuma vuruyor. Sonra bir daha ve bir daha; bana olan öfkesinden nöbet geçiriyor.

Nathaniel! diyor Patrick keskin bir sesle.

Ama Nathaniel'in yumruklan canımı yakmıyor. En azından daha sonra olanlar kadar yakamıyor.

Bir nebze gerileme olmasını normal karşılamalısın, diyor Dr. Robichaud sessizce. Nathaniel'in oyun odasındaki halının üstünde yüzükoyun yatmasını izliyoruz. "Ailesi dağılıyor; beyninde bundan kendisini sorumlu tutuyor."

Babasına koştı, diyorum. "Görmeliydin."

Bunun Caleb'in masum olduğunu kanıtlamadığını sen birçok kişiden daha iyi biliyorsun, Nina. Bu durumdaki çocuklar ebeveynleriyle özel bir bağları olduğuna inanır.

Nathaniel'in Caleb'e koşması bunun tipik bir örneği.

'Belki de Caleb yanlış bir şey yapmamıştır,' diye düşünüyorum kendi kendime. Ama şüpheyi bir kenara itiyorum, çünkü o anda Nathaniel'in tarafındayım. "Öyleyse ne yapmalıyım?"

Hiçbir şey. Her zamanki gibi anne olmaya devam etmelisin.

Nathaniel hayatının farklı kısımlarının eskiden olduğu gibi kalacağını anladıkça, değişiklikleri daha da çabuk kabullenecektir.

Dudağımı ısırıyorum. Kendi hatalarımı kabul etmem

Nathaniel'in yararına olacak, ama bunu yapmak hiç de kolay değil. "Bu en iyi fikir olmayabilir. Haftada altmış saat çalışıyorum.

Onunla esas ilgilenen ben değilim. Caleb idi." Bunların

kullanmamam gereken kelimeler olduğunu fark ediyorum, ama artık çok geç. "Yani ben... Ne demek istediğimi sanıyorum anladınız."

Nathaniel yana doğru yuvarlanıyor. Dr. Robichaud'un

muayenehanesine geldiğimiz diğer zamanların aksine, o gün

hiçbir şey ilgisini çekmiyor. Elini bile sürmediği pastel boya

lar bir köşede duruyor; oyuncak bloklar diğer köşede üst üste istifli; kukla tiyatrosu seyirci olmadığı için perdelerini indirmiş.

Psikiyatır gözlüklerini çıkarıyor ve camlarını süveterine siliyor. "Bir bilim kadını olarak daima kendi hayatlarımızı şekillendirecek güce sahip olduğumuza inanmışımdır. Ama bir yanımda her şeyin mutlaka nedeni bulunduğunu söylüyor, Nina." Dr. Robichaud ayağa kalkıp nihayet masaya doğru gelen Nathaniel'e bakıyor. "Belki her şeye baştan başlayan sadece o değildir."

Nathaniel yok olmak istiyor. Bu o kadar da zor olmamalı; sonuçta her şey her gün yok olabiliyor. Yağmurun yolda oluşturduğu su birikintisi güneş gökyüzünde en tepeye çıkınca kayboluyor. Mavi diş fırçası gidip yerine kırmızı bir diş fırçası gelebiliyor. Yan komşunun kedisi bir gece gidip bir daha geri gelmeyebiliyor.

Nathaniel bütün bunları düşününce ağlıyor.

Bu yüzden güzel şeyler düşünmeye çalışıyor -X-Men'i, Noel'i ve maraska kirazlarını- ama zihninde onların görüntülerini bile canlandıramıyor. Mayıs ayında yapılacak doğum günü partisini hayal ediyor, ancak kapkara bir boşluktan başka bir şey göremiyor.

Gözlerini kapatıp sonsuza dek uyuyabilmeyi, rüyaların gerçek gibi olduğu o yerde kalabilmeyi diliyor. Birden aklına bir şey geliyor: Belki de bu kâbustur. Belki uyanacak ve her şey olması gerektiği gibi olacak.

Nathaniel gözünün kenarıyla içinde el resimlerinin olduğu o kalın kitaba bakıyor. O kitap olmasaydı, parmaklarıyla konuşmayı öğrenmeseydi, sessiz kalsaydı bunlar olmazdı. Ayağa kalkıp kitabın üstünde durduğu masaya doğru yürüyor.

Sayfaları çıkanlabilen cinsten bir kitap bu; cildinde üç büyük halka olanlardan. Nathaniel halkaları nasıl açabileceğini biliyor, çünkü bunlardan evde de var. Kitabı açınca,

eliyle merhaba işareti yapan güler yüzlü adamın bulunduğu ilk sayfayı çıkarıyor. Bir sonraki sayfada bir köpek, bir kedi ve onların işaret dilindeki karşılıklarını gösteren resimler var. Nathaniel iki sayfayı çıkardıktan sonra yere atıyor. Onlarca sayfayı hızla yırtmaya başlıyor, yırttıklarını bir kar yığını gibi ayaklarının dibine yığıyor. Yemek resimlerinin bulunduğu sayfaları ayaklarının altında eziyor. Bir ailenin resimlerinin bulunduğu sayfaları ortadan ikiye yırtıyor. Bunları yaparken bir tarafı ayna, diğer tarafı cam olan sihirli duvarda kendini izliyor. Sonra başını önüne eğiyor ve bir şey görüyor.

İşte. Dakikalardır aradığı resim orada.

Sayfayı öyle bir hınçla eline alıyor ki, kalın kâğıt avucunun içinde kırış kırış oluyor. Dr. Robichaud'un ofisinin kapısına doğru koşuyor; annesi orada bekliyor onu. Sayfadaki siyah-beyaz adamın yaptığının aynısını yapıyor. Başparmağıyla işaret parmağını birbirine sıkıca bastırıp sanki boğazını kesiyormuş gibi enlemesine gırtlığından geçiriyor. Kendisini öldürmek istiyor.

Hayır, Nathaniel, diyorum başımı sallayarak. "Hayır, bebeğim. Hayır!" Yanaklarından yaşlar süzülürken gömleğine sımsıkı asılıyor. Ona uzanıyorum, ama bana karşı koyuyor, sonra dizlerimin üzerine bir kâğıt koyup elleriyle düzeltiyor. Parmağıyla çizimlerden birini gösteriyor. Sakin ol, diyor Dr. Robichaud.

Nathaniel ona dönüyor. Parmaklarını yine enlemesine boğazının üzerinden geçiriyor. İşaret parmaklarını hafifçe birbirine vuruyor. Sonra kendisini işaret ediyor.

Kâğıda, ne anlama geldiğini bilmediğim işarete bakıyorum.

Amerikan İşaret Dili kitabındaki tüm diğer sözcük grupları gibi bunun da bir başlığı var: DİNİ SİMGELER.

Nathaniel'in elleriyle yaptığı işaretin de intiharla hiçbir alakası yok. Aslında hayali bir yakalık çiziyor. Bu işaret... Peder anlamına geliyor.

Peder. Yaktı. Canımı.

Zihnimde düşen jetonun çıkardığı sesi duyuyorum:

Caleb'e hep babacığım demiş olmasına rağmen Nathaniel'in başından beri baba sözcüğüne takılmış olması. Peder Szyszynski Babamız'ın getirdiği çocuk kitabının bir kez bile okumaya fırsat bulamadan ortadan kaybolması ve hâlâ bulunmamış olması. O sabah kiliseye gideceğimizi söylediğimde Nathaniel'in karşı koyması.

Bir şey daha hatırlıyorum: Birkaç hafta önce, kendimizi zorlayarak ayine gitme karan aldığımız bir Pazar gününü. O gece Nathaniel üstünü değiştirirken üstündeki külotun ona ait olmadığını farketmiştim. Babasınıninkilerden giysin diye GapKids'den aldığım 7.99 dolarlık minyatür boxer şortun yerine Örümcek Adam desenli ucuz bir külot vardı üstünde. Senin külotun nerede? diye sormuştum.

Kilisede.

Pazar günü din dersinde bir kaza yaşadığını ve o yedek külotu öğretmeninden aldığını düşünmüştüm. Yardımı için Bayan Fiore'ye teşekkür etmeyi aklımın bir köşesine not etmiştim. Ama yıkanması gereken çamaşırlarım, banyo yaptırılması gereken bir çocuğum ve yazılması gereken birkaç dilekçem vardı, dolayısıyla öğretmenle konuşmaya hiç fırsatım olmadı.

Silkinip oğlumun titreyen ellerini avuçlarıma alıyor ve parmak uçlarını öpüyorum. Artık çok zamanım var.

Nathaniel, diyorum, "Seni dinliyorum."

Bir saat sonra benim evimdeyiz. Monica çay kupasını lavaboya götürüyor. "Kocana benim söylememin senin için sakıncası var mı?"

Tabii ki hayır. Aslında ben kendim söylerdim, ama...

Sesim aniden sönüyor.

Bu benim işim, diye bitiriyor Monica ve beni gerçeği söyleme yükünden kurtarıyor. Ben Caleb'i affettim, ama o beni affeder mi bilmiyorum.

Bulaşıkla oyalanıyorum; kupalarımızı çalkalıyorum, çay poşetlerini bir damla çay kalmayana kadar sıkıp çöpe atıyorum. Dr. Robichaud'un ofisinden ayrıldığımızdan o yana özellikle Nathaniel'a odaklanmaya çalışıyorum. Sadece yapılması gereken şey bu olduğu için değil, aynı zamanda özümde koca bir korkak olduğumdan. Caleb acaba ne söyleyecek, ne yapacak?

Monica koluma dokunuyor. "Sen Nathaniel'i korumaya çalışıyordun."

Dosdoğru gözlerinin içine bakıyorum. Sosyal hizmet uzmanlarına ihtiyaç olduğu şüphe götürmez bir gerçek; insanlar arasındaki ilişkiler bazen öyle kolay düşümleniyor ki, o düşümleri çözebilme becerisine sahip birine ihtiyaç duyuluyor. Ama bazen bir düşümden kurtulmanın tek yolu, o düşümü kesip atmak ve yeni baştan başlamak oluyor.

Monica sanki aklımdan geçenleri okuyor. "Bak Nina, senin yerinde olsaydı o da aynı sonuçlara varırdı."

Kapı çalınınca dikkatimiz oraya yöneliyor. Patrick içeri girip Monica'yı başıyla selamlıyor. "Ben de çıkmak üzereydim," diye açıklama getiriyor Monica. "Daha sonra konuşmak istersen ofisimde olacağım."

Bu hem Patrick'e hem de bana söylenmiş bir cümle. Patrick davayı takip edebilmek için Monica'ya ihtiyaç duyacak. Ben de manevi destek için muhtemelen ihtiyaç duyacağım ona.

Monica çıkıp kapıyı da ardından kapatır kapatmaz Patrick bana yaklaşıyor. "Nathaniel nasıl?"

Odasında. İyi. Boğazımdan boşuk bir hıçkırık yükseliyor. Tanrım! Patrick... Tahmin etmeliydim. Peki, ben ne yaptım? Ne yaptım?

Yapman gerekeni, diyor Patrick öylece.

Ona inanmaya çalışarak başımı sallıyorum. Ama Patrick bunun işe yaramadığını biliyor. "Hey." Beni tutup mutfaktaki taburelerden birine oturtuyor. "Çocukken İpucu Peşinde oynardık, hatırlıyor musun?"

Burnumu gömleğimin koluna siliyorum. "Hayır."

Hatırlamaman normal, çünkü hep ben kazanırdım.□
Kanıtlar neyi gösterirse göstereceksin, sen hep Bay Mustard'ı□
seçerdin.

Kazanmana izin vermiş olmalıyım.

İyi, öyle olsun. Bunu daha önce yaptın, Nina; bir kez□
daha yapmak senin için o kadar da zor olmayacak. Ellerini
omuzlarıma koyuyor. "Vazgeç. Bu oyunu biliyorum, hatta
gayet iyiyimdir. Sen kendin kanşmadan benim yapmam
gerekeni yapmama izin verirsen asla kaybetmeyiz." Birden
geriye doğru adım atıyor ve ellerini ceplerine sokuyor.
Şimdi üzerinde çalışman gereken başka şeyler var.

Başka şeyler mi?

Patrick gözlerimin için bakıyor. "Mesela Caleb'e ne dersin?"
O eski yarışmaya benziyor bu durum: İlk önce kim göz
kırpacak? Bu kez dayanamıyorum, bakışını çeviren ben oluyorum.

O zaman git ve onu tutukla, Patrick. Peder□
Szyszynski yaptı. Bunu biliyorum, sen de biliyorsun. Tanrı□
aşkına, kaç rahip bu... Bu pislik yüzünden mahkum oldu,□
bilmiyor musun? Yaptığım hatanın etkisiyle ürperiyorum.

Günah çıkarma seansında Peder Szyszynski'ye□
Nathaniel'den bahsettim.

Ne yaptın? Ne vardı aklında?

Onun benim pederim olduğu. Birden aklıma bir şey geliyor.

Dur bir dakika. Peder bu işi Caleb'in yaptığını düşünüyor.□
O zaman ben de öyle düşünüyordum. Bu iyi bir şey,□
değil mi? Peder henüz şüpheli olduğunun farkında değil□
yani.

Önemli olan Nathaniel'in bunu bilip bilmediği.

Bu gayet açık değil mi?

Maalesef hayır. Açıkçası baba sözcüğünü yorumlamanın□
birden fazla yolu var. Aynı mantıkla hareket edersek, bu□
ülkede binlerce peder var. Ciddi bakışlarını yüzüme dikiyor.
Savcı olan sensin. Sen de biliyorsun ki, bu dava bir hata□
daha kaldırmaz.

Tanrı aşkına, Patrick! O daha beş yaşında. İşaret diliyle□

□

□

□

□

peder dedi. Tanıdığı, düzenli olarak gördüğü tek peder□ Szyszynski. O zaman gidip Nathaniel'e kastettiğinin o olup□ olmadığını sor.

Bu mahkemede geçerli olmayacaktır, Nina.

Birden Patrick'in sadece Nathaniel için değil, aynı zamanda benim için de geldiğini anlıyorum. Annelik yaparken aynı anda savcı gibi düşünmem gerektiğini haürlatmak için burada. Biz Nathaniel'in adına kimseyi suçlu ilan edemeyiz; bunu onun yapması gerekli. Aksi takdirde mahkumiyet kararı aldığımız imkânsız.

Ağzım kupkuru. "O henüz konuşmaya hazır değil."

Patrick bana elini uzatıyor. "O halde gidip bugün bize ne anlatabileceğini görelim."

Nathaniel ranzanın üst katında oturmuş, babasının eski beysbol kartı koleksiyonunu gruplara ayırıyor. Kartların yıpranmış kenarlarını, kokularını seviyor. Babası her zaman kartlara gözü gibi bakmasını, o kartların bir gün üniversite masraflarını karşılayacak kadar değer kazanabileceğini söylemesine rağmen bu sözleri şu anda hiç umursamıyor. Sadece onlara dokunmayı, üzerlerindeki komik yüzlere bakmayı ve babasının da bir zamanlar aynısını yaptığını düşünmeyi seviyor.

Kapı çalınıyor, annesiyle Patrick içeri giriyor. Patrick hiç tereddüt etmeden ranzanın merdivenlerini tırmanıyor, bir metre doksan santimlik bedenini tavanla yorgan arasındaki daracık alana sığdırıyor. Bu Nathaniel'i biraz gülümsetiyor. Naber, Bambu? Patrick yumruğuyla yatağa vuruyor.

Amma da rahatmış. Bana da bundan bir tane lazım. Yatakta oturuyor, kafasını tavana vurmuş numarası yapıyor. "Ne dersin, annenden bana böyle bir yatak almasını istesem mi?"

Nathaniel başını sallayıp Patrick'e bir kart uzatıyor. Bu benim için mi? diye soruyor Patrick, sonra karttaki ismi okuyup otuz iki dişini gösterecek şekilde gülüyor.

Mike Schmidt, çaylak. Eminim baban bu kadar cömert ol

□

□

□

□

mana çok şaşıracaktır. Kartı cebine sokuyor, aynı anda bir kalemle kâğıt çıkıyor. "Sana birkaç soru sormama izin verir misin, Nathaniel?"

Aslında sorulardan çok yoruldu. Ama Patrick de sırf o iş için yatağın tepesine tırmandı. Nathaniel başını sallıyor. Evet.

Patrick yavaşça Nathaniel'in dizine dokunuyor. Bunu öyle yavaş yapıyor ki, son günlerde her şeyin onu yerinden zıplatmasına rağmen Nathaniel bu kez irkilmiyor. "Bana doğruyu söylersin, değil mi, Bambu?" diye soruyor yumuşacık bir sesle.

Nathaniel bu kez daha yavaş olmakla birlikte bir kez daha başını sallıyor.

Canını baban mı incitti?

Nathaniel önce Patrick'e, sonra annesine bakıp büyük bir kesinlikle başını iki yana sallıyor. Göğsünde bir şeylerin açılıp nefes almasını kolaylaştırdığını hissediyor.

Canım başka biri mi incitti?

Evet.

Onun kim olduğunu biliyor musun?

Evet.

Patrick'in bakışları onunkilere kenetleniyor. Nathaniel ne kadar çok istese de, Patrick onun vazgeçmesine izin vermeyecek. Peki, kız mıydı, oğlan mı?

Nathaniel hatırlamaya çalışıyor. Nasil söyleniyordu? Annesine bakıyor, ama Patrick başını sallıyor; Nathaniel artık her şeyin kendisine bağlı olduğunu biliyor. Elini tereddütle başına götürüyor. Sanki kafasında bir beysbol şapkası varmış gibi kaşına dokunuyor.

Oğlan, diye tercüme ediyor annesi.

Büyük biri miydi, yoksa bir çocuk mu?

Nathaniel gözlerini kırıyor. O sözcükleri işaret dilinde söylemeyi bilmiyor.

Pekâlâ, benim gibi büyük müydü, yoksa senin gibi küçük mü?

Nathaniel'in eli kendi vücuduyla Patrick'inki arasında gidip geliyor. Sonra birden ikisinin arasına düşüyor. Patrick sırılıyor. "Tamam, orta büyüklükte biriydi diyelim. Peki, tanıdığın biri miydi?"

Bana kim olduğunu söyleyebilir misin?

Nathaniel yüzünün sertleştiğini, kaslarının gerildiğini hissediyor. Gözlerini sımsıkı kapatıyor. Lütfen, lütfen, lütfen! Rahat bırak beni.

Patrick, diyor annesi, aynı anda ileri doğru bir adım atıyor, ama Patrick bir eliyle işaret edince duruyor. Sana birkaç resim getirsem, Nathaniel... Beysbol kartlarını işaret ediyor. "Bunlar gibi mesela... Canım yakan kişinin kim olduğunu gösterebilir misin?"

Nathaniel'in elleri kart destesinin üstünde geziniyor; konacak yer anyor. Bir karttan diğerine bakıyor. Okuyamıyor, konuşamıyor, ama Rollie Fingers'ın palabıyıklı olduğunu, Al Hrabosky'nin boz ayıya benzediğini biliyor. Bir şey kafasına bir kez girdi mi orada yer ediyor, geriye sadece zamanı geldiğinde onu oradan çıkarmak kalıyor.

Nathaniel, Patrick'e bakıyor ve başını sallıyor. Evet, bunu yapabilir.

Caleb Frost'u bulduğu motelden daha kötü yerlerde de bulundu Monica, ancak bu hepsinden daha sinir bozucu, çünkü Caleb'in nasıl bir evde yaşıyor olması gerektiğini bizzat gördü.

Caleb delikten bakıp onu tanıdığı anda kapıyı hızla açıyor. Nathaniel'in nesi var? diye soruyor, her hareketine büyük bir korku hakim.

Hiçbir şeyi yok. Hem de hiçbir şeyi. Bize yeni şeyler□ söyledi. Yeni bir isim verdi.

Bir şey anlamadım.

Yani artık şüpheli değilsiniz, Bay Frost, diyor Monica kısıp sesle.

Evet.

Caleb'in aklında sayısız soru havai fişekler gibi birbiri ardına patlıyor. "Kimmiş?" diye soracak gücü buluyor kendinde. Dudaklarından çıkan sözcük geçtiği yerde kül tadı bırakıyor.

Bence eve gidip bunu eşinizle kendiniz konuşmalısınız, diye yanıtlıyor Monica. Sonra hızla dönüyor, çantası koltuğunun altına sıkıştırılmış halde yürümeye başlıyor. Bekleyin, diye sesleniyor Caleb. Derin bir nefes alıyor. Nina... Nina ne diyor bu işe?

Monica gülümsüyor, gözleri ışıldıyor. "Buraya gelmemi kim istedi sanıyorsunuz?"

Peter benimle yasaklama emrini iptal ettirmek üzere gideceğim bölge mahkemesinde buluşmayı kabul ediyor. İptal işlemi on dakika sürüyor; bir mühür, bir imza her şeyi hallediyor. Yargıç tek bir soru soruyor: "Nathaniel nasıl?"

Lobiye varınca Peter'in ön kapıdan hızla içeri girdiğini görüyorum. Dosdoğru yanıma geliyor; yüzü endişeyle dolu; Mümkün olduğunca hızlı geldim, diyor nefes nefese. Elimi tutarken bakışları Nathaniel'e kayıyor.

Kanunları benim için zorlasın, bir yargıcın taştan kalbini sıkıp kan çıkartsın, adaletin terazisinin lehime çalışmasını sağlasın diye kendisine ihtiyacım olduğunu sanıyor. Onu buraya çağırma nedenimi hatırlayınca aniden utanç duyuyorum. Konu nedir? diye soruyor Peter. "Elimden geleni yaparım, Nina."

Ellerimi kabanımın ceplerine sokuyorum. "Sadece bir fincan kahve içmek istedim," diye itirafta bulunuyorum. Beş dakikalığına da olsa, her şey eskisi gibiymiş hissini yaşamak istiyorum.

Peter'in bakışları aydınlanıyor, ruhumun en derin yerlerini görebiliyor. "Yeter ki sen iste," deyip koluma giriyor. İL

Patrick içeri girdiğinde barmen, Tequila Mockingbira" de hiç boş yer olmamasına rağmen onun yüzünün halini görür görmez barda oturan bir işadamına içkisini arka taraftaki oturma gruplarından birinde içmesini söylüyor.

Patrick canının sıkıntılığını bir battaniye gibi üstüne sarınmış halde boş tabureye oturuyor ve eliyle Stuyvesant'ı çağırıyor. Barmen her zamanki gibi Glenfiddich şişesinden bir kadehe viski doldurarak ona yaklaşıyor, ancak Patrick'in önüne gelince şişeyi uzatıp viski dolu kadehi iç taraftaki bölme koyuyor. "Belki birisi bir kadeh viski ister, ona da kalsın," diye açıklıyor Stuyv.

Patrick önce şişeye, sonra barmene bakıyor. Arabasının anahtarlarını barın üstüne fırlatıp içkisinden kocaman bir yudum alıyor.

Nina mahkemeye gidip dönmüş olmalı. Belki Caleb akşam yemeği için eve gelmiştir. Belki Nathaniel'i erkenden yatırmışlardır, hatta belki şu anda karanlık odalarındaki yataklarında yan yana yatıyorlardır.

Patrick şişeyi yeniden kavırıyor. Onların yatak odasına | daha önce girmişti. Yatakları normal çift kişiliklerden çok daha büyük ebatta. Nina ile kendisi evli olsaydı, daracık bir yatakta yatarlardı; böylece ona daha da yakın olabilirdi. Patrick üç yıl evli kalmıştı, çünkü insan bir boşluktan kurtulmak istiyorsa onu doldururdu. Ne var ki, o sıralar etrafta onlarca çeşit boşluk doldurucu olmasına rağmen hiçbirinin anlamı olmadığını henüz fark etmemişti. İşte bu, onun içinde olduğu boşluğu daha da büyütüyordu.

Sarışın bir kadın omzuna sertçe vurunca Patrick'in vücudu öne doğru yığılıyor. "Seni sapık seni!"

Ne oluyor be?

Kadın gözlerini kısarak ona bakıyor. Yeşil, fazlaca maskara sürülmüş gözler. "Sen az önce popoma dokunmadın mı?"

Hayır.

Kadın birden sırtlıyor, sonra kendisini Patrick ile sağındaki yaşlı adamın arasındaki boşluğa sığıştırıyor. "Hay aksi! Dokunman için daha kaç kez yanından geçmem gerekiyor?"

Kadehini Patrick'in şişesinin yanına koyup elini tutuyor.
Manikürlü tırnaklar. Patrick manikürlü tırnaklardan
nefret eder. "Adım Xenia. Senin adın ne?"
Gerçekten ilgilenmiyorum. Patrick zoraki gülümsüyor
ve yeniden bara dönüyor.
Kolay kolay pes etmem, diyor Xenia. "Ne iş yapıyorsun?"
Cenaze levazımatçısıyım.
Doğruyu söyle.
Patrick iç çekiyor. "Ahlak masasında çalışıyorum."
Hayır, doğruyu söyle.
Patrick kadına dönüyor. "Ciddiyim. Polis memuruyum
ben."
Kadının gözleri büyüyor. "Yani şimdi yakalanmış mı
oluyorum?"
Bilemem. Bir suç mu işledin?
Xenia onu boylu boyunca süzüyor. "Henüz değil."
Parmağını içkisinin (pembe, köpüklü zimbirtının) içine sokup
önce kendi gömleğine, sonra da Patrick'inkine dokunuyor.
Benim eve gidip şu ıslak giysilerimizden kurtulalım□
mı, ne dersin?
Patrick kızarıyor, sonra hiçbir şey olmamış gibi davranmaya
çalışıyor. "İstemez."
Xenia çenesini eline dayıyor. "Sanırım sadece bir içki
ısmarlayacaksın."
Patrick yeniden kadına doğru dönmeye karar veriyor,
ama tereddüt ediyor. "Peki. Ne istersin?"
Orgazm.
Elbette, diyor Patrick gülümsemesini bastırmaya çalışarak.
Kızın evine gidip birkaç prezervatif harcamak, birkaç
saat uykudan mahrum kalmak ve içindeki arzuyu bastırmak
çok kolay. Hatta kızı adını söylemeden becermesi bile olasılık
dahilinde. Karşılığında birkaç saatliğine de olsa birisi onu
arzuluyormuş gibi hissedecek. Bir geceliğine de olsa birisinin
ilk tercihi olacak.

Ama o birisi, onun ilk tercihi olmayacak.
Xenia tırnaklarını Patrick'in boynunun kenarında gezdiriyor.
Şimdi gidip kadınlar tuvaletinin kapısına isimlerimizin□
baş harflerini kazıyacağım, diye mırıldanıyor gerilerken.
İsmimi bilmiyorsun ki.
Uydururum. Bir anlığına el sallayıp kalabalığa karışıyor.
Stuyvesant'ı çağırıyor Patrick ve Xenia'nın ikinci içkisinin
parasını ödüyor. Kadehi tezgâhın üstünde bırakıyor.
Sonra yüzünde ciddi bir ifadeyle Teauila Mockingbira"den
çıkıyor. Nina'nın başka biri için onu mahvettiği gerçeğiyle
yüzleşiyor.
Nathaniel ranzanın alt katında yatıyor. Uyumadan önce
ona kitap okuyorum. Birden yerinden doğruluyor ve odada
adeta uçarak diğer tarafa, Caleb'in durduğu kapı eşiğine
koşuyor.
Döndün demek, diyorum. Bu zaten besbelli. Ama o
duymuyor. Yaşadığı anın mutluluğunda kendini kaybediyor.
Onlan bir arada görünce kendime yine delicesine öfkeleniyorum.
Nasıl oldu da Caleb'in suçlu olduğuna inandım?
Birden odanın üçümüzü içinde barındıramayacak kadar
küçük olduğunu hissediyorum. Dışarı çıkıp kapıyı ardımdan
kapatıyorum. Alt kata inince bulaşıklıkta duran ve zaten
tertemiz olan çatal kaşıkları bir kere daha yıkıyorum.
Nathaniel'in oyuncaklarını topluyorum. Oturma odasındaki
kanepeye yerleşiyorum, ama bir dakika geçmeden kalkıp
minderleri düzeltiyorum.
Uyudu.
Caleb'in sesi içimi acıtıyor. Ona dönüyorum, kollarım
göğsümde kavuşturulmuş. Çok mu savunmaya geçmiş gibi
görünüyorum acaba? Kollarımı serbest bırakıyorum. "Ben...
Eve döndüğün için mutluyum."

Öyle mi?

Yüzündeki ifade hiçbir ipucu vermiyor. Gölgelerden çıkarak bana doğru yürüyor. Bir adım ötemde duruyor, ama belki de aramızda koca bir dünya var.

Yüzünün her kıvrımını ezbere biliyorum. Evliliğimizin birinci yılında sürekli gülmekten oluşan kıvrımı. Kendi işini kurmak için müteahhitlik firmasından ayrıldığı yıl kaygılarının yüzünde bıraktığı kıvrımı. Nathaniel ilk adımlarını atıp ilk sözcüklerini söylerken gözlerini bir an olsun ayırmadan onu izlediği zamanlarda oluşan kıvrımı.

Sanki birisi boğazımı mengeneyle sıkıyor. Bütün özürlerim midemde apacı bir yumak halinde duruyor. Yenilmez olduğumuzu, hayatın keskin virajlarından son hızla dönüp hiçbir yere çarpmadan yola devam edebileceğimizi düşünecek kadar satmışız.

Caleb, diyorum nihayet, gözlerim yağmur yüklü birer bulut, "Bunlar, bunlar başımıza neden geldi?"

O da ağlıyor. Birbirimize yapışıyoruz; kırıklarımızı ve 'çatlaklarımızı acılarımızla sıvıyoruz. "Bunu o yaptı. Bunu bebeğimize o yaptı."

Caleb yüzümü avuçlarına alıyor. "Atlatacağız.

Nathaniel iyi olacak." Gel gör ki cümlelerinin sonları dev bir ağız tarafından yutulup kayboluyor. "Üçümüz bir aradayız, Nina," diye fısıldıyor. "Ve sonuna kadar da bir arada kalacağız."

Bir arada kalacağız, diye tekrarlıyorum, sonra dudaklarımı boynuna gömüyorum. "Çok, ama çok üzgünüm, Caleb."

Şş-şşş...

Hayır, üzgünüm... Ben gerçekten...

Öpücüğüyle sözümü kesiyor. Dudaklarını dudaklarımda hissedince donakalıyorum; beklediğim bu değil. Sonra gömleğinin yakasından tutup onu kendime çekiyorum ve öpüşüne karşılık veriyorum. Ruhumun en derinlerinden, bütün varlığımla öpüyorum onu; ikimiz de acının ve hüznün bakırımsı tadını alıncaya kadar öpüyorum.

Birbirimizi vahşice soyuyoruz, adeta elbiselerimizi yırtıyoruz. Kopan düğmelerimiz kanepenin altına yuvarlanıp birer sır gibi gözden kayboluyor. Bir öfke patlaması bu; oğlumuz olanlardan dolayı duyduğumuz öfkenin, zamanı geri döndüremeyecek olmanın verdiği öfkenin dışavurumu. Bedenimi saran, neredeyse bir parçam olan öfkeden günlerdir ilk kez kurtulduğumu hissediyorum, onu Caleb'in içine akıtıyorum, sonra onun da aynısını bana yaptığını fark ediyorum. Birbirimizi tırmalıyoruz, ısırtıyoruz, sonra Caleb yumuşacık dokunuşlarla beni yere yatırıyor. İçime girdiğinde gözlerimiz birbirine kenetleniyor, ikimiz de gözlerimizi kırpacak cesareti kendimizde bulamıyoruz. Bedenim unuttuğu bir şeyi hatırlıyor: İnsanın içinin acı yerine sevgiyle dolması böyle oluyor.

Monica LaFlamme ile çalıştığım son vaka başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Monica bana Bayan Grady diye birinin kendisini aradığına dair bir rapor yolladı. Mevcut bilgiye göre Bayan Grady, banyo sonrasında yedi yaşındaki oğlunu kuru- | larken Eli, Mickey Mouse desenli havluyu alıp cinsel ilişkiyi ve penetrasyonu andıran hareketler yapmış ve sonra da fail olarak üvey babasının ismini vermiş. Çocuk Maine Tıp Merkezi'ne götürülmüş, ancak herhangi bir fiziksel bulguya rastlanmamış. Ha, az kalsın unuttuyordum; Eli'de karşıt olma- karşı gelme bozukluğu diye bir şey varmış.

Onunla ofisimde, çocukları yeterlik açısından incelediğimiz odada buluştuk. Tek taraflı bir camın karşısında küçük bir masa, minik sandalyeler, birkaç oyuncak ve duvara boyanmış bir gökkuşağı vardı. Monica ve ben Eli'nin ortalıkta çılgınca koşturmasını, kelimenin gerçek anlamıyla perdeler tırmanmasını izledik. "Hımm!" dedim. "Bu bayağı eğlenceli olsa gerek."

Yan odada Bayan Grady oğluna durmasını söyledi. "Biraz sakinleşmelisin, Eli," dedi. Ama bu onun daha çok bağırıp daha çok koşmasına neden oldu.

Monica'ya döndüm. "Karşıt olma- karşı gelme bozukluğu da nedir?" Sosyal hizmet uzmanı omuzlarını silkti. "Be

nim fikrimi mi soruyorsun?" dedi Eli'yi işaret ederek. "Budur. Ona yapmasını söylediğin şeyin tam tersini yapıyor." Ağzım açık kalarak ona baktım. "Bu gerçek bir psikiyatrik tanı mı? Yani sadece yedi yaşında olmanın tanımı değil, öylemi?"

Sen düşün artık.

Ya adli kanıtlar? Bir kesekâğıdı açıp içinden düzgünce katlanmış havluyu çıkardım. Mickey'in sırttan yüzünü gördüm. Kocaman kulaklar, dudağının kenarındaki sırtıtış. 'Başlı başna ürpertici!' diye düşündüm.

Anne o akşam banyodan sonra havluyu yıkamış.

Elbette yıkamıştır.

Havluyu uzatınca Monica iç çekti. "Bayan Grady mahkemeye çıkmaya niyetli."

Bu yalnızca onun vereceği bir karar değil. Bunu söylememe rağmen, Eli'nin annesi benimle olayı soruşturan polis memurunun yanına yerleşirken gülümsedim. Ona Ba-126 | yan LaFlamme'nin kayıtlara geçmek üzere Eli'den ne gibi bilgiler alabileceği konusunda ikna edici bir şeyler söyledim. Monica'nın Eli'den oturmasını istemesini aradaki aynadan izledik. "Hayır," dedi Eli, ardından odada tur atmaya başladı.

Bu sandalyeye oturman gerekiyor. Oturur musun lütfen?

Eli sandalyeyi tutup köşeye fırlattı. Monica inanılmaz bir sabırla sandalyeyi aldı ve kendisinininkinin yanına yerleştirdi.

Çok kısa bir süreyle bu sandalyeye oturman gerekiyor, □

Eli. Sonra annenin yanına gideceğiz.

Ben şimdi istiyorum annemi. Burada olmak istemiyorum.

Ama sonra oturdu.

Monica gökkuşağını işaret etti. "Bu hangi renk bana söyleyebilir misin Eli?"

Kırmızı.

Aferin! Peki, bu ne renk? Parmağıyla sarı kuşağa dokundu.

Eli gözlerini Monica'ya doğru devirdi. "Kırmızı," dedi. Kırmızı mı, yoksa başka bir renk mi?

Annemi istiyorum! diye bağırdı Eli. "Seninle konuşmak istemiyorum. Sen şişko şapşalın tekisin."

Pekâlâ, dedi Monica aldırılmaz bir sesle. "Annene gitmek ister misin?"

Hayır, annemi istemiyorum.

Yaklaşık beş dakika sonra Monica görüşmeyi bitirdi.

Aramızdaki cama doğru kaşlarını kaldırıp omuz silkti.

Bayan Grady hemen öne doğru eğildi. "Şimdi ne olacak?

Duruşma için gün mü belirleyeceğiz?"

Bu sözler üzerine derin bir nefes aldım. "Oğlunuza ne olduğunu tam olarak anlamış değilim," dedim diplomatik bir sesle. "Muhtemelen bir cinsel istismar söz konusu; oğlunuzun davranışları bunu gösteriyor. Elbette ki kocanızın Eli ile olan ilişkisini bir daha değerlendirirseniz iyi olur. Ama bu olayla ilgili dava açamayız."

Ama... Ama dediniz ki... İstismar var dediniz. Daha ne I□ olması gerekiyor?

Az önce Eli'yi gördünüz. Duruşma salonuna girip kürsüde□ oturması ve sorulacak sorulara yanıt vermesi mümkün□ görünmüyor.

Onunla biraz daha vakit geçirirseniz-

Bayan Grady, bu sadece benimle ilgili bir şey değil.□

Savunma avukatı ve yargıcın da sorularına cevap vermesi□

gerekecek, hatta jüri üyeleri birkaç adım ötesinde oturdukları□

yerden ona bakıyor olacak. Eli'nin davranışlarındaki sorunu□

siz herkesten iyi bilirsiniz, çünkü bunları her gün görüyorsunuz.□

Ama ne yazık ki, hukuk sistemi sorulan sorulara□

cevap veremeyen kişiler için bir fayda sağlamıyor.

Kadının yüzü çarşaf gibi bembeyaz oldu. "Peki... Bu tür

durumlarda ne yapıyorsunuz? Eli gibi çocukları nasıl koruyorsunuz?"

Tek taraflı cama döndüm. Eli pastel boyaları ortadan

ikiye kırıyordu. "Koruyamıyoruz," diye itirafta bulundum.

Yattığım yerden fırlayıp yatağın içinde oturuyorum, kalbim güm güm atıyor. Bir rüyaydı, sadece bir rüya. Rüyanın etkisiyle yüreğim hâlâ ağzımda, her yerimden terler boşanmış, ama evimde sükunet hakim.

Caleb bana dönük olarak yan tarafının üstüne yatmış, derin derin nefes alıyor. Yüzünde gümüş izler var; uykusunda ağlamış. Parmağımı gözyaşlarından birine değdirip ağzıma götürüyorum. "Biliyorum," diye fısıldıyorum, sonra gecenin kalan kısmını uyanık geçiriyorum.

Güneş doğarken uyuyakalıp kışın ilk donuyla uyanıyorum. Kış Maine'e erken geliyor, gelir gelmez de tüm manzarayı değiştiriyor. Dört bir yanına aklar düşmüş, pırıl pırıl parlayan dünya, içine adım atar atmaz bin bir parçaya bölünecek gibi görünüyor.

128 | Caleb ve Nathaniel'i hiçbir yerde bulamıyorum; ev o kadar sessiz ki, giyinip alt kata inerken sessizlik kulaklarımda zonklıyor. Kapının altından içeriye soğuk giriyor, gelip ayak bileklerimi yalıyor; kahve makinesine yaklaşırken masanın üstündeki nota bakıyorum: DEPODAYIZ.

Yanlarına gittiğimde harç kardıklarını görüyorum. En • azından Caleb öyle yapıyor. Nathaniel atölye olarak kullandığımız ahırın zeminine çömelmiş, tuğla parçalarıyla betonun üzerinde uyumakta olan köpeğin etrafını çeviriyor. Selam, diye sırtıtıyor Caleb bana bakarak. "Bugün tuğla duvar öreceğiz."

Görüyorum. Nathaniel'in beresiyle eldivenlerini aldı mı? Hava çok soğuk...

Şuradalar. Caleb çenesiyle sol tarafa işaret ediyor.

Mavi yün bereyle eldivenler orada.

Tamam. Benim bir süreliğine çıkmam gerek.

İyi, çık. Caleb malayı çimentonun içinden geçirip karıştırıyor.

Ama çıkmak istemiyorum. Orada bana ihtiyaç olmadığını biliyorum. Ailenin geçimine yıllardır katılıyorum; bu ailenin diğer fertlerinden farklı olan ben. Yine de son dönemde kendi evime alıştım. Son dönemde gitmeyi pek istemedim. Belki ben...

Caleb birden eğilip Nathaniel'in yüzüne doğru bağırınca cümlem yarım kalıyor. "Yapmal" Kolunu tutup onu kenara çekince Nathaniel korkuyla sınıyor.

. "Caleb..."

Antifriz dokunma, diye bağıırıyor Caleb. "Bunu kaç kez söylemem gerek? O zehirli. Canını çok yakabilir." Soğukta donmasını önlemek için harca kattığı antifriz şişesini alıyor ve bir bezle Nathaniel'in döktüklerini siliyor. Yeşil bir leke yere sızarak yayılıyor. Köpek yere dökülen tatlı sıvıyı yalamak istiyor, ama Caleb eliyle onu kovuyor. "Çekil şuradan, Mason!"

Nathaniel ağladı ağlayacak. Kollarımı açarak, "Buraya gel," diyorum. Adeta uçuyor kollarıma doğru, onu sarınca başının tepesini öpüyorum. "Odana çıkıp bir oyuncak alma- | ya ne dersin? Baban çalışırken sen de onunla oynayabilirsin." Nathaniel peşindeki Mason ile birlikte eve doğru koşuyor, her ikisi de kurtuluşun gelip kendilerini sardığının farkına varacak kadar akıllı.

Caleb inanmaz bir bakışla başını sallıyor. "Hep beni baltala, Nina! Aynen böyle devam et."

Seni baltalamıyorum. Ben... Baksana Caleb, ölesiye□ korkuttun onu. Bilerek yapmamıştı.

Bu önemli değil. Yapmaması söylendi, ama dinlemedi.

Sence de son dönemde yeterince zorluk yaşamadı mı?

Caleb ellerini bir havluya siliyor. "Bunun farkındayım.

Peki ya çok sevdiği köpeği sırf o kurallara uymadığı ve yapmaması gereken bir şeyi yaptığı için pat diye düşüp ölse bunun altından nasıl kalkacak?" Antifrizin kapağını kapatıp rafın yüksek bir yerine koyuyor. "Onun kendini yeniden normal bir çocuk gibi hissetmesini istiyorum. Nathaniel bunu üç hafta önce yapsaydı, emin ol ki onu cezalandırırdım."

Bu mantığı kabul edemiyorum. Cevabımı yutup arkamı dönüyor ve gidiyorum.

Polis merkezine varıp da Patrick'i masasında uyurken bulduğumda hâlâ Caleb'e kızgınım.

Patrick'in ofisinin kapısını çarparak kapatıyorum, sandalyesinden neredeyse düşüyor. Sonra elini alnına koyarak esniyor.

Siz devlet memurlarının ödediğim tüm vergileri gerçekten hak ettiğinizi görmek beni çok mutlu ediyor, diyorum ters bir sesle. "Dijital resim nerede?"

Üzerinde çalışıyorum, diyor Patrick.

Ah, evet! Çalışmaktan kendini nasıl da paraladığını görebiliyorum.

Ayağa kalkıp dik dik bana bakıyor. "Sabah sabah canını kim sıktı?"

Affedersin. Sadece aile içi bir mutluluk taşmasının sonucu bu. Sen Szyszynski'yi deliğe tıkmak için makul bir neden bulduğunda ben de kendime gelmiş olurum.

Patrick gözlerimin içine bakıyor. "Caleb nasıl?" İyi.

İşler pek de yolundaymış gibi görünmüyor.

Patrick! Buradayım, çünkü bir gelişme kaydedildiğini bilmem gerek. Herhangi bir gelişme. Lütfen. Bana bir şeyler göster.

Başıyla onaylayıp kolumdan tutuyor. Biddcford Polis Merkezi'nde daha önce hiç girmediğim koridorlardan geçip sonunda iyice arkalarda, gardıroptan biraz büyük bir odaya giriyoruz. İçeride ışıklar kapalı, bir bilgisayarın yeşil ekranı vızıldıyor. Klavyenin başında oturan çocuğun yüzü sivilce dolu, elindeyse cips paketi var. "Selam dostum," diye sesleniyor Patrick'e.

Patrick'e dönüyorum. "Şaka yapıyor olmalısın."

Nina, bu Emilio. Bize dijital resimler konusunda yardımcı oluyor. Kendisi bir bilgisayar dahisidir.

Emilio'nun yanından klavyenin üzerine eğiliyor ve bir tuşa basıyor. Ekranda on fotoğraf beliriyor. Biri Peder Szyszynski'ye ait.

Ben de eğilip yakından bakıyorum. Pederin ne gözlerinde öyle bir iğrençlik yapabileceğine dair bir işaret var, ne de gülümsemesinde. Fotoğraflardaki insanların yarısının üzerinde peder cüppesi, diğer yarısının üzerindeyse bölge hapishanesinin standart tulumları var.

Patrick omuz silkiyor. "Szyszynski'nin bulabildiğim tek fotoğrafı peder kıyafetiyle olanıydı. Ben de mahkumları peder gibi giydirdim. Böylece Nathaniel onu teşhis ettikten sonra herhangi bir soruya gerek kalmayacak."

Bunu gerçekten inanarak, gerçekten olacakmış gibi söylüyor.

Onu işte bu yüzden seviyorum. Biz kendisini izlerken

Emilio domuz suratlı bir caninin resmine rahip kıyafeti giydiriyor.

Bir dakika gelebilir misin? diye soruyor Patrick ve beni o daracık odadan çıkarıp avluya götürüyor.

Avluda bir piknik masası, bir basketbol potası ve buna takılı zincirden bir ağ var. "Evet," diyorum hemen. "Sorun ne?"

Sorun yok.

Sorun olmasaydı benimle şu hacker bozuntusu delikanlının yanında konuşurdun.

Patrick piknik masasına yerleşiyor. "Sorunumuz dijital resim."

Biliyordum.

Keser misin şunu?

Patrick ben oturana kadar bekliyor, sonra dosdoğru yüzüme bakıyor. O gözlerin benimle ortak bir geçmişi var. Çocuk Beyzbol Ligi'nde Patrick'in fırlattığı top kafama çarpıp beni yere devirdikten sonra kendime geldiğimde gördüğüm ilk şeydi o gözler. On altı yaşındayken yükseklik korkuma rağmen Sugarloaf'ta teleferiğe binmek için bana güç veren destek kaynağıydı onlar. Neredeyse tüm hayatım boyunca

yanıt vermek elimde olmasa bile bana iyi gittiğimi, devam etmem gerektiğini söylediler.

Bir şeyi anlamam gerek, Nina, diyor Patrick.

Nathaniel tereddüt bile etmeden Szyszynski'nin resmini gösterse bile... Bu yeterli bir teşhis olmayacak. Bir resmi her anlamda incelemek beş yaşında bir çocuğun tam olarak altından kalkabileceği iş değil. Belki kendisine tanıdık gelen tek fotoğrafı seçer, belki de kendisini bir an önce yalnız bırakmamız için herhangi birini gösterir.

Sence ben bunun farkında değil miyim?

MaHKumiyet kararı çıkması için ne gerektiğini biliyorsun. Sırf sen sürecin daha hızlı işlemlerini istiyorsun diye onu resimlere bakarak birini teşhis etmeye zorlayamayız. Nathaniel belki bir hafta içinde konuşmaya başlayabilir. Hatta belki yarın. Eninde sonunda failin ismini söyleyecek ve bu bizim için daha güçlü bir kanıt olacak.

Öne doğru eğilip ellerimi saçlarıma gömüyorum. "Peki, ne yapmam lazım? Tanıklık etmesine izin mi vereyim?" İşler böyle yürüyor.

Mağdur benim kendi çocuğum olduğunda değil, diyerek keskin bir yanıt veriyorum.

Patrick koluma dokunuyor. "Nathaniel, Peder Szyszynski aleyhinde tanıklık etmedikçe ortada bir dava olmayacak, Nina."

Bunu düşünmediğimi sanarak başını sallıyor. Oysa ben hayatımda hiçbir şeyden o kadar emin olmadım. Oğlumun tanık kürsüsüne çıkmasını önlemek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Haklısın, diyorum Patrick'e. "İşte bu yüzden pederin suçunu itiraf etmesi konusunda sana güveniyorum."

Farkında olmadan St. Anne Kilisesi'ne gidiyorum. Arabayı otoparka çekip dışarı çıkıyorum, ön taraftaki girişe yönelmek yerine, binanın arka tarafına dolaşıyorum. Pederin lojmanı orada, kilisenin ana binasına bitişik. Ayakkabılarım

neredeysse buz tutmuş zeminde izler bırakıyor; görünmeyen birinin ayak izleri bunlar.

Pencerenin altındaki çıkıntıya basarsam içeriye bakabilirim.

Orası Peder Szyszynski'nin dairesinin oturma odası.

Sehpanın üstünde bir fincan var, çay poşetinden hâlâ çay sızıyor. Kanepede bir kitap -Tom Clancy- açık duruyor.

Odanın dört bir yanında pederin cemaatten aldığı hediyeler var: El yapımı bir Afgan halısı, ahşap İncil rahlesi, bir çocuk tarafından yapılmış ve çerçevelenmiş bir resim. Bütün bu insanlar da ona inanıyor; tek enayi ben değilim yani.

Tam olarak neyi beklediğimi bilmiyorum. Orada dururken

Nathaniel'in konuşmaktan vazgeçtiği günden öncesini,

son olarak hep birlikte ayine gidişimizi hatırlıyorum. Ziyarete gelen iki rahip için resepsiyon verilmişti; servis masasından onlara iyi yolculuklar dileyen bir afiş sarkıyordu. O sabahki aromalı kahvenin fındıklı olduğunu hatırlıyorum.

Pudra şekerli çöreklerden kalmamıştı, oysa Nathaniel onlardan yemeyi çok istiyordu. Aylardır görmediğim bir çiftle

konuştuğumu ve o sırada diğer çocukların haftalık öyküleri- 1133 ni dinlemek üzere Peder Szyszynski'yi takip ederek alt kata indiklerini farkettiğimi hatırlıyorum.

Sen de git, Nathaniel, demiştim.

Oğlum yanımdaydı, bacaklarıma tutunarak adeta saklanıyordu.

Onu kendimden ayırıp diğer çocuklara katılması için hafifçe arkasından itmiştim.

O hafif itiş, onu bu duruma itişimdi aslında.

Peder oturma odasına gelene kadar pencerenin kenarında

bir saatten uzun süre dikiliyorum. Kanepeye oturuyor, kendisini izlediğimden habersiz çayını yudumlayıp kitabını okuyor. Acımasızca hayatıma sızdığı gibi benim de onun hayatına sızabileceğimi farketmiyor.

âL

Patrick'in söz verdiği gibi, her biri beysbol kartı büyüklüğünde ve ön kısmında farklı birer 'peder' resmi bulunan on fotoğraf var.

Caleb resimlerden birine bakıyor. "San Diego Pedofilleri/' diye söyleniyor. "Kartlardaki tek eksik, istatistikler." Nathaniel ve ben el ele odaya giriyoruz. "Bakın," diyorum capcanlı bir sesle, "Kimler gelmiş."

Patrick ayağa kalkıyor. "Selam, Bambu. Geçen gün konuşmuştuk, hatırladın mı?" Nathaniel başıyla evetliyor.

Bugün de konuşur musun benimle?

Nathaniel resimleri merak ediyor, bunu kanepeye doğru gitmek istemesinden anlıyorum. Patrick onu davet edercesine yanındaki mindere hafifçe vuruyor, Nathaniel anında orada bitiveriyor. Caleb ve ben onların iki yanındaki sandalyelere oturuyoruz.

'Ne kadar resmi görünüyoruz!' diye düşünüyorum.

O gün söylediğim gibi, sana bazı resimler getirdim.

Patrick kahverengi zarftan fotoğrafları çıkarıyor ve sanki solitaire oynayacakmış gibi sehpanın üzerine diziyor. Önce bana, sonra Caleb'a bakıyor; bunun kendi gösterisi olduğu konusunda bizi sessizce uyandırıyor. "Bana birinin senin canımı yaktığını söylemiştin, hatırlıyor musun, Bambu?"

Evet.

Ve bunu yapanın kim olduğunu bildiğini söylemiştin.

Bir baş işareti daha; bu seferki daha uzun.

Sana birkaç resim göstermek istiyorum. Eğer bu resimdekilerden□ herhangi biri seni inciten kişiyse, onu bana göstermeni□ istiyorum. Ama canını yakan kişinin resmi bu resimlerin□ arasında yoksa başını hayır anlamında sallama, ben o zaman□ onun orada olmadığını anlarım.

Patrick durumu mükemmel ifade ediyor: Failin teşhis edilmesine yönelik açık ve yasal olarak geçerli bir davet, ayrıca Nathaniel'i mutlaka doğru olduğuna inandığı yanıtı yöneltmeyecek bir soru.

Aslında doğru bir yanıt var.

Hepimiz Nathaniel'in kopkoyu, derin gözlerinin bir karttan diğerine süzülüşünü izliyoruz. Ellerinin üzerinde oturuyor. Ayakları yere değmiyor.

Senden ne yapmanı istediğimi anladın mı, Nathaniel?

diye soruyor Patrick.

Nathaniel başıyla onaylıyor. Ellerinden birini kalçasının altından yavaşça çıkarıyor. Yapabilmesini çok istiyorum. Tanrım! O kadar çok istiyorum ki canım acıyor. Suçluyu göstereceğini ki, davayla ilgili olarak hemen harekete geçebilelim. Ne öte yandan, aynı sebepten ötürü Nathaniel'in bunu yapamamasını da istiyorum.

Eli bir derenin üstünde gelişigüzel uçan bir yusufçuk gibi peş peşe bütün kartların üzerinde geziyor. Duraladığı oluyor, ama konmuyor. Parmağı Peder Szyszynski'nin yüzünü yalayıp geçiyor. Gözlerimle onu geri çağırmaya çalışıyorum. Kendimi tutamayarak, "Patrick," diyorum. "Ona birini tanıyıp tanımadığını sor."

Patrick gergin bir gülümsemeyle bakıyor bana. Hafifçe fısıldayarak, "Bunu yapamayacağımı biliyorsun, Nina," diyor. Sonra Nathaniel'e dönüyor: "Ne diyorsun, Bambu? Seni inciten kişiyi gördün mü?"

Nathaniel'in parmağı bir metronom gibi gidip geliyor, Szyszynski'nin resminin bulunduğu kartın kenarı boyunca inip çıkıyor. Orada tereddüt ediyor, sonra diğer kartları yerlerinden oynatıyor. Hepimiz bize ne anlatmaya çalıştığını merak ederek bekliyoruz. Resimleri alt alta dizerek iki sütun oluşturuyor. Sonra çapraz bir çizgiyle sütunları birleştiriyor. Bütün bu çabalar sonucunda sadece bir N harfi çizdiğini anlıyoruz.

Doğru karta dokundu, diye ısrar ediyorum. "Bu teşhis yeterli."

Hayır, değil. Patrick başını sallıyor.

Nathaniel, tekrar dene. Uzanıp resimleri dağıtıyorum.

Hangisi olduğunu göster bana.

Yapıtını bozmama kızan Nathaniel kartları eliyle itiyor, resimlerin yarısı sehpadan düşüyor. Yüzünü yukarı topladığı dizlerinin arasına gömüyor ve bana bakmayı reddediyor.

Bu çok işe yaradı doğrusu, diye söyleniyor Patrick.

Senin de işe yarar bir şey yaptığını görmedim!
Nathaniel. Caleb dizlerimin üzerinde uzanarak oğlumuzun
bacağına dokunuyor. "Harikaydın. Anneni sakın
dinleme."

Ah! Çok güzel, Caleb.

Düşündüğün şeyi kastetmedim, bunu sen de biliyorsun.

Yanaklarımı ateş basıyor. "Öyle mi?"

Patrick durumdan rahatsız olarak resimleri zarfa geri
koymaya başlıyor. "Sanırım bunu başka bir yerde konuşmamız
gerekıyor," diyor Caleb'e eliyle işaret ederek.

Nathaniel elleriyle kulaklarını kapatıyor. Yana doğru,
kanepenin yastıklarıyla Patrick'in bacağı arasına kıvrılıyor.
Yaptığını gördün mü? diyorum.

Odadaki deliler iyice raydan çıkıyorlar ve bu
1361 Nathaniel'in canını daha da çok sıkıyor. İşte o yüzden bedenini
neredeyse yastıkların arasına sığacak kadar küçültüyor.
Patrick'in cebinde sert bir şey var, kendisi de ona yaslanmış
durumda. Patrick'in pantolonu akçaağaç şurubu ve Kasım
gibi kokuyor.

Annesi yine ağlıyor, babasıysa annesine bağırıyor.

Nathaniel yalnızca sabah uyanmanın bile onları çok mutlu
ettiği zamanları hatırlıyor. Şimdiyse ne yaparsa yapsın hata
oluyor.

Bunun doğru olduğunu biliyor: Ne olduysa kendi yüzünden
oldu. Artık kirli ve farklı olduğu için kendi annesiyle
babası onu ne yapacaklarını bilemiyor.

Keşke onları yeniden gülümsetebilse. Keşke tüm yanıtları
verebilse. Yanıtların orada olduğunu biliyor, ama boğazına,
Söylememesi Gereken Şeyin hemen arkasına düğümlenmişler.
Annesi ellerini kaldırıyor ve şömineye doğru yürüyor,
şimdi sırtı odadaki herkese dönük. Kimse farketmesin diye
uğraşılıyor, ama hüngür hüngür ağladığı besbelli. Babası ve

Patrick birbirine bakmamak için ellerinden geleni yapıyor, gözleri küçük odanın içindeki eşyalar üzerinde tek tek geziniyor. Sesi geri geldiğinde Nathaniel geçen kış annesinin arabasının çalışmayışını haürlüyor. Annesi anahtarı çevirince motor şöyle bir homurdanmış, sonra inleye inleye çalışmıştı. Nathaniel da şimdi karnında aynı şeyi hissediyor. O yanma, kurbağa sesini andıran o ses ve soluk borusundan yükselen o minicik kabarcıklar. Göğsü şişiyor, boğulacak gibi hissediyor. Kabarcıkların ağzına doğru ittiği o isim artık aciz ve çakıl gibi minicik; son birkaç haftadır bildiği tüm sözcükleri yutan kalın ve gözenekli yapısından çok uzak. Aslında şimdi dilinin üzerinde onu yuvarlarken hâlâ acı olduğunu hissediyor, ama bu kadar küçük bir şeyin nasıl olup da içindeki tüm boşlukları doldurduğunu anlayamıyor. Öfke yüklü sayısız kelime odada bir oraya bir buraya uçuştugu için, Nathaniel kimsenin kendisini duyamamasından korkuyor. Dizlerinin üstünde doğruluyor, Patrick'in yanına sokuluyor, eliyle koca adamın kulağına doğru bir 1137 boru yapıyor ki, sözcükler ağzından çıkınca başka yere kaçmasın. Sonra konuşuyor, konuşuyor.

â.
Patrick sol tarafında Nathaniel'in sıcak bedeninin ağırlığını hissediyor. Zaten kendisi de Caleb ve Nina'nm birbirine yaptığı yorumlardan kaçınmaya çalışıyor. Nathaniel de aynı sıkıntıyı yaşıyor olsa gerek. Kolunu çocuğa doluyor. "Tamam Bambu," diye mırıldanıyor. Birden Nathaniel'in parmaklarının ensesindeki saçlara değdiğini hissediyor. Kulağına bir ses doluyor. Bir nefesin hırıltısından çok az kuvvetli bir ses bu, ancak Patrick'in duymayı beklediği bir ses. Başardığı şeyden ötürü Nathaniel'i bir kez daha kucaklıyor. Sonra Caleb ile Nina'nın ' tartışmasını bölerek soruyor: "Peder Glen de kim, Tanrı aşkına?"

Kilisede arama yapmak için en makul zaman Peder Szyszynski'nin (ya da Nathaniel gibi çocuklar soyadını telaffuz edemediği için diğer adıyla Peder Glen'in) meşgul olduğu ayın zamanı.

Patrick üstünde paltosu ve boynunda kravatıyla en son ne zaman kamt avına çıktığını hatırlayamıyor, ama o kılıkta olmasının nedeni kalabalığa karışmak istemesi. Saat dokuzdan önce kiliseye doluşan yabancılara gülümsüyor, onlar ana salona yönelirken kendisi aksi yöne, alt kata inen merdivene doğru yürüyor.

Patrick'in arama izni yok, ancak burası halka açık bir yer olduğundan izne ihtiyacı da yok. Yine de koridordan sessizce ilerliyor, dikkat çekmek istemiyor. Küçük çocukların kendilerinden de küçük masa ve sandalyelere balık istifi gibi doluştuğu bir sınıfın önünden geçiyor.

Kendisi rahip olsa, yardım kutusunu nereye koyardı?

Nina ona Nathaniel'in eve üzerinde başka bir iç çamaşırıyla geldiği pazar gününü anlatmıştı. Bu hiçbir anlama gel-
| meyebilir. Ama gelebilir de. Patrick'in görevi her taşın altına bakmak; Szyszynski'yi köşeye sıkıştırmak için ihtiyaç duyacağı tüm cephaneye ancak öyle sahip olabilir.

Kilisenin yardım kutusu ne çeşmenin yanında, ne de tuvaletlerde. Szyszynski'nin duvardan duvara dini metinlerle kaplı panoların bulunduğu ofisinde de değil. Koridor boyunca uzanan kilitli birkaç kapıyı açmaya çalışıyor, biraz yüklenince pes edecek mi diye hepsini deniyor.

Yardımcı olabilir miyim?

Pazar okulunun anne bakışları takınmış din dersi öğretmeni Patrick'in birkaç adım ötesinde duruyor.

Ah, affedersiniz! diyor Patrick. "Dersinizi bölmek istemedim."

Tüm sevimliliğini takınmaya çalışıyor, ama bu kadın muhtemelen beyaz yalanlara, birilerini gizlice bir şeyler yaparken yakalamaya alışkın bir tip. Patrick bir yandan hızla düşünerek sözüne devam ediyor. "Aslına bakarsanız, iki yaşındaki oğlum Peder Szyszynski'nin vaazı sırasında altına kaçırıldı da... Buralarda bir yerde yardım kutusu olduğunu söylediler."

Öğretmen sevecenlikle gülümsüyor. "Olur böyle şeyler," diyor. Patrick'i on beş çift gözün kendisine döndüğü bir sınıfa sokuyor ve ona büyük mavi bir plastik kutu veriyor. İçinde ne olduğu konusunda bir fikrim yok, yine de iyi şanslar.

Patrick kimsenin kendisini rahatsız edemeyeceği bir yer arıyor, birkaç dakika sonra o özelliğe sahip bulduğu ilk yer olan kazan dairesine giriyor. Az sonra dizine kadar eski kıyafetlerin içine gömülüyor. Kutunun içinden en az otuz senelik elbiseler, tabanları yıpranmış ayakkabılar, tulumlar çıkıyor. Yedi tane iç çamaşırını sayıyor. Bunların üçü pembe ve üzerlerinde küçük Barbie resimleri var. Diğer dördünü yere bırakıyor, cebinden telefonunu çıkarıp Nina'yı arıyor. Nasıl bir şeydi? diye soruyor daha Nina telefonu açar açmaz. "İç çamaşırını soruyorum."

O vızıltı da ne? Neredesin?

St. Anne Kilisesi'nin kazan dairesindeyim, diye fısıldıyor Patrick.

Bugün mü? Hem de şu anda? Dalga geçiyorsun!

Patrick eldivenli eliyle sabırsızca kıyafetleri karıştırıyor.

Dinle... Burada bir tane robot resimli, bir tane kamyon desenli, iki tane de mavi kenarlı düz beyaz iç çamaşırını var. Herhangi biri tanıdık geliyor mu?

Hayır. Nathaniel'inki boxer türündendi. Üzerinde beysbol eldiveni desenleri vardı.

Nina'nın bunu nasıl hatırladığına şaşırıyor Patrick. Kendisine sorsalar, o gün nasıl bir iç çamaşırını giydiğini söyleyemez.

Burada söylediğin türden bir şey yok, Nina.

Olmalı.

Peder iç çamaşırını saklamışsa ki, saklayıp saklamadığını bilmiyoruz, kendi dairesinde de olabilir. Oraya koymuş olabilir yani.

Hatıra olarak, diyor Nina.

Sesindeki üzüntü Patrick'in içini acıtıyor. "Oradaysa arama izniyle buluruz," diye söz veriyor. Aklından geçenleri

söylemiyor: İç çamaşırını tek başına hiçbir şey kanıtlamaz.
Öyle bir kanıtla binlerce açıklama getirilebilir. Ve kendisinin
de o açıklamaların neredeyse tamamını duyduğunu düşünüyor.

Konuştun mu...

Henüz değil.

Beni ararsın değil mi? Onunla konuştuktan sonra yani?
Sence arar mıyım? diye soruyor Patrick, sonra telefonu
kapatıyor. Etrafa saçtığı kıyafetleri toplayıp kutuya geri
koymak için eğilince, kazanın arkasındaki bir duvar oyuğunda
açık renkli bir şeyler olduğunu fark ediyor. İri bedenini
mümkün olduğunca esneterek elini uzatıyor, ancak oyuğa
erişemiyor. Etrafına bakmıyor, bir ateş karıştırma demiri
buluyor, sonra onu kazanın arkasına uzatıyor. Demirin ucunu
oyuktaki şeye takıyor. Bir parça kâğıt olabilir mi? Ve eliyle
uzanıp alabileceği bir mesafeye çekiyor o nesneyi.

Beyzbol eldivenleri. % 100 pamuk. Bedeni XXS.

Cebinden büyük boy bir zarf çıkartıyor. Eldivenli eliyle
iç çamaşırının tersini çeviriyor. Külotun sol arka tarafında
katılaşmış bir leke görüyor.

Peder Szyszynski'nin o anda Kitab-ı Mukaddes'ten parçalar
okuduğu sunağın tam altındaki Patrick başını eğiyor ve
o kadar talihsiz bir durumda küçücük de olsa bir umut ışığı
belirmesi için dua ediyor.

Nathaniel'in kıkırdamasını göğüs kafesinden yükselen
minik bir deprem şeklinde algılıyor Caleb. Kulağını oğlunun
göğsüne daha da bastırıyor. Nathaniel yerde yatıyor, kendisi
de onun üzerinde; kulağı oğlanın ağızına yakın. "Tekrar söyle,"
diyor.

Nathaniel'in sesi, heceler sanki bir ipe diziliymiş gibi ince
hâlâ. Boğazının bir sözcüğü nasıl tutacağını, her bir kasın
onu nasıl birbirine devredeceğini ve nihayet dile nasıl iletceğini
yeniden öğrenmesi gerekiyor. Şu anda bunların hepsi

onun için yeni bir deneyim gibi. Şu anda bunları yapmak hâlâ zor ve tatsız.

Ama Caleb kendini tutamıyor. Oğlunun elini sıkarken o titrek sözcük kendisini Nathaniel'in dudaklarının arasından güçlkle dışarı atıyor: "Baba."

Caleb sırtlıyor; öyle gururlu, öyle mutlu ki, bedeni sevincinden ortadan ikiye yarılabilir. Oğlunun göğsüne dayadığı kulağının altında minik akciğerlerin yarattığı mucizeyi duyuyor. "Bir kere daha," diye yalvarıyor adeta, sonra da dinlemek üzere kulağını onun göğsüne bastırıyor.

Eski bir anıyı hatırlıyorum: Evin dört bir yanında yana döne arabamın anahtarlarını arıyorum, çünkü Nathaniel'i okula bırakıp işe gideceğim, ama çoktan geç kaldım bile. Nathaniel kabaniyla botlarını giymiş, beni bekliyor.

Düşün! diyorum yüksek sesle, sonra Nathaniel'e dönüyorum. Arabanın anahtarlarını gördün mü?

Şurada, diyor Nathaniel çöp bidonunu göstererek. 1141 Bidonda mı?

Nathaniel kıkırdıyor. "Sana don dedirdim!"

Ben de onunla birlikte gülünce neyi aradığımı unutuyorum.

İki saat sonra Patrick yeniden St. Anne Kilisesi'ne giriyor. Bu kez içerisi boş. Mumların alevleri titriyor, gölgeler bir orada bir burada; toz zerrecikleri renkli camdan sızan ışık huzmelerinde dans ediyor. Patrick hiç vakit kaybetmeden alt kata, Peder Szyszynski'nin ofisine gidiyor. Kapı ardına kadar açık; rahip masasında oturuyor. Patrick bir anlığına birini gizlice izlemenin keyfini çıkarıyor. Sonra kapıyı sertçe iki kez çalıyor.

Glen Szyszynski kapıya doğru bakıp gülümsüyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

'Umarım olursun,' diye düşünüyor Patrick, ardından İçeri giriyor.

Patrick sorgu odasındaki masanın üzerinden Peder Szyszynski'ye bir form uzatıyor. "Bu sadece standart bir uygulama, Peder. Gözaltına alınmadınız, tutuklu da değilsiniz... Ancak sorulan sorulan yanıtlamayı gönüllü olarak kabul ettiniz ve kanunlara göre size herhangi bir şey sormadan önce haklarınızı bildirmem gerekiyor."

Rahip az önce yüksek sesle okunan haklarının yazılı olduğu kâğıdı hiç tereddüt etmeden imzalıyor. "Nathaniel'e faydası dokunacak herhangi bir şey yapmaktan memnuniyet duyarım."

Szyszynski soruşturmaya yardımcı olma konusunda hemen gönüllü olmuştu. Patrick, Nathaniel'in çevresindeki insanları töhmet altında kalmaktan kurtarması gerektiğini söylediğinde kan örneği vermeyi kabul etmişti. Hastanedeki görevlinin rahipten kan almasını izlerken Patrick, adamın hastalığının kanındaki hemoglobinin ve plazma gibi ölçülebilir olup olmadığını düşünüyordu.

142 | Patrick şimdi sandalyesinde geri yaslanmış, pedere bakıyor.

O güne kadar masum olduğunu iddia eden ya da neden bahsedildiğini anlamadığını söyleyen binlerce suçluyla karşılaşmış biri o. Suçluların barbarlıklarını çoğu kez bir kanun adamının soğukkanlılığıyla teşhis edebiliyor. Ancak şimdi karşısında oturan bu zayıf adam farklı; sırf Nathaniel'in adını ağzına aldığı için suratını darmadağın etmekten kendisini alıkoyan tek şey bu.

Frost ailesini ne zamandan beri tanıyorsunuz? diye soruyor.

Kiliseye ilk geldiğimden beri. Bir süre hastalık geçirdim, □ dolayısıyla beni yeni bir kiliseye atadılar. Frost ailesi □ ben şimdiki kilisede çalışmaya başladıktan bir ay sonra □ Biddeford'a taşındı. Gülümsüyor. "Nathaniel'i ben vaftiz ettim."

Kiliseye düzenli olarak gelirler mi?

Peder Szyszynski'nin bakışları kucağına kayıyor. "Arzu ettiğim kadar düzenli gelmiyorlar. Ama bunu benden duyduğunuzu lütfen söylemeyin."

Nathaniel'e Pazar okulunda ders verdiniz mi?

Hayır, ben Pazar okulunda ders vermiyorum. Yukarıda□
ayın devam ederken bu işi Janet Fiore isimli bir veli yürütüyor.
Omuz silkiyor. "Çocukları, onlarla vakit geçirmeyi
severim ve..."

'Eminim seviyorsundur!' diye düşünüyor Patrick.

...ve ayinden sonra cemaat yukarıda sohbet edip kahve□
içerken ben çocukları alt kata indirip onlara hikâye okurum.
Mahcup bir tavırla gülümsüyor. "Bir zamanlar aktör olmak
isterdim."

'Hiç şaşırmadım buna.' Siz hikâye okurken veliler nerede
oluyor?"

Genellikle üst katta vakit geçiriyorlar.

Çocuklara hikâye okurken yamınızda başka biri oluyor□
mu, yoksa yalnız mı kalıyorsunuz onlarla?

Bir tek ben oluyorum. Pazar okulu öğretmenleri çoğunlukla□
odayı temizleme işini bitirip kahve içmek için üst kata□
çıkıyor. Zaten hikâye okuma işi de en fazla on beş dakika 1143□
sürüyor.

Bu süre boyunca çocuklar odadan hiç çıkıyor mu?

Sadece koridorun sonundaki tuvalete gitmek için.

Patrick duyduklarını zihninde tartıyor. Diğer çocuklar
oradayken Szyszynski'nin Nathaniel ile nasıl baş başa kaldığını
bilmiyor. Belki hikâye kitabını baksınlar diye çocuklara
bırakıp Nathaniel'in peşinden tuvalete gitmiştir.

Nathaniel'in başına gelenleri duydunuz mu, Peder? diyor.

Bir anlık tereddüt; ardından rahip başıyla evetliyor.

Maalesef duydum.

Patrick dosdoğru Szyszynski'nin gözbebeklerine bakıyor.

Nathaniel'e anal yoldan tecavüz edildiğine dair fiziksel□
kanıtlar bulunduğunu biliyor muydunuz? Adamın yanaklarında
ufacık bir kızarma, soluk alıp verişinde minik bir
kesilme arıyor. Şaşkınlık, gerileme, panik belirtisi arıyor.
Ama Peder Szyszynski sadece başını sallıyor. "Tanrı yardımcısı
olsun."

Biliyor musunuz, Peder... Nathaniel bize kendisine zarar verenin siz olduğunu söyledi.

Patrick'in beklediği şok nihayet gerçekleşiyor. "Ben... Ben... Elbette ki ona zarar vermedim. Bunu asla yapmam." Patrick bir şey söylemiyor. Szyszynski'nin dünyada bu suçtan mahkûm olan tüm rahipleri düşünmesini istiyor. İdam sehпасına kendi ayaklarıyla çıktığını fark etmesini istiyor. Hah! diyor sonunda. "O halde ortada ilginç bir durum var. Çünkü ben dün gece onunla konuştuğumda, bunu yapanın Peder Glen olduğunu özellikle söyledi. Çocuklar size böyle hitap ediyor, değil mi, Peder? Sevdiğiniz çocuklar." Szyszynski aralıksız başını sallıyor. "Ben yapmadım. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Çocuğun kafası karışık olmalı."

Bu yüzden bugün buradasınız, Peder. Bunu siz yapmadıysanız Nathaniel'in neden kendisini sizin incittiğinizi söylediğini bilmem gerekiyor.

Çocuk çok zor günler...

Nathaniel'in anüsüne herhangi bir şey saktunuz mu?

Hayır!

Birisinin çocuğun anüsüne bir şey soktuğunu gördünüz mü?

Rahip derin bir nefes alıyor. "Kesinlikle hayır!"

O halde Nathaniel neden bunu sizin yaptığınızı söyledi? Çocuğun öyle bir şey olmadığı halde bunu yaşamış gibi söylemesinin nedeni sizce nedir? Patrick öne eğiliyor. "İkiniz yalnız kaldığı bir sırada aranızda bir şeyler olmuş ve yaşananlar çocuğun zihninde öyle bir fikir oluşturmuş olabilir mi?"

Onunla asla yalnız kalmadım. Yanımızda on dört çocuk daha vardı.

Patrick sandalyesinin arka ayakları üzerinde yaylanıyor.

Kazan dairesinde Nathaniel'in iç çamaşırını bulduğumu biliyor muydunuz? Laboratuvar bulgularına göre çamaşırın üstünde sperm lekesi var.

Peder Szyszynski'nin gözleri faltaşı gibi açılıyor. "Sperm mi? Kimin spermi?"

Sizin olabilir mi Peder? diye soruyor Patrick yavaşça.

Hayır!

Kupkuru bir inkâr. Patrick bundan daha fazlasını bekliyor oysa. "Pekâlâ, umarım haklısınızdır, Peder. Bu iyiliğimize olur, çünkü sizden alınan kan örneğiyle karşılaştırma yaparak söylediğinizin doğru olup olmadığını kontrol edeceğiz."

Szyszynski'nin kan çekilmiş yüzü bembeyaz kesiliyor, elleri titriyor. "Artık gitmek istiyorum."

Patrick başını hayır anlamında sallıyor. "Kusura bakmayın, Peder," diyor. "Sizi tutukluyorum."

â.

Thomas LaCroix daha önce Nina Frost ile tanışmamış, ama onun hakkında çok şey duymuştu. Banyo küvetinde gerçekleşen bir tecavüz davasında tüm kanıtların silinmiş olmasa rağmen zanlı aleyhinde mahkûmiyet kararı aldırmaı başardığını biliyordu. Kendisi de becerilerinden şüphe edilemeyecek kadar uzun süredir bölge savaşıydı; hatta önceki yıl Portland'da bir rahibi aynı suçtan hapse attırmıştı. | Ancak o tür davaları kazanmanın çok zor olduğunu biliyor. Yine de iyi bir performans sergilemek niyetinde. Bu isteğin Nina Frost ya da oğluyla bir alakası yok; sadece yerel savcılarının kendilerininin Portland'da neler yaptığını bilmesini istiyor.

Nina Frost telefonu ilk çalışta açıyor. Thomas kendini tanıttınca, "Tam zamanında," diyor. "Sizinle konuşmam gereken bir şey var."

Elbette. Yann sabah iddianamenin sanığa okunmasından□ önce adliyede görüşebiliriz. Sadece bir arayayım istemiştim... Neden sizi seçtiler?

Anlamadım?

Sizi VVally'nin bu dava için bulabileceği en iyi savcı yapan□ şey ne?

Thomas derin bir nefes alıyor. "On beş yıldır Portland'dayım ve buna benzer binlerce davaya çıktım."

Yani Şu anda beni engin deneyimlerinizi hatırlatmak
için arıyorsunuz.

Öyle değil. Thomas bir yandan da, 'R« kadın çapraz
sorguda harikalar yaratıyor olmalı,' diye düşünüyor "Yarın için
sabırsızlandığınızı biliyorum, Nina. Ama iddianamenin sanığa
okunması için neyin gerektiğini biliyorsunuz. Şu işi
halledelim, sonra oturup oğlunuzla ilgili davadaki stratejimizi
belirleyebiliriz."

Evet. Nina kupkuru bir sesle devam ediyor: "Yol göstermeme
ihtiyacınız var mı?"

Bir engel daha. Bu onun sınırları, onun hayatı; Thomas
ise her iki anlamda da bir yabancı. "Bakın, neler yaşadığınızı
tahmin edebiliyorum. Benim de üç çocuğum var."

Ben de öyle düşünürdüm. İşimde iyi olmamın sebebinin
bu olduğunu sanırdım. Ama her açıdan yanılmışım.

Nina bir süre sessiz kalıyor, içindeki tüm ateşini tüketiyor.
Nina, diyor Thomas, "Bu davayı kendiniz yürütüymüşsünüz
gibi hissetmenizi sağlamak için elimden geleni
I yapacağım."

Hayır, diyor Nina kısık bir sesle. "Daha iyisini yapın."
Mutfakta Nina'nın yanından geçerken, "İtiraf ettiremedim,"
diyor Patrick. O an başarısızlığının geride bırakılacak
bir hayvan leşini gibi orada kalmasını istiyor. Kendisine zaten
yeterince kızgın; Nina onu azarlamak için daha fazla şey
söyleyemez.

Sen... diyor Nina ona bakarak, sonra bir tabureye çöküyor.
Ah Patrick, hayır!

Patrick'in omuzlarına hüznün ağırlığı biniyor, o da kendini
oturmak zorunda hissediyor. "Denedim, Nina. Ama
açık vermedi. Hatta spermden ve Nathaniel'in ismini söylemesinden
bahsettiğimde bile."

Eee? Caleb'in sesi acıyı ortadan ikiye bölüyor. "Dondurmanı
bitirdin mi dostum?" Karısıyla Patrick'in arasına
bir uyarı, bir işaret fişegi atıyor, sonra başını anlamlı bir şekilde
Nathaniel'e çeviriyor.

Patrick oğlanın masada oturduğunu ve yatmadan önce bir şeyler atıştırdığını farketmediğini anlıyor. Girer girmez Nina'ya bakıp odada başka birinin olup olmadığını kontrol etmeye gerek bile görmediğini hatırlıyor.

Bambu, diyor. "Bu saatte ayaktasın ha!"

Yatma saatim gelmedi daha.

Nathaniel'in sesini unuttuğunu fark ediyor Patrick. Uzun süredir kullanılmadığı için hâlâ biraz kalın, hatta bir çocuktan çok bir kovboya daha uygunmuş gibi geliyor, ama yine de bir senfoni gibi kulağını okşuyor.

Nathaniel sandalyeden atlayıp Patrick'e koşuyor, sonra cılız kolunu uzatıyor. "Pazılanma bakmak ister misin?" Caleb gülüyor. "Nathaniel sen gelmeden ESPN'de Demir Adam yarışmasını izliyordu."

Patrick çocuğun minik pazısını hafifçe sıkıyor. Ciddi bir ifadeyle, "Tanrım!" diyor, "Böyle güçlü bir kolla beni yere serebilirsin." Nina'ya dönüyor. "Çok güçlü bir oğlan bu. Ne kadar güçlü olduğunu gördünüz mü?"

Patrick'in bahsettiği başka tür bir güç ve Nina da bunun farkında. Kollarım göğsünde kavuşturuyor. "İsterse Herkül olsun, Patrick; o yine de benim küçük oğlum."

Anne! diye söyleniyor Nathaniel. , 1

Nina, onun başının üstünden ağzını oynatarak, yarı fısıldayarak soruyor: "Tutukladın mı?"

Caleb ellerini Nathaniel'n omuzlarına koyuyor ve oğlunu erimekte olan dondurmasının içinde olduğu kaba doğru yavaşça döndürüyor. "Sizin konuşmamz gerek ve açıkçası burası uygun bir yer değil. Neden dışarı çıkmıyorsunuz? Nathaniel uyuduktan sonra bana da anlatırsınız."

Ama sen...

Nina! diye iç çekiyor Caleb, "Sen Patrick'in ne dediğini anlayacaksın, sonra bana da anlatacaksın. Bir nevi tercüman sayılırsın." Nathaniel'in dondurmasını bitirmesini izliyor.

Hadi, evlat. Bakalım şu Rumen herifin boynundaki damarlardan biri kopmuş mu?

Nathaniel mutfak kapısının eşiğinde babasının elini bırakıyor, dönüp koşuyor ve annesinin dizlerine sarılıyor. Neredeyse düşürecek onu. "Görüşürüz, anne," diyor gülerek, gamzeleri iyice belirginleştiriyor. "İyi uykulay."

'Bir gün düzeldiğini görebilecek miyiz acaba?' diye düşünüyor Patrick. Ama yapacağı fazla şey yok. Elinden gelse Nina tüm o karmaşayı Nathaniel için çözerdi. Nina'nın oğluna iyi geceler öpücüğü vermesini izliyor.

Nathaniel gerisingeri Caleb'e koşarken Nina başını eğip gözlerini kırpmıyor, gözyaşlarını gizlemeye çalışıyor. "Öyleyse..." diyor, "Gidelim."

Teauila Mockingbird durgun geçen Pazar akşamlarının gelirini arttırmak için karaoke gecesi projesini hayata geçirmiş. Karaoke gecelerinde istediğiniz kadar burger yiyip şarkı söyleyebilirsiniz.

Patrick ve ben bara girince tüm duyularımıza adeta te-I cavüz edildiğini hissediyoruz: Bar palmiye ağacı şeklinde ışıklı şeritlerle donatılmış, tavandan krepon kâğıdından yapılmış bir papağan sarkıyor, bol makyajlı ve kısacık etekli bir kız The Wind Beneath My Wings şarkısını katlediyor.

Stuyvesant içeri girdiğimizi görüp sırtıtıyor. "Yolunuzu mu şaşırdınız? Pazar akşamları pek uğramazdınız?"

Patrick masalardan birine servis yaparken bikinisinin içinde tir tir titreyen zavallı garson kıza bakıyor. "Duruma bakılırsa bunun ne kadar doğru bir tercih olduğu görülüyor."

Stuyv önümüze iki peçete koyuyor. "İlk margaritalar müesseseden," diyor.

Saçol, ama daha...

Daha sade bir şeyler içmek istiyoruz, diye sözünü tamamlıyorum onun.

Stuyvesant omuz silkiyor. "Keyfinize bakın."

Stuyv içkilerle burgerleri hazırlamak için arkasını dönünce Patrick'in gözlerini üzerimde hissediyorum. Konuş

maya hazır, ama ben değilim; henüz değilim. Sözcükler bir kez dudaklarımızın arasından çıktı mı onları bir daha geri almak, olacakları geri sarmak mümkün olmayacak.

Mikrofonu bir sihirli değnek gibi tutarak şarkı söyleyen kıza bakıyorum. Sesi sözünü bile etmeye değmeyecek kadar kötü. Ama yine de sahnede işte; başlangıç için pek de uygun olmayan bir şarkının alakasız bir yorumunu bağıra çağıra söylüyor.

İnsanları böyle bir şey yapmaya iten ne? diye soruyorum boş boş.

İnsanları yapmakta oldukları herhangi bir şeyi yapmaya iten ne? Patrick kadehini kaldırıyor, bir yudum aldıktan sonra dişlerini gösteriyor.

Şarkıcı kız muhtemelen bağırmaktan tükendiği için eğreti sahneden inerken tek tük alkışlayanlar oluyor.

Patrick, "Karaokenin insanın kendi kendini keşfetmesinin bir yolu olduğunu duymuştum," diyor. "Yoga gibi yani, bilirsin işte. Oraya çıkar ve kırk yıl düşünsen yapacağını aklına getiremeyeceğin bir şeyi yapma cesaretini toplarsın, bittiğinde de sırf bu cesaret sayesinde daha iyi bir insan olursun."

Evet, dinleyenlere de bir baş ağrısı ilacı vermek gerekir. Bana her gün yeni zorluklar verin, üzerinde yürümem için önüme kızgın kömür koyun, ben hepsinin üstesinden gelirim. Ha tabii! Elbette. Ben bunu yaptım bile zaten. Gözlerim yaşlarla dolunca utanıyorum, bunu saklamak için de viskimden koca bir yudum alıyorum. "Biliyor musun... Onunla konuştuğumda bana af dilemekten bahsetti. Bunu bana söyleyebilecek cüreti kendinde bulabiliyor, düşünebiliyor musun, Patrick?"

O adam hiçbir şey itiraf etmez, diye yanıtlıyor Patrick.

Bana sanki ne söylediğim konusunda hiçbir fikri yokmuş gibi bakıyordu. Ona iç çamaşırdan ve sperm lekesinden bahsettiğimdeyse şoka uğradı.

Patrick, diyorum gözlerinin içine bakarak, "Ben ne yapacağım?"

Nathaniel tanıklık ederse...

Etmeyecek!

Nina...

Başımı şiddetle iki yana sallıyorum. "Bunu ona yapan ben olmayacağım."

O halde biraz bekle de kendini biraz toparlasın.

Hiçbir zaman tanıklık edecek kadar güçlü olmayacak.□

Ne yani? Zihni yaşadıklarını silene kadar bekledikten sonra□
onu tanık kürsüsüne oturtup tekrar hatırlamasını mı istemeliyim?□

Söyle bana Patrick: Bunun Nathaniel'in yararma olduğunu□
nasıl düşünürsün?

Patrick bir süre yamt vermiyor. O da bu sistemi benim kadar biliyor. Haklı olduğumu da. Sonra, "Sperm lekesi rahipten alman numunelerle uyuşursa belki de avukatı bir çeşit anlaşma yapılması için onunla konuşabilir," diyor Bir anlaşma, diye tekrarlıyorum. "Öyle bir anlaşma Nathaniel'in bütün çocukluğunu alıp götürür."

Patrick tek kelime etmederj viski bardağımı alıp bana uzatıyor. Küçücük bir yudum alıyorum. Sonra boğazımın alev alev yanmasına aldırmadan daha büyük bir yudum alıyorum. "Bu... Bu korkunç bir şey," diyorum öksürerek.

Niye istedin öyleyse?

Çünkü sen hep bundan içiyorsun. Ben de bu akşam pek□ kendimde değilim.

Patrick sırtlıyor. "Belki her zamanki gibi beyaz şarap içip sahneye çıkmak ve bize şarkı söylemek istersin."

Karaoke makinesini çalıştıran adama yardımcı olan kadın Patrick kendisine işaret etmiş gibi bize yaklaşıyor. Elinde bir klasör var. Rengi açılmış saçları yüzüne düşmüş; külotlu çorap ve sarong kumaşından bir mini elbise giymiş. Hanımlar ve beyler, diyor bize. "Düet yapmak ister misiniz?"

Patrick başını sallıyor. "İstediğimi sanmıyorum."

Ah, hadi! Sizin gibi çiftler için çok güzel şarkılar var.□
Mesela Grease filmindeki 'Summer Nights' şarkısını hatırlıyor□

□

□

□

□

musunuz? Ya da Aaron Neville ile Linda Ronstadt düetine□
ne dersiniz?

Ben'orada değilim! O Şey gerçek olamaz! Oraya oğluma tecavüz eden kişinin hapse atılması konusunu konuşmaya gelmiŐken bir kadın bana Şarkı söylemem için baskı yapıyor olamaz. "Defol!" diyorum kısaca.

Elimi bile sürmediğim hamburgerime bakıyor. "Belki Şunu yiyince biraz kendine gelir de terbiyeni takınırsın," deyip sahneye doğru yürüyor.

O gidince Patrick'in bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyorum. Ne var? diyorum.

Yok bir Şey.

Söyle.

Derin bir nefes alıp konuşuyor. "Szyszynski'yi hiç affetmeyebilirsin, Nina. Ama ona lanet okuyup küfretmekten vazgeene kadar ne sen bunu atlatabilirsin, ne de Nathaniel'in atlatmasına yardımcı olabilirsin."

İkimin kalanımın bir dikiŐte içiyorum. "Öldüğü güne 1151 kadar ona lanet okuyacağım, Patrick."

Aramıza giren boşluğu Şarkı söyleyen yeni birinin sesi dolduruyor. Bu seferki, saçları beline kadar inen ağır sıklet bir kadın. Karaoke makinesindeki ritim başlar başlamaz iri kalçalarını sallamaya başlıyor.

Geçmişi geride bırakmak...

Sadece bir dakika sürer...

Ne yapıyor bu kadın? diyorum.

Hmm... Gerçekten iyi.

İkimiz de bakıŐlarımızı sahneden ayırıp başka yöne çeviriyoruz, sonra gözlerimiz yeniden buluşuyor.

Nina, diyor Patrick, "acı çeken bir tek sen değilsin. Seni böyle görmek... Beni öldürüyor." İkisine bakıyor, kadehi hafifçe alkalıyor. "Keşke..."

Ben de keşke diyorum. Kıyamete dek keşke diyebilirim,□ ama bu hiçbir Şeyi değiştirmez, Patrick.

Bir zamanlar geçmişe bugün derdik...

Zaman akıp gitmeden önceydi o...

Unutma ki iyiler

Daima kaybeder...

Patrick parmaklarını benimkilere doluyor. Birisi onu yüzümün ayrıntıları konusundan sınava çekecekmiş gibi dikkatli dikkatle bana bakıyor. Sonra çok zorlandığı belli olmasına rağmen başını çeviriyor. "Gerçek şu ki, onun gibi pislikler adaletten faydalanmamak. Öylelerinin kafasına bir kurşun sıkmak gerek."

Kenetli ellerimizin duruşu kalp şeklini andırıyor.

Patrick elimi hafifçe sıkıyor, ben de karşılık veriyorum.

Bu ihtiyaç duyduğumuz tek iletişim ve karşılıklı kalp atışlarımız da benim yanıttım.

Ertesi sabahın en önemli konusu, Nathaniel ile ne yapacağımız.

Bu konu o ana kadar ne benim aklıma geldi, ne de 1521 Caleb'in. Nathaniel'in duruşmaya çıkmaması ve yalnız bırakılmaması gerektiği gerçeğini ancak bu olasılık belirlediğinde fark edebiliyorum.

Nathaniel koridorda ikimizin arasında duruyor, ellerimizi sıkı sıkı tutmuş. Canlı bir köprü.

Ben onunla girişte oturabilirim, diyerek gönüllü oluyor

Caleb, ama ben bu çözümü anında reddediyorum. Caleb,

Nathaniel'e bakıyor. "Bir süreliğine ona göz kulak olacak biri yok mu? Sekreterin falan?"

Burası benim bölgem değil, diyorum. "Ayrıca onu tanımadığım biriyle yalnız bırakamam."

Elbette ki bırakamam. Asla. Her ne kadar sakınmamız

gerekenler tanımadıklarımız değil de tanıdıklarımızmış gibi görünse de bunu yapamam.

Kurtarıcı meleğimiz geldiğinde o açmazın içinde boğuşmaktayız.

Onu ilk önce Nathaniel görüyor ve koridor boyunca koşturuyor.

Monica! diye bağıırıyor tiz bir sesle.

Monica onu tutup havaya kaldırıyor ve kendi eksenini etrafında dönüyor. "Bu duyduğum en güzel kelime," diyerek gülüyor.

Nathaniel'in gözleri parlıyor. "Artık konuşabiliyorum."

Evet, Dr. Robichaud söyledi. Muayenehanesine gittiğinde tek kelime etmesine fırsat bırakmıyormuşsun. Onu kucağında diğer koluna geçiriyor. "Siz nasıl katlanıyorsunuz bu papağana?"

Bu sorunun bir yanıtı yok gibi görünüyor.

İyi öyleyse, diyor Monica, sanki biz kendisine yanıt vermişiz gibi. "Biz aşağıya, aile mahkemesinin yanındaki oyun odasına iniyoruz. Ne dersin, Nathaniel?" Kaşlarını kaldırarak bakıyor bize. "Yoksa onunla ilgili başka bir planınız mı vardı?"

Hayır... diye mırıldanıyorum. "Hayır... Yok..."

Ben de öyle düşünmüştüm. Bu sabah çocuk bakmak en istediğiniz şey olmasa gerek.

Caleb uzanıp Nathaniel'in sarı saçlarına dokunuyor.

Yaramazlık yapma, deyip yanağından öpüyor.

O hep usludur. Monica yere indirdiği Nathaniel'i elinden tutup götürmeye hazırlanıyor. "İşiniz bittiğinde bizi nerede bulacağınızı biliyorsun, Nina."

Birkaç adım uzaklaşmalarını izliyorum. İki hafta önce Monica LaFlamme'ye katlanamıyordum, şimdiyse ona borçluyum. Monica, diye sesleniyorum. Bana dönüyor. "Neden çocuk yapmıyorsun?"

Omuz silkerek hafifçe, belki de hüznle gülümsüyor.

Bugüne kadar kimse çocuk yapalım demedi.

Birbirimizin gözlerine bakıyoruz ve bu bakışma aramızdaki geçmişin silinip gitmesine yetiyor. "Kendileri kaybeder," diyerek gülümsüyorum.

Thomas LaCroix benden beş santim kadar kısa ve saçları dökülmeye başlamış. Elbette ki bunun bir önemi yok, ama

yine de hem kariyer hem de dış görünüş olarak pırıl pırıl parlayan, hiçbir jürinin kusurunu göremeyeceği en mükemmel savcıcıyı neden bulamadığını kendime sorarak toplantı boyunca VVally'ye kaçamak bakışlar atmaktan kendimi alamıyorum. Konuyu tamamen Tom'a bırakıyoruz, diyor patronum.

Seni ve Caleb'i desteklediğimizi, yüzde yüz arkanızda□ olduğumuzu biliyorsun. Ama temyizde bir sorun olmasını□ istemeyiz. Biz mahkemede olursak, bu herife karşı zar tutuyormuşuz□ gibi görünebilir.

Anlıyorum, VVally, diyorum. "Alınmadım."

Güzel! diyerek ayağa kalkıyor VVally; bugünlük işi bitti. Gelişmeleri öğrenmek için sabırsızlanıyor olacağız.

Odadan çıkarken hafifçe omzuma vuruyor.

Artık odada üç kişiyiz: Caleb, ben ve Thomas LaCroix.

İyi bir savcının (yani benim gibi bir savcının) yapacağı üzere doğrudan konuya giriyor. "Basının ilgisi nedeniyle rahibi ancak öğleden sonra duruşmaya çıkarabilecekler," diyor.

I "İçeri girerken gazetecileri gördünüz mü?"

Görmek mi? Neredeyse sıra dayağı yedik. Personel girişini bilmiyor olsam Nathaniel'i asla içeri sokamazdım.

Her neyse... Ben adliye görevlileriyle konuştum.□

Szyszynski'den önce duruşması olan mahkumları binadan□ çıkarmış olacaklar. Saatine bakıyor. "Bizimki saat birde, yani biraz zamanınız var."

Ellerimi avuçlarım yere dönük vaziyette masanın üstüne koyuyorum. "Oğlumu tanık kürsüsüne çıkarmayacaksınız," diyorum.

Sadece iddianamenin okunacağını biliyorsunuz, Nina.□

Yalnızca bir prosedür. İsterseniz bunu...

Bunu kesin olarak anlamanızı istiyorum, hem de şimdi.□

Nathaniel tanıklık etmeyecek.

Tom içini çekiyor. "On beş yıldır bu işi yapıyorum. Neler olacağını yaşayıp göreceğiz. Kanıtların şu andaki durumunu benden iyi biliyorsunuz. Nathaniel'in neler yaşadığını benden iyi biliyorsunuz. Ama un eksik ve şu anda

I

beklemekte olduğumuz parçaları olduğunu da biliyorsunuz...
Laboratuvar raporları ve oğlunuzun iyileşmesi gibi.
Altı ay sonra, bir sene sonra... Nathaniel çok daha iyi duruma
gelebilir ve o kürsüye çıkması şu anki kadar yıkıcı ve güç
olmayabilir."

Nathaniel beş yaşında. Bu işlerle ilgilendiğiniz on beş
yıldır beş yaşındaki çocukların mağdur olduğu kaç davada
failin mahkum olduğunu ve hapse yollandığımı gördünüz,
Tom?

Bir kere bile olmadı bu. Bunun farkında.

O halde bekleyecek, diyor Tom. "Biraz zamanımız
var; sanık da zaman isteyecektir, bunu biliyorsunuz."
Onu sonsuza dek hapiste tutamazsınız.

150.000 dolar kefalet isteyeceğim. Katolik Kilisesi'nin
onun için bu kefaleti ödeyeceğini sanmıyorum. Bana gülümsüyor.
Hiçbir yere gidemeyecek, Nina.

Caleb'in dizime dokunduğunu hissediyorum ve elini tutuyorum.
Önce bana destek vermeye çalıştığını sanıyorum,
ama Caleb parmaklarımı acıtana kadar sıkıyor. "Nina," diyor
tatlı bir sesle, "Bay LaCroix'ı bırakalım da işini yapsın."
Bu benim de işim, diye hatırlatıyorum. "Çocukları her
gün tanık kürsüsüne çıkarırım, orada ezilip büzülmelerini,
yıkılmalarını izlerim, sonra da tacizcilerin, tecavüzcülerin
ellerini kollarını sallaya sallaya yürüyüp gitmelerini seyrederim.
Söz konusu olan Nathaniel iken bunları unutmamı nasıl
isteyebilirsin?"

Burada söz konusu olan Nathaniel, diyor Tom. "Ve
bugün savcı bir anneden çok sadece anneye ihtiyacı var. Bu işi
adım adım ele alalım. Bu günkü adımımız Szyszynski'yi
içeride tutmak. Şimdi işimize odaklanalım. Bu engeli aştığımız
zaman diğeriyle ilgili ne yapacağımıza karar veririz."

Kucağıma bakıyorum; sıkıntıdan eteğimi katlayıp kırış
kırış etmişim. "Ne söylediğinizin farkındayım."

İyi o halde.

Gözlerimi kucağımdan kaldırıp ona bakıyor ve hafifçe
gülümsüyorum. "Faili mahkum ettirebileceğimden emin ola

madığımda mağdurlara ne söylüyorsam siz de aynısını bana söylüyorsunuz."

Tom kendi hesabına başıyla evetliyor. "Haklısınız, ama ben sizi kandırmaya alışmıyorum. Hangi davalarda başarılı olabileceğimizi, hangi davalarda suçun itiraf edilmesi neticesinde ceza indirimi olacağını, hangi çocukların o kötü deneyimi atlatabileceğini, hangi çocukların bir yıl sonra başlangıçta yapamadıkları şekilde katkıda bulunabilecek düzeyde iyileşebileceğini hiçbir zaman bilemiyoruz."

Ayağa kalkıyorum. "Kendiniz söylediniz, Tom. Bugün diğer çocuklar umurumda bile değil. Bugün sadece kendi çocuğum beni ilgilendiriyor." Caleb yerinden kalkmaya fırsat bulamadan hızla kapıya doğru yürüyorum. "Saat birde görüşürüz," diyorum.

Bu bir uyarı.

Caleb binanın girişine varıncaya kadar Nina'ya yetişe-
I miyor, yetişince de onu muhabirlerin kendilerini bulamayacağı bir kuytuya çekiyor. "Bütün bunlar ne demek oluyor?"
Nathaniel'i koruyorum. Nina kollarını göğsünde kavuşturuyor, Caleb'e başka bir şey söylememesi için adeta gözdağı veriyor.

Caleb ise zayıf ve kararsız görünüyor, pek kendinde değil gibi. Belki o anki hali sadece günün yarattığı acı gerçeklikten kaynaklanıyor. Tanrı biliyor ya, o da bütün bunlara güçlükle katlanıyor. "Gidip Monica'ya bir gecikme olduğunu söylemeliyiz."

Nina o sırada pardösüsünü giymekle meşgul. "Sen halledebilir misin?" diye soruyor. "Benim hemen ofise gitmem gerekiyor."

şimdi mi? Üst mahkeme binası sadece on beş dakika mesafede, ama oraya gitmek yine de bir çaba gerektiriyor. Thomas'a vermem gereken bir şey var, diye açıklıyor
Nina. "Onu alacağım."

Caleb omuz silkiyor. Onun n kapıdan çıkıp merdiven

lerden inmesini izliyor. Onlarca kameranın tepe ışıkları Nina'nm bedenine birer kurşun gibi çarpıyor, merdivenden aşağı koşuş anını adeta donduruyor. Caleb onun bir muhabiri eliyle sivrisinek kovarmış gibi başmdan savdığını görüyor. Arkasından koşup kendisini çevreleyen o duvar çatlayıp içindeki tüm acı dışarı dökülene dek Nina'yı sımsıkı sarmak istiyor. Bu işte birlikte olduklarını, bu yüzden güçlü olduğunu kanıtlamaya çalışması gerekmediğini ona söylemek istiyor. Nina'yı alıp zemininde kocaman harf karelerinin yer aldığı aydınlık odaya inmek, orada oğullarının yanında oturmak istiyor. Bunun için Nina'nm tek yapması gereken at gözlüklerini çıkarmak. O zaman yalnız olmadığını görecektir. Caleb bu düşüncelerle cam kapıya kadar gidip açıyor, onun arkasından başını dışarı uzatıyor. Nina çoktan otoparkın karşı ucunda bir noktaya dönüşmüş durumda. Dudakları istemsiz olarak karısının adını sayıklıyor, ama birden kendisini kör eden bir ışık patlaması oluyor. Bir fotoğrafçı daha. Hemen içeri girip gözlerinin önündeki ışık demetini kovmak için başını sallıyor, ama görüşünün normale dönmesi epey uzun sürüyor. O nedenle de Nina'nm arabasının adliye otoparkından çıkıp ofis yönüne değil de aksi yöne döndüğünü göremiyor.

Geciktim.

Adliyenin ön kapısından içeri dalıp metal detektöründen geçmek için bekleyen insanların yanından hızla geçiyorum. Kapıdaki görevliyi tanıyorum. Sefes nefese, "Selam Mike," deyip onun da yanından geçiyorum; güvenlik görevlisi selamıma başıyla yanıt veriyor. Bizim duruşma salonumuz sol tarafta. Çift kanatlı kapıyı açıp içeri giriyorum. Salon muhabirler ve kameramanlarla dolu; hepsi tıpkı otobüsün en arka koltuğuna oturan yaramaz çocuklar gibi arka sıraya dizilmiş. York County ve Maine için büyük bir hikâye bu. Aslında herhangi bir yer için büyük bir hikâye. On tarafa, Patrick ile Caleb'in yanına gidiyorum. Koridor tarafında benim için bir sandalye tutmuşlar. Bir an alış

kanlığımla m¼cadele ediyorum; bel seviyesindeki tahta parmaklıklılı
k¼çük kapıdan ge¼ip savcı masasında Thomas
LaCroix'in yanına oturmamak i¼in kendimi zor tutuyorum.
Bizim işimizde 'parmaklıktan açmak' tabiri bu anlama geliyor;
yargı¼ karşısında verdiğimiz sınavın sonucuna bağlı
olarak mahkeme salonunun ön kısmında, k¼rs¼n¼n hemen
ön¼nde ¼alıřma hakkını elde ediyoruz.
Savunma avukatını tanımiyorum. Portland'dan gelmiş
olabilir. Belki de piskoposluğun bu gibi davalar i¼in ücretini
peşin olarak ödeyerek görevlendirdiği biridir. Savunma masasının
sağ tarafında bir kameraman var; son hazırlıklanını
yapmak üzere te¼hizatının¼n üzerine eğilmiş.
Beni önce Patrick farkediyor. "Selam," diyor. "İyi misin?"
Caleb beklediğim gibi sinirli. "Neredesin sen? Ka¼
kez..." Mübaşir yüksek perdeden konuşmaya başlayınca
Caleb söz¼n¼ bitiremiyor.
Saygıdeğer Yargı¼ Jeremiah Bartlett!
Yargııcı elbette ki tanıyorum. Caleb'in Nathaniel'i görmesini
yasaklayan emri o imzalamıştı. Yargı¼ salondakilere
oturmalanını söylüyor, ben de söylenenini yapmaya ¼alıřıyorum,
ama bedenim kaskatılı kesilmiş, sandalye sanki vücuduma
uygun değil. Gözlerim hem her şeyi gör¼yor, hem de
hi¼bir şey görm¼yor.
Szyzyski aleyhindeki kamu davasının ilk duruřması¼
i¼in herkes hazır mı? diye soruyor yargı¼.
Thomas yavaşça yerinden kalkıyor. "Evet, Sayın Yargı¼."
Savunma avukatı da ayağa kalkıyor. "Ben Peder
Szyzyski'yi temsil ediyorum. Biz de hazırız Sayın Yargı¼."
Bunu binlerce kez görd¼m. Güvenlik görevlilerinden biri
yargı¼ k¼rs¼s¼ne doğru ilerliyor. Bunu yargııcı korumak
i¼in yapıyor. -Nihayetinde sanık olarak duruşma salonuna
getirilen insanlar suçlu insanlar. Her şey olabilir.
Bekleme hücrelerinin kapısı açılıyor ve rahip salona sokuluyor.
Elleri önden kelepçelenmiş. Yanımda oturan Caleb'in
bir an nefesini tuttuğunu fark ediyorum. ¼antam kucağım

da; ölüm ellerimde. Bir diğer güvenlikçi rahibi savunma masasına, iç kısımdaki sandalyeye götürüyor, çünkü savunma yapmak için yargıcın karşısında durması gerekecek. Şu anda tükürsem ulaştırabileceğim mesafede. Fısıldasam duyabilir. Kendi kendime, 'Sabırlı ol,' diyorum.

Önce yargıca, sonra güvenlik görevlilerine bakıyorum. Beni asıl endişelendiren onlar. Rahibin arkasında duruyorlar; onun yerinde kalmasını sağlamaktan sorumlular.

'Gerileyin! Gerileyin, gerileyin, gerileyin!'

Elimi çantama sokuyorum, her zamanki şeyleri bir kenara itip avucumu yakan ateşi tutuyorum. Görevli geriye doğru bir adım atıyor, çünkü sanığın, o pisliğin yine de avukaıyla yalnız görüşme hakkı var. Sözcükler salonda küçük böcekler gibi havada uçuşuyor, ama hiçbir şey dikkatimi dağıtamıyor.

Ayağa kalkar kalkmaz kendimi bir uçurumdan aşağı atlamış gibi hissediyorum. Dünya belli belirsiz bir renk ve ışık topağına dönüşüyor, bedenimin hızlandığını fark ediyorum, sanki baş aşağı düşüyorum.

Sonra, 'Düşmek, uçmayı öğrenmenin ilk adımındır,' diye düşünüyorum. Koridoru iki adımda aşıyorum. Göz açıp kapayınca kadar silahı rahibin kafasına dayıyorum. Tetiği dört kez çekiyorum. Güvenlik görevlilerinden biri koluma yapışıyor, ama silahı bırakmıyorum. Başardığımdan emin olana kadar bırakmam. Her taraf kana bulanıyor, herkes çığlık çığlığa. Düşüyorum; bu kez ileriye, parmaklıkların ötesine, olmam gereken yere doğru.

Vurabildim mi? Öldü mü?

Beni yere yapıştırıyorlar. Gözlerimi açtığımda onu görüyorum. Birkaç adım ötemde yerde yatıyor; başmın yarısı yok.

Silahı bırakıyorum.

Üzerimdeki ağırlık birden tamdık birine dönüşüyor, Patrick'in sesini duyuyor. "Nina, dur! Çırpınmayı bırak."

Sesi beni kendime getiriyor. Savunma avukatının kâtibin masasının altına saklandığını olduğunu görüyorum. Basın mensupları alarm durumunda; kamera ışıkları salonu ateş böcekleriyle dolu bir tarlaya çevirmiş. Yargıç masasındaki alarm düğmesine basıyor ve salonun boşaltılması için talimat veriyor.

Ve Caleb.

Yüzü kireç gibi bembeyaz bir halde, kim olduğumu anlamaya çalışırmışçasına yüzüme bakıyor.

Kimde kelepçe var? diye soruyor Patrick.

Salondaki güvenlik görevlilerinden biri belinden bir çift kelepçe çıkarıp ona veriyor. Patrick ellerimi arkadan kelepçeliyor.

Beni ayağa kaldırıp, biraz önce rahibin salona alındığı kapıya doğru koşar adım götürüyor. Bedeni kaskatı.

Çenesini kulağıma dayıyor. "Nina," diye fısıldıyor. "Sen ne yaptın?"

Çok değil, kısa süre önce evimde karşılıklı duruyorduk 1601 v e k e n Patrick'e aynı soruyu sormuştum. Şimdi onun bana verdiği cevabı yineliyorum. "Yapmam gerekeni yaptım," diyorum ve kendimi de buna inandırıyorum.

II

Bir kez fırsat verdin mi kuşkuya,
karar da verdin demektir.

|161

Shakespeare

Othello

Y o z kampı c ı r c ı r b ö c e k l e r i n i n h i ç s u s m a d ı ğ ı
b i r y e r . V e ö y l e yeşil k i b a z e n b a k a r k e n g ö z l e r i m
a c ı y o r .
B u r a d a o l m a k t a n k o r k u y o r u m , ç ü n k ü b u r a s ı
d ı ŝ a r ı s ı v e d ı ŝ a r ı d a a r ı l a r o l u r . A r ı l a r ı g ö r ü n c e k a r n
ı m a y u m r u k y e m i ŝ g i b i o l u y o r u m , h e m e n k a ç ı p
s a k l a n a 5 i m g e l i y o r . G e c e l e r i k â b u s l a r ı m d a k a n ı m ı
b a l g i b i e m d i k l e r i n i g ö r ü y o r u m .
A n n e m k a m p d a n ı ŝ m a n l a r ı n a a r ı l a r d a n k o r k t
u ğ u m u s ö y l ü y o r . O n l a r d a a n n e m e b u k a m p ı n
d ü z e n l e n d i ğ i o n c a y ı l d ı r t e k b i r ç o c u ğ u b i l e a r ı
s o k m a d ı ğ ı n ı s ö y l ü y o r l a r , e n d i ŝ e y e g e r e k y o k d i y
o r l a r .
A m a b e n c e b i r i s i n i n i l k o l m a s ı g e r e k i y o r .
B i r s a b a h d a n ı ŝ m a n ı m ı z - m a k r o m e k o l y e s i n i
y ü z e r k e n b i l e b o y n u n d a n ç ı k a r m a y a n b i r k ı z - b i z i
y ü r ü y ü ŝ i ç i n o r m a n a g ö t ü r ü y o r . 5 o n r a b i r y e r d e
d u r u p , ' H a d i ç e m b e r y a p a l ı m , ' d i y o r . O r a d a b u l d
u ğ u k ü t ü k l e r d e n b i r i n i ç e k i p o t u r a k y a p ı y o r . S o n r
a b a ŝ k a b i r k ü t ü ğ ü d a h a ç e k i y o r , a m a b u s e f e r
o r t a l ı ğ ı s a r ı c e k e t l i l e r b a s ı y o r .
D o n u p k a l ı y o r u m . A r ı l a r d a n ı ŝ m a n ı n y ü z ü n ü ,
k o l l a r ı n ı , g ö v d e s i n i s a r ı y o r . K ı z b i r y a n d a n b a ğ ı r ı r k e n
b i r y a n d a n d a e l i y l e o n l a r ı k o v m a y a ç a l ı ŝ ı y o r .
İ l e r i a t ı l ı y o r u m . E l l e r i m l e v ü c u d u n d a k i a r ı \ a r a v u r
u y o r u m . B i r s ü r ü a r ı b e n i s o k s a d a o n u k u r t a r ı y o r u m .
O y a z k a m p ı n s o n u n d a d a n ı ŝ m a n l a r b i r t a k ı m
ö d ü l l e r d a ğ ı t ı y o r . Ö d ü l d e d i ğ i m , ü s t ü n e k o c a m a n
s i y a h h a r f l e r b a s ı l m ı ŝ , ç a p r a z l a m a s ı n a g ö ğ s e t a k ı l a n
m a v i k u r d e l e l e r . B e n i m k i n d e ' K a m p ı n E n C e s u r u "
y a z ı y o r .
O ö d ü l ü h â l â s a k l ı y o r u m .

DORT

İzleyen dakikalarda Patrick, Nina'nın en sevdiği sayının 13 olduğunu, çenesindeki yara izinin bir kızak çarpışmasından kaldığını, üç Noel üst üste evcil bir timsah sahibi olmayı dilediğini bilmesine rağmen onca zamandır içinde patlamayı bekleyen bir el bombası taşıdığını nasıl fark edemediğini düşünüyor.

Her tarafı kana bulanmış, zemini kandan kayganlaşmış mahkeme salonundan onu çıkarmaya çalışırken Nina, Yapmam gerekeni yaptım, diyor.

Nina bir bulut kadar hafif. Kollarında titriyor. Patrick'in başı dönüyor. Nina'nın saçlarında hâlâ elma esanslı şampuanın kokusu var ve hâlâ dümdüz yürüyemiyor. Ama tutarsız bir şeyler mırıldanıyor. Patrick'in görmeye alışkın olduğu gibi her şey kontrolü altında değil artık.

Eşiği aşıp bekleme hüccesine girdiklerinde Patrick geri dönüp mahkeme salonuna bakıyor.

Mahşer.

O sözcük aklında hep soyut bir çağrışım yaratmıştı, oysa şimdi salonda ete kemiğe büründüğünü görüyor. Savunma avukatının takım elbisesinin önünde beyin parçacıkları var. Kâğıtlar ve not defterleri dört bir yana saçılmış. Bazı muhabirler ağlıyor, bazılarıysa aceleyle kameramanlarını çekim yapmaya yönlendiriyor.

Caleb bir heykel gibi hareketsiz, ayakta duruyor.

Güvenlik görevlilerinden Bobby omzundaki telsize konuşuyor:

Evet, ateşli silahla saldırı; derhal bir ambulansa□ ihtiyacımız var.

Diğer güvenlik görevlisi Roanoke ise beti benzi atmış haldeki Yargıç Bartlett'i odasına götürüyor.

Yargıç, "Salonu boşaltın!" diye bağıırıyor.

Roanoke, "Yapamayız, Sayın Yargıç!" diye yanıt veriyor. Salondakilerin hepsi olayın tanığı, Peder Szyszynski'nin cesedi yerde. Kimse onunla ilgilenmiyor. Patrick aklından geçeni farkedip engellemeye fırsat bulamadan, 'Onu öldürmek, yapılacak en doğru işti,' diye düşündüğünü anımsıyor. Durumun bilincine varınca ikinci bir düşünce zihnini dolduruyor: 'Tanrım, ne yaptın sen Nina?' Patrick, diyor Nina mırıldanarak. Patrick ona bakamıyor. "Benimle konuşma." Cinayet davasında tanıklık etmesi gerekecek. Nina'nın kendisine söyleyeceği her kelimeyi mahkemede anlatması gerekecek. Acar bir foto muhabiri bekleme hücrelerine doğru yaklaşırken Patrick onun görüş açısını kapatmak için önüne geçiyor. O anki görevi Nina'yı korumak. Birisinin de çıkıp kendisini korumasını diliyor. Kapıyı kapatabilmek için kollarının arasındaki Nina'yı 1661 hafifçe itmek zorunda kalıyor. Böylece Biddeford Polis Merkezi görevlilerinin gelmesini beklemek daha kolay olacak. Kapı kapanırken sağlık görevlilerinin gelip cesedin yanında yere eğildiklerini görüyor. Öldü mü? diye soruyor Nina. "Bana cevap vermelisin, Patrick. Onu öldürdüm, değil mi? Kaç atışı ıskaladım? Bunu yapmalıydım, bunu biliyorsun, yapmalıydım. Öldü, değil mi? Sağlık görevlileri onu hayata döndüremez, değil mi? Bunu yapamayacaklarını söyle bana. Lütfen, öldüğünü söyle bana. Söz veriyorum... Burada oturacağım ve hiçbir yere kıpırdamayacağım. Yeter ki gidip ona bak ve bana öldüğünü söyle."

O öldü, Nina, diyor Patrick güçlkle duyulan bir sesle. Nina gözlerini kapatıyor, olduğu yerde hafifçe sallanıyor. Şükürler olsun, Tanrım! Ah Tanrım! Tanrım! Şükürler olsun. Küçük hücredeki metal yatağa çöküyor. Patrick ona arkasını dönüyor. Meslektaşlarının salona girdiğini görüyor. Polis merkezinde kendisi gibi teğmen olan Dedektif Evan Chao olay yerini denetliyor, sesiyle bütün o

gürültüyü bastırarak talimatlar veriyor. Polis memurları yere eğilmiş, parmak izlerini görünür hale getirmek için birtakım özel tozlar kullanıyor. Kim bilir kaç kişinin basarak etrafa sıçrattığı kan gölünün ve Patrick'in Nina'nm üstüne atlayarak silahı elinden almaya çalıştığı sırada kırılan tahta parmaklığın fotoğraflarını çekiyorlar. Maine eyalet polisi SWAT ekibi olay yerine varıyor, fırtına gibi orta koridordan içeri dalıyor. İfadesi alınmak üzere polis tarafından kenara çekilen bir kadın muhabir rahipten geri kalanlara bakıp kusuyor. Kaos dolu, korkunç bir sahne bu; bir kâbusu andırıyor. Patrick salondaki gerçeklikle yüzleşmek konusunda arkasında sessizce ağlayan kadından daha istekli; donuk bakışlarla o sahneyi izliyor.

Nathaniel'in o oyunda en sevmediği şey topacı ters tarafa doğru çevirmek gerekmesi. Ama yapması gereken bu; o zaman oyun taşı ortadaki uzun ve büyük kaydırak boyunca gidiveriyor.

Doğru tarafa çevirirsen o aşırı uzun merdiveni de çıkabilirsin... Ama bu her zaman işe yaramıyor, hatta çoğu kez farkına varmadan oyunu kaybetmiş oluyorsun.

Monica onun kazanmasma izin veriyor, fakat Nathaniel memnun değil. Kendini bisikletinden düşüp çenesi boydan boya kesildiğindeki gibi hissediyor. İnsanlar ona bakmış ve hiçbir şeyi yokmuş gibi davranmıştı, ama gözlerine baktığında olanları görmemek için bir an önce arkalarını dönmek istediklerini biliyordu.

Topacı çevirecek misin, yoksa sen altı yaşına girene kadar beklemem mi gerekiyor? diye kızdırıyor onu Monica.

Nathaniel topacı çeviriyor. Dört. Oyun taşını boş kareler boyunca ilerletiyor. Görünüşe bakılırsa kaydıraklardan birine denk gelecek. Tepede bir an duruyor. Dört yerine üç kare ilerletirse Monica'nm itiraz etmeyeceğini biliyor.

Ne var ki, hile yapıp yapmama konusunda karar vermeden Monica'nm omzunun üstünden bakıyor ve arkada bir

şeyler olduğunu fark ediyor. Oyun odasının geniş cam duvarından koridor boyunca bir... Yok, iki... Hayır, beş polis memurunun koştuğunu görüyor. Üstlerindeki kıyafetler Patrick'inkilere benzemiyor; o hep gömlek giyip kravat takar. Bu polislerinse pırıl pırıl parlayan botları ve gümüş rozetleri var, elleri de silahlarında; tıpkı Nathaniel'in gece su içmek için alt kata indiği sırada annesiyle babası kanalı değiştirmeye vakit bulamayınca televizyonda gördüğü polisler gibi.

Ateş, diyor kısık sesle.

Monica ona gülümsüyor. "Evet, yandın. Ama bir sonraki sefere şansın döner, Nathaniel."

Hayır... Ateş. Bir elini silah şekline sokuyor. "Bambam!"

Monica sonunda onun ne dediğini anlıyor. Koşan ayakların çıkardığı sesin geldiği yöne bakıyor ve gözleri yuvalarından fırlıyor. Yine de yüzüne yapıştırılmış gibi duran bir gülümsemeyle dudaklarında titreyen o soruyu sormak üzere Nathaniel'e dönüyor. "Sıra sendeydi, değil mi?"

Oysa her ikisi de Nathaniel'in sırasının geçtiğini biliyor. Caleb ellerini ve ayaklarını yavaş yavaş yeniden hissetmeye başlıyor; uzuvlarını şişmiş ve kendisine ait değilmiş

gibi hissettiren duygusal donma bedenini terk ediyor. İleriye, Nina'nın az önce birini soğukkanlılıkla vurduğu yere

doğru sendeliyor, eğitimini aldıkları işi yapabilmek için birbirini

itip kakan insanların yanından geçiyor. Peder

Szyszynski'nin cesedinden uzak durmaya çalışıyor. Bedenindeki kasılmalara rağmen Nina'yı soktuklarını gördüğü

bekleme hücrelerine doğru gidiyor.

Tanrım! Burası bir hücre.

Onu tanımayan bir dedektif kolunu tutuyor. "Nereye gidiyorsunuz?"

Caleb tek kelime etmeden adamı itip ilerlemeye devam

ediyor, sonra kapının küçük camında Patrick'in yüzünü gö

rüyor. Kapaıya vuruyor. Patrick'in açıp açmama konusunda karar vermeye çalıştığını görüyor.

O an çevredeki bütün insanların, bütün dedektiflerin kendisinin Nina'nm suç ortağı olabileceğini düşündüğünü kavrıyor.

Ağzı birden kupkuru oluyor ve o nedenle de Patrick nihayet kapıyı hafifçe araladığında karısını görmek istediğini söyleyemiyor.

Nathaniel'i al ve eve git, diyor Patrick usulca. "Ben seni ararım."

Evet, Nathaniel. Nathaniel!

Tüm o şeyler olup biterken alt katta bekleyen oğlunu düşünmek Caleb'in midesine ağrılar saplanmasına neden oluyor. Onun cssesindeki birinden beklenmeyecek bir hız ve istekle mahkeme salonunun diğer ucuna, koridorun sonundaki kapıya kadar koşuyor. Kapıda bekleyen güvenlik görevlisi kendisine yaklaşınca ona dik dik bakıyor. "Oğlum alt katta! Lütfen. Gidip onu almama izin verin."

Güvenlik görevlisi olasılıkla Caleb'in yüzüne kazınmış acıyı görerek, belki de sözcüklerinin yansıtıtığı kederi farkederek bocalıyor.

Yemin ederim ki hemen geri geleceğim! Oğlumun iyi□ olduğunu bilmem lazım.

Görevli Caleb'in güçlükle farkettiği bir şekilde başını sallıyor. O başka tarafa dönünce adamın arkasındaki kapıdan dışarı süzülüyor.

Merdivenleri ikişer ikişer inerek koridor boyunca oyun odasına doğru koşuyor. Oraya varınca cam duvarın önünde bir an duruyor, oğlunun oyun oynamasını izleyip yeniden dünyasının merkezine yerleşmesine izin veriyor.

Sonra Nathaniel onu görüyor, yerinden fırlayıp kapıyı açıyor ve kollarına atlıyor.

Monica'nm gergin yüzü Caleb'in görüş alanına giriyor.

Nathaniel'in duyamayacağı bir sesle, "Yukarıda ne oldu?" diye soruyor Monica.

Nathaniel'in anlatamayacağı şeyler yaşadığında gömüldüğü zamanki gibi sessizliğe bürünüyor Caleb ve yüzünü oğlunun boynuna bastırmakla yetiniyor.

Nina bir keresinde geceleri Nathaniel'in karyolasının yanında durup uyumasını izlediğini anlatmıştı. 'İnanılmaz bir şey,' demişti. 'Battaniyeye sarınmış masumiyet.'

Patrick şimdi bunun ne demek olduğunu anlıyor.

Nina'nm uyumasını izlerken çok değil, iki saat önce ne olduğunu tahmin etmek çok güç. O dümdüz kaşlar, dış görüntünün ardında ne gibi düşünceler olduğunu asla ele vermiyor.

Patrick'e gelince... Rahatsız. Nefes almakta zorlanıyor, attığı her adımda midesi düğüm düğüm oluyor. Nina'nm yüzüne her baktığında o sefer ne göreceğini bilemiyor: En masum haliyle uyuyan kadın daha o sabah bir çılgınlık nöbeti geçirdi mi, yoksa geçirmede mi?

Kapı açılır açılmaz uyanıyorum. Yatakta hemen oturma pozisyonuna geçiyorum ve Patrick'in yastık niyetine başımın altına koyduğu ceketini elimle düzeltiyorum. Ceket yün ve kaşındırıyor. Yanağımda iz bırakmış.

Tanımadığım bir polis memuru başını içeri uzatıyor.

Teğmen, diyor resmi bir sesle, "gelip ifade vermeniz gerekiyor." Elbette. Patrick de olanları gördü.

Polisin gözleri üzerimde bir böcek gibi dolaşıp beni rahatsız ediyor. Patrick kapıya doğru ilerlerken ayağa kalkıp hücre parmaklıklarına tutunuyorum. "Ölüp ölmediğine bakabilir misin? Lütfen! Bunu öğrenmem gerekiyor. Ölüp ölmediğini öğrenmeliyim."

Sözlerim Patrick'in sırtına çarpıp yavaşlamasına neden oluyor. Ama hücreden uzaklaşıp polisin yanından geçerken bana bakmıyor, gidip kapıyı açıyor.

Kapının aralığından bir an için gördüğüm mahkeme salonunda Patrick'in son birkaç saattir benden sakladığı faali

yetleri izliyorum. Polislerin bir cinayet soruşturmasında ihtiyaç duyduğu tüm alet, malzeme ve ekipmanı ve bunları kullanacak personeli taşıyan polis aracı olay yerine varmış olmalı.

Mahkeme salonunun dört bir yanını kurtçuklar gibi sarıyor, parmak izi araştırması yapıyor, görgü tanıklarının isimlerini ve ifadelerini alıyorlar. Salondakilerden biri kenara çekilince yerde bembeyaz kesilmiş hareketsiz bir el ve etrafındaki kocaman kırmızı lekeyi görüyorum. Ben öylece bakarken bir fotoğrafçı eğiliyor ve kanm sıçrama yönü ve şeklini fotoğraflıyor.

Kalbim güm güm atıyor. 'Bunu ben yaptım! Bunu ben yaptım!' Tanrı biliyor ki, Quentin Brown araba kullanmayı, hele hele bunu Augusta-York County güzergâhı başta olmak üzere uzun mesafelerde yapmayı hiç sevmiyor. Brunsvvick'e ulaştığında, biraz daha öyle devam ederse bir metre doksan beş santimlik dev bedeninin o gülünç derecede küçük Ford Probe'nin koltuğuna sonsuza dek mihlanacağını düşünüyor. I Portland'a vardığında arabadan inince bedenini iki ucundan çektirip düzelttirmesi gerekeceğini düşünüyor.

Ama cinayet ekibinde görevli başsavcı yardımcısı olarak çağrıldığı yere gitmesi gerekiyor. Biddeford'da birisi rahibin tekini öbür tarafa göndermişse Biddeford'da olması gerekiyor. Yine de bölge mahkemesine vardığında yüzü ürkütücü görünüyor, bu da bir anlam ifade ediyor. Quentin Brown normal şartlar altında bile çok güçlü ve ezici bir görüntüye sahip; sifıra vurulmuş saçları, alışılmadık derecede uzun boyu ve o eyaletin zambak beyazı insanları dikkate alındığında daha da alışılmadık kalan ten rengi de cabası. Çoğu insan onun bir canı ya da tatile çıkmış bir NBA oyuncusu olduğunu düşünüyor. Ama bir avukat olduğu, hele hele siyahı bir avukat olduğu akıllarına geliyor mu? Yerli halkın deyişiyle: 'Hadi ordan be!'

Maine Üniversitesi Hukuk Fakültesi aslında gökkuşağının eksik kalan renklerini tamamlayabilmek için farklı ten

rengine sahip öğrencilere kapılarını açıyor. Cjuentin gibi pek çok öğrenci fakülteye giriyor, ama onun aksine çoğu bitirmeden ayrılıyor.

Sonunda ne oldu? Çhientin'in hayatının yirmi yılı mahkemelere gidip farklı bir insan (ya da farklı bir şey) bekleyen savunma avukatlarını şaşkırtmakla geçti. Aslına bakılırsa Cjuentin bu durumu seviyor.

Biddeford Bölge Mahkemesi'ne girdiğinde her yerde olduğu gibi önünde bir yol açılıyor, çünkü insanlar ağızları bir karış açık, hayretle ona bakarak geri çekiliyor. Cjuentin kapısına polis tarafından şerit çekilmiş mahkeme salonuna girip koridor boyunca yürüyor ve tahta parmaklıklı kısmı geçiyor.

Bu hareketlerinin salondaki faaliyetini yavaşlattığının ve konuşmaların kesilmesine yol açtığının tamamen bilincinde.

Eğiliyor ve ölü adamın bedenini inceliyor. "Cinnet getiren bir kadına kıyasla," diye mırıldanıyor durumu değerlendirerek, Bayağı iyi sıkılmış. Sonra kendisine Mars'tan gelmiş gibi bakan polise dönüyor ve "Ne var?" diye soruyor 1721 bomboş bir yüz ifadesiyle. "Daha önce bir doksan beş boyunda birini görmedin mi?"

Bir dedektif muhtemelen sahip olduğu yetkiden ötürü kasılarak ona doğru geliyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

Cjuentin Brown. Başsavcılıktan. Elini uzatıyor.

Evan Chao, diyor dedektif, duyduğunu hazmetmek için elinden geleni yaparak.

Tanrı biliyor ya, Cjuentin öyle anlara bayılıyor. "Silahlı saldırı anını gören kaç tanığımız var?"

Chao hesap yapıyor. "Hemen hemen otuz altı kişi, ama arka odada henüz ifadesini almadığımız yaklaşık elli kişi var. Gerçi herkes aynı şeyi anlatıyor. Saldırı anına ait görüntü kaydı da elimizde mevcut; VVCSH kanalı akşam haberleri için duruşmada çekim yapıyordu."

Silah nerede?

Bobby alıp kanıt torbasına koydu.

Cjuentin başını sallıyor. "Peki, fail nerede?"

Bekleme hücrelerinde.

Güzel. Bir cinayet tutanağı hazırlayalım. Soruşturmanın gidişatını değerlendirmek üzere etrafına bakmıyor. "Failin kocası nerede?"

Sanırım diğer herkesle birlikte ifadesinin alınmasını bekliyor.

Elimizde suça yardım ettiğine dair herhangi bir kanıt var mı? Olaya herhangi bir şekilde iştirak etti mi?

Chao kendi aralarında fısıldaşan birkaç polis memuruyla bakışıyor ve omuz silkiyor. "Henüz ifadesi alınmadı."

O zaman onu buraya getirin, diyor Quentin. "Kendisine soralım."

Chao mübaşirlerden birine dönüyor. "Caleb Frost'u bulur musun, Roanoke?"

Yaşı biraz ilerlemiş olan adam Çjuentin'e bakıp bir an cesaretini kaybediyor. "O... Ee-eee... Burada değil."

Bundan emin misin? diye soruyor Quentin yavaşça.

Evet. O benden... Şey... Benden gidip oğlunu almak için izin istedi, ama hemen geri geleceğini söyledi.

Anlamadım. Ne dedi? Sözler fısıltıdan hafif yüksek bir sesle çıkıyor, ama kaynağı Quentin'in bedeni olduğundan kulağa son derece tehditkâr geliyor. "Karısı oğullarına tecavüz etmekle suçlanan adamı öldürdükten sonra adamın kapıdan çıkıp gitmesine izin mi verdin? Nedir burası, sirk falan mı?"

Hayır, efendim, diyor mübaşir dümdüz bir sesle.

Biddeford Bölge Mahkemesi.

Quentin'in çenesinde bir kas seğiriyor. "Birisi gidip adamı bulsun ve ifadesini alsın," diyor Chao'ya. "Ne bildiği konusunda bir fikrim yok ve işin içinde olup olmadığını da bilmiyorum, ama gerekiyorsa tutuklayım"

Chao'nun tüyleri diken diken oluyor. "Bundan polisi sorumlu tutmayın. Adliye güvenliğinin hatası. Kimse bana adamın mahkeme salonunda olduğunu söylemedi."

'Oğluna tecavüz eden adam mahkemeye çıkarılmışken nerede olmasını bekliyordun ki?'

Quentin aklından geçenleri kendine saklayıp derin bir nefes alıyor. "Tamam... Bizim saldırganla ilgilenmemiz gerek. Yargıç hâlâ burada mı? Belki faili mahkemeye çıkartabilir." Yargıç... Biraz rahatsız.

Rahatsız, diye tekrarlıyor Cjuentin.

Saldırıdan sonra üç Valium aldı ve hâlâ uyanmadı.

Başka bir yargıç getirtme imkânı var, ama saat geç.

Cjuentin'in son istediği şeyse o kadının aptal bir kefalet görevlisi yüzünden serbest kalması. "Zanlıya suçu isnat edin,"

diyor. "Geceyi nezarete geçirsin. Sabah mahkemeye çıkarırız." Nezarete mi? diye soruyor Chao.

Evet. Hatırladığım kadarıyla Alfred'de York County

Cezaevi diye bir yer vardı, değil mi?

Dedektif bir süre başını öne eğip ayakkabılarına bakıyor.

Evet, ama... Şey... Failin bölge savcısı olduğunu biliyorusu-
| nuz, değil mi?

Elbette biliyor bunu Cjuentin. Hem de soruşturmayla ilgili olarak başsavcılıkla temasa geçildiğinden beri. "Tek bildiğim," diyor, "Onun bir katil olduğu."

â.

Evan Chao iyi tanıyor Nina Frost'u. Zaten Biddeford'daki tüm dedektifler onunla en az bir kez çalışmıştır. Polis merkezindeki herkes gibi o da yaptığından ötürü Nina'yı suçlamıyor. Onun yerinde olsalardı, yarısı bile Nina'nın yaptığını yapacak cesarete sahip olamazdı.

O şeyi yapmak istemiyor, ama Brown denen pisliğe bırakmaktansa kendisi yapmalı. En azından bir sonraki aşamanın Nina için mümkün olduğunca az acı verici olmasını sağlamak zorunda.

Nina'yı koruyan polis memurunu gönderiyor ve bekleme hüccresinin dışındaki görevini devralıyor. Aslında onu bir toplantı odasına götürmek, orada bir fincan kahve ikram etmek, rahat ettirmek ve böylece konuşmak için daha uygun

bir ortam yaratmak isterdi. Ancak mahkemenin güvenli bir toplantı odası yok, bu yüzden görüşmenin parmaklıkların iki ayrı tarafından yürütülmesi gerekiyor.

Nina'nın dağınık saçları yüzünü çevreliyor, yemyeşil gözleri pırıl pırıl parlıyor. Kollarında derin çizikler var, bunları kendisi yapmış gibi görünüyor.

Evan başını sallıyor. "Nina... Gerçekten çok üzgünüm... Ama seni Glen Szyszynski'yi öldürmekle suçlamak durumundayım." Onu öldürdüm mü? diye fısıldıyor Nina.

Evet.

Yüzüne yayılan gülümsemeyle çehresi değişiyor. "Onu görebilir miyim?" diye soruyor kibarca. "Hiçbir şeye dokunmayacağıma söz veriyorum. Ama onu görmem gerek.

Lütfen."

Onu götürdüler, Nina. Göremezsin.

Ama onu öldürdüm, değil mi?

Evan nefesini yavaşça koyuveriyor. Nina Frost'u son I gördüğünde soruşturmasını kendi' yürüttüğü bir tecavüz davasının duruşmasındaydı. Failin önünde bir dev gibi ayağa kalkmış ve tanık kürsüsünde canına okumuştı. O sıkıntılı ve çaresiz anlarda fail de şu an Nina'nm baktığı gibi bakıyordu. Bana ifade verecek misin, Nina?

Hayır, veremem. Yapamam. Ben gerekeni yapım, daha□ ötesi boşuna.

Evan bir form çıkarıyor. "Sana haklarını okuyacağım."

Yapmam gerekeni yapım.

Dedektif Nina'nın sesini bastırabilmek için sesini yükseltiyor.

Sessiz kalma hakkına sahipsin. Söyleyeceğin her şey□ mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir...

Daha fazlasını yapamam, diye mırıldanıyor Nina.

Gerekeni yaptım,

Evan okumayı bitiriyor. Kâğıdı imzalayabilmesi için parmaklıkların arasından bir kalem uzatıyor, ama Nina kalemi tutamıyor. "Daha fazlasını yapamam," diyor fısıltıyla.

Hadi, Nina, diyor Evan anlayışlı bir sesle.

Bekleme hücresinin kilidini açıyor, onu şerifin ofisinin koridorlarından geçirip dışarıda bekleyen polis aracına getiriyor ve binmesine yardıma oluyor.

Seni yarın sabaha kadar mahkemeye çıkaramayacağız.□

Bu yüzden geceyi geçirmen için cezaevine götürmem gerek.□

Kendine ait bir hücrede kalacaksın ve seninle ilgilenmeleri□ için elimden geleni yapacağım. Anlaştık mı?

Nina Frost polis aracının arka koltuğunda cenin pozisyonunda kıvrılmış. Söylenenleri duymuşa benzemiyor.

Cezaevinin kayıt masasındaki gardiyan bir yandan mentollü pastil emerken, bir yandan da hayatımı cezaevi yönetiminin bilmesi gereken ayrıntılarla sınırlandırmak için birtakım sorular soruyor:

İsim, doğum tarihi. Boy, kilo, göz rengi. Mevcut alerjiler, kullanılan ilaçlar. Düzenli gittiği doktor.

Sorular beni şaşırtıyor, ama yine de uysal bir şekilde yanıtlıyorum.

Ben oyuna genelde ikinci sahnede girerim; ilk sahnede bulunmak benim için yeni bir deneyim.

Çavuş kalemini masaya vururken mentolün kokusu buram buram yayılıyor. "Ayırt edici özellikler?" diye soruyor.

Doğum lekelerini, benleri, dövmelemleri kastediyor. 'Yara izim var,' diye düşünüyorum, 'Kalbimin tam üzerinde.'

Ama ben yanıt veremedim başka bir gardiyan çantamın fermuarını çekiyor ve içindekileri masanın üstüne boşaltıyor.

Sakız, üç tane naneli draje, bir çek defteri, cüzdanım. Ve annelik döküntüleri: Nathaniel'in geçen yıl çekilmiş fotoğrafları, unutulmuş bir diş kaşıma halkası, bir Chili's restoranından aşırılmış dörtlü pastel boya seti. Tabanca için fazladan iki mermi.

Aniden gelen bir titremeye kollarımı kendi bedenime sarıyorum. "Yapamam. Daha fazlasını yapamam," diye fısıldıyorum ve bir yumak haline gelmeye çalışıyorum.

İşimiz daha bitmedi, diyor gardiyan.

Parmaklarımı bir ıstampaya bastırıp üç ayrı set parmak izi alıyor. Beni bir duvarın önüne götürüyor, elime bilgilerimin yazılı olduğu bir plaka veriyor. Talimatlara bir zombi gibi uyuyorum, gözlerine bakmıyorum. Flaşın ne zaman patlayacağını söylemiyor. Sabıka fotoğraflarında insanların neden fotoğraf çekildiğinden haberi yokmuş gibi çıktığını şimdi anlıyorum.

Flaşın gözlerimin önünde bıraktığı parlak ışıklar kaybolunca önümde duran kadın gardiyanı görüyorum. Burnunun üzerinde, alnı boyunca uzanan tek parça bir kaşı var, bedeni de bir Amerikan futbolu oyuncusununki gibi iri. Gardiroptan biraz büyükçe bir odaya sokuyor beni; sendeleyerek içeri giriyorum. Raflarda düzgünce katlanmış turuncu renkli cezaevi tulumları var. Connecticut'taki cezaevlerinin yepyeni ağaç yeşili tulumları elden çıkarmak zorunda kaldığını hatırlıyorum birden; mahkûmlar cezaevinden kaçınca ormana dahveriyordu.

Gardiyan bana bir tulum uzatıyor. "Soyun," diye emrediyor.

11 77

'Bunu yapmam gerek,' diye düşünüyorum gardiyanın lastik eldivenleri şaklatarak eline geçirmesini dinlerken. 'Buradan çıkmak için ne gerekiyorsa yapmalıyım.' Hiçbir şey düşünmemeye, kafamı tamamen boşaltmaya çalışıyorum.

Gardiyanın parmaklarının ağzımı, kulaklarımı, burun deliklerimi, vajinamı ve anüsümü tek tek incelemesini tepki vermeden bekliyorum. İçten gelen bir dürtüyle oğlumu düşünüyorum. Muayene bittiğinde gardiyan hâlâ pederin kanıyla ıslak olan elbiselerimi alıp bir poşete koyuyor. Tulumu yavaşça giyiyorum ve belini öyle sıkı bağlıyorum ki, bir an nefes almakta zorlanıyorum. Koridor boyunca yürürken gözlerim bir oraya bir buraya kayıyor. Sanki duvarlar beni izliyor. Cezaevinin ön kısmındaki kayıt odasına döndüğümüzde gardiyan beni bir telefonun önünde durduruyor. "Fladi," diyor eliyle işaret ederek. "Kimi arayacaksan ara." Özel bir telefon görüşmesi yapmak anayasal hakkım, ama üzerimdeki bakışları hissedebiliyorum. Ahizeyi kaldırıp

elimde çeviriyorum, kordonu kıvnm kıvrım ediyorum. Makineye daha önce hiç telefon görmemiş gibi bakıyorum.

Gardiyanlar ne duyarlarsa duysun, öğrendiklerini asla kabul etmeyecek. Mahkemeye çıkıp tanıklık etmesi için pek çok gardiyana baskı yaptım, ama hiçbiri kabul etmedi, çünkü nihayetinde cezaevine geri dönüp her gün o mahkûmların başında beklemeleri gerekiyor.

Bu durum ilk kez işime yarıyor.

En yakımdaki gardiyanı bana bakarken yakalıyorum, sonra yavaşça silkinerek kendime gelmeye çalışıyorum.

Numarayı çevirip o duvarların dışındaki bir yere bağlanmayı bekliyorum.

Alo? diyor Caleb, kulağıma öylesine güzel gelebileceğini daha önce aklıma hiç getirmediğim o karşılama sözünü söyleyerek.

Nathaniel nasıl?

Nina! Tanrı aşkına! Ne yaptın sen?

Nathaniel nasıl? diye tekrarlıyorum.

Nasıl olabileceğini sanıyorsun? Annesi birini öldürmekten□ tutuklandı!

Gözlerimi kapatıyorum. "Beni dinlemen gerek, Caleb.

Yüz yüze görüştüğümüzde sana her şeyi açıklayacağım.

Polisle konuştun mu?"

Hayır...

Sakın konuşma. Şu anda cezaevindeyim. Beni bu gece□ burada tutacaklar, yarın da mahkemeye çıkarılacağım. Gözlerimden yaş süzülüyor. "Fisher Carrington'u aramanı istiyorum."

•

Kimi?

Fisher savunma avukatıdır. Beni bu işin içinden çıkarabilecek□ tek kişi o. Ne gerekiyorsa yap, ama beni onun savunmasını□ sağla.

Nathaniel'e ne diyeceğim?

Derin bir nefes alıyorum. "İyi olduğumu, yarın eve geleceğimi söyle."

Caleb öfkeli; bunu duraklamasından anlayabiliyorum.

Bize yaptıklarından soma neden böyle bir şey söyleyeyim ki?

Biz diye bir şey olmasını istiyorsan/' diyorum, Söylediklerimi yapsan iyi edersin."

Caleb telefonu yüzüme kapatıyor, ben konuşmam devam ediyormuş gibi ahizeyi kulağımda tutuyorum. Sonra ben de kapatıyorum, arkamı dönüyorum ve beni hücreye götürmek için bekleyen gardiyana bakıyorum. "Yapmam gerekiyordu," diye açıklıyorum. "Beni anlamıyor. Ona anlatamıyorum. Sen olsan sen de aynısını yapardın, değil mi?

Bunları yaşayan senin çocuğun olsaydı, sen de aynısını yapmaz mıydın?" Hiçbir şeye odaklanmaksızın gözlerimi soldan sağa, sağdan sola kaydırıyorum. Tırnağımı etrafındaki deriyi kanayana kadar ısırp koparıyorum.

Deliymiş gibi davranıyorum, çünkü öyle olduğumu düşünmelerini istiyorum.

Tecrit hücrelerine kapaılmama şaşırıyorum. Birincisi, cezaevine yeni giren mahkûmlar genellikle intihar etmemeleri için izlemeye alınır. İkincisi, o cezaevindeki kadınların yansını ben içeri attırdım. Gardiyan kapıyı üstüme kapatıyor ve burası benim yeni dünyam oluyor: Bir seksene iki elli bir hücre, metal bir karyola, lekeli bir yorgan ve bir tuvalet. Gardiyan kapıdan uzaklaşıyor. O gün ilk kez düşüncelerimi serbest bırakıyorum. Birini öldürdüm. Yalanlar söyleyen yüzüne doğru yürüyüp kafasına dört kurşun sıktım. O an zihnimde parça parça canlanıyor: Tetiğin artık geri dönüş olmadığını ilan eden çıt sesi, silahın patlaması, elimin sanki kendi kendini durdurmaya çalışıyormuşçasına, ama aslen silahın geri tepmesinden ötürü geri gitmesi.

Rahibin kanı gömleğime sıçırıyor, değdiği yerde bir ılıkılık bırakıyor.

Aman Tanrım! Ben birini öldürdüm. Bunu haklı sebeplerden ötürü yaptım, Nathaniel için yaptım, ama neticede yaptım.

Vücudum istem dışı titremeye başlıyor, bu seferki numara değil. Bir yandan aleyhimde tanıklık yapmak üzere mahkemeye çağrılacak tanıklara deli gibi görünmem gerekiyor, bir yandan da zihnimi tamamen gözden geçirip o ana kadar neler yaptığının bilincine varmam. Peder Szyszynski Pazar günü ayini yönetemeyecek. Akşam çayını içemeyecek ve akşam duası edemeyecek. Bir rahibi öldürdüm, ona son nefesinde kutsanma fırsatı vermedim. Ben de onun peşinden dosdoğru cehenneme gideceğim.

Dizlerimin bağı çözülüyor, çenem sızlıyor. Cezaevinin aşırı ısıtılmış kucağında donuyorum.

İyi misin, tatlım?

Ses koridorun karşısındaki diğer tecrit hücrelerinden geliyor. Birisi orada beni izliyor, gölgemi takip ediyor. Yüzümü ateş bastığını hissediyorum, başımı kaldırıp bakınca uzun boylu, siyahi bir kadın görüyorum. Tulumu göbeğinin üzerinden düşümlenmiş, ayak parmaklarına tulumunun rengine uyan turuncu oje sürülmüş.

Adım Adrienne, diyor. "İyi bir dinleyiciyimdir. Öyle herkesle konuşmam."

Bu tuzağa kanacağı mı düşünüyor? Orada ispiyonculara en az masum olduğunu iddia edenler kadar sık rastlanıyor. Bunun bilincindeyim, çünkü her iki gruba girenleri de çokça dinlemişliğim var. Bunu ona söylemek için ağzımı açıyorum, ama kadına tekrar bakınca bir konuda yanıldığımı anlıyorum. Büyük ayaklar, hafif çıkık bir karın, ellerin üst kısmındaki damarlar - Adrienne kadın falan değil.

Sırrın bende güvende kalır, diyor travesti, Dosdoğru kocaman gövdesine bakıyorum. "Mendilin var mı?" diyorum duygusuz bir sesle.

Anlık bir sessizlik oluyor. "O sadece bir ayrıntı," diye yanıt veriyor Adrienne.

Arkamı dönüyorum. "O zaman seninle konuşmuyorum." Yukarıda bir yerlerde ışıklan söndürme anonsu yapılıyor, ama hapishane asla karanlık olmuyor. Burada sonsuz

bir gece var; vahşi hayvanların yuvalarından çıktığı, cırcır böceklerinin dünyayı istila ettiği bir zaman dilimi bu. Gölgeler arasından Adrienne'nin pürüzsüz cildini, hücreesindeki karanlığın bir ton açığı renge sahip cildini görüyorum. Ne yaptın? diye soruyor Adrienne, sorusunu gayet iyi anlıyorum.

Sen ne yaptın?

UyuŐturucudan. Hep uyuŐturucudan, tatlım. Ama onlardan□ kurtulmaya çalışıyorum. Gerçekten.

UyuŐturucudan mı mahkûm oldun? O zaman niye tecrit□ hücreesinde?

Adrienne omuz silkiyor. "Eh, erkek sayılmam; onlar beni eŐek sudan gelene kadar yormayı seviyor, anlarsın ya. Ben kadınların yanında kalmak istiyorum, ama izin vermiyorlar, çünkü henüz ameliyat olmadım. İlaçlarımı düzenli olarak alıyorum, ama bunun önemli olmadığını, yanlış tesisat sistemine sahip olduğum sürece kadınlarla kalamayacağımı söylüyorlar." İcini çekiyor. "Yani açıkçası tatlım, buradakiler beni ne yapacaklarını bilemiyor."

Beton duvarlara, tavandaki loŐ güvenlik ışığına, ölüm kokan ellerime bakıyorum. "Beni ne yapacaklarını da bilemiyorlar," diyorum.

Savcılık Quentin'e konaklaması için küçük bir mutfağı, kablolu televizyonu olan ve halısı kedi kokan minicik bir otel odası ayarlıyor. Çjuentin kendisini odasına götürüp bir doları kapalı delikanlıya kupkuru bir sesle, "Teşekkürler," diyor. Saray gibi.

Siz nasıl diyorsanız öyledir, diye cevap veriyor oğlan.

Kendisini görünce Şaşkınlıktan donakalmayan tek insan grubunun gençler olması Quentin'i Şaşırtıyor. Onların yabancı bir at sürüsü burunlarının dibinden geçse bile umurlarında olmayacağını düşünüyor.

Onları anlamıyor; ne nesil olarak, ne de birey olarak.

Quentin Şüpheli kokular saçan buzdolabını açıp derhal

kapatıyor ve sonra yumuşak yorganın üzerine çöküyor. Orası Ritz-Carlton olabilirdi ve Quentin bundan bile nefret ederdi. Biddeford genel olarak onu geriyor. İç çekerek arabasının anahtarlarını alıyor ve otelden çıkıyor. Bunu da atlatabilir. Nereye gideceğini düşünmeden sürüyor arabayı. Onun orada olduğunu elbette biliyor. Yolladığı çeklerin adresi bunca zamandır değişmemiş. Eve giden patikada bir basketbol potası var, bu onu şaşırtıyor. Gideon'un bir sava için daha az utandırıcı bir hobisi olması konusunda geçen yıl yaşanan tartışma felaketinden sonra durumu hiç değerlendirmemişti. Garajda kaportası pastan ötürü bir sürü yerinden delinmiş külüstür bir Isuzu Trooper park edilmiş. Quentin derin bir nefes alıyor, duruşunu düzeltiyor ve kapıyı çalıyor. Tanya kapıyı açınca kadının görüntüsüyle kendini göğsüne darbe almış gibi hissediyor. Kahverengi ten, çikolata renkli gözler... Kadın sanki mutlaka tadılması gereken leziz bir yemek. Ama Quentin en lezzetli yer mantarının bile acı 1821 çıkabileceğini kendine hatırlatıyor. Kadın kendisini görüp geriye doğru bir adım atınca küçük bir rahatlama hissediyor. Quentin Brown, diyor Tanya ağzının içinden, bir yandan da başını sallıyor. "Ziyaretinizi neye borçluyuz?" Bir dava için buradayım, diyor, "Süresi belli değil." Belli etmeden onun arkasındaki alana, kendisinin artık içinde olmadığı eve doğru bakmaya çalışıyor. "Bir uğrayayım dedim, muhtemelen buralarda olduğumu duyr çaksın." Ne şekilde duyarız, kim bilir? diyor Tanya. Anlamadım. Kadın gülümseyince Quentin ne konuştuklarını unutuyor. Gideon buralarda mı? Hayır, diyor Tanya, gereğinden fazla hızlı. Sana inanmıyorum. Ben de senden hoşlanmıyorum. O halde neden kışını□ toplayıp o minik arabana... Anne? Gideon'un önce sesi duyuluyor, sonra da annesinin ardındaki görüntüsü beliriyor. Boyu neredeyse Quen

tin'inki kadar, oysa on altısına yeni girdi. Koyu renk yüzü kapıda kimin durduğunu görünce daha da kararıyor. Merhaba, Gideon, diyor Quentin. Beni yine rehabilitasyona götürmeye mi geldin? Homurdanıyor. Aman iyilik yapma, kalsın. Çjuentin ellerinin yumruk haline geldiğini hissediyor. Sana bir iyilik yaptım. Hapse girmemen için yargıçtan torpil yaptırдыm, üstelik bu yüzden kendimi, mesleğimi ateşe attım. Bunun için sana teşekkür mü etmeliyim? Gideon gülüyor. Her gece dizlerimin üstüne çöküp babam olduğun için şükrettiğim gibi mi? Gideon, diye uyarıda bulunuyor Tanya. Ama Gideon onu kenara itiyor. Sonra görüşürüz. Çjuentin'i tehdit edercesine sertçe itip basamaklardan iniyor ve Isuzu'ya biniyor. Bir süre sonra araba sokak boyunca ilerleyip gözden kayboluyor. Hâlâ temiz mi? diye soruyor Çjuentin. 1183 Umurunda olduğu için mi soruyorsun, yoksa kariyerinde leke bırakmaması için mi? Bu hiç adil değil, Fanya. Hayat hiçbir zaman adil değil Çjuentin. Çok kısa bir an gözlerinin kenarında bir üzüntü beliriyor. "Gerisini sen düşün." Quentin'in yanıt vermesine fırsat bırakmadan kapıyı kapatıyor. Çjuentin bir süre daha bekleyip dikkatle patikadan geri geri gidiyor. Nereye gittiğini bilmediğini farkedene dek beş dakika boyunca arabasını sürüyor. Caleb yattığı yerden karanlık gökyüzünü görebiliyor. Ay o kadar solgun ki, gözünü kırptığında yerinden kaybolacakmış gibi geliyor, ama yıldızlar gayet belirgin. Çok uzaklara fırlatılmış gibiler. Parlak bir ışığa gözüne çarpıyor. Oradan belki elli, belki yüz ışık yılı uzakta. Caleb ona bakınca

geçmişini görüyor. Yıllar önce gerçekleşen bir patlama onca zaman sonra onu etkiliyor.

Sırtüstü dönüyor. Keşke her şey eskisi gibi kalabilseydi. Bütün gün Nina'nm hasta olduğunu, virüs kapmış ya da bacağı kırılmış bir insan gibi yardıma ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Nina'nm aklında birkaç tel kopmuşsa bunu ilk anlayan Caleb olmalı, çünkü Nathaniel'in yaşadıklarını düşünürken kendisi de buna çok yaklaştı. Ama Nina aradığında mantıklı konuşuyordu; soğukkanlı ve ısrarcıydı. Demek ki Peder Szyszynski'yi bilerek, aklı başında bir şekilde öldürdü.

Bu aslında Caleb'i şoka uğratmıyor. İnsanlar içlerinde pek çok duygu -aşk, sevgi, mutluluk, kararlılık- barındırabilir. Ne kadar şaşırtıcı olsa da, olumsuz duyguların diğerlerini kenara itip insanı ele geçirmesi ufak bir kıvılcıma bakar. Hayır, onu asıl şaşırtan Nina'nm o şeyi yapış şekli ve bunu gerçekten Nathaniel için yaptığını düşünmesi.

Bu tümüyle Nina ile ilgili bir durum. Caleb o yıldızı görmemek için gözlerini kapatıyor, ama göz kapaklarının içinde çarpık ışımalar halinde de olsa görüyor. Nina'nm kendisine hamile olduğunu söylediği anı hatırlıyor. "Bunu beklemiyorduk," demişti. "Ama gerçekten olduğunu artık asla unutmayız."

Battaniyeler ve çarşafklar hışırdıyor, Caleb birden vücudunun yanında bir sıcaklık hissediyor. Bunun kötü bir rüya olduğunu, uyanıp Nina'yı yanında, güven içinde uyurken bulmayı umut ediyor ve dönüyor. Ama Nina'nm yastığında Nathaniel'i görüyor.

Gözlerinde yaş var. "Annemi istiyorum," diye fısıldıyor. Nina'nın onu taşıdığı zamanlardaki yüzünü, bir yıldız gibi nasıl parıldadığını düşünüyor Caleb. Belki o ışık uzun zaman önce söndü, belki de şu an kendisine ulaşmak için onca ışık yılını kat etti.

Oğluna dönüyor ve "Ben de," diyor.

Fisher Carrington arkası toplantı odasına dönük halde ayakta durmuş, mahkumların spor saatlerinde çıkarıldığı avluya bakıyor. Gardiyan beni içeri sokup kapıyı ardımdan kapatınca yavaşça kapıya doğru dönüyor. Onu en son gördüğümde, yani Rachel'in yeterlik duruşmasında olduğu gibi görünüyor: Armani takım elbise, Bruno Magli ayakkabılar, geriye doğru taranmış beyaz saçlar ve sempatik mavi gözler. O gözler bana büyük gelen cezaevi tulumunu şöyle bir inceleyip derhal yüzüme dönüyor.

Evet, diyor derinden gelen bir sesle. "Seninle burada konuşacağımı hiç düşünmemiştim."

Odadaki sandalyelerden birine çöküyorum. "Biliyor musun, Fisher? Daha garip şeyler de olmuştu."

Birbirimize bakıyor, rol değişimine alışmaya çalışıyoruz.

O artık düşmanım değil, tek umudum. İpler onun elinde, bense ipin uçundayım. Bunun da ötesinde mesleki bir anlayış söz konusu: Fisher bana ne yaptığımı sormayacak, ben de ona anlatmak durumunda kalmayacağım.

Eve dönmemi sağlamalısın, Fisher. Oğlum öğle yeme- I□ ğini yemek için sofraya oturduğunda evde olmak istiyorum.

Fisher başını sallamakla yetiniyor. Bunu daha önce pek çok kez duyduğuna eminim. Nihayetinde benim ne istediğim pek önemli değil. "Harnish duruşması isteyecekler, biliyorsun," diyor.

Elbette biliyorum; davan savcısı olsam ben de aynısını isterdim. Maine'de iddia makamı, sanığın ölüm cezasına çarptırılmasını gerektirebilecek bir suç işlendiğine dair makul neden gösterebilirse, sanık kefalet yolu kapalı olarak duruşmaya kadar cezaevinde tutulabilir.

Hem de aylarca.

Nina, diyor Fisher. Bana ilk kez Sayın Savcı diye hitap etmiyor. "Beni dinle."

Onu dinlemek istemiyorum. Onun beni dinlemesini istiyorum.

Ama kendimi kontrol ederek boş boş yüzüne bakıyorum.

Şimdi r.e olacak, Fisher?

Aklımdan geçenleri biliyor, ama Fisher Carrington gerçek bir centilmen. Bilmiyormuş gibi yapıyor. Tıpkı benim gibi. İki eski dostmuşuz gibi gülümsüyor. "Şimdi," diye yanıt veriyor, "Mahkemeye gidiyoruz."

Patrick arkada, bir rahibi soğukkanlılıkla vuran savanın ilk duruşmasını görüntülemek için gelen basın ordusunun en gerisinde duruyor. Dava filmlerde rastlanabilecek türden bir malzeme, bir kurgu ürünü, basının ağızına sakız olacak bir vaka. İşyerindeki arkadaşlarla su ısıtıcısının başında tartışılabilir bir hikâye. Patrick o ana kadar birden fazla kanalda verilen haberleri ve yapılan yorumları dinledi. İntikam ve kısasa kısas gibi ifadeler gazetecilerin ağızından zehirli birer yılan gibi süzülüyordu. Bazen haberde Nina'nın adı bile geçmiyordu.

Basın silahın ateşlenme açısından, Nina'nın ve pederin oturduğu yer arasındaki mesafeden bahsediyor. Bir din 186 | adamının suçlu bulunarak mahkûm edilmesiyle sonuçlanmış çocuk tacizi davalarının tarihçesini veriyorlar. Nina'nın sırf oğlunun merakını giderebilmek için 'kepçe' denen iş makinesiyle greyder arasındaki farkı öğrendiğinden hiç bahsetmiyorlar. Cezaevinde içindekilerin listesi yapılan çantasından oyuncak arabayla karanlıkta parlayan, örümcek şeklinde plastik bir yüzük çıktığını söylemiyorlar.

'Onu tanımıyorlar,' diye düşünüyor Patrick. 'Bu yüzden bunu neden yaptığını da bilmiyorlar.'

Önünde duran sarı saçlı muhabir bir fizyologla röportaj yapıyor ve sürekli başını sallıyor, kameraman arkadaşı da röportajı görüntülüyor. "Amigdala, hipotalamusa giden bir sinir yolu aracılığıyla saldırganlığa etki edebilir," diyor fizyolog.

Stria terminalis yoluyla elektriksel uyanlar gönderir ve bu da öfkeyi tetikler. Elbette ki çevresel faktörlerin de etkisi vardır, ancak daha önceden mevcut bir...

Patrick onları duymazdan geliyor. Salonda hissedilir bir sakinleşme oluyor, insanlar yerlerine oturuyor. Kameraların tepe ışıkları yanıp sönmeye başlıyor. Patrick arkada mahke-

me salonunun duvarına yaslanıyor. Tanınmak istemiyor, bunun nedenini bilmiyor. Nina'nın utançma tanık olmak mı onu rahatsız ediyor?. Yoksa onun yüzünde görmek istemediği bir ifade yakalamaktan mı korkuyor?

Oraya gelmemeliydi. Bekleme hücrelerinin kapısı açılıp Nina iki güvenlik görevlisi tarafından birer kolundan tutarak salona sokarken bunu düşünüyor. Nina sinmiş ve korkmuş görünüyor. Patrick onu dün öğleden sonra yaşanan o karışıklıktan çıkarmak için götürürken göğsüne yaslı duran bedeninin nasıl titrediğini hatırlıyor.

Nina gözlerini kapatıyor ve yürümeye başlıyor. Yüzünde on bir yaşının ifadesi var; Patrick'in kayak yapmaya gittiklerinde bayılması halinde Nina'yı derhal tele-ski'den indirmesi konusunda operatörü ikna etmeden hemen önceki ifade hâlâ orada.

Patrick oraya gelmemesi gerektiğini düşünüyor, ama orada olmadan yapamayacağını da biliyor.

âı

İlk duruşmam, dün cinayet işlediğim mahkeme salonunda yapılacak. Güvenlik görevlisi elini omzuma koyuyor ve beni kapıdan içeri sokuyor. Ellerim arkadan kelepçeli, pederin yürüdüğü rotayı takip ediyorum. Kendimi biraz daha zorlarsam onun yerde bıraktığı ayak izlerini görebileceğim sanki.

Savcı masasının önünden geçiyoruz. Salonda düne oranla şimdi beş kat daha fazla basın mensubu var, hatta Dateline ve CNN'den tanıdığım yüzler de orada. Aynı anda çalışan onlarca kameranın çıkardığı sesin ağustosböceklerinin sesine benzediğini biliyor muydunuz?

Caleb'i görebilmek umuduyla salona bakıyorum, ama Fisher Carrington'un oturduğu masanın arkasındaki bir sıra sandalye boş.

Üstümde cezaevi tulumum ve alçak topuklu ayakkabılar var. Cezaevine girenlere ayakkabı vermiyorlar, o yüzden tutuklandığınızda ayağınızda ne varsa onunla kalıyorsunuz.

Dün, yani yıllar önce, ben meslek sahibi bir kadındım. Ayakkabımın topuğu halının kenanna takılınca tökezliyorum ve başımı eğip bakıyorum.

Dün rahibin cesedinin boylu boyunca uzandığı noktadayız. Salonu temizleyen temizlikçiler muhtemelen yerdeki kan lekesini tamamen çıkaramadıktan için lekenin üzerine bir parça suni halı atmışlar.

Birden kendimde tek adım daha atacak gücü bulamıyorum. Güvenlikçi kolumu sıkıca tutuyor ve beni eğreti koyulmuş halının üstünde yürütüp Fisher Carrington'un yanma götürüyor. Orada kendime geliyorum. Dün yanma gidip onu vurduğumda rahibin oturduğu sandalyeye çöküyorum.

Oturduğum yer sıcak. Belki salonun tavan ışıkları yüzündendir; veya artık bu dünyada olmayan birine ait bir ruh oturduğu yerden kalkacak vakti bulamamış da olabilir. Güvenlikçiler geri çekildiği an enseme yalayıp geçen bir hava akımı hissediyorum ve elinde bir silahla beni vurmak için 188 | bekleyen birini göreceğim düşüncesiyle hemen arkama dönüyorum. Ama ortada ne silah var, ne de ani bir ölüm. Sadece salondaki insanların üzerime çevirdikleri gözlerini görüyorum, bakışlar tenimi asit gibi yakıyor. Gördüklerinden memnun kalsınlar diye tırnaklarımı kemirmeye, oturduğum yerde huzursuzca kıpırdanmaya başlıyorum. Sinirlilik hali, deliliğin belirtisidir.

Caleb nerede? diye fısıldıyorum Fisher'a.

Hiçbir fikrim yok, ama bu sabah ofisime gelip vekâlet□ ücretini ödedi. Başını dik tut.

Ona yanıt vermeye fırsat bulamadan yargıç tokmağını hafifçe kürsüye vuruyor.

Yargııcı ilk defa görüyorum. Muhtemelen Levviston'dan getirmişlerdir. Normalde benim oturduğum savcı masasında oturmakta olan başsavcıyı da tanımıyorum. İriyarı, kel b iri ve etrafına korku saçıyor. Bana sadece bir kez bakıyor ve gözleri hemen başka yöne kayıyor; kötülerin safına geçtiğim

için beni çoktan aforoz ettiğinin göstergesi bu. Yerimden kalkıp onun yanına gitmek ve omzuna dokunup dikkatini bana yöneltmesini sağlamak istiyorum.

Kendini yerime koyup duruma bir de bu taraftan bakmadan beni yargılama. Yenilmezliğin ve dokunulmazlığın en küçük zaafın kadardır ve bu zaafın aslında çok küçüktür; uyuyan bir bebeğin kirpiklerinin uzunluğu ya da bir çocuğun ovucunun sıcaklığı gibi önemsiz görünen şeyler olabilir. Yaşamın seyri aniden değişebilir ki, görünüşe bakılırsa insanın bilinci ve vicdanı için de aynısı geçerli. İddia makamı hazır mı? diye soruyor yargıç.

Başsavcı yardımcısı başını sallıyor. "Evet, Sayın Yargıç." Savunma makamı hazır mı?

Evet, Sayın Yargıç, diyor Fisher.

Sanık ayağa kalksın.

Cümle bitince hemen kalkmıyorum. Bu bilinçli bir tepki değil, sadece duruşmanım bu noktada ayağa kalkan kişi olmaya alışık değilim. Güvenlik görevlisi kolumdan sıkıca 1189 tutarak beni yerimden kaldırıyor.

Fisher Carrington sandalyesinden kalkmıyor, bunu fark edince bedenim buz kesiyor. Bana hakaret etmek için Fisher'in eline geçmiş mükemmel bir fırsat. Bir sanık ayağa kalktığı anda savunma avukatı yerinde oturmaya devam ediyorsa bu, avukatın salondakilere sanığın umurunda olmadığına dair verdiği bir mesaj sayılır. Ben başımı kaldırıp kararlılıkla dönerken Fisher yavaşça sandalyesinden doğruluyor.

Sağ yanımdaki varlığı bana güç veriyor. Bana bakıyor ve kendisine olan inancımı sorgularcasına bir kaşını kaldırıyor. Lütfen isminizi söyleyin.

Derin bir nefes alıyorum. "Nina Maurier Frost."

Kâtip suçlamayı okusun, diyor yargıç.

Maine eyaleti, sanık Nina Maurier Frost'u York County, Biddeford şehrinde 2001 yılı Ekim ayının otuzuncu gününde Glen Szyszynski'yi öldürmekle suçlamaktadır. Suçlamayla ilgili olarak ne söyleyeceksiniz?

Fisher eliyle kravatını düzeltiyor. "Reddedeceğiz, Sayın Yargıç. Ayrıca yüce mahkemevi ve iddia makamını olay anında sanığın bilincinin ve akli dengesinin yerinde olmadığı gerekçesiyle tahliye edilmesi istemiyle ileriki bir tarihte gerekli adımları atacağımız konusunda bilgilendirmek isterim." Duydukları yargıcı şaşırtmıyor. Savunmamızı akli dengesizlik gerekçesine dayandıracağımız konusunda daha önce Fisher ile herhangi bir şey konuşmamış olmamıza rağmen ben de şaşılmıyorum.

Bay Brown, diyor yargıç, "Harnish duruşmasının ne zaman yapılmasını istiyorsunuz?"

Bu da beklenen bir şey. Harnish aleyhinde açılan kamu davasını geçmişte Tann'nın bir nimeti olarak görürdüm, çünkü bu dava bir emsal teşkil ediyordu ve ben sapıkları sonsuza dek içeri tıktırmak için uğraşırken onları dış dünyadaki özgürlüklerinden geçici olarak uzak tutuyordu. Cezası ölüm olan bir suç işlemiş birinin elini kolunu sallayarak so-1901 kaklarda dolaşmasını kim ister ki? -

Ama geçmişte söz konusu suçlu ben değildim.

Cjuentin Brown bana bakıyor, sonra yargıca dönüyor.

Siyah gözleri hiçbir şey belli etmiyor. "Sayın Yargıç, suçun ağırlığı ve bu mahkeme salonunda alenen işlenmiş olması nedeniyle iddia makamı 500.000 dolar kefalet ödenmesini ve bununla ilgili olarak bir kefil tayin edilmesini talep etmektedir." Yargıç anlamamış gibi gözlerini kırpmıyor. Fisher şaşkınlıkla Brown'a dönüyor. Ben de Brovvn'a bakmak istiyorum, ama yapamam, çünkü o zaman aklımın bu beklenmedik iyiliği anlayacak kadar yerinde olduğuna hükmedecek.

Yani iddia makamı Harnish duruşması yapılmasını isteme□
hakkından feragat ediyor, öyle mi Bay Brown? diye soruyor yargıç doğru anladığından emin olmak için. "Davayla ilgili olarak savunma makamının olası kefalet talebini reddetmek yerine bu kefaleti sz'z talep ediyorsunuz, değil mi?" Brown kısa ve sert bir hareketle başını sallıyor. "Kürsüye gelebilir miyiz, Sayın Yargıç?"

İleri doğru bir adım atıyor, Fisher de onu takip ediyor. Ben de senelerin verdiği alışkanlıkla ileri doğru atılıyorum, ama arkamda duran güvenlikçiler kollarımı tutuyor. Yargıç salondaki muhabirlerin konuşmayı duymaması için elini mikrofonun üzerine kapatıyor, ama ben durduğum yerden her şeyi duyabiliyorum. "Bay Brovvn, bildiğim kadarıyla bu davadaki kanıtlarınız oldukça kuvvetliydi."

Sayın Yargıç, doğrusunu söylemek gerekirse sanığın aklı dengesizlik iddiasının gerçek olup olmadığını bilmiyorum... Ama kefalet yolunu kapatarak mahkemeden sanığın tutukluluk halini devam ettirmesini talep etmem iyi niyetli bir yaklaşım olmaz. Kendisi on senedir savcılık görevi yürütmekte olan bir kişi. Kaçacağını sanmıyorum, topluma yönelik bir tehdit teşkil edeceğini de düşünmüyorum. Yüce mahkemeye sonsuz saygı duyduğumu belirtmek isterim, Sayın Yargıç, ama bu konuyu hem kendi amirimle hem de sanığın amiriyle görüşüp mutabık kaldık ve bu nedenle yüce mahkemenizden bunu basma malzeme çıkmasına fırsat vermeden yapmasını rica ediyorum.

Fisher minnettar bir gülümsemeyle Brown'a dönüyor.

Sayın Yargıç, hassasiyeti dolayısıyla şahsımın ve müvekkilimin Bay Brown'a müteşekkire olduğunu belirtmek isterim.

Yerimde duramıyorum. Harnish duruşmasının reddedilmiş olması küçük çaplı bir mucize.

İddia makamı 500.000 dolar kefalet talebinde bulundu, diyor yargıç. "Sanığın bu eyaletle bağları ne durumda, Bay Carrington?"

Sayın Yargıç, müvekkilim hayatı boyunca Maine'de ikamet etmiştir. Yine burada küçük bir çocuğu bulunmaktadır.

Sanık, pasaportunu ilgili makamlara teslim etmeyi ve eyalet dışına çıkmamayı peşinen kabul etmektedir.

Yargıç başını sallıyor. "Sanığın uzun bir süre savcılık görevinde bulunmuş olması dikkate alınmak suretiyle, kefaletle tahliyesinin bir koşulu olarak ve davayla ilgili bilgilere ulaşmasını engellemek amacıyla dava sonuçlanana dek York County Savcılığı'nda çalışan herhangi bir kimseyle konuşmasını yasaklıyorum."

Kabul ediyoruz, Sayın Yargıç, diyor Fisher benim adıma. Cjuintin Brown araya giriyor. "Kefaletle ek olarak psikiyatrik değerlendirme yapılmasına ilişkin bir şartın da karara eklenmesini talep ediyoruz, efendim."

Bu konuda sorun yok, diyor Fisher. "Biz de özel bir psikiyatrist nezdinde değerlendirme yapılmasını istiyoruz."

Psikiyatrik değerlendirmenin özel ya da eyalet tarafından atanacak bir uzman tarafından yapılması iddia makamı için fark ediyor mu, Bay Brovvn? diye soruyor yargıç. Değerlendirmenin eyalet tarafından atanacak bir psikiyatrist tarafından yapılmasını istiyoruz.

Pekâlâ. Bunu da kefalet kararının bir koşulu kabul ediyorum. Yargıç dosyaya bir şeyler yazıyor. "Ama sanığı eyâlet sınırları içinde tutmak için 500.000 dolar tutarında bir kefaletle gerek olduğunu düşünmüyorum. Dolayısıyla 100.000 dolar kefalet ödenmesine ve bir kefil tayin edilmesine hükmediyorum."

Sonrasında her şey bir anda olup bitiyor: Kollarıma yapışan, beni bekleme hücrelerine doğru iten elleri hissediyorum; Fisher'in yüzündeki ifade bana kefaletle ilgili olarak Caleb'i arayacağını söylüyor. Muhabirler haber merkezleriyle temasa geçmek üzere koridorlara dökülüyor. Bana bir şerif yardımcısı refakat ediyor. O kadar zayıf bir adam ki kemerinde normalden çok daha fazla delik var. Beni hücreye kapatıyor ve sonra okumakta olduğu Sports Illustrated dergisine dalıyor.

Buradan çıkacağım. Dün Fisher Carrington'a söylediğim gibi eve gidip Nathaniel ile öğle yemeği yiyeceğim. Dizlerimi göğsüme çekip ağlamaya başlıyorum. O işten böylece kurtulabileceğime kendimi inandırmaya çalışıyorum. Canının ilk yandığı gün, Nuh'un Gemisi'nin hikâyesini öğrendikleri gündü.

Kocaman bir gemiydi/' demişti Bayan Fiore. Hepinizi, anne ve babalarınızı, evcil hayvanlarınızı içine alabilecek kadar büyük bir gemi."

Sonra Bayan Fiore en sevdikleri hayvanı çizmeleri için herkese pastel boya ve resim kâğıdı vermişti. "Bakalım neler çizeceksiniz," demişti, "Resimlerinizi hikâye saatinden önce Peder Glen'e göstereceğiz."

Nathaniel o gün Amelia Undervvood'un yanında oturuyordu. Her zaman spagetti sosu ve banyodan sonra küvetin deliğinde kalan şeylerden kokardı Amelia. "Filler de gemiye bindi mi?" diye sormuştu Bayan Fiore'ye.

Öğretmeni başını sallamıştı. "Hepsi bindi."

Rakunlar?

Evet.

Balinalar? Bunu soran Ören VWhitford'du. Nathaniel daha b ile d harflerinde yuvarlak kısmın hangi tarafa doğru yapılacağını çıkaramazken o kitap okumaya başlamıştı.

Hı-hnı!

Hamamböcekleri?

Maalesef onlar yoktu, dedi Bayan Fiore.

Phil Filbert elini kaldırdı. "Ya kutsal kurt?"

Bayan Fiore donakaldı. "O Kutsal Ruh, Philip; tamamen ayrı bir şey." Sonra bir an düşündü. "Ama o da oradaydı sanırım."

Nathaniel elini kaldırdı. Öğretmeni ona gülümsedi. "Sen hangi hayvanı soracaksın?"

Ama Nathaniel herhangi bir hayvan düşünmemişti. "Çişim geldi," dedi.

Bunu duyan çocuklar güldü. Nathaniel'in yüzünü ateş bastı, sonra Bayan Fiore'nin tuvalete gitmesi için izin anlamında uzattığı çubuğu ve hızla dışarı çıktı. Tuvalet koridorun sonundaydı. Nathaniel içeride fazladan vakit geçirdi, sırf sesini duyabilmek için sifonu birkaç kez çekti. Elini yıkarken o kadar çok sabun döktü ki, lavabonun içinde köpükten bir dağ oluştu.

Sınıfa dönmek için acele etmiyordu. Hem çocuklar o içeri girdiğinde yine gülecekti, hem de Amelia Underwood tuvalet pisuarlarındaki küçük, dondurma gibi eriyen şeylerden daha kötü kokuyordu. Nathaniel o yüzden koridorda biraz daha uzağa, Peder Glen'in odasına doğru gitti. Kapı genelde kilitli olurdu, ama o sırada kendisi gibi bir çocuğun geçebileceği kadar aralıktı. Tereddüt etmeden içeri süzüldü. Oda kilisenin içi gibi limon kokuyordu. Nathaniel'in annesi bazı kadınların kilise sıralarını iyice parlayana dek silmek için gönüllü olduklarını söylemişti; aynı kadınların pederin odasına da gelip her yeri sildiğini düşündü. Gerçi orada sıra yoktu, sadece raflar dolusu kitap vardı ama... Kitapların sırtlarında o kadar çok harf vardı ki, onları okumaya çalışırken midesi bulandı. Kitaplarla uğraşmak yerine duvardaki bir resme bakmaya başladı. Resimde beyaz ata binmiş bir adam vardı ve elindeki mızrağı bir ejderhanın kalbine saplıyordu.

Belki zamanında Nuh'un Gemisi'ne sığmadıkları için ar-1941 tık ejderhaları kimse göremiyordu.

Nuh Peygamber çok cesur biriydi, dedi arkasından gelen bir ses.

Nathaniel odada yalnız olmadığını o zaman anladı.

Ya sen? diye sordu rahip usulca gülerek. "Sen de cesur musun?"

Nina kendi karısı olsa, Patrick mahkeme salonunun en ön sırasında oturuyor olurdu. Salona girdiği an gözlerinin içine bakar, ne olursa olsun orada onun için olduğunu ifade ederdi. Birisinin evine gelip ilk duruşmanın sonucunu kendisine anlatmasına gerek olmazdı.

Kapı açılınca Patrick başını kaldırıyor ve karşısındaki Caleb'e bir kez daha öfke duyuyor. "Kefaletle serbest bırakıldı," diyor girizgâh kısmını doğrudan atlayarak. "Mahkemeye yüz bin dolarlık bir çek götürmen gerekiyor." Elleri ceketinin ceplerinde, Caleb'a bakıyor. "Herhalde bu kadarını

da yaparsın. Yoksa bir gün içinde karını ikinci kez ortada bırakmayı mı düşünüyorsun?"

Onun beni ortada bıraktığı gibi mi? diye karşılık veriyor Caleb. "Gidemedim. Nathaniel'i bırakabileceğim kimse yoktu.

Saçmalama. Benden Nathaniel'e bakmamı isteyebilirdin.□ Aslında şu anda da ona bakabilirim. Sen gidip Nina'yı□ al. Bekliyor. Kollarını Caleb'in blöfünü gördüğünü anlatmak istermiş gibi göğsünde kavuşturuyor.

Gitmeyeceğim, diyor Caleb.

Ve yanıtı duyan Patrick bir anda yakasına yapışıp onu kapının pervazına bastırıyor. "Senin derdin ne?" diye tıslıyor. Nina'nın şu an sana ihtiyacı var.

Daha iri ve daha güçlü olan Caleb yumruğunu kaldırıyor, ama vurmayıp Patrick'i sertçe itiyor. Patrick dengesini kaybedip patikanın yanındaki çalılara doğru yuvarlanıyor. Karımın neye ihtiyacı olduğunu senden öğrenecek değilim. İçeriden cılız bir çağırınca Caleb arkasını dönüp içeri 1 1 ^ 9 5 giriyor ve kapıyı kapatıyor.

Patrick çalılıkların arasında nefes almaya çalışıyor. Yavaşça ayağa kalkıyor, üstündeki yaprakları temizliyor.

Şimdi ne yapacak? Nina'yı cezaevinde bırakamaz, ama onu oradan çıkaracak kadar parası da yok.

Birden evin kapısı açılıyor. Caleb eşikte ve elinde bir çek var.

Patrick uzanıp çeki alıyor.

Daha bir dakika önce birbirini öldürmek isteyen adamlar onlar değil sanki. Dilenen özürün birimi para, ikisinin de hayatının dengesini bozan kadın için yapılan sessiz bir anlaşma.

Duruşmaya gelmediği için Caleb'e kızgınım. Bunu onunla konuşacağım, ama Nathaniel'i kucaklayıp onu bağ-Caleb minnettarlıkla başını

nma basana kadar bekleyecek. Şerif yardımcısı adliyedeki hücrenin kapısını açıp bana şerifin ofisinin girişine kadar refakat ederken sabırsızlanıyorum. Antrede tanıdık biri beni bekliyor, ama benim beklediğim kişi o değil. Kefaleti ödedim, diyor Patrick. "Caleb bana bir çek verdi."

O . . . Konuşmaya başlıyorum... Sonra karşımdaki kişinin kim olduğunu düşünüyorum. O kişi Patrick olabilir, ama tanıdığımı belli etmemeliyim.

Patrick beni basından kaçırmak için adliyenin arka kapısından çıkarırken fal taşı gibi açılmış gözlerle ona bakıyorum. Gerçekten öldü mü? Öldüğüne dair yemin eder misin? Patrick kolumu tutuyor ve beni kendisine döndürüyor. Kes şunu! Acı yüzünün gerilmesine neden oluyor. "Lütfen, Nina! Yapma."

Biliyor. Elbette ki farkında. Patrick bu. Onun yanında rol yapmama gerek kalmadığı için, beni anlayacak biriyle konuşma fırsatına sahip olduğum için rahatlıyorum. Arka kapıdan çıkıp dışarıda beklemekte olan bir Taurus'a biniyoruz. Otoparkta habercilerin minibüsleri var; tepelerindeki çanaklar oraya tuhaf kuşlar tünemiş izlenimi veriyor.

Patrick kucağıma ağır bir şey bırakıyor: Boston Globe gazetesinin kalın bir nüshası. Manşette 'HUKUKUN DA ÜSTÜNDE' yazıyor. Altında da açıklama var: Maine'de Rahip Cinayeti. Bölge Savcısının İlahi Adaleti. Haberin yanında olayın hemen sonrasında Patrick ve güvenlikçiler tarafından yere devrilirken çekilmiş renkli bir fotoğrafım var. Sağ köşedeysen Peder Szyszynski'nin kan gölü içerisinde yatarken çekilmiş resmi.

Patrick'e bakıyorum. "Ünlü olmuşsun," diyorum kısık bir sesle.

Yanıt vermiyor. Karşısındakilere odaklanmış bir şekilde yola bakıyor.

Onunla her şeyi konuşmaya alıştım. Bu gerçek yaptığım şey yüzünden değişmiş olamaz. Ama camdan dışarı bakarken oradaki dünyayı farklı görüyorum: İki ayaklı kediler sokaklarda cirit atıyor; evlerin önlerinde Çingeneler var; kapıları çalanlar insan değil, zombi. Her nasılsa o günün Cadılar Bayramı olduğunu unutmuşum O gün kimse dün olduğu kişi değil. "Patrick..." diye söze başlamayı deniyorum. Elini kaldırıp lafımı kesiyor. "Nina! Her şey yeterince kötü halde. Yaptığım şeyi ne zaman düşünsem, bir önceki gece Teauila Mockingbira"de sana söylediklerimi haürlüyorum." Öylelerinin kafasına sıkılmak lazım. Patrick hatırlatana kadar bu cümle aklımdan bile geçmemişti. Yoksa geçmiş miydi? Omzuna dokunup bunun onun hatası olmadığını söylemek istiyorum, ama benden uzaklaşıyor. "Aklımdan her ne geçiyorsa yanlış düşünüyorsun. Ben..."

Patrick arabayı birden yolun kenarına çekiyor. "Lütfen I bana bir şey söyleme. Duruşmanda tanıklık etmem gerekecek." Patrick'e her zaman güvendim. Tekrar delilik numarasına başvurmak topyekun çılgınlık gibi geliyor; bu seçenek mevcut duruma iki beden küçük gelir. Gözlerimde bir soru işaretiyle ona dönüyorum, ama her zamanki gibi ben daha sorumu soramadan yanıt veriyor:

Caleb ile konuşsan daha iyi edersin,
Sonra arabayı tekrar öğlen trafiğine çıkarıyor.

İ . -

Bazen çocuğunuzu kucağınıza aldığınızda ellerinizin altında kendi kemiklerinizin haritasını hissedebilir ya da onun boynunda kendi kokunuzu duyabilirsiniz. Anneliğin en sıra dışı yanı budur; kendinize ait bir parça sizin bedeninizden ayrı olarak mevcut, ama görünmeyen bir bağla ona bağlısınız ve ondan ayrı yaşayamıyorsunuz. Bin parçalık un

son parçasını yerine koyduğunuzda hissettiğiniz duyguya ya da bir yarışını kimin kazandığını gösteren foto finiş resminde sizi galip ilan eden o son adıma benziyor. O küt parmaklarla süt dişlerinin sökün ettiği boşluklar arasında heyecan, tekrar evde olma ve inanamama duyguları sıkışmış duruyor.

Nathaniel rüzgâr gibi kollarıma atılıyor ve neredeyse ayaklarımın yerden kesilmesine neden oluyor. "Anneciğim!"

'Ah!' diyorum içimden, 'İşte her şey bu yüzden.'

Oğlumun başının üstünden Caleb'i görüyorum. Uzakta

duruyor, yüzü ifadesiz. "Çek için teşekkür ederim."

Ünlü oldun, diyor Nathaniel. "Resmini gazetede gördüm."

Ahbap, diyor Caleb, "Bir film seçip odamda izlemeye ne dersin?"

Nathaniel başını sallıyor. "Annem de gelebilir mi?"

Birazdan. Önce babanla konuşmam lazım.

Sonra ebeveynliğin alışılacağı süreçlerinden geçiyor-

1981 ruz; Caleb, Nathaniel'i yatağımıza oturtuyor, ben de bir

Disney filmini cihaza koyup oynatma düğmesine basıyorum.

O filmi izleyip hayal dünyasında gezintiye çıkarken bizim onun odasına gidip gerçeklerle yüzleşmemiz doğal görünüyor.

Küçük yatağın üstüne, rengi zehirli olduğu izlenimi

veren oyuncak ağaç kurbağalarının yanına oturuyoruz.

Sen ne yaptın, Nina? diyor Caleb açılışı yaparak. "Ne

geçiyordu acaba aklından?"

Polisler seninle görüştü mü? Başın belada mı?

Başım neden belada olsun ki?

Çünkü polis bu işi benimle birlikte planlamadığını bilmiyor.

Caleb bir an duruyor. "Sen öyle mi yaptın? Cinayet için

plan mı yaptın?"

Planlanmamış gibi görünmesi için plan yaptım, diye

açıklıyorum. "Caleb! O adam Nathaniel'in canını yaktı. Onu

incitti. Yaptığı yanma kâr kalacaktı."

Bundanemin olamaz...

Eminim. Buna her gün tanık oluyorum. Ama bu kez□
söz konusu olan benim çocuğum. Bizim çocuğumuz. Sence□
Nathaniel kaç yıl yaşadıklarıyla ilgili kâbuslar görecek? Kaç□
yıl terapi alması gerekecek? Oğlumuz hiçbir zaman eskisi□
gibi olmayacak. Szyszynski onun bir parçasını alıp götürdü□
ve o parça bir daha asla yerine gelmeyecek. Aynısını benim□
de ona yapmamam için tek bir neden gösterebilir misin?
'Başkalarına sana davranmalarını istediğin gibi davran,' diye
düşünüyorum.

Ama Nina... Sen... Dilinin ucuna geleni söyleyemiyor.

Durumu öğrendiğinde, Nathaniel onun adını söylediğinde□
aklından ilk ne geçti?

Caleb kucağına bakıyor. "Onu öldürmek istedim."

Evet!

Başını sallıyor. "Szyszynski mahkemeye çıkarıldı, yargılanacaktı.
Yaptığının cezasını çekecekti."

Bu yetmez. Yargıcın verebileceği hiçbir ceza onun yaptığı□
karşılığı olamaz ve bunu sen de biliyorsun. Herhangi 1199□
bir anne babanın yapmak isteyeceği şeyi yaptım. Yakamı□
kurtarmak için de deli gibi görünmem gerekiyor.
Yakamı kurtarabileceğini nereden biliyorsun?

Çünkü hukuki olarak deli kabul edilmek için ne gerektiğini□
biliyorum. Sanıklar duruşma salonuna girdiği anda□
kimin suçunun sabit olduğunun tespit edilip mahkûm olacağını,□
kimin elini kolunu sallayarak çıkıp gidebileceğini biliyorum.□
Deli kabul edilmek için ne söylemem gerektiğini, ne□
yapmam gerektiğini biliyorum. Dosdoğru Caleb'in gözlerinin
içine bakıyorum. "Ben bir avukatım. Ama yargıcın ve bir
salon dolusu insanın gözü önünde bir adamı vurdum. Deli
değilsem neden öyle bir şey yapayım ki?"

Caleb bir an sessiz kalıyor, gerçeği zihninde evirip çeviriyor.
Bana bunları neden anlatıyorsun? diye soruyor yavaşça.

Çünkü sen benim kocamsın. Duruşmada aleyhime tanıklık□
edemezsin. Bunları anlatabileceğim tek kişi sensin.

Öyleyse ne yapacağını bana neden söylemedin?
Çünkü, diyorum, "Söylesem bana engel olurdu."
Caleb ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyor, ben de
peşinden gidiyorum. Elimi yavaşça sırtına, yetişkin bir insanda
bile öylesine savunmasız görünen o kuytuya koyuyorum.
Nathaniel bunu hak ediyor, diye fısıldıyorum.
Caleb başını sallıyor. "Kimse bunu hak etmiyor."
Yüreğin lime lime olurken yine de yaşamaya devam
edebiliyorsun. Kanın yine vücudunda dolaşıyor, nefes alıp
veriyorsun, sinir hücrelerin işlevlerini yerine getiriyor. Eksik
olan şeye duygu; seslerde ve hareketlerdeki merak uyandırıcı
dinginlik. Bu farkedildiği halde öyle derin bir boşluk
yaratıyor ki, ucu bucağı yokmuş gibi görünüyor.
Caleb daha önceki gün karısı olan bu kadına bakıyor ve
onun yerinde bir yabancı görüyor. Yaptığı açıklamaları dinliyor
ve hiç anlamadığı o yabancı dili ne zaman öğrendiğini
düşünüyor.
Bu elbette ki herhangi bir anne veya babanın çocuğunu
hedef alan iblise yapmak istediği şey. Ama ebeveynlerin
yüzde 99.9'u istediği şeyi yapmıyor. Nina belki Nathaniel'in
intikamını aldığını düşündü, ama kendi hayatını hiç düşünmeden
harcadı. Szyszynski hapse girse belki bir şeyler eksik
olacaktı, ama yine de bir aile olacaklardı. Nina hapse girerse
Caleb karısını yitirecek. Nathaniel annesini yitirecek.
Caleb omuz kaslarının yandığını hissediyor. Öfkeli, afallamış
ve sarsılmış durumda. O kadının ruhunun her santimini
biliyor, onu neyin ağlatacağını ve neyin çıldırtacağını
biliyor, bedeninin her kıvrımı ezberinde. Ama işte... O an
onu tanıyamıyor.
Nina beklentiyle arkasında duruyor, kendisine doğru
şeyi yaptığını söylemesini bekliyor. Kanunları çiğneyip de
tasvip edilmeye ihtiyaç duyması gülünç. Bu nedenden ve
daha birçok nedenden ötürü istediği sözcükleri duyamayacak.

Nathaniel yemek masasının örtüsünü omuzlarına sarmış bir şekilde odaya girince Caleb oğluna atılıyor. Bütün bu garabet içinde tanıyabildiği tek şey Nathaniel. Hey! Caleb fazla heyecanlı, adeta bağıırıyor ve oğlanı havaya fırlaıyor.

Pelerinin nasıl?

Nina da dönüyor, biraz önce ciddiyetle dolu yüzünde şimdi bir gülümseme var. O da Nathaniel'e uzanıyor, ama Caleb çocuğu inadına omzuna, Nina'nm yetişemeyeceği yüksekliğe kaldırıyor.

Hava kararıyor, diyor Nathaniel. "Gidebilir miyiz?" Nereye?

Nathaniel yanıt olarak camdan dışarısını gösteriyor. Sokakta yaratıklar, minyatür canavarlar, peri kızları var. Caleb ağaçlardaki tüm yaprakların döküldüğünü, sırttan yüz şeklinde oyulmuş kabakların komşunun evinin taş duvarlarının üstünde tembel tavuklar gibi durduğunu ilk kez farkediyor. Cadılar Bayramı'nın alametlerini nasıl oldu da göremedi? Nina'ya bakıyor, ama onun da zihni en az kendininki kadar meşgul. Sırasıymış gibi kapı çalmıyor.

Nathaniel babasının omzunda kıkırdıyor. "Açalım! Açalım!"

Sonra açarız. Nina ona çaresizce bakıyor. Evde hiç şeker yok. Açıkçası o evde artık tatlı olan hiçbir şey yok.

Daha da kötüsü, kostümleri de yok. Caleb ile Nina bunu aynı anda farkediyor ve bu ortak nokta onları biraz daha yakınlaştırıyor. Nathaniel'in daha önceki bayramlarda girdiği kılıkları geriye doğru tek tek hatırlıyorlar: parlak zırhlı bir şövalye, astronot, balkabağı, timsah ve bebekken de tırtıl. Ne olmak istersin? diye soruyor Nina.

Nathaniel sihirli masa örtüsünü omuzlarına atıyor. "Süper kahraman olmak istiyorum," diyor. "Ama yeni bir süper kahraman."

Süpermen'i kısa süre içinde emekliye ayırmaları gerekeceğini anlıyor Caleb. "Eskilerinin nesi eksik?"

Aldıkları yanıtlardan Nathaniel'in mevcut süper kahramanların hiçbir şeyini beğenmediğini anlıyorlar. Süpermen'i sevmiyor, çünkü kripton onun bütün gücünü alabiliyor. Yeşil Fener'in yüzüğü sarı renkli hiçbir şeyi etkileyemiyor. Hulk çok aptal. Captain Marvel bile Shazam kelimesini yanlış zamanda söylediğinde kendini genç Billy Batson'a dönüşmüş buluyor.

Demir Adam'a ne dersin? diye soruyor Caleb.

Nathaniel başını olmaz anlamında sallıyor. "O paslanabilir." Aquaman?

Onun da suya ihtiyacı var.

Nathaniel, diyor Nina, "Hiç kimse mükemmel değildir."

Ama öyle olmaları gerekir, diye açıklıyor Nathaniel.

Caleb durumu anlıyor; Nathaniel o gece yenilmez olmak istiyor. Başına gelenleri bir daha asla, ama asla yaşamamak istiyor. 202 | iliyor.

İhtiyacımız anlaşıldı, diyor Nina. "Bize Aşil topuğu olmayan bir süper kahraman lazım."

Neyi olmayan? diye soruyor Nathaniel.

Nina oğlunun elini tutuyor. "Gel bakalım." Nathaniel'in dolabından bir korsan bandanası çıkarıyor ve gevşekçe oğlunun başına sarıyor. Patrick'in çok önceden getirdiği sarı renkli bir top olay mahalli şeridini başının etrafına sanyor. Lazer görüşü için mavi renkli bir yüzme gözlüğü veriyor. Eşofmanının üstüne kırmızı şortunu giydiriyor. Sonuçta orası Maine; oğlunun yarı çıplak soğuğa çıkmasına gönüllü razı olmuyor. Sonra çaktırmadan Caleb'a işaret ediyor. Caleb sinyali alıp kırmızı termal gömleğini çıkarıyor ve Nina'ya veriyor. Nina bunu ikinci bir pelerin olarak Nathaniel'in boynuna doluyor. "Aman Tanrım, kime benzedi, görüyor musun?"

Caleb' i n hiçbir fikri yok, ama bozuntuya vermiyor.

Gözlerime inanamıyorum.

Kim? Kim? diye zıplıyor Nathaniel heyecanla.

Tabii ki Süper Çocuk! diyor Nina. "Onun çizgi romanını görmedin mi?"

Hayır...

O en güçlü süper kahramandır. İki pelerini vardır, onun daha hızlı ve daha uzağa uçmasını sağlarlar.

Harika!

Ayrıca insanların düşüncelerini okuyabilir, hem de daha düşünmelerine fırsat bırakmadan. Aslında ona çok benziyorsun ve eminim ki o süper yeteneğe de sahiptir. Hadi bakalım. Nina gözlerini sımsıkı kapatıyor. "Ne düşündüğümü tahmin et."

Nathaniel bir an duraklıyor, konsantre oluyor. "Eee... Şu Süper Çocuk kadar iyi olduğumu mu düşünüyorsun?"

Nina avucuyla hafifçe alnına vuruyor. "Aman Tanrım! Bunu nasıl yaptın, Nathaniel?"

Sanırım lazer görüş yeteneğini de aldım, diyor

Nathaniel. "Evlerin içini ve insanların hangi şekerlerden verdiğini de görebiliyorum!" İleri atılıp merdivenlere doğru koşturuyor. "Çabuk olun, tamam mı?"

Oğullarının varlığının yarattığı rahatlatıcı ortam yok olunca Caleb ile Nina birbirine huzursuzca gülümsüyor. Evlerin içini göremediğinde ne yapacaksın? diye soruyor Caleb.

Optik alıcısında kontrol edilmesi gereken ufak bir sorun olduğunu söylerim.

Nina odadan çıkıyor, Caleb ise bir süre daha üst katta kalıyor. Sevinçten havalara uçan oğlunun tek zıplamada verandadan indiğini görüyor: Cesareten doğan güç. Üst kattan bile Nathaniel'in gülümsediğini görebiliyor, kahkahasının keskin başlangıcını duyabiliyor. Nina'nın belki haklı olabileceğini, bir süper kahramanın başarısızlığa uğramayacağına inanan sıradan bir insan olabileceğini düşünüyor.

Silaha benzeyen saç kurutma makinesini başına tutuyor. O sırada soruyorum. "Sevgiden sonra ne gelir?" Ne?

Aklımdan geçenler biraz karmaşık, o yüzden açıklamam gerekiyor. "Mason'u seviyorsun, değil mi?" Köpek, adını duyunca gülümsüyor. " E v e t , elbette," diyor.

Babamı ondan daha çok seviyorsun, değil mi?

Başını eğip bana bakıyor. "Evet."

Beni daha da çok seviyorsun, değil mi?

Kaşlarını kaldırıyor. "Doğru."

Peki, ondan sonra ne gelir?

Beni kaldırıyor ve lavabonun kenarma oturtuyor.

Tezgâhın üstünde saç kurutma makinesini koyduğu y e r hâlâ sıcak, makine belki de hâlâ canlıdır. Bir an derin derin düşünüyor. "Sevgiden sonra," diyor, " A n nelik gelir."

BEŞ

Bir zamanlar dünyayı kurtarmak istemiştim. Hukuk fakóltesindeki profesörleri can kulağıyla dinlemiş ve bir savcı olarak gezegeni kötölüklerden arındırma fırsatına sahip olacağımı düşünmüştüm. Bu, beş yüz tane davaya bakarken iddianamelere mümkün olduğunca çok yanıt vermek için bilinçli bir karar almak gerektiğini farketmemden önceydi. Bu, haklılığın mahkeme kararından çok ikna kabiliyetiyle alakalı olduğunu anlamamdan önceydi. Bu, kötölüklere savaş açmadığımın, sadece bir meslek seçtiğimin kafama dank etmesinden önceydi.

Yine de savunma avukatı olmak hiçbir zaman aklımın ucundan bile geçmedi. Mahkemede yargıcın önünde ayağa kalkıp ahlak yoksunu bir suçlu adına yalan söylemek düşüncesi midemi allak bullak etmeye yetiyordu, ayrıca benim gözümde o insanların hepsi masum oldukları kanıtlanana | dek suçluydu.

Ama şimdi Fisher Carrington'un gösterişli eşyalar ve tablolarla döşenmiş ofisinde oturmuş, zarif ve çalışkan sekreterinin ikram ettiği son derece pahalı Jamaika kahvesinden içerken bu işin neden cazip olduğunu anlamaya başlıyorum. Fisher beni görmek için dışarı çıkıyor. Mavi gözleri beni ofisinde görmekten çok mutlu olmuş gibi neşeyle gülümsüyor. Neden mutlu olmasın ki? Benden şu anda her türlü şeyi isteyebilir ve talep edeceği bedeli ödeyeceğimi de biliyor. Nihayetinde kendisine tek başına yetişemeyeceği kadar çok yeni iş getirecek birinci sınıf bir cinayet davasında boy gösterme fırsatına erişti. Bu, Fisher'in gözü kapalı altından kalkabileceği sıradan davalardan uzaklaşması anlamına geliyordu. Nina! diyor. "Seni görmek ne güzel." Sanki yirmi dört saatten kısa süre önce bir cezaevinin toplantı odasında buluşan biz değildik. "Odama gelsene."

Odasında da bir sürü tablo var; içeriği puro ve viski kokusunun karışımından oluşan bir hava sarmış. Raflarda benimkilerle aynı kanun kitapları duruyor, bu görüntü beni her nasılsa rahatlatıyor.

Nathaniel nasıl?

İyi. Kocaman deri bir koltuğa oturup sağa sola bakınmaya başlıyorum.

Annesi eve döndüğü için mutlu olsa gerek.

'Babasından daha mutlu olduğu kesin,' diye düşünüyorum. Duvardaki küçük bir Picasso eskizi gözüme takılıyor. Bu kopya değil, orijinal bir desen.

Ne düşünüyorsun? diye soruyor Fisher karşımdaki koltuğa otururken.

Eyaletin bana yeterince para ödemediğini düşünüyorum.

Bakışlarımı ona çeviriyorum. "Teşekkürler. Dün beni cezaevinden kurtardığın için."

Takdir edilmek her ne kadar hoşuma gitse de, şansımı-

I zın yaver gittiğini söylemeliyim. Bunu sen de biliyorsun.

Brovvn'dan böyle bir iyilik beklemiyordum.

Ben de. Zaten bir daha olmaz. Gözlerinin üzerimde dolaştığını, beni tarttığını hissediyorum. Dünkü kısa görüşmemizdeki davranışlarıma kıyasla bugün daha kontrollü davranıyorum.

İşimize dönelim, diyor Fisher. "Polise ifade verdin mi?"

İfademi istediler. Elimden geleni yaptığımı söyledim.

Daha fazlasını yapamam, dedim.

Bunu kaç kez söyledin?

Sürekli.

Fisher kalemini bırakıp parmaklarını kenetliyor. Yüzünde hayranlık, saygı ve kabul karışımı meraklı bir ifade var.

Ne yaptığının bilincindesin, diyor.

Dudaklarıma götürdüğüm kahve kupamın üstünden ona bakıyorum. "Sorma."

Fisher arkasına yaslanıp sırtıtıyor. Her iki yanağında ikişer tane gamzesi var. "Hukuk fakültesine girmeden önce tiyatro eğitimi mi aldın?"

Tabii ki, diyorum. "Sen sanki almadın mı?"

Bana sormak istediği yığınla soru var, sorularının zihninde bu savaşa çaresizce katılmak durumunda kalan oyuncak askerler gibi kıvrandığını görebiliyorum. Onu suçlayamam. An itibariyle deli olmadığımı, sadece bir oyun oynamakta olduğumu biliyor. Bu, Marslıların evinizin arka bahçesinde kamp kurması gibi bir şey. O kampa gizlice girip neler olduğunu görmeden insanın içi rahat etmiyor.

Kocanın beni aramasını nasıl sağladın?

Çünkü jüri üyeleri seni seviyor. İnsanlar sana inanıyor.

Tereddüt ediyorum, sonra ona gerçeği söylüyorum.

Bir de seninle aynı davada ayrı taraflarda olmak hiçbir zaman□ hoşuma gitmemiştir.

Fisher bunu bir iltifat olarak alıyor. "Akıl sağlığının yerinde olmadığına dair bir savunma hazırlamamız lazım. Ya da öfke nöbeti savunması alternatifini seçeceğiz." I Maine'de farklı cinayet dereceleri yok; zorunlu ceza yirmi beş seneden müebbet hapse kadar değişiyor. Yani beraat edebilmek için ya suçlu olmamalıyım (ki cinayet anı kameralar tarafından kaydedildiği için bunu kanıtlamak imkânsız) ya akli dengemin yerinde olmadığı gerekçesiyle cezai ehliyetimin olmadığına hükmedilip suçsuz bulunmalıyım ya da ağır tahrik nedeniyle öfke nöbeti geçirdiğime ve fiili bu etki altında işlediğime hükmedilip beraat ettirilmeliyim. Son seçenek suçlu adam öldürmeye indiriyor; bu suçun cezası daha az. Bu eyalette birisinin sizi yeterince kızdırması halinde onu öldürmenizin ve mahkemede jürinin sizin kızmak için makul sebepleriniz olduğuna karar vermesinin yasal olması inanılmaz bir şey, ama gerçekten böyle bir durum söz konusu.

Bence savunmamızı her ikisine de dayandıralım, diye teklifte bulunuyor Fisher. "Eğer..."

Hayır. Her-iki seçeneğe de başvunırsan jüri durumdan□
huyulanabilir. İnan bana. Sanki sen bile benim niçin suçsuz□

□

□

□

□

olduğum konusunda karar veremiyormuşsun gibi bir izlenim□
vermiş oluruz. Bir an bu cümlem üzerinde düşünüyorum.

Ayrıca bir savcının, yargıcın ve onca insanın gözü□
önünde birini vurmasıyla ilgili olarak on iki jüri üyesinin□
ağır tahrik olup olmadığına karar vermesi, suçun akli dengesizlik□
nedeniyle işlendiğine karar vermesinden çok daha□
uzun sürer. Hem öfke nöbeti savunmasıyla davayı kazanmak□
tam olarak kazanmak değil aslında, sadece cezayı azaltıyor.□
Beni akli dengemin yerinde olmadığı temelinde savunursan,□
tam ve saf bir beraat kararı aldırabilirsin.

Savunmam kafamda oluşmaya başlıyor. "Tamam." Öne
eğiliyorum, planımı ona açıklayacağım. "Brovvn'un eyaletin
tayin edeceği psikiyatr tarafından muayene edilmem konusunda
bizi aramasını bekleyeceğiz. Önce onun istediği psikiyatra
gideriz, onun raporu doğrultusunda da kendi psikiyatrimiz
olarak danışabileceğimiz birini bulabiliriz."

Nina, diyor Fisher sabırla. "Sen müvekkilsin. Savunma
avukatı olan benim. Bunu şimdi anlamalısın, yoksa bu
210 | şekilde devam edemeyiz."

Hadi Fisher! Ne yapılması gerektiğini biliyorum.

Hayır, bilmiyorsun. Sen bir savcısın; savunma yapmanın□
ilk şartını bilmiyorsun.

Her şey iyi oyunculuktan geçmiyor mu? Sence de ben□
bu konuda iyi değil miyim? Fisher ben arkama yaslanıp
yenilgiyi kabul ederek kollarımı göğsümde birleştirinceye
dek bekliyor. "Pekâlâ, tamam. Ne yapacağız?"

Eyaletin belirlediği psikiyatra gideceğiz, diyor Fisher
kuru bir sesle. "Sonra da kendi psikiyatrimiz olarak danışabileceğimiz
birini bulacağız." Kaşlarımı kaldırıyorum, görmezden
geliyor. "Dedektif Ducharme'nin oğlunla ilgili soruşturma
kapsamında topladığı tüm bilgileri isteyeceğim,
çünkü seni bu adamı öldürmen gerektiğine inandıran şey o
bilgilerdi."

O adamı öldürmen. Sözcükler tüylerimi ürpertiyor. Bu kelimeleri
sanki hava durumundan ya da hafta sonu oynanan

maçtan bahsedermiş gibi kolaylıkla sarf edebiliyoruz.

Almamı istediğin başka bir bilgi var mı?

Evet, diyorum. "Oğlumun iç çamaşırında sperm lekesi bulundu. DNA incelemesine gönderilmişti, ama hâlâ sonuç yok."

Aslında söylediğin artık pek de...

Bu konuda tartışma kabul etmeyeceğimi belirtecek şekilde, Görmek istiyorum, diyorum. "O raporu görmem lazım."

Fisher başım sallayıp not alıyor. "İyi, tamam. Raporu isteyeceğim. Başka?" Başımı sallıyorum. "Pekâlâ. Bilgileri alınca ararım. Sen de bu süre zarfında eyaletten ayrılma, bölge savcılığından kimseyle konuşma ve sakın bir çuval inciri berbat edeyim deme. Aksi takdirde ikinci bir şansın olmaz." Bern kovarcasına ayağa kalkıyor.

Parmaklarımı vernikli duvar kaplamasının üzerinden geçirerek kapıya doğru yürüyorum. Tokmağı tutunca duruyor ve omzumun üstünden geriye doğru bakıyorum. Fisher tıpkı bir davayla ilgili çalışmalarına başladığım zaman benim yaptığım gibi önündeki dosyanın, benim dosyamın üzerine eğilmiş, birtakım notlar alıyor. "Fisher?"

Bana bakıyor.

Çocuğun var mı?

İki kızım var. Biri Dartmouth'ta ikinci sınıfta, diğeriye henüz lisede.

Yutkunmak birden güçleşiyor. "İyi," diyorum şefkat dolu bir sesle. "Bunu bilmek güzel."

İL

Tanrı şefkatlidir. İsa şefkatlidir.

Peder Szyszynski'nin St. Anne Kilisesi'ndeki cenazesine gelen basın mensupları ya da cemaat üyeleri, siyahlara bürünmüş vaziyette arkadan ikinci sırada oturan ve topluca yapılan af duasına tepki vermeyen kadını tanımıyor. Yüzümü bir tülle örttüm/tek bir ses bile çıkarmayacak kadar dikkatliyim. Caleb'a nereye gittiğimi söylemedim, o Fisher ile olan randevumdan sonra eve dönmekte olduğumu sanıyor.

Oysa ben ölümcül günahımla baş başa oturmuş, öldürdüğüm adamın iyiliklerini ve erdemlerini öven başpiskoposu dinliyorum.

Peder suçlanmış olabilir, ama asla hüküm giymedi. Onu öldürerek mağdur konumuna getirmiş olmam son derece ironik. Kilise ona saygılarını sunmak üzere gelmiş bir sürü insanla dolu. Szyszynski'yi Tanrı'ya uğurlamak için gelen rahiplerin kıyafetleri, koridorun iki yanındaki zambaklar, ayini yürütenlere yardımcı olan çocukların giysileri, tabutun üstündeki örtü... Hepsi gümüş simli ve beyaz renkte. Kilise cenneti andırıyor.

Başpiskopos parıldayan tabuta doğru dua ediyor, yanındaki iki rahip buhurdanlıkları ve kutsal suyu ellerinde hafifçe sallıyor. Rahipler bana tanıdık geliyor, kiliseyi kısa süre önce ziyaret eden rahipler olduklarını farkediyorum. Artık o kilisenin bir pederi olmadığına göre belki de onlardan biri görevi devralır.

Yüce Tanrı'ya ve orada bulunanlara itiraf ediyorum ki, 2121 işlediğim günah kendi hatamdır.

Mumların tatlı kokulu dumanları ve çiçeklerin kokusu başımı döndürüyor. Son katıldığım cenaze töreni babamınkiydi; bu seferkine kıyasla daha sade bir törendi, ama o zaman da her şey şimdiki gibi belirgin bir inanmama durumu içinde yürütülmüştü. Ellerini ellerimin üzerine koyup bana aklına gelen en iyi taziye cümlesini söyleyen o rahibi hatırlıyorum: O artık Tanrı'nın yanında.

İncil okunurken cemaate bir göz gezdiriyorum. Bazı yaşlı kadınlar ağlıyor, çoğu insan kendilerine söylendiği gibi vakarla başpiskoposa bakıyor. Szyszynski'nin bedeni Tanrı'ya aitse, aklını kontrol eden kimdi o halde? Onun beynine bir çocuğun canını yakma fikrini kim soktu, kötülük tohumunu oraya kim ekti? Neden benim çocuğumu seçti?

Kulağıma bazı sözcükler takılıyor: Ruhunu yanma al; artık Rabbiyle; merhamet et.

Orgun çaldığı melodi kesiliyor, sonra başpiskopos övgüler düzmek üzere ayağa kalkıyor. "Peder Glen Szyszynski," diyor, "Cemaati tarafından çok sevilen biriydi."

Buraya neden geldiğimi, Szyszynski'nin cenazesinde bulunmak için yüzerek okyanuslar aşmayı, her türlü engeli geride bırakmayı, kilometrelerce koşmayı neden göze aldığımı açıklayamıyorum. Belki de son nokta orada koyulacaktır, belki hâlâ ihtiyaç duyduğum kanıt o törendir.

Bu Ben'im bedenim.

Tetiği çekmeden saliseler önce yüzünün profilden görünüşü gözümün önüne geliyor.

Bu Ben'im kanımın aktığı kadeh.

Ardından kafatasının paramparça oluşu.

Bir an nefes alamayıp olanca sessizliğin içinde hıçkırır gibi garip bir ses çıkıyorum. Yanımda oturanlar merakla bana bakıyor.

Zamanı gelip de robot gibi ayağa kalkarak kutsanmak üzere koridorlara çıkmaya hazırlandığımızda, ayaklarımı engelleyemiyorum, vücudumun kontrolü onlara geçiyor.

Ekmeği tutan rahibin önünde ağzımı açıyorum. "İsa'nın Bedeni," diyor ve gözlerimin içine bakıyor.

Amin, diye karşılık veriyorum.

Dönünce gözüm sol ön sıraya, iki büklüm vaziyette, neredeyse nefes alamayarak hıçkıra hıçkıra ağlayan bir kadına takılıyor. Siyah şapkasının altından gri saçları görünüyor, elleriyle oturağın kenarlarını o kadar sıkı kavramış ki, neredeyse ahşap sırayı ortadan ikiye bölecek. Beni kutsayan peder yanındaki rahibin kulağına bir şeyler fısıldayınca adam gidip kadını teskin etmeye çalışıyor.

İşte o an anlıyorum: Peder Szyszynski de birinin oğluydu, onun da bir annesi vardı.

Tüyden hafif, görünmez bir el birden mideme kurşun bir plaka bırakıyor, dizlerimin başıma çözüldüğünü hissediyorum.

Kendimi Nathaniel'in intikamını aldığımı inandırabilirim, ahlaki açıdan doğru olanı yaptığımı söyleyebilirim...

Ama benim yüzümden başka bir annenin çocuğunu kaybettiği gerçeğini değiştiremem.

Yeni bir acıya sebep olacaksa, mevcut bir acıyı dindirmek doğru mudur?

Kilise etrafımda dönmeye başlıyor, çiçekler sanki ayak bileklerime dolanıyor. Tam önümde geniş bir yüz var, anlamadığım şeyler söylüyor. Bayılırsam beni tanıyacaktılar. O zaman beni çarmıha gererler. Kalan gücümü toparlayıp yolumun üzerindeki insanları kenara itiyorum, koridorun sonuna ulaşıyorum. Son bir çabayla St. Anne Kilisesi'nin çift kanatlı kapısını açıp kendimi dışarı atıyorum.

fL

Nathaniel'in doğmasından on ay önce aileye katılmış olmasına rağmen Mason, onun köpeği olarak anılıyor. Garip olansa şu: Eğer durum tam tersi olsa (yani önce Nathaniel gelse) annesiyle babasına bir kedi istediğini söylerdi. İnsan çok sıcakladığında nasıl paltosunu çıkarıp kolunda taşırsa, kedileri de öyle kolda taşımak mümkün. Hatta Nathaniel buna bayılıyor. Kedilerin çıkardığı sesi, tenine dokunmalarını seviyor. Banyo yapmak zorunda olmayışlan, çok yüksek bir yerden düşseler bile ayaklarının üstüne inebilmeleri hoşuna gidiyor.

Bir Noel'de Noel Baba'dan küçük bir kedi yavrusu istemişti, ama o kedi hariç tüm istediklerini getirmişti. Mason'un yüzünden olmuştu bu, biliyordu. Köpeğin sürekli hediye getirmek gibi bir alışkanlığı vardı. Yediği bir farenin kafatası, kaldırımın kenarında bulunduğu bir yılan, ağzının içindeki bir kurbağa. 'Bir kedi yavrusuna ne yapacağını Tanrı bilir,' demişti annesi.

İşte kilisenin alt katında gezindiği ve Peder Glen'in odasındaki ejderha resmine baktığı gün Nathaniel'in ilk fark ettiği şey kedi oldu. Siyah bir kediydi, ama patilerinin üçü beyazdı; sanki patilerini tek tek beyaz boyaya batırırken sıra sonuncuya geldiğinde bunun pek de iyi bir fikir olmadığını düşünüp vazgeçmişti. Kuyruğu bir kobra yılanınıninki gibi kıvrıktı. Yüzü Nathaniel'in avcu kadardı.

Ah! dedi peder. "Eşme'yi sevdiğin galiba." Uzanıp kedinin kulaklarını okşadı. "O benim kızım." Kediyi kollarına alarak ejderha resminin altındaki kanepeye oturdu.

Nathaniel onun ne kadar cesur olduğunu düşündü. Kendisi

olsa ejderhanın canlanıp bir lokmada onu yutacağını düşünür,
o kanepeye oturamazdı. "Onu sevmek ister misin?"

Nathaniel başını salladı; öyle sevinmişti ki, konuşamıyordu
bile. Kanepeye, pederin kucağındaki küçük tüy yumağına
yaklaştı. Elini kedinin sırtına koydu; sıcaklığını, kemiklerini,
kalbinin atışını hissetti. "Merhaba," diye fısıldadı.

Merhaba Esmé.

Kedi kuyruğunu çenesinin altına değdirince Nathaniel
gıdıklandı ve güldü. Peder de güldü ve elini Nathaniel'in
ensesine koydu. Nathaniel da kediyi aynı yerinden seviyordu,
bir anda gözünde lunaparklardaki sonsuz aynaların görüntüsü
canlandı: Kendisi kediyeye dokunuyor, peder ona
dokunuyor... Belki o sırada Tann'nm görünmeyen kocaman
eli de pedere dokunuyordun Nathaniel elini kaldırıp bir an
geriledi.

Seni sevdi, dedi peder.

Gerçekten mi?

Evet. Çocuklara pek böyle oyun yapmaz.

• Nathaniel bunu duyunca gururlandı ve sevindi. Kedinin
kulaklarını tekrar okşadı, o sırada kedi sanki gülümsedi.
Aferin, diye cesaretlendirdi onu peder. "Durma, böyle
devam et."

â

Quentin Brown, Nina'nın bölge savcılığındaki masasında
oturmuş, neyin eksik olduğunu düşünüyor. Başka uygun
yer olmadığından, ona Nina'nm odası verildi. Quentin onun
koltuğunda oturup onun aleyhinde çalışmalar yapmakta ve
onu mahkûm ettirmeye çalışmakta olduğu gerçeğinin yarattığı
ironinin etkisi altında. Gözlemlerinden öğrendiği kadarıyla
Nina Frost tam bir düzen delisi; ataşları bile küçük kutular
içerisinde boyutlarına göre sınıflandırılmış. Dosyaları
alfabetik sırada. Ortalıkta herhangi bir ipucu yok. Ne bir
silah satıcısının isminin yazılı olduğu bir post-it, ne de bloknotunda
Peder Szyszynski'nin yüzünü hedef tahtası olarak
gösteren bir sayfa.

'Burası herhangi birinin ofisinden farksız,' diye düşünüyor Cjuentin, 'Zaten sorun da bu.' Omuz silkiyor. 'Bu devirde masasının üstüne çocuğunun ya da kocasının fotoğrafını koymayan kadın kaldı mı ki?'

Bunun ne anlama gelebileceğini ya da gelmeyeceğini bir an düşünüyor, sonra cebinden cüzdanını çıkarıyor. Gideon'un yıpranmış bir bebeklik fotoğrafını buluyor. Fotoğrafı Sears'ta çektirdiklerini hatırlıyor. Oğlunu objektif karşısında öyle güldürebilmek için elindeki futbol topuyla Tanya'nın kafasına vuruyormuş gibi yapmış, o sırada karısının lensinin düşmesine sebep olmuştu. Fotoğrafı Nina Frost'un bloknotunun kenarına koyuyor, o sırada kapı açılıyor.

Biddeford Polis Merkezi'nden iki dedektif içeri giriyor; Quentin yanlış hatırlamıyorsa isimleri Evan Chao ve Patrick Ducharme. "Gelin," diyor masanın önündeki koltukları işaret ederek. "Böyle oturun."

İki dedektif dip dibe oturuyor. Omuzları neredeyse birbirine değiyor. Bir savunma duvarı oluşturmuşa benziyorlar.

216 | Quentin eline uzaktan kumandayı alıp dedektiflerin arkasındaki rafta duran televizyonu ve videoyu açıyor. Görüntüleri belki binlerce kez izledi, dedektiflerin de izlediğinden emin. Aslında New England'm büyük bölümü gördü onları, CBS ile bağlantılı tüm kanallar bu görüntüleri yayınladı. Chao ile Ducharme dönüp televizyona bakıyor. Nina Frost'un sıra dışı bir güç yayarak ahşap parmaklığa doğru yürüyüp elindeki silahı kaldırışını küçük ekrandan izliyorlar. Bu ham görüntülerde Glen Szyszynski'nin kafasının sağ tarafının paramparça olduğu an açık açık görülüyor. Tanrım! diye mırıldanıyor Chao.

Quentin televizyonu kapatmıyor. Ama bu kez izlemiyor da; sadece dedektiflerin tepkilerine bakıyor. Chao ya da Ducharme hakkında bilgi toplamışlığı, onları tanıdığı yok, ama bildiği bir şey var: Her ikisi de Nina Frost ile yedi yıldır, kendisiylese yirmi dört saattir çalışıyor.

Ekranda kamera hızla hareket edip Nina ile güvenlikçiler arasındaki mücadeleye odaklanırken Chao kucağına ba

kıyor. Ducharme ise gözlerinin kararlılıkla ekrandan ayırmıyor, ama yüzünde herhangi bir duygu belirtisi yok.

Çjuentin televizyonu kapatıyor. "Yüz yirmi dört tanığın tamamının ifadesini okudum. Doğal olarak bütün bu fiyaskoyu canlı canlı izlemek pek de acı vermiyor." Dirseklerini Nina'nm masasına dayayarak öne eğiliyor. "Buradaki kanıtlar son derece güçlü. Tek konu, suçu işlediğinde akli dengesinin yerinde olup olmadığı. Zaten savunmalarını ya buna dayandıracaklar ya da öfke nöbetine." Chao'ya dönüyor ve Otopsiye gittiniz mi? diye soruyor.

Evet, gittim.

Eee?

Cesedi çoktan cenaze evine gönderdiler, ama maktulün tıbbi kayıtları ulaşana kadar bana rapor veremeyecekler. Çjuentin gözlerini deviriyor. "Sizce burada ölüm sebebiyle ilgili bilinmeyen bir nokta var mı?"

Sorun o değil, diye araya giriyor Ducharme. "Tüm tıbbi kayıtların dosyaya eklenmesini istiyorlar. Prosedür böyle."

O zaman onlara acele etmelerini söyleyin, diyor Çjuentin. "Szyszynski'nin tüm bedenini AIDS sarmış olsa da umurumda değil... Sonuçta öyle bir şeyden dolayı ölmedi." Masadaki dosyayı açıyor ve içinden çıkardığı bir kâğıdı Patrick Ducharme'ye doğru sallıyor. "Peki, bu neyin nesi?" Dedektif Ducharme öz oğlunu taciz ettiği şüphesiyle hakkında soruşturma açılan Caleb Frost ile ilgili olarak hazırladığı raporu okuyuncaya dek bekliyor Quentin.

Çocuk konuşmuyordu, diye açıklıyor Patrick. "Temel işaret dilini öğretmişlerdi. Faili teşhis etmesi için onu biraz sıkığımızda art arda baba anlamına gelen işareti yapmaya başladı." Patrick kâğıdı geri veriyor. "Biz de ilk olarak Caleb Frost'a gittik."

Peki, o ne yaptı? diye soruyor Çjuentin. Kastettiği kişinin adını söylemesine gerek yok.

Patrick eliyle yüzünü sıvazlıyor, o sırada avucuna bir şeyler fısıldıyor.

Duyamadım, Dedektif, diyor Quentin.
Kocasını aleyhinde yasaklama emri çıkarttırdı.
Burada mı?
Biddeford'da.
Bir kopyasını istiyorum.
Patrick omuz silkiyor. "Emir iptal edildi."

Umurumda değil. Nina Frost oğluna tecavüz ettiğine
inandığı adamı vurdu. Ama görünüme göre ondan dört gün
Önce bu işi yapanın başka biri olduğuna ikna olmuş. Avukatı
jüriye Nina'nın pederini oğlunun canını yakan kişi olduğu için
öldürdüğünü söyleyecek... Ama Nina bundan nasıl emin
olabildi?

Oğlunun iç çamaşırında sperm bulundu, diyor
Patrick."

Evet." Quentin dosyanın sayfalarını karıştırıyor. "DNA
incelemesi sonucu nerede?"

Laboratuarda. Bu hafta alacağız.

218 | Quentin başını yavaşça kaldırıyor. "Adamı iç çamaşırında
yapılan DNA incelemesinin sonucunu bile görmeden mi
vurdu yani?"

Patrick'in çenesinde bir kas atıyor. "Oğlu Nathaniel bana
söyledi. Faili sözlü olarak teşhis etti."

Beş yaşındaki yeğenim cebinde bulduğu parayı perilerin
getirdiğini söylüyor, ama bunu söylemesi benim ona
inanmam gerektiği anlamına gelmez, Teğmen.

Quentin daha sözünü bitirmeden Patrick koltuğundan
fırlıyor ve masanın üzerinden ona doğru eğiliyor. "Nathaniel
Frost'u tanımıyorsunuz," diyor dişlerinin arasından. "Ayrıca
benim mesleki kararlarımı sorgulama hakkınız yok."

Quentin ayağa kalkıyor. Boyu dedektiften bir hayli
uzun. "Her türlü hakkım var. Çünkü soruşturma dosyanızı
okuduktan sonra edindiğim izlenim, kendi kendine birtakım
sonuçlara varan bir bölge savcısına özel muamele ettiğiniz
için < dışımız yönünde. Emin olun ki, biz aleyhindeki
davayı sürdürdüğümüz müddetçe bunu tekrar yapmanıza
izin vermeyeceğim."

Kendi kendine sonuçlara varmadı, diye itiraz ediyor Patrick. "Ne yaptığını biliyordu. Tanrı aşkına! Söz konusu olan benim çocuğum olsa ben de aynı şeyi yapardım."

İkiniz de beni dinleyin. Nina Frost bir cinayet sanığı.□
Tercihini suç işlemekten yana kullandı. Mahkemedeki onca□
insanın gözü önünde bir insanı soğukkanlılıkla öldürdü.□
Sizin işiniz kanunları uygulamak ve hiç kimse, hem de hiç□
kimse bu kuralları kendi lehine esnetemez. Hatta bir bölge□
savcısı bile. Çjuentin diğer polise dönüyor. "Anlaşıldı mı,
Dedektif Chao?"

Chao sertçe başını sallıyor.

Dedektif Ducharme?

Patrick ona bakıyor, sonra koltuğuna oturuyor.

Ducharme'nin aslında sorusuna yanıt vermediğini dedektifler odadan çıktıktan çok sonra fark ediyor Çjuentin.

İL

Caleb'e göre kışa hazırlanmak yalnızca beyhude bir çaba.
Dünyanın en iyi hazırlılığını bile yapsanız, bir fırtınanın |21î
sizi gafil avlamasını engelleyemiyorsunuz. Poyrazla ilgili
sorun, ne zaman eseceğini bilememenizde. Önce denize doğru
esiyor, sonra dönüp olanca gücüyle Maine'i vuruyor. Son
yıllarda Caleb'in ön kapıyı açıp göğüs seviyesinde karla karşılaştığı,
ardından dolaptaki küreği alıp kendisine yol açtığı
ve dışarıdaki dünyanın önceki gece gördüğü dünyaya hiç
benzemediğini farkettiği zamanlar çok oldu.

O gün evi hazırlıyor Caleb. Yani Nathaniel'in bisikletini
garaja kaldırıyor, onun yerine kızakla kayak takımlarını çıkarıyor.
Ondan önce evin önündeki çalılıarı çatıdan düşen
kar ve buzun hassas dallara zarar vermesini engelleyen üçgen
ahşap sehpalarla kapladı.

Şimdi geriye kalan tek iş, kış boyunca yetecek kadar
odun kesmek ve depolamak. O ana kadar içeriye üç parti
odun getirdi, şimdi onları bodrum katta kümeler halinde
yığıyor. Seri hareketlerle çalışırken kaim eldivenine meşe
ağacının kıymıkları batıyor, sıraladığı öbeklerden düşen
odunları düzgünce yerlerine koyuyor.

Üstüne bir efkâr çöktüğünü hissediyor; sanki yığıldığı her öbek yaza ait şeylerden -parlak renkli bir saka kuşu sürüsü, çağlayan bir akarsu, bir çiftçinin altüst ettiği topraktan çıkan duman- birazını daha alıp götürüyor.

Caleb kış boyunca o odun öbeklerini yakmasını bir a benzetiyor. Ateşe attığı her kütükle birlikte cırcırböceklerinin şarkısını ya da yıldızların Temmuz ayında gökyüzündeki dizilişini hatırlıyor. Bodrum yeniden boşalana, evlerine yeniden bahar gelene dek bunları hatırlamaya devam edecek.

Sence bu kışı geçirebilecek miyiz?

Nina'nın sesiyle irkiliyor Caleb. Bodrum kata inmiş, merdivenlerin dibinde kollarını göğsünde kavuşturmuş halde odun yığınlarına bakıyor. "Pek yetecek gibi görünmüyorlar," diye ekliyor.

Daha çok var. Caleb iki kütük daha koyuyor. "Henüz hepsini getirmediğim." Eğilip yerden büyük bir kütüğü kaldırıyor ve yığınlardan birinin üstüne yerleştiriyor, o sırada Nina'nın gözlerini üzerinde hissediyor. "Eee?"

Ne? diyor Nina.

Avukatla görüşmen nasıldı?

Nina omuz silkiyor. "O avukat değil, müdafî."

Caleb bunu bir horgörü içerebileceğini düşünüyor. Hukukla ilgili konularda her zaman olduğu gibi, yine yanıt olarak ne diyeceğini bilmiyor. Bodrum kat yarısına kadar dolu, ama Caleb bedeninin ne kadar büyük olduğunu, Nina'ya ne kadar yakın durduğunu, mevcut boşluğun aynı anda her ikisini birden barındıramayacak kadar küçük olduğunu hissediyor.

Dışarı çıkacak mısın? Hırdavatçıya gidip branda almam gerek, diyor.

Aslında tenteye ihtiyacı yok, garajda zaten dört tane branda var. Hatta bu sözlerin ağzından neden çıktığını da bilmiyor. Ama yine de konuşmaya devam ediyor: "Nathaniel'e göz kulak olabilir misin?"

Nina birden taş kesiliyor. "Elbette göz kulak olabilirim ona. Oğluma bakamayacak kadar dengesiz olduğumu mu düşünüyorsun?"

Öyle demek istemedim.

Aynen öyle dedin, Caleb. Kabul etmek istemeyebilirsin, ama öyle demek istedin. Gözlerinde yaşlar beliriyor. Caleb'in aklına o gözyaşlarını silecek bir şey gelmiyor, o nedenle başını sallayıp bodrum kattan çıkmak üzere Nina'nın yanından geçiyor. Ve omuzlan birbirine değiyor. Caleb hırdavatçıya falan gitmiyor. Arabasıyla arka sokaklarda öylesine dolaşıyor, neden sonra kendini Nina'nm arada sırada bahsettiği barın, Teauila Mockingbira''in önünde buluyor.

Nina'nm her hafta öğle yemeği için orada Patrick ile buluştuğunu, hatta atkuyruğu saçlı barmenin adının

Stuyvesant olduğunu bile biliyor. Ama daha buraya hiç gelmedi o mekâna. Neredeyse tamamen boş olan bara girdiğin-1221 de, kendini içinde bir sır saklıyormuş gibi hissediyor; orasını mekânı kendisini tanıdığından daha iyi tanıyor.

Caleb bara yaklaşırken, "İyi günler," diyor Stuyvesant.

Nina acaba hangi tabureye oturuyordu?

Özenle dizilmiş taburelere tek tek bakıyor, birini seçmeye çalışıyor.

Size ne vereyim?

Normalde bira içer Caleb; sert içkilerden pek hoşlanmaz.

Ama bu sefer barda duran içki şişelerine bakıp, içindekinin de adı kadar sakinleştirici olduğunu umduğu bir Talisker shot istiyor.

Stuyvesant içkiyi bir kâse fıstıkla birlikte onun önüne koyuyor. Uç tabure ötede bir işadamı oturuyor, oturma gruplarından birinde bir kadın ağlamamak için kendini zor tutarak mektup yazıyor. Caleb kadehini barmene doğru kaldırıyor. İzlediği bir filmde duyduğu repliği tekrarlayarak, Slâinte, diyor.

İrlandalı mısınız? diye soruyor Stuyvesant, bar tezgâhının vernikli ahşabını elindeki bezle silerken.

Babam İrlandalıydı. Aslında Caleb'in hem annesi hem de babası Amerika doğumlu, üstelik kökenleri İsveç ve İngiltere'ye dayanıyor.

İşadamı lafa karışıyor. "Dalga geçmiyorsun, değil mi? Kız kardeşim Cork'ta yaşıyor. Harika bir yer." Gülüyor. Niye buraya geldin ki?

Caleb içkisinden bir yudum alıyor. "Seçme şansım yoktu," diye yalan söylüyor. "İki yaşımdaydım."

Sanford'da mı oturuyorsun?

Hayır. İş için geldim. Satış işi.

Hepimiz iş için burada değil miyiz zaten? Adam birasını kaldırıyor. "Tanrı şirketlerimizin gider hesaplarını korusun." Stuyvesant'a işaret ediyor. "Bize birer tane daha ver," diyor ve Caleb'a dönüyor: "Benim ikramım. Daha doğrusu çalıştığım şirketin ikramı."

Caleb ile iş adamı Boston Bruins'in gelecek sezon ne yapacağından, çok yakında kar yağacağından bahsederek sohbeta dalıyor. Adamın yaşadığı ortabatı eyaletleriyle New England'ı karşılaştırıyorlar.

Caleb ona neden yalan söylediğini bilmiyor. Ama yalan dediğin şey insanoğlunun dudakları arasından bir çırpıda çıkıveriyor, ayrıca adamın o an kendisine söylenen her şeye inanacak olduğunu bilmek içinde garip bir özgürlük hissi yaratıyor. New Hampshire eyaletinin Rochester şehrinden olduğunu söylüyor, oysa oraya hayatmda hiç gitmedi. İnşaat ekipmanı üreten bir şirket adı uyduruyor, şirket için başarılarla dolu bir geçmiş yaratıyor. Yalanların ağzından bir sel gibi akmasına izin veriyor.

Adam saatine bakıp küfrediyor. "Evi aramam lazım. Gecikirsem karım kiralık arabamı bir ağaca çarptığımı sanıp endişelenir. Anlarsın ya."

H i ç evlenmedim, diyerek omuz silkiyor Caleb, sonra Talisker'den bir yudum daha alıyor.

Akıllıca bir tutum. Adam taburesinden iniyor ve barın arka tarafına, Nina'nın cep telefonunun şarjı bittiğinde Caleb'i aradığı ankesörlü telefona doğru yürüyor. Geçerken elini uzatıyor. "Bu arada, adım Mike Johanssen." Caleb adamın elini sıkıyor. "Glen," diye yanıt veriyor. Glen Szyszynski.

Polonyalı değil, İrlandalı olduğunu söylediğini, orada yaşayan Stuyvesant'ın söylenen ismi tanıyacağını çok geç fark ediyor. Ama bunlar önemli değil. Adam geri döndüğünde ve Stuyvesant ismi nereden bildiğini hatırladığında Caleb bardan çoktan çıkmış olacak. Başka birinin kimliğine bürünmek ona kendi kimliğini taşımaktan çok daha rahatlatıcı geliyor.

İ L

Eyalet adına beni muayene edecek olan psikiyatrist o kadar genç ki, aramızdaki masanın üzerinden uzanıp görünüşe göre bir türlü yatırmayı başaramadığı bir tutam saçı düzeltmemek için kendimi zor tutuyorum. Zaten öyle bir şey ya- |223

parsam, Dr. Storrov muhtemelen çantamın askısıyla kendisini boğmak için hamle yaptığımı sanarak korkudan ölür. Benimle Alfred'deki adliyede buluşmak istemesinin sebebi de bu, ama onu suçlayamam. Adamın hastaları ya deli ya da katil; bu yüzden hastasıyla görüşmesi için -cezaevi hariç- en uygun yer, etrafta çok sayıda güvenlik görevlisinin cirit attığı bir devlet binası.

Bu sefer her zamanki muhafazakâr elbiselerimden birini giymedim. Üzerimde haki renk pantolon ve pamuklu balıkçı yaka kazak, ayağымda da topuksuz ayakkabılarım var. Dr. Storrov bana baktığında avukat olduğumu düşünmesini istemiyorum. Çocukken oynadığı bir futbol maçında onu kenardan izleyip destekleyen annesini hatırlamasını istiyorum. İlk cümlesini söylerken sesinin çatlak çıkmasını bekliyorum. York County'de savcıydınız, değil mi Bayan Frost? Yanıtlamadan önce düşünmem lazım. Bir deli ne kadar delidir? Onu anlamakta zorlanıyormuş gibi mi görünmeli

yim, yoksa kazağımın yakasını mı kemirmeye başlamalıyım?
Storrovv gibi tecrübesiz bir psikiyatrı kandırmak kolay olacak...
Ama sorun bu değil. Şu anda deliliğimin geçici olduğu
izlenimini vermeliyim. Bizim deyişimizle deliliğe bağlanmadan
beraat etmemin tek yolu bu.

Bu yüzden adama gülümsüyor ve "Bana Nina deyin,"
diyorum. "Sorunuzun yanıtıysa evet."

Pekâlâ, diyor Dr. Storrovv. "Şimdi... E-eee... Bu şeyi
hazırlamamız ve mahkemeye sunmamız gerek." Binlerce kez
gördüğüm, üzerinde doldurulması gereken boşluklar bulunan
bir kâğıt parçası çıkarıp okumaya başlıyor. "Bugün buraya
gelmeden önce herhangi bir ilaç aldınız mı?"

Hayır.

Daha önce size herhangi bir suç isnat edildi mi?

Hayır.

Daha önce hiç mahkemede bulundunuz mu?

Son on yıldır her gün.

Ah... Dr. Storrovv bana bakıp sanki kiminle konuştuğunu
henüz anlamış gibi gözlerini kırıyor. "Tamam... Yine
de sakıncası yoksa size bu soruları sormam lazım." Boğazını
temizliyor. "Yargıcın mahkemedeki rolünün ne olduğunu
biliyor musunuz?"

Bir kaşımı kaldırıyorum.

Dr. Storrovv, "Bunu evet olarak kabul ediyorum," deyip
forma bir şeyler yazıyor. "Savcının rolü nedir, biliyor musunuz?"

Evet, sanırım bu konuda bir fikrim var.

Savunma avukatının görevi nedir, biliyor musunuz? İddia
makamının makul bir şüpheye dayanarak sizin suçlu
olduğunuzu kanıtlamaya çalıştığının farkında mısınız?

Bir palyaçonun yüzüne fırlatılan pastalar gibi komik haller
yaratan sorular birbiri ardına geliyor. Fisher ve ben bu
saçma, ama mecburi görüşmeyi kendi lehimize kullanacağız.

Kâğıttaki yanıtlarım sesim duyulmadan okunduğunda, cevaplarım
kulağa saçma gelmeyecek; sadece biraz garip, biraz

baştan savma görünecekler. Dr. Storrov mahkemede kürsüye çıktığında benim görüşme boyunca her şeyin farkında olduğumu söyleyemeyecek kadar deneyimsiz, çünkü şu an bile bunun bilincinde değil.

Mahkemede anlamadığınız bir şey olursa ne yaparsınız?

Omuz silkiyorum. "Avukatıma hangi içtihada göre hareket ettiğini sorarım, o içtihadı araştırıp bilgi edinebilirim."

Avukatınıza söylediğiniz şeylerin onun tarafından hiçbir şekilde başkasına veya başkalarına tekrarlanamayacağını biliyor musunuz?

Gerçekten mi?

Dr. Storrov formu masaya bırakıyor. Tamamen ifadesiz bir yüzle, "Sanırım diğer sorulara geçebiliriz," diyor. Bir zamanlar içinden silah çıkardığım çantama bakıyor. "Daha önce size psikiyatrik bir hastalığınız olduğu yönünde tanı kondu mu?"

Hayır.

Herhangi bir psikiyatrik sorundan ötürü ilaç kullandınız mı?

Hayır.

Stres kaynaklı duygusal çöküntü veya boşalma yaşadınız mı?

Hayır.

Daha önce hiç silahınız oldu mu?

Başımı iki yana sallıyorum.

Herhangi bir şekilde birine danıştınız mı?

Bu soru bir an duraklamama sebep oluyor. "Evet," diyorum, St. Anne Kilisesi'nin günah çıkarma hüccresindeki konuşmaları hatırlayarak. "Hayatımda yaptığım en büyük hataydı."

Neden?

Oğlumun cinsel tacize maruz kaldığını öğrenince kiliseye günah çıkarmaya gittim. Sonra öğrendim ki, bunu oğluma yapan pislik o rahibin ta kendisiymiş.

Sözlerim gömleğinin yakasından yüzüne doğru bir kızarıklıkla yükselmesine neden oluyor. "Bayan Frost... Nina...

Size birkaç soru sormam lazım... O günle ilgili."

Balıkçı yaka kazağımın kollannı çekiyorum. Fazla değil, sadece ellerimi örtecek kadar. Kucağıma bakıyorum. "Yapmam gerekiyordu," diye fısıldıyorum.

Bu işte gittikçe daha iyi olmaya başlıyorum.

O gün kendinizi nasıl hissediyordunuz? diye soruyor

Dr. Storrovv. Sesinde şüphe var, çünkü sadece birkaç saniye önce aklım gayet yerindeydi.

Yapmam gerekiyordu... Anlamalısınız! Bunun olmasına□ binlerce kez tanıklık etmek zorunda kaldım. Oğlumun□ hayatı boyunca o olayın etkisi altında yaşamasına izin veremezdim. Gözlerimi kapatıyor, o güne kadarki davalarda ileri sürülen ve akli dengenin yerinde olmadığı gerekçesiyle başarılı olan tüm savunmaları düşünüyorum.

2261 "Seçeneğim yoktu. Kendime engel olamadım... Sanki başka birinin bunu yapmasını izliyor gibiydim, sanki o tepkiyi başka biri veriyordu."

Ama ne yaptığının farkındaydınız, diye yanıtlıyor

Dr. Storrovv. Tam başımı kaldırıp ona bakacakken kendimi engelliyorum. "Bugüne dek korkunç şeyler yapan insanlar aleyhinde pek çok dava açtınız."

Ben korkunç bir şey yapmadım. Oğlumu kurtardım.□

Annelerin yapması gereken bu değil midir?

Annelerin yapması gereken sizce nedir?

Nezle olduğunda sanki onun yerine nefes alabilecekmiş gibi başucunda durup bütün geceyi onu takip ederek geçirmek.

Kuşdili konuşmayı öğrenmek ve bir tam gün boyunca öyle konuşmayı kabul etmek. Sırf tadının nasıl olacağını görmek için kilerde mevcut malzemelerle en azından bir kez kek yapmak.

Oğluna her gün biraz daha bağlanmak, onu her gün biraz daha fazla sevmek.

Nina? diyor sesini yükselterek Dr. Storrovv. "İyi misiniz?"
Bakışlarımı kaldırıp gözyaşları içinde başımı sallıyorum.
Üzgünüm.

Öyle misiniz? Öne eğiliyor. "Gerçekten üzgün müsünüz?"
Artık aynı şeyden bahsetmiyoruz. Peder Szyszynski'nin
cehenneme giden yolda yürüdüğünü görüyorum. Gözümün
önünde canlananları anlatabileceğim kelimeler arıyorum,
sonra çaresizlikle Dr. Storrovv'un gözlerine bakıyorum. "Sizce
o üzgün müydü?"

ŞL
Caleb dudaklarını Nina'nın omzuna değdirirken onun
tadının tüm diğer kadınlannkinden daha güzel olduğunu
düşünüyor. Ağzının içinden dizinin arkasındaki çukura kadar
her yerinin tadı bal ve karamela benziyor. Caleb bazen
onu yese doyamayacağını düşünüyor.

Nina'nın elleri onun omuzlarını kavriyor, başı yan ka- 1227
ranlıkta geriye düşüyor, o sırada boğazı eşsiz bir manzara
oluşturuyor. Caleb yüzünü oraya gömüyor, elleriyle
Nina'nın bedeninde keşfe çıkıyor. Çok çok uzun zaman önce
aşık olduğu kadın orada, bu yatakta. Nina'nın ne zaman
neresine dokunacağını iyi biliyor. Onun her hareketini tahmin
edebiliyor.

Nina bacaklarını aralıyor, Caleb vücudunu karısınıninkine
iyice yaslıyor. Sırtını hafifçe çukurlaştırıyor. Onun içine gireceği
anı, üzerlerindeki basıncın her saniye nasıl artacağını ve
sonunda nasıl patlayacağını hayal ediyor.

Testislerini avuçlamak için elini bedenlerinin arasına sokuyor
Nina. Ve işte o an Caleb'in penisi sönüyor. Yine de
bedenini karısının bedeninden ayırmadan hareket etmeye
devam ediyor. Nina'nın parmakları bir flütçünün dokunuşlarınının
enstrümanın üstünde dolaşması gibi Caleb'in bedeninde
geziniyor, ama hiçbir şey olmuyor.

Nina'nın elini omzuna koymasını, testislerindeki sıcaklığın
yerini serin bir esintiye bırakışını hissediyor Caleb.

O sırtüstü yanma devrilirken Nina, "Bu daha önce hiç olmamıştı," diyor.

Caleb tavana, yanındaki yabancı kadın haricinde ne varsa onlara bakıyor. 'Daha önce olmayan tek şey bu değil,' diye düşünüyor.

Cuma günü öğleden sonra Nathaniel ile markete gidiyoruz. Oğlum marketi bir ziyafet alanı olarak görüyor. Promosyon peynirlerden bir dilim aldığı meze reyonundan kurabiyelerin olduğu reyona geçip hayvan şekilli krakerlerden alıyoruz. Oradan unlu mamuller reyonuna gidiyoruz ve Nathaniel sade çöreklerle saldırıyor.

Alışveriş arabasına henüz koyduğum üzüm poşetinden birkaç üzüm çıkarıp uzatırken, "Ne diyorsun?" diye soruyorum. Salgı balına 4.99 dolar vermek mantıklı mı?

Yanından geçtiğim tezgâhtan bir kavun alıp kokluyorum.

Aslında meyvelerden pek anlamam. Yumuşak ve kokulu olmaları gerektiğini biliyorum, ama bana sorarsanız içi en tatlı olan meyvelerin önemli bir kısmının dışı taş gibi sert oluyor.

Nathaniel'in yediği olduğu çöreği birden elimde buluyorum. Peter! diye bağıırıyor Nathaniel, alışveriş sepetinde oturduğu yerden kurtulmaya çalışıp bir yandan da el sallarken. Peter! Hey, Peter!

Başımı kaldırıp bakınca elinde bir paket cips ve bir şişe Chardonnay ile Peter Eberhardt'ın sebze reyonundan bize doğru yürümekte olduğunu görüyorum. Caleb için aldırduğım yasaklama emrini iptal ettirdiğim günden beri Peter'i görmem ^ştim. Ona söylemek istediğim, artık savcılıkta bizzat bulun dığım için sormak istediğim çok şey var, ama yargıç şartlı tahliyemin bir koşulu olarak meslektaşlarımla konuşmamı katiyetle yasakladı.

Nathaniel elbette bunu bilmiyor. Tek farkında olduğu şey, n ,nda daima lolipop bulunduran, en iyi ördek taklidini yapan .ve haftalardır görmediği Peter'in şimdi birkaç

adım ötesinde olduğu. "Peter!" diye sesleniyor tekrar ve kollarını açıyor.

Peter bir an duraklıyor. Düşüncelerini yüzünden okuyabiliyorum. Ama bir gerçek var ki, Nathaniel'i çok seviyor.

Dünyada oğlumun gülümsemesine yenik düşmeyecek hiçbir şey yok. Peter elindeki cipsle şarap şişesini yakınındaki elma tezgâhının üstüne bırakıp Nathaniel'i sımsıkı kucaklıyor. Bak şu konuşana! diyor. "Sesimiz artık yüzde yüz geri geldi, değil mi?"

Peter Nathaniel'in ağzını açıp şakadan içini kontrol ederken oğlum kıkırdıyor. "Acaba biraz daha açmak mümkün mü?" diye soruyor Peter, sonra Nathaniel'in karnındaki hayali bir ses düşmesini açıyor. Nathaniel kahkahalara boğuluyor. Peter bana dönüyor. "Sesi iyi geliyor Nina." Sadece dört kelime söylüyor, ama cümlesinin altındaki gizli anlamı gayet açık bir şekilde anlıyorum: Doğru olanı yaptın.

Sağ ol.

Birbirimize bakıp bir an ne söyleyebileceğimizi ve ne söyleyemeyeceğimizi tartıyoruz. İki arkadaş olarak karşılaşmış olmaktan dolayı o kadar mutluyuz ki, başka bir alışveriş arabasının bize doğru yaklaşmakta olduğunu farketmiyoruz, Yabancı alışveriş arabası benimkinin arka tarafına yavaşça, sadece dönüp bakmama yetecek şekilde çarpıyor.

Başımı kaldırıncı Çjuentin Brovvn'un kilolarca portakalla dolu arabasıyla yanı başımda durduğunu görüyorum. "Evet, evet," diyor. "Sanırım burada her şey açık." Göğüs cebinden bir cep telefonu çıkarıp bir numara çeviriyor. "Buraya bir ekip arabası gönderin. Tutuklama yapıyorum."

Anlamıyorsunuz, diyorum Çjuentin telefonu kapatırken.

Anlaması bu kadar zor olan ne? Kefalet anlaşmanızı□ açıkça ihlal ediyorsunuz, Bayan Frost. Bu beyefendi savcılıktan□ bir meslektaşınız mı, değil mi?

Tanrı aşkına, Çjuentin, diyerek araya giriyor Peter.

Sadece çocukla konuşuyordum. Bana seslenmişti.

Cjuentin kolumu tutuyor. "Size bir şans verdim, sizse beni aptal yerine koydunuz."

Anne? Nathaniel'in sesini duyuyorum.

Bir şey yok tatlım. Başsavcı yardımcısına dönüyorum ve dışlerimin arasından adeta tıslıyorum: "Sizinle geleceğim."

Ama lütfen bu işi oğlumu daha fazla şoka uğratmadan□ halletme inceliğini gösterin.

Onunla konuşmadım, diye bağıırıyor Peter. "Bunu yapamazsınız."

Quentin dönüp Peter'e bakıyor. Gözleri karanlık birer gölge. "Az önce, 'Sesi iyi geliyor, Nina' diyen siz değil miydiniz, Bay Eberhardt? Konuşmadığınızı iddia ettiğiniz kişinin adını söylemeniz sizce de ilginç değil mi? Ayrıca işin doğrusu, siz Bayan Frost'a yaklaşacak kadar aptal olsanız bile alışveriş arabasını alıp sizden uzaklaşma sorumluluğu ona aitti."

Tamam, Peter. Hızla konuşuyorum, çünkü dışarıdan gelen siren seslerini duyabiliyorum. "Nathaniel'i alıp eve, Caleb'e götürür müsün?"

O sırada iki polis memuru reyonlar arasındaki koridordan koşarak geliyor, elleri silahlarının kabzalarında. Nathaniel'in gözleri gördükleri karşısında heyecanla açılıyor, sonra neler olduğunu anlıyor. Quentin kelepçelenmem için talimat verirken, "Anne!" diye çığlık atıyor.

Nathaniel'e bakıyorum. Yüzümdeki gülümseme o kadar zoraki ve gergin ki, ifadem neredeyse cam gibi kırılacak. Sorun yok. Görüyor musun? Ben iyiyim. Ellerim arkadan kelepçeli olduğu için saçım tokadan kurtulup yüzüme düşüyor. Peter, onu hemen götür.

Peter, "Gel ahbap," diyerek Nathaniel'i alışveriş arabasından çıkarmaya ve yatıştırmaya çalışıyor. Ayakkabıları arabanın metal parmaklığına takılınca oğlum ciddi şekilde mücadele etmeye başlıyor. Kollarını bana uzatıyor ve hıçkırana kadar avaz avaz bağırma başlıyor. "Anneeeeeee!"

Pc r beni alışverişlerini yarıda kesip olanları izleyen insanların, çenesi düşük tezgâhtar çocukların, ellerinde

elektronik barkot okuyucularla taş kesilmiş kasiyerlerin yanından geçiriyor. Bütün o yol boyunca oğlumun sesini duyuyorum. Çıglıkları beni otoparka, oradan da polis arabasına kadar takip ediyor. Arabanın tepesinde ışıklar yanıp sönüyor. Bundan uzun süre önce Nathaniel şüpheli takibindeki bir polis arabasını görmüş ve çok heyecanlanmıştı. Polislerden biri beni arabaya sokarken, "Üzgünüm, Nina," diyor. Camdan Çjuentin Brovvn'u görebiliyorum, kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakıyor. 'Portakal suyu,' diye düşünüyorum. 'Rozbif ve dilimli Amerikan peyniri. Kuşkonmaz, Ritz krakerleri, süt. Vanilyah yoğurt.'

Cezaevine varana kadar bu listeyi sayıklıyorum; terk edilmiş alışveriş arabamın içindekiler bunlar; düşünceli biri tek tek yerlerine yerleştirene kadar yavaş yavaş bozulacak olan ürünler.

Caleb kapıyı açınca ağlamakta olan oğlunu Peter Eberhardt'ın kollarında görüyor. "Nina'ya ne oldu?" diye 1231 soruyor hemen, ardından Nathaniel'i almak için uzanıyor. Herif tam bir pislik! diyor Peter çaresizlikle. "Bunu sırf şehirde nam salmak için yapıyor. Hem de..."

Peter! Karım nerede?

Peter ürküyor. "Cezaevine götürdüler. Kefalet anlaşmasını ihlal etti, başsavcı yardımcısı da onu tutuklattı."

Nathaniel kucağında bir anda tonlarca ağırlığa bürünüyor. Caleb bu ağırlığa dayanmaya çalışırken sendeliyor, sonra dengesini sağlıyor. Nathaniel daha sessizce de olsa hâlâ ağlıyor, gömleğinin sırtından bir nehir akıyor. Caleb oğlunu yatıştırmak için eliyle sırtmda küçük daireler çizmeye başlıyor. Bana ne olduğunu anlat.

Caleb duyduğu bazı kelimeleri seçebiliyor: Market, sebze, Çjuentin Broion. Kafasının içini motor sesi gibi dolduran tek bir cümle Peter'i tam olarak duymasını engelliyor: 'Nina, yine ne yaptın?'

Nathaniel bana seslendi, diye açıklamaya devam edi

yor Peter. "Onu yeniden konuşurken duyduğuma o kadar sevindim ki, görmezden gelemedim."

Caleb başını sallıyor. "Sen... Sen mi onun yanma gittin yani?"

Peter'in-boyu Caleb'inkinden otuz santim kısa; kendisine yaklaşan yapılı adamın gölgesi üzerine düşerken bunu gayet net farkediyor. Geriye doğru bir adım atıyor. "Onun başını belaya sokmak istemedim, Caleb. Bunu biliyorsun." Caleb oğlunun çığlıklar atışını, karısının polislerin arasında sıkıştırılarak götürülmesini, arka planda yere yuvarlanan meyveleri gözünün önünde canlandırıyor. Bunun tamamen Peter'in hatası olmadığını biliyor. Ortada bir sohbet olması için konuşan iki kişinin olması gerekir. Nina hiç düşünmeden Peter'den uzaklaşmalıydı.

Ve şu an yanında olsa o sırada bunu aklına getiremediğini söylerdi.

Peter elini Nathaniel'in baldırına koyup hafifçe okşuyor. Ne var ki yatıştırma amaçlı bu hareket çocuğun yeniden ağlamaya başlamasına neden oluyor. Nathaniel'in çığlıkları ağaçların ince dallarını geride bırakarak sokağı dolduruyor. Tanrım! Caleb, üzgünüm. Bu çok saçma. Biz hiçbir şey□ yapmadık.

Caleb ona dönüyor. Peter artık sadece Nathaniel'in hıçkırmaktan ve korkudan inip kalkan sırtını görebiliyor. Caleb oğlunun ıslak saçlarını okşuyor. Meydan okurcasına, "Hiçbir şey yapmadınız mı?" diyor ve kapıyı kapatıp Peter'i orada öylece bırakıyor.

A.

Tecrit hücrelerine sokulduğum sırada bedenim kaskatı, ama beni uyuşturanın ne olduğunu -tutuklanmam mı, yoksa sadece soğuk mu?- bilemiyorum. Cezaevinin ısıtma sistemi bozulmuş, gardiyanların hepsinin üstünde kalın montlar var. Normalde şort ya da iç çamaşırıyla yetinen cezaevi sakinleri kazak giymiş, bendeysen ne mont ne de kazak var. Kapı üzerime kilitlenince hücremde titreyerek oturuyorum.

Gözlerimi kapatıp duvara dönüyorum. O gece Adrienne ile uğraşacak durumda değilim. O gece Quentin Brovvn'ın beni alt ettiğini sindirmem lazım. Kefaletle serbest bırakılmam bir mucizeydi, ama anlaşılan talih kuşu aynı başa ikinci kez nadiren konuyor.

Nathaniel'in nasıl olduğunu merak ediyorum. Fisher'in Caleb ile konuşup konuşmadığımı merak ediyorum. Geçen seferden sabıkalı olduğum için bu kez tek telefon görüşmesi hakkımı avukatımdan yana kullandım. Korkakça bir tercih olduğunu biliyorum.

Caleb bu durumun benim hatam olduğunu söyleyecek.

Tabii benimle konuşursa.

Tatlım, dişlerin birbirine öyle sert vuruyor ki, bir saate kadar ağzında diş kalmayacak. Al şunu. Parmaklıkların yakınında bir şey hışırdıyor, dönüp bakınca Adrienne'nin bana bir kazak fırlattığını görüyorum. "Angora yünündendir. Sakın esnetip genişleteyim deme."

Titrek hareketlerle kazağı sırtıma geçiriyorum. İstesem de genişletmem mümkün değil, çünkü Adrienne benden I yaklaşık on beş santim uzun ve benden iki beden büyük. Hâlâ titriyorum, ama artık en azından titrememin soğukla alakası olmadığını biliyorum.

Gardiyanlar ışıkların söndürüleceği anonsunu yapınca sıcak şeyler düşünmeye çalışıyorum. Mason'un yavruyken yumuşacık ve sıcacık karnıyla çıplak ayağımın üstünde yatmasını hatırlıyorum. Balayımızda Caleb'in St. Thomas'taki plajda beni boğazıma kadar sıcak kuma gömmesini hatırlıyorum. Sabah Nathaniel'in üstünden çıkardığım, hâlâ sıcak ve uyku kokan pijamaları düşünüyorum.

Koridorun karşı tarafında Adrienne naneli sakız çiğniyor. Sakız sanki zifiri karanlıkta yeşil kıvılcımlar çıkarıyor, görünüşe bakılırsa Adrienne kendi ışığını nasıl üreteceğini bulmuş.

Cezaevinin tüm o sessizliğinde bile polisler ellerimi kelepçelerken Nathaniel'in attığı çığlıkları duyabiliyorum.

Normale dönme yolunda bu kadar iyi bir ilerleme kayde

derken şimdi bundan nasıl etkilenecek acaba? Eve gelmesem bile pencerede beni bekler mi? Kâbuslardan kurtulmak için Caleb'in yanında mı yatar?

Marketteki hareketlerimi bir güvenlik kamerasından izlemiş gibi yeniden kafamda canlandırıyorum; ne yaptım, ne yapmalıydım, onu düşünüyorum. Kendimi Nathaniel'in koruyucusu olarak görüyor olabilirim, ama bugün o görev doğrultusunda üzerime düşenleri yapamadım. Peter ile konuşmamın sorun olmayacağını düşünmüştüm... Ama bugün yaşananlar Nathaniel'in durumunda inanılmaz hızlı bir gerilemeye neden olacak.

Birkaç metre ötede, Adrienne'nin hücrelerinde kıvılcıklar ateşböcekleri gibi dans ediyor. Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir.

Mesela ben... Daima Nathaniel için en iyi olanı bildiğimi düşündüm durdum.

Ama ya yanılmışsam?

Sana biraz sıcak çikolata koydum, diyor Caleb kupayı Nathaniel'in komodininin üzerine bırakırken. "Krem şanti ile iyi gider."

Nathaniel'in yüzü duvara dönük, kozasının içindeki bir tırtıl gibi yorganına sarınmış; Caleb'e bakmıyor bile. Gözleri ağlamaktan öyle kızarmış ki, başka biriymiş gibi görünüyor. Caleb ayakkabılarını çıkıyor ve Nathaniel'in yatağına giriyor, oğlunu sımsıkı kucaklıyor. "Tamam, Nathaniel. Yok bir şey."

Oğlunun yavaşça başını salladığını hissediyor. Dirseğine dayanarak oğlunu sırtüstü çeviriyor. Gülümsüyor, zoraki bir gülümseme bu; sanki her şey normalmiş, sanki Nathaniel'in tüm dünyası kardan bir küre değilmiş ve işler tam düzelmeye başladığı sırada sarsılmıyormuş gibi. "Ne diyorsun? kakaondan biraz içmek ister misin?"

Nathaniel yatağında yavaşça oturuyor. Yorganın altından ellerini çıkarıyor ve kıvrımlar halinde vücuduna doğru

çekiyor. Sonra parmakları açık bir şekilde avucunu kaldırıyor ve başparmağını çenesine dayıyor. Annemi istiyorum.

Caleb'in bedeni taş kesiliyor. Peter eve getirdiğinden beri Nathaniel ağlaması hariç fazla tepki vermemişti. Hatta Caleb'in kendisine banyo yaptırıp pijamalarını giydirmesi arasında geçen sürede ağlamamıştı da. Ama konuşma...

Nathaniel, bana ne istediğini söyler misin?

Aynı el işareti, bir kez daha. Ve ardından bir üçüncü kez. İsteddiğin şeyi söyle dostum. Anneni istediğini biliyorum. Benim için bunu söyler misin?

Nathaniel'in gözleri parlıyor, sonra yaşlar boncuk gibi dökülmeye başlıyor. Caleb oğlunun elini tutuyor. "Söyle," diyor. "Lütfen, Nathaniel."

Ama Nathaniel tek kelime etmiyor.

Tamam, diye mırıldanıyor Caleb, elini kucağına bırakarak.

Tamam. Elinden geldiğince gülümsüyor ve yataktan çıkıyor. "Hemen döneceğim. Sen de o arada sıcak çikolatayı içmeye başlayabilirsin. Anlaştık mı?"

Caleb kendi yatak odasına gidip telefona uzanıyor. Cüzdanından bir kart çıkarıp karttaki numarayı çeviriyor. Bu, çocuk psikiyatrisi Dr. Robichaud'un çağrı cihazının numarası. Sonra telefonu kapatıyor, yumruğunu olanca kuvvetiyle duvara vuruyor.

â

Nathaniel bunun kendi hatası olduğunu biliyor. Peter öyle olmadığını söyledi, ama yalandı bu; tıpkı yetişkinlerin sizi yatağınızın altında korkunç bir canavarın yaşamadığına inandırmak için gece yarısı söyledikleri yalanlar gibi bir yalan. Markette çöreği makineden geçirilmeden yemeye başlamıştı; arabada eve kadar kendi otomobil koltuğuna oturmamıştı; üst kata yiyecek-içecek çıkarmak yasak olmasına rağmen babası ona kakao getirmişti. Annesi artık yoktu, tüm kurallar çiğnenmekteydi ve hepsi onun yüzündendi. Peter'i görmüş ve merhaba demişti, ama anlaşılacak bu kötü bir şeydi. Hem de çok çok kötü bir şey.

Nathaniel'in tek bildiği şu: Konuştu ve kötü adam annesinin kolunu tuttu. Konuştu ve polisler geldi. Konuştu ve annesini götürdüler.

Bu yüzden bir daha hiç konuşmayacak.

4>

Isıtma sistemini Cumartesi sabahı tamir ediyorlar. Hatta o kadar iyi tamir ediyorlar ki, cezaevinin içinde sıcaklık neredeyse kırk beş derece. Fisher ile görüşmek üzere toplantı odasına getirildiğimde üstümde bir i gömleği ve tulumumun pantolonu var. Deli gibi terliyorum.

Fisher şıklıktan taviz vermemiş; takım elbisesi ve kravatına rağmen hiç bunalmamış gibi görünüyor. "İptal duruşması için bir yargıca ulaşmam en erken Pazartesi günü mümkün," diyor.

Oğlumu görmem lazım.

Fisher'in yüzü ifadesiz. Onun yerinde olsam ben de o kadar sinirli olurum. Kendi davama onulmaz bir biçimde 236 | zarar verdim. "Bugün ziyaret ondan on ikiye kadar."

Caleb'i ara. Lütfen, Fisher. Onun Nathaniel'i buraya getirmesi için ne yapman gerekiyorsa yap. Karşısındaki sandalyeye oturuyorum. "O daha beş yaşında, polislerin beni alıp götürdüğünü gördü. şimdi burada bile olsa iyi olduğumu görmesi gerek."

Fisher hiçbir şey için söz vermiyor. "Kefalet anlaşmanın iptal edileceğini söylememe sanırım gerek yok. Yargıca ne söylememi istediğini düşünsen iyi edersin, Nina. Çünkü başka şansın kalmadı."

Fisher gözlerime bakana kadar bekliyorum. "Benim için evi aravacak mısın?"

İşlerin artık benim kontrolmde olmasını kabul edecek misin?

Uzun bir süre ikimiz de göz kırpmıyoruz, önce ben vazgeçiyorum. Fisher'in odadan çıkıp kapıyı kapattığını duyana dek '1 ma bakıyorum.

Adrienne ziyaret saatinin sonu yaklaştığı için endişeli olduğunu biliyor. Neredeyse öğlen oldu, ama ben hâlâ görüşme için çağrılmadım. Adrienne karnının üstüne yatmış, tırnaklarına uçuk turuncu oje sürüyor. Av mevsimi içinmiş. Gardiyan on beş dakikada bir yaptığı kontrollerden birisi için hücremin önüne gelince hemen ayağa kalkıyorum.

Kimsenin gelmediğinden emin misin?

Gardiyan başını sallayıp gidiyor. Adrienne ojeyi kurutmak için parmaklarını üflüyor. "Fazladan ojem var," diyor elindeki şişeyi kaldırarak. "Oraya yuvarlamamı ister misin?" Tırnağım yok. Ben benimkileri yiyorum.

Bak, onu travestiler yapar. Bazılarımız Tanrı'nın bize□ verdiklerini en iyi şekilde kullanmayı bilmez.

Gülüyorum. "Bunu söyleyen sensin."

Bana gelince, tatlım... Tanrı beni boş zamanında yaratmış;□ hiç çekinmemiş, bol bol vermiş. Ranzasının alt katındaki yatağa oturuyor ve spor ayakkabılarını çıkarıyor.

Dün gece ayak parmaklarına ojeyle minik Amerikan bayrakları yaptı. "Aklıma sıçayım," diyor. "Bulaşmış."

Saat hiç ilerlemiyor. Yemin ederim, tek bir saniye bile geçmiyor.

Yine koridora doğru baktığımı gören Adrienne, "Bana oğlunu anlatsam," diyor. "Hep benim de bir oğlum olsun istedim."

Kız istiyorsundur diye düşünmüştüm.

Tatlım, biz kadınlar ilgi isteriz, para isteriz, zor beğeniriz.□ Ama erkeklerde böyle bir sorun yok.

Nathaniel'i anlatmanın en iyi yolunu bulmak için düşünüyorum.

Bu beyhude çaba, koca bir okyanusu bir kupanın içine doldurmaya çalışmaya benziyor. Yemeğini renklerine göre sınıflandırarak yiyen, merakını bastıramayıp gecenin bir yarısı beni uyandıran ve neden nefes alırken ciğerlerimize su yerine oksijen doldurduğumuzu soran, içine hapsedilen sesini kurtarmak için ses kayıt cihazını parçalara ayıran bir çocuk nasıl anlatılabilir? Oğlumu o kadar iyi tanıyorum

ki, ben bile şaşırıyorum. Onu anlatmak için seçilebilecek sayısız kelime var.

Adrienne'in sorusuna nihayet yanıt vererek, "Bazen oğlumun elini tuttuğumda," diyorum yavaşça, "Sanki artık elime uymuyormuş gibi geliyor. Demek istediğim, o daha beş yaşında. Ama geleceğini avucumdaki elinde hissedebiliyorum. Bazen avucu biraz genişlemiş gibi ya da parmakları çok güçlüymüş gibi geliyor." Adrienne'ye bakarak omuz silkiyorum. "Elini her tuttuğumda bunun son kez elini tutmam olduğunu, bir sonraki sefere onun benim elimi tutuyor olabileceğini düşünüyorum."

Adrienne şefkatle gülümsüyor. "Bugün gelmeyecek, tatlım." Saat 12.46. Vazgeçmek zorundayım, çünkü Adrienne hakh.

*.

Akşama doğru gardiyan beni uyandırıyor. "Hadi," diye I söylenerek hücremin kapısını açıyor. Yatağında oturup gözlerimi ovuşturuyorum. Gardiyan beni bir koridordan geçirip cezaevinin ilk kez gördüğüm bir kısına götürüyor. Sıra sıra küçük odalar, minik cezaevleri, sol tarafımda öylece uzanıyor. Gardiyan odalardan birinin kapısını açıyor ve beni içeri sokuyor.

Oda en fazla bir kiler büyüklüğünde. Pleksiglas panelin önünde bir tabure duruyor. Hemen yanında duvara monte edilmiş bir telefon duruyor. Camın diğer tarafında, benimkinin tıpatıp bir mekânda Caleb duruyor.

Tanrı'ya şükür! Sözcükler boğazımdan bir inilti gibi çıkıyor, ı' /ardaki telefona doğru atılıyorum, ahizeyi kaldırıp kulağıma bastırıyorum. "Caleb," diyorum, yüzümü görebildiğini, dudaklarımı okuyabildiğini biliyorum. "Lütfen, lütfen, telefonu aç." Elimle defalarca işaret ediyorum.

Amn Caleb'in yüzü bir büstünkinden farksız; ifadesi sert. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kıpırdamadan duruyor. Bana bir şans daha vermeyecek.

Yenilgiyi kabullenerek tabureye çöküyorum ve alnımı cama dayıyorum. Caleb bir şey alacakmış gibi eğiliyor. Nathaniel'in ben içeri girdiğimden beri orada, yüksek tezgâhın altında ve görüş alanım dışında olduğunu o an farkediyorum. Oğlum taburenin üstünde diz çöküyor; gözleri kocaman açılmış, şaşkın. Tereddüt ederek, gerçekten orada olduğumu, bir ışık oyunu olmadığını anlamak istercesine cama dokunuyor.

Bir keresinde deniz kıyısındaydık. Bir yengeç bulmuştuk. Nathaniel yengecin eklemli bacaklarını çırpınmasını görebilsin diye hayvani ters çevirmiştim. 'Onu avucuna koy,' demiştim, 'Yavaş yavaş ilerleyecek.' Nathaniel elini uzatmış, ama yengeci avucuna koymayı her denediğimde ürkerek geri çekilmişti. Ona dokunmak istiyordu, fakat bir o kadar da korkuyordu.

Bunları hatırlayıp oğluma el sallıyorum. Gülümsüyorum. İçinde olduğum küçük mekânı onun isminin tınısıyla dolduruyorum.

Caleb ile konuşmak için denediğim gibi onunla konuş- 1239 mak için de telefonu kulağıma tutuyorum. Dudaklarımı okuması için yavaşça, "Sen de telefonu aç," diyorum. Nasıl yapılacağını hatırlatmak için kendi telefonumu kapatıp tekrar açıyorum. Ama oğlum başını sallıyor, telefonu açmak yerine elini çenesine götürüyor. İşaret diliyle, Anne, diyor. Ahize elimden düşüp önce yere, sonra duvara çarpıyor. Ne olduğunu anlamam için Caleb'e bakmama gerek yok, her şey gayet açık.

Gözlerimden yaşlar akarak sağ elimi kaldırıyorum ve seni seviyorum anlamına gelen kombinasyonu yapıyorum. Nathaniel küçük yumruklarından birini kaldırıyor, parmaklarını işaret flaması gibi açıyor. Ardından ikinci işareti, barış işaretini yapıyor: Ben de seni seviyorum. Nathaniel ağlıyor. Caleb ona duyamadığım bir şey söyleyince başını sallıyor. Arkalarında bir gardiyan kapıyı açıyor. Tanrım! Onu kaybediyorum.

Dikkatini çekmek için cama vuruyorum. Yüzümü cama bastırıp onu işaret ediyorum ve başımı sallıyorum. İstediğim şeyi yapıyor, yanağını çevirip aramızdaki cama dayıyor. Uzanıp aramızdaki engeli sanki orada yokmuş, doğrudan Nathaniel'i öpüyormuşum gibi öpüyorum. Caleb oğlumuzu odadan çıkardıktan çok sonra bile alnım cama dayalı, onu hâlâ hissedebiliyormuşum gibi oturuyorum. O şey sadece bir kere olmadı. İki pazar sonra Nathaniel'in ailesi ayine gittiğinde, Bayan Fiore çocuklara sapanıyla bir devi yere seren adamın hikâyesini okurken peder içeri girdi. "Bir gönüllüye ihtiyacım var," dedi, bütün çocuklar elini kaldırmasına rağmen o dosdoğru Nathaniel'e baktı. Bak, dedi peder odasına girince, "Esme seni özledi." Özledi mi? Elbette. Günlerdir adını sayıklıyor. Nathaniel güldü. "Sayıklamıyor." Dinle. Elini boru şekline sokup kanepenin üzerinde oturan kediye doğru eğildi. "Adını söylüyor, bak." Nathaniel dinledi, ama tek duyduğu hafif bir miyav sesi oldu. Belki biraz daha yaklaşman gerekiyordur, dedi peder. Buraya otursana. Nathaniel bir an bir şey hatırlayarak tereddüt etti. Annesi ona yabancılarla gitmemesini söylemişti. Ama peder yabancı sayılmazdı ki. Onun kucağına oturdu ve kulağını kedinin ka a dayadı. "Aferin sana." B a b a c ı uzun süre diz çöküp oturunca bacağı uyuştuğunda yaptığı gibi bacaklarını kaldırdı rahip. "Ben inebilirim," dedi Nathaniel. H hayır. Pederin eli Nathaniel'in sırtından kalçasına ka ıra kucağına indi. "Böyle iyi." Nathaniel gömleğinin çıkarıldığını, pederin uzun, sıcak

ve nemli parmaklarının sırtında gezindiğini hissetti. Ona yapmamasını nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Zihninde bir anı canlandı: Bir gün arabada giderlerken bir sineğin içeride kaldığını fark etmişlerdi. Küçük sinek kendini dışarı atabilmek için can havliyle camlara çarpıp duruyordu. "Peder?" diye fısıldadı Nathaniel.

Seni kutsuyorum, dedi peder. "Özel yardımcım bunu hak ediyor. Tanrı'nın seni her gördüğünde bana yardım ettiğini hatırlamasını istiyorum." Bir an durdu. "Bunu sen de istersin, değil mi?"

Kutsanmak iyi bir şeydi, Tanrı'nın onu daha çok koruması da. Annesi ve babası da bunu isterdi, Nathaniel bundan emindi. Dikkatini tekrar tembel kediye yöneltti ve işte o an o sesi duydu: İnlemeye benzeyen bir soluma sesi. Birisi ismini sayıklıyordu, ama bu Esmeydi, değil miydi çıkaramadı. † Pazar günü öğleden sonra gardiyan beni bir kez daha hücremden çıkarıyor. Birlikte üst kata, mahkumların avukatlarıyla görüştükleri toplantı odalarına gidiyoruz. Belki Fisher durumumu görmeye gelmiştir. Belki yarınki duruşmayla ilgili konuşacakları vardır.

Ama kapı açılınca içeride Patrick'in beklediğini görüyor ve şaşırıyorum. Uzun toplantı masasının üzerinde altı paket Çin yemeği duruyor.

Sevdiğin her şeyden aldım, diyor. "General Tso usulü tavuk, Çin usulü sebzeli makarna, brokolili dana eti, Tung Ting Gölü karidesi ve buharda pişirilmiş Çin mantısı. Ha, bir de plastiğe benzeyen o zımbırtıdan."

Soya peyniri. Çenemi meydan okurcasına hafifçe kaldırıyorum. Benimle konuşmak istemediğini düşünmüştüm.

Doğru, istemiyorum. Seninle yemek yemek istiyorum.

Emin misin? Ağzın doluyken ve müdahale etme şansın□ yokken söyleyebileceğim onca şey...

Nina. Patrick'in mavi gözlerindeki ışık sönüyor, sanki gücünü yitiriyor. "Kapa çeneni."

Ama beni azarlarken bile eli meydanda; masanın üstünde bana doğru uzanmış duruyor. Bu benim için her şeyden daha umut verici bir nimet.

Karşısına oturuyorum ve elini tutuyorum. Patrick hemen elimi sıkıyor, o an tüm gücümü kaybediyorum. Yanağımı soğuk ve çiziklerle dolu masanın üstüne koyuyorum, Patrick saçımı okşuyor.

Fal kurabiyeni yedim, diye itiraf ediyor. "Falında beraat edeceğin yazıyordu."

Peki seninkinde ne yazıyordu?

Beraat edeceğin. Patrick gülümsüyor. "Hangisini seçeceğini bilemedim."

Gardım düşüyor, gözlerim kapanıyor.

Tamam, diyor Patrick beni sakinleştirmeye çalışarak.

Flepsi geçecek

Ona inanıyorum. Elini alıyorum, sanki utancım avucuna hapsedip uzak bir yere atabileceği bir şeymiş gibi alev alev 242 | yanan yüzüme bastırıyorum.

Cezaevinin ankesörlü telefonundan birini aradığın zaman bunu biliyorlar. Her otuz saniyede bir hatta bir ses giriyor ve telefonun diğer ucundaki kişiyi aramanın Alfred Cezaevi'nden yapıldığı konusunda bilgilendiriyor.

Duşa gitmeden önce öğleden sonra Patrick'in bana verdiği elli senti kullanarak telefon açıyorum. "Dinle," diyorum Fisher ev telefonuna yanıt verir vermez. "Pazartesi sabahı duruşmada ne diyeceğini söylememi istemiştin."

Nina? Arkada bir kadının gülme sesini duyuyorum.

Lav? n bardakların ya da porselen tabakların sesi geliyor. Seninle konuşmam lazım.

Al m yemeğinin ortasındaydık.

aşkına, Fisher!" Dış avludan cezaevinin içine doğru b i r sürü insan dağılırken arkamı dönüyorum. "İster

sen daha uygun olduğunda arayayım, Fisher. Dur bakayım..
. Üç ya da dört gün sonra sanırım yine fırsatım olur."
Arkadaki sesin daha az duyulur hale geldiğini fark ediyorum,
sonra bir kapının kapanış gürültüsünü duyuyorum.
Pekâlâ. Neler oluyor?
Nathaniel konuşmuyor. Beni buradan çıkarman lazım,□
çünkü oğlum paramparça olmak üzere.
Konuşmuyor mu? Yine mi?
Caleb dün onu buraya getirdi. Nathaniel... O yine işaret□
dilini kullanıyor.
Fisher söylediklerimi bir an düşünüyor. "Caleb'i tanık
sandalyesine oturtursak ve Nathaniel'in psikiyatrı da..."
Ona celp göndertmen gerekecek.
Psikiyatıra mı?
Caleb'e.
Fisher buna şaşırdıysa da bir şey demiyor. "Gerçek şu ki,
fena çuvalladm, Nina. Seni oradan çıkartmaya çalışacağım.
Ama hâlâ bunun çok zor olduğunu düşünüyorum. Yine de
denememi istiyorsan, bir hafta beklemen gerekecek."
Bir hafta mı? Sesim yükseliyor. "Fisher! Burada oğlumdan
bahsediyoruz. Nathaniel'in durumu bir haftada ne
kadar kötüler, biliyor musun?"
Onu da hesaba katıyorum.
Bir ses araya giriyor: 'Bu arama Alfred Cezaevinden yapılmaktadır.
Devam etmek istiyorsanız, makineye lütfen yirmi beş
sent daha atın.'
Fisher'e küfrediyorum, ama o bunu duymuyor, çünkü
hat çoktan kesilmiş.
Adrienne ve bana spor yapılan avluda birlikte yarım saat
geçirme hakkı veriliyor. Biraz yürüyoruz, üşüyünce yüksek
tuğla duvarın dibinde sırtımızı rüzgâra verip duruyoruz.
Gardiyan içeri girince Adrienne kantindeki çöpten aldığı
portakal kabuklarını yakıp külünü Jane Eyre'den yırttığı pe

lür sayfalara sararak ürettiği el yapımı sigaralarından birini yakıyor. Kitabı ona doğum gününde Lu Teyze'si göndermiş. Daha şimdiden 298 sayfayı yırtıp sarmış durumda. Ona önümüzdeki yıl teyzesinden Vanity Fair dergisinin bir sayısını istemesini tavsiye ediyorum.

Soğuktan kavrulmuş çimlerin üstüne bağdaş kurup oturuyorum. Adrienne yanıma çömeliyor ve bir eliyle sigarasını içerken diğer eliyle saçımı okşuyor. Oradan çıkınca güzellik uzmanı olmak istiyor. Eliyle şakağımdan enseme kadar bir tutam saç ayırıyor. "Örgü istemem," diyorum. Bana hakaret ediyorsun. İlkine paralel yeni bir tutam saç ayırıyor ve sımsıkı örmeye başlıyor. "Çok güzel saçların var."

Sağ ol.

İltifat etmiyorum, tatlım. Şuna baksana... Parmaklarımın□ arasından kayıp gidiyor.

Saçıma asılıyor, çekiyor; birkaç kez acıyla yüzümü buruşturuyorum. Keşke kafamın içindeki düğümleri çözmek 2441 de o kadar kolay olsaydı. Adrienne sigarasından son bir nefes çekip dibine kadar içiyor, sonra omzumun üzerinden basketbol sahasına fırlatıyor. "İşte bu kadar," diyor. "Bomba gibi oldun."

Elbette ki nasıl olduğunu göremiyorum. Örgülerin oluşturduğu girinti ve çıkıntılara elimle dokunuyorum, sonra kendimi iyi hissetmiyorum ve Adrienne'nin o kadar uğraşıp yaptığı örgüleri çözüyorum.

Adrienne omzunu silkiyor, sonra yanıma oturuyor.

Hep avukat olma hayali mi kurardın?

Havır. Kim öyle bir hayal kurar ki? Avukatlığı büyüleyici b>. meslek olarak nitelendiren kaç çocuk vardır? "Sirkte asL- :biyecisi olmak isterdim."

Dilmem mi? O allı pullu kıyafetler göze çok hoş gelir.

Oysa benim öyle düşünmemin nedeni giyilen kıyafetler değild: nther Gebel-Williams'ın yırtıcı hayvanlarla dolu bir kah girip onlara evcil kedilermiş gibi davranmasını seviyordum..Bu örneği hatırlayınca, mesleğimin aslında pek de farklı olmadığını görüyorum. "Ya sen ne olmak isterdin?"

Babam Chicago Bulls'un pivotu olmamı istiyordu. Bense□
Vegas'taki şov kızlarına özeniyordum.

Hmm! Dizlerimi çenemin altına çekip kollarımla sıkı
sıkı tutuyorum. "Baban şimdi ne düşünüyor?"

Öbür tarafta pek bir şey düşünmeye fırsatı olduğunu□
sanmıyorum.

Affedersin, seni üzmemek istememiştim.

Adrienne bana bakıyor. "Boş ver."

Böyle diyor, ama bir anlığma dalıyor. Aniden onun desteğine
ihtiyacım olduğunu hissediyorum. Aklıma Peter
Eberhardt ile oynadığımız oyun geliyor. "En iyi dizi?" diye
soruyorum.

Ne?

Haydi, oyuna sen de katıl. Sadece fikrini söyleyeceksin.
Yalan Rüzgârı, diye yanıt veriyor Adrienne.

En sevmediğin pastel boya rengi?

Yanık siena. O rengin nesini beğenirler, anlamam. Adını□

Kusmuk rengi koysalar daha iyi olurmuş. Adrienne sırtıtıyor.

En iyi jean pantolon?

Levi's 501. En çirkin gardiyan?

Şu gecenin bir yarısı gelen var ya. Bıyıklarını ağartması□
lazım. Kıçının ne kadar büyük olduğunu gördün mü? Merhaba□
tatlım, seni diyet gurusu Jenny Craig ile tanıştırayım.

Soğuk zemine sırtüstü uzanıp kış soğuğunun iliklerimize
işlemesine aldırmadan ikimiz de gülüyoruz. Kahkaha
krizimiz nihayet bittiğinde göğsümde bir boşluk hissediyorum,
orada mutlu olmamam gerektiğini düşünüyorum.

En çok olmak istediğin yer? diye soruyor Adrienne bir
süre sonra.

Bu duvarın öteki tarafında. Yatağымda, evimde. Nathaniel ile
birlikte herhangi bir yerde.

Geçmiş, diyorum. Beni anlayacağından eminim.

Cjuentin kafenin bir çüce için bile çok küçük olan taburesinde oturuyor. Kupasını dudaklarına götürüp içeceğinden bir yudum alıyor, sıcak çikolata damağınını yakıyor. Peçetesini ağzına tutarken bir yandan da, "Hay içine edeyim!" diye homurdanıyor.

Üzerinde tulum şeklindeki hemşire üniformasıyla Tanya o sırada içeri giriyor. "Kapa çeneni, Ouentin," diyor adamın yanındaki tabureye otururken. "Ünilormamla dalga geçmeni kaldırabilecek durumda değilim."

Dalga geçmiyorum ki... Kupayı işaret ediyor, sonra vazgeçiyor. "Sana ne ısmarlayabilirim?" Tanya için kafeinsiz bir mochaccino sipariş ediyor. "Seviyorsun yani?" diye soruyor. Kahveyi mi?

Hemşireliği.

Cjuentin onunla Maine Üniversitesi'nde tanışmıştı. O sırada kendisi de öğrenciydi. İlk randevularının sonunda parmaklarını Tanya'nın köprücük kemiğinin üzerinden geçi-2461 rerek, "Bu ne?" diye sormuştu.

Tanya, "Klavikula," diye yanıtlamıştı.

Peki bu? Cjuentin elini yukarıdan aşağıya Tanya'nın omurlarının üzerinden tek tek geçirmişti.

Koksiks.

Bu kez hafifçe kalçasını avuçlamıştı. "Burası en sevdiğim yerin," demişti.

Cjuentin orayı açıp öperken Tanya'nın başı geri düşmüş, gözleri istemsizce kapanmıştı. "İlium," diye fısıldamıştı. Dokuz ay sonra Gideon doğdu. Cjuentin ile Tanya o doğmadan altı gün önce evlenmişti; bu bir hataydı. Bir yıldan kır üre evli kaldılar. Ayrıldıktan sonra Cjuentin duyg u s a l o l ı r a k değilse de mali olarak oğlunu desteklemişti.

Bu kadar uzun süredir yaptığıma göre nefret ediyor□ olmam gerek, diyor Tanya. Çjuentin'in kadının kendi sorusuna yanıt verdiğini anlaması biraz sürüyor. Yüzünden belli etmiş i Tanya onun eline dokunuyor. "Affedersin, biraz k ; J u . Sen çok kibar davranıyorsun."

Tanya'nın kahvesi geliyor. Kadın yudumunu almadan önce fincanı hafifçe üflüyor. "Gazetede adını gördüm," diyor sonra. "Seni şu rahip cinayeti için çağırmışlar." Çjuentin omuz silkiyor. "Aslında çok basit bir dava." Haberlere bakarsan gerçekten de öyle. Ama Tanya yine de başını sallıyor.

Bu ne demek oluyor?

Dünyanın sadece siyah ve beyazdan ibaret olmadığı□ anlamına geliyor, ama sen bunu asla öğrenemedin. Çjuentin kaşlarını kaldırıyor. "Öğrenemedim mi? Kim kimi koydu kapının önüne?"

Kim kimi o fareye benzeyen kızı becerirken yakaladı? Hafifletici sebepler vardı, diyor Çjuentin. "Sarhoştum." Tereddüt ediyor, sonra ekliyor. "Ayrıca fareden çok tavşana benziyordu."

Tanya gözlerini deviriyor. "Çjuentin! Üzerinden on altı buçuk yıl geçti ve sen hâlâ bunu savunuyorsun."

Ne bekliyordun?

Bir erkek gibi davranmanı, diyor Tanya. "Büyük ve Haşmetli Çjuentin'in yüz yılda bir ya da iki kez de olsa hata yapabileceğini kabul etmeni bekliyordum." Daha yarısını bile içmemiş olmasına rağmen fincanını eliyle itiyor. "Yaptığın işte de bu kadar iyi olup olmadığını hep merak ettim, çünkü üzerindeki baskıyı azaltıyor. Yani herkesin dosdoğru olmasını sağlamak seni haklı kılıyor mu, onu merak ediyorum." Çantasını alıp masanın üzerine beş dolar bırakıyor. "O zavallı kadının davasında bunu aklından çıkarma."

Bu da ne demek oluyor şimdi?

Başını yana devirip, "Onun o sırada ne hissettiğini tahmin edebiliyor musun, Quentin?" diye soruyor Tanya. "Ya da seninle alakalı bir çocuk aklına geliyor mu hiç?" Tanya ile birlikte Quentin de kalkıyor. "Gideon bana ait veya benimle ilgili hiçbir şeyi istemiyor."

Tanya paltosunun önünü ilikliyor, kapıya doğru yürüyor. Hep senin zekânı aldığını söylemişimdir, diyor. Quentin kadının ne demek istediğini yine anlamıyor.

Perşembe günü itibariyle Caleb bir rutin oluşturmuş durumda. Nathaniel'i uyandırıyor, kahvaltısını yediriyor, sonra köpekle birlikte yürüyüşe çıkıyorlar. O sabah Caleb nerede çalışıyorsa oraya gidiyorlar, o duvar örerken Nathaniel de kamyonette oturuyor ve legolarıyla oynuyor. Fıstık ezmesi ve muzlu sandviç ya da bir termos dolusu tavuk suyuna çorbadan oluşan öğle yemeklerini birlikte yiyor, ardından Caleb'in termosu soğutucuya koyduğu sodadan içiyorlar. Sonra da Dr. Robichaud'un muayenehanesine gidiyorlar. Psikiyatrist Nathaniel'in tekrar konuşmasını sağlamaya çalışıyor, ama başaramıyor.

Halleri bir baleyi andırıyor; hikâyeyi sözcükler olmadan canlandırıyorlar, Caleb ile sessiz öğlunun günleri bir bir geride bırakmalarını gören herkes bunun farkında. Caleb bu durum normalmiş gibi hissetmeye başlamasına şaşırıyor. Sessizliği seviyor, çünkü söylenecek kelime olmayınca yanlış kelimeleri seçmek gibi bir risk de kalmıyor. Nathaniel ko-

248 | nuşmuyorsa da en azından artık ağlamıyor. Caleb bir işten diğerine koşturarak, Nathaniel'i yedirip giydirerek vaktini geçiriyor; bu yüzden gün içinde düşünmeye çok az fırsat buluyor. Öyle zamanlar da genellikle yatağında, Nina'nın eskiden doldurduğu boşluğun yanında uzandığı anlara denk geliyor. Ve aklına gelen düşünceyi kovmak için ne kadar uğraşsa da çabaları acı gerçeğı silmeye yetmiyor: O burada değilken hayat daha kolay.

â.
Perşembe günü Fisher okumam için keşif raporunu getiriyor. Bu dosya 124 görgü tanığının Peder Szyszynski'yi öldürüşümü anlatan ifadelerini, Patrick'in tecavüz olayıyla ilgili raporunu, benim Evan Chao'ya verdiğim tutarsız ifadeyi ve otopsi raporunu içeriyor.

Önce hakkında çıkan gazete haberlerini yapıştırdığı defteri inceleyen bir güzellik kraliçesi gibi Patrick'in raporunu okuyor. Bu rapor her şeyi açıklıyor. Sonra cinayet günü mahk. alonunda bulunan tüm insanların verdiği ifadele

ri okuyorum. En önemlisini en sona saklıyorum; otopsi raporunu Ölü Deniz Parşömenleri gibi saygıyla tutuyorum.

Önce fotoğraflara bakıyorum. Bunu öyle konsantre bir şekilde yapıyorum ki, gözlerimi kapattığımda şimdi bile pederin yüzünün olması gereken yerdeki darmadağın şeyi görebilirim. Beyninin kremsi rengi aklımdan çıkmıyor. Pederin kalbi 350 gram ağırlığımdaymış, en azından otopsiyi gerçekleştiren Dr. Vern Potter rapora öyle yazmış.

Koroner arterlerin diseksiyonu neticesinde, diye yüksek sesle okuyorum, "Lumende aterosklerotik plak kaynaklı daralma tespit edilmiştir. En belirgin daralma sol anterior desendan koroner arterdedir. Bu arterde lumen, kesitsel alanın yüzde sekseni oranında daralmıştır."

Lumen. Bunu ve o canavardan geriye kalan tüm kelimeleri tekrar ediyorum:

Trombosa rastlanmamıştır, safra kesesi serozası düzgün ve sağlamdır, mesane hafifçe trabeküledir.

Midede kısmen sindirilmiş domuz pastırması ve tarçınlı tatlı bulunmaktadır.

Silahtan çıkan barutun oluşturduğu yanıklar, merminin giriş yeri olan başın arka kısmında bir korona oluşturmaktadır.

Merminin giriş yolunda bir nekroz alanı vardır. Maktulün beyninin yalnızca 816 gramı sağlam kalmıştır. Serebellar tonsillerde bilateral kontüzyonlar mevcuttur. Ölüm nedeni: Kafada kurşun yarası. Ölüm şekli: Cinayet.

Bu dil bana oldukça yabancı, yine de mucizevi bir şekilde akıcı olarak okuyabiliyorum. Parmaklarımla otopsi raporuna dokunuyorum. Sonra pederin annesinin cenazedeki acı dolu yüzü gözümün önüne geliyor.

Dosyaya eklenmiş bir dosya daha var ve yanında yerel bir doktorun muayenehanesine ait damga bulunuyor. Bu Peder Szyszynski'nin tıbbi geçmişine ait bilgiler olmalı. Epey kalın bir dosya, en az elli sayfası rutin kontrollerle ilgili. Okumaya tenezzül etmiyorum. Neden edeyim ki? Ben sıradan griplerin, ciğerleri paralayan öksürüklerin, ağrıların, krampların yapamadığını yaptım.

Onu öldürdüm.

Yardımcısı Oquentin'e bir faks uzatıp, "Bu size gelmiş," diyor.

Quentin kadına bakıp kâğıtları alıyor, sonra kafası karışmış bir şekilde yazılara göz gezdiriyor. Laboratuvar raporunun üstünde Szyszynski'nin adı var, ama içeriğin onun davasıyla hiçbir alakası yok. Neden sonra fark ediyor: Bu rapor sanığın oğluyla ilgili bir önceki davayla, yani kapanan dosyayla ilgili. Quentin rapora bakıyor, sonuçlara omuz silkiyor; hiçbiri şaşırtıcı değil. "Bunlar bana gelmemiş," diyor. Kadın gözlerini kırpmıştırıyor. "Peki, faksı ne yapayım?" Quentin kâğıtları kadına uzatırken birden vazgeçip masasının kenarına koyuyor. "Ben hallederim," diye yanıtlıyor, sonra yardımcısı odadan çıkarken yeniden işine gömülüyor. Caleb'in olmak istediği başka binlerce yer var. Mesela bir savaş esirinin tutulduğu hücrede ya da bir kasırga esnasında açık arazide olabilir. Ama o gün orada olmak zorunda, mahkeme celbi kendisine başka bir seçenek bırakmadı. Sahip olduğu tek ceket ve eski püskü kravatıyla mahkemenin kantininde dikiliyor. Elinde bir fincan kahve var ve o kadar sıcak ki avucu yanıyor. Etrafındakilere elinin sinirsel olarak titremediğini göstermeye dikkat ediyor.

Fisher Carrington'un o kadar da kötü biri olmadığını düşünüyor. En azından Nina'nın söylediğinin yarısı kadar bile kötü değil.

Sakir> ol, Caleb, diyor savunma avukatı. "Göz açıp kapayıncaya dek bitecek."

Çıkışa doğru yürüyorlar. Duruşma beş dakika içinde başlayacak, hatta Nina'yı mahkeme salonuna her an getirebilirler.

Tel çağın, daha önce üzerinden geçtiğimiz soruları□
yanıtlamak. Ardından Bay Brovvn da sana birkaç soru so □

□
□
□
□

racak. İnsanlar senden yalnızca doğruyu söylemeni bekliyor,□
başka bir şey değil. Tamam mı?

Caleb başıyla onaylıyor, lav gibi sıcak kahvesinden bir

yudum almaya çalışıyor. Aslında kahveyi hiç sevmez. Nathaniel'in alt kattaki oyun odasında Monica ile ne yaptığını merak ediyor. Bir sigorta şirketinin eski CEO'sunun evinin taşlığına yaptığı karmaşık tuğla motifini düşünerek dikkatini dağıtmaya çalışıyor. Ama gerçekler aklından gitmiyor: Çok değil, birkaç dakika sonra tanıklık edecek. Dakikalar sonra düzinelerce muhabir, onlarca meraklı vatandaş ve bir yargıç imkânı olsa konuşmaktan çok sessiz kalmayı tercih edecek olan bir adamın sözlerini duymak için bekliyor olacak.

Fisher, diyor, sonra derin bir nefes alıyor. "Şey... Bana şeyi soramazlar, değil mi? Yani Nina'nm... Anlamış olmalısın." Nina'nm sana söylediği bir şeyi mi?

Yaptığı şey hakkında söylediklerini.

Fisher ona bakıyor. "Olayla ilgili olarak sana bir şey mi I söyledi?"

Evet. Şeyden önce...

Caleb, diyerek kesiyor onun sözünü avukat. "Bana bir şey söyleme, ben de başka birine söylemek durumunda kalmaman için elimden geleni yapayım."

Caleb ne kadar rahatladığını düşünürken Fisher bir kapıdan içeri giriyor.

Peter, kefaletimin iptali istemiyle gerçekleştirilen duruşmada Quentin Brovvn'un sorularını yanıtlamak üzere

tanık kürsüsüne otururken özür dilercesine bana bakıyor. Yalan söyleyemez, ama diğer taraftan beni cezaevine gönderen kişi olmak istemiyor. İşini kolaylaştırmak için gözlerine bakmıyorum. Onun yerine arkamda, kullandığı tıraş jelinin kokusunu alabileceğim kadar yakınımda oturan Patrick'e odaklanıyorum. Bir de bu küçük mahkeme salonunu adımlamak için fazla iri cüsseye sahip olan Brown'a.

Fisher elini bilinçsizce salladığım bacağıma koyuyor.

Yapma, diyor ağız işaretiyle.

O öğleden sonra Nina Frost'u gördünüz mü? diye soruyor Cjuentin.

Hayır, diyor Peter. "Onu görmedim."

Quentin hiç inanmadığını göstermek istercesine kaşlarını kaldırıyor. "Onun yanma gittiniz mi?"

Sebze reyonunda yürüyordum, Nina Frost'un alışveriş arabası yolumun üstündeymiş. Arabanın içinde oğlu oturuyordu. Ben onun yanma gittim.

Peki, Bayan Frost da arabaya doğru mu geldi?

Evet, ama benim değil, oğlunun yanma gidiyordu.

Sadece sorduğum sorulara cevap verin.

Bakın... Yanımda duruyordu, ama benimle konuşmadı, Siz onunla konuştunuz mu, Bay Eberhardt?

Hayır. Peter yargıca dönüyor. "Ben Nathaniel ile konuşuyordum."

Quentin savcı masasının üstünde duran birtakım kâğıtlara dokunuyor. "Bu dosyalardaki bilgilere erişiminiz var, değil mi?"

Onun davasıyla ilgili çalışma yapan sizsiniz, Bay Brovvn, ben değilim.

Ama onun eski ofisinde, sizinkinin hemen yanındaki odada çalışıyorum, değil mi?

Evet.

Ve bu iki ofisin kapıları kilitli tutulmuyor. Doğru mu?

^oğru.

yleyse Nina Frost yanınıza sizden gizlice bilgi sızdırmak için mi geldi?"

Peter gözlerini kısıyor. "Ne o ne de ben başımızı belaya sokm-1 - Metindeydik."

.e onu başını sokmak istemediği beladan kurtarmaya çalışıyorsunuz, değil mi?"

Quentiri yanıt vermesine fırsat bırakmadan tanığı savunma makamına bırakıyor. Fisher ceketinin önünü ilikleyerek ayağı kalkıyor. Soğuk soğuk terlediğimi hissediyorum. İlk konuşan kimdi, Bay Eberhardt? diye soruyor

Fisher.

Nathaniel.

Ne dedi?

Peter kürsünün önündeki parmaklığı bakıyor.

Nathaniel'in yeniden sessizliğe gömüldüğünü o da biliyor.

Adımı söyledi.

Nina'nm başının belaya girmesini istemediyse niçin□

arkanızı dönüp onlardan uzaklaşmadınız?

Çünkü Nathaniel yanına gitmemi istedi. Taciz olayından□

sonra bir süre konuşmamıştı. Bütün olanlardan sonra ilk□

kez konuştuğunu duyuyordum. Öylece arkamı dönüp gidemezdim.

Bay Brovvn'ın reyonun köşesinden dönüp sizi görmesi□

o an mı oldu? 1253

Evet.

Fisher ellerini arkasında birleştiriyor. "Nina ile kendi davası hakkında konuştunuz mu?"

Hayır.

Ona kendi davasıyla ilgili olarak içeriden herhangi bir□ bilgi verdiniz mi?

Hayır.

O sizden böyle bir bilgi istedi mi?

Hayır.

Nina'nm davasında mı çalışıyorsunuz?

Peter başını sallıyor. "Onun daima arkadaşı olacağım.

Ama işimin ve hukuk sistemi dahilinde çalışan biri olarak

görevimin gerektirdiklerinin gayet bilincindeyim. Son yapmak

isteyeceğim şey, o davaya herhangi bir şekilde müdahil

olmaktır."

Teşekkürler, Bay Eberhardt.

Fisher savunma masasına gelip yanındaki yerine oturuyor. O sırada CJuentin Brovvn yargıca bakıyor. "Sayın Yargıç, iddia makamı bugünkü oturumun sona ermesini talep ediyor." 'Bir sıfır öndeyiz,' diye düşünüyorum.

Caleb şok içerisinde bakıyor ona. Daima canlı ve düzenli görünen karısı parlak turuncu cezaevi tulumuyla sandalyesinde oturuyor. Saçları gelişigüzel toplanmış, gözlerinin etrafında halkalar var. Elinin üstünde bir kesik göze çarpıyor. Ayakkabılarından birinin bağcıkları bağlanmamış ya da çözülmüş, ancak gereken ilgiyi görememiş. Caleb birden karısının önünde diz çöküp ayakkabısının bağcığını sıkıca bağlamak, sonra da başını dizlerine dayamak istiyor.

Aynı anda bir insandan hem nefret edip hem de ona deli gibi aşık olunabileceğini farkediyor.

Caleb'in baktığı yeri gören Fisher belli etmeden dikkatini bölerek adeta sorumluluğunu hatırlatıyor. Caleb görevini başarıyla tamamlayamazsa, Nina'nın eve dönmesine izin verilmeyebilir. Ama Caleb'a kendisi tanık kürsüsünde kusursuz bir iş çıkarsa bile Nina'nın duruşmaya kadar cezaevinde tutulabileceğini söylemeyi ihmal etmedi.

Caleb boğazını temizliyor, kendini sözcüklerden oluşan bir okyanusta başını suyun üstünde tutmaya çalışırken hayal ediyor.

Nathaniel siz tecavüz olayını öğrendikten ne kadar zaman sonra tekrar konuşmaya başladı?

Üç hafta kadar önce. Dedektif Ducharme kendisiyle görüşmeye geldiği akşam.

O akşamdan bugüne sözlü iletişim becerilerinde bir gelişme gözlemlediniz mi? '•

normal dönüş konusunda epey yol kat etti."

Annesi onunla ne kadar vakit geçiriyordu?

Her zamankinden daha fazla.

Nathaniel sizce nasıldı?

Caleb bir an düşünüyor. "Daha mutluydu," diyor.

Fisher yürüyüp Nina'nm yanma gidiyor. "Markette yaşanan olaydan sonra ne değişti?"

Histeriye tutulmuş gibiydi. Hıçkıra hıçkıra öyle ağlıyordu□ ki, nefes bile alamıyordu. Ayrıca yeniden konuşmamaya□ başladı. Caleb karnının gözlerinin içine bakıyor, işaret dilindeki hareketleri yaparak ona sanki bir hediye veriyor. Anne anlamına gelen el işaretini yapıp duruyordu.

Nina bir kedi yavrusu gibi hafifçe inliyor. Bu tepki Caleb'i dumura uğratıyor, Fisher'den az önce sorduğu soruyu tekrar etmesini istiyor.

Geçen hafta hiç konuştu mu?

Hayır, diye yanıtlıyor Caleb.

Nathaniel'i annesini görmeye görürdünüz mü?

Bir kez. Bu onun için çok... Zordu.

Bunu ne anlamda söylüyorsunuz?

Annesinden ayrılmak istemedi. Görüşme süresi bittiğinde□ onu sürükleyerek götürmek zorunda kaldım.

Oğlunuz geceleri uyuyabiliyor mu?

Hayır. Ben yanına girip yatmadığım sürece uyumuyor.

Fisher ağır ağır başını sallıyor. "Sizce oğlunuzun annesinin eve dönmesine ihtiyacı var mı, Bay Frost,?"

Çjuentin Brown sandalyesinden fırlıyor. "İtiraz ediyorum!"

Bu bir kefalet duruşması, soruya izin veriyorum, diye yanıtlıyor yargıç. "Bay Frost?"

Caleb gözlerinin önünde uçuşan yanıtlar görüyor. O kadar çok yamt var ki, hangisini seçmeli acaba? Ağzını açıyor, sonra kapatıp başa dönüyor.

Tekrar Nina'ya bakıyor. Karısının gözleri kendisininkilere kilitlemiş, alev alev yanıyor. O görüntünün neden kendisine öyle aşına geldiğini hatırlamaya çalışıyor. Sonunda bu^

luyor: Bu, Nina'nın haftalar önce ağzından çıt çıkmayan Nathaniel'i tek yapacağı şeyin içinden geldiği gibi konuşmak olduğuna, dudaklarının arasından çıkacak herhangi bir kelimenin sessizlikten daha iyi olacağına ikna etmeye çalışırkenki bakışları.

İkimizin de onun eve dönmesine ihtiyacı var, diyor Caleb, her şeye rağmen doğruyu söyleyerek.

Dr. Robichaud'un tanıklığının ortalarına geldiğimiz sırada, pederi öldürmemiş olsaydım onu mahkum ettirmek için gerçekleştirilecek davanın seyrinin de o şekilde olacağını düşünüyorum. Sunulmakta olan bilgi Nathaniel'e yönelik tacize ve bunun sonuçlarma odaklamıyor. Psikiyatr mahkeme salonundakileri Nathaniel ile tanışmasından oğlumun uğradığı tecavüze yönelik değerlendirmesine, terapi seanslarından oğlumun işaret dilini kullanmasına kadar çeşitli konularda bilgilendiriyor.

2561 "Nathaniel yeniden konuşabileceği bir noktaya hiç gelebildi mi?" diye soruyor Fisher.

Evet, kendisine tecavüz eden kişinin ismini Dedektif Ducharme'ye söyledikten sonra.

Bildiğiniz kadarıyla o günden bu yana normal konuşuyor mu?

Psikiyatr başıyla evetliyor. "Her gün daha iyiye gittiğini biliyorum."

Onu geçen hafta gördünüz mü, Doktor?

Evet. Babası cuma akşamı beni aradı. Çok üzgündü.

Nathaniel'in konuşmaktan tekrar vazgeçtiğini söyledi. Pazartesi s, ahi onu gördüğümde kaydettiği ilerleme büyük

ölçüde 6v.1iye gitmişti. İçine kapanmış, iletişimden kaçınır

hale gelmişti. İşaret diliyle bile iletişim kurmasını sağlayamadım.

Bir 'man olarak sizce annesinden ayrı kalması

Nathaniel'in herhangi bir psikolojik hasara neden olur mu?

Elbette. Aslına bakarsanız, birbirlerinden ayrı kaldıkları

süre uzadıkça hasar daha da kalıcı hale gelebilir.

Doktor tanık kürsüsünden ayrılırken Brown kapanışı yapmak üzere ayağa kalkıyor. Sözlerine eliyle beni işaret ederek başlıyor. "Bu kadın kuralları açık bir şekilde ihlal etti, ayrıca bu ilk kez olmuyor. Peter Eberhard'ı gördüğü an yııpması gereken arkasını dönüp oradan uzaklaşmaktı. Ama olaylar böyle gelişmedi." Yargıca dönüyor. "Nina Frost'un bölge savcılığından herhangi bir kimseyle temas kurmasını yasaklayan kefalet şartını koyan sizdiniz, Sayın Yargıç, çünkü ona diğer sanıklardan farklı muamele edilmesi noktasında endişeleriniz vardı. Ama şimdi herhangi bir cezai yaptırıma tabi olmaksızın buradan çıkmasına izin verirseniz ona farklı muamele etmiş olacaksınız."

Kendimi uçurumun kıyısmdaymış gibi hissetsem de

[Quentin'in taktiksel bir hata yaptığını farkediyorum. Bir jüriye önerilerde bulunabilirsiniz, ama bir yargıca ne yaparız çağını asla, ama asla söyleyemezsiniz.

Fisher ayağa kalkıyor. "Sayın Yargıç, markette yaşanan hadise, Bay Brown'un gördüklerini yanlış yorumlamasından ibarettir. Gerçek şu ki, o esnada hiçbir bilgi paylaşımı olmamıştır. Hatta bilgi talebinde bulunulduğuna dair herhangi bir kanıt yoktur."

Fisher ellerini omuzlanma koyuyor. Bunu başka müvekkillerine de yaptığını görmüştük. Bizim ofiste bu harekete Büyükbaba Duruşu derdik.

Durum talihsiz bir yanlış anlaşılmadan ibaret, diyerek devam ediyor Fisher, "Hepsi bu. Ne eksik, ne fazla. Bunun sonucunda Nina Frost'u çocuğundan ayrı tutmaya devam etmek, o çocuğu gözden çıkarmak demek olabilir. Herkesin tanık olduğu onca şeyden sonra böylesi bir durum, yüce mahkemenin en son isteyeceği şey olsa gerek."

Yargıç başını kaldırıp bana bakıyor. "Onu oğlundan ayrı tutmayacağım," diyerek kararını açıklıyor. "Ama ona bu mahkemenin koyduğu kuralları bir kere daha ihlal etme fırsatını da vermeyeceğim. Bayan Frost'u ev hapsine mahkum edilmesi koşuluyla serbest bırakıyorum. Bu süre zarfında bileğinde kelepçe görevi görecektir elektronik bir bilezik takılı olacak, ayrıca elektronik izleme konusunda şartlı tahli

ye hükümlerinin tamamına tabi olacak. Bayan Frost." Başımı sallamamı bekliyor. "Avukatınızla buluşmak ve mahkemeye gelmek haricinde evinizden çıkmayacaksınız. Evinizi teri edebileceğiniz bu iki halde bileziğiniz duruma uygun olarak yeniden programlanacaktır. Ayrıca -Tanrı şahidimdir- so kağınzda nöbet tutmam bile gerekse bu hükümlere uydu ğunuzdan emin olmak için gerekeni yapacağım." A Yeni bileziğim -ya da kelepçem- telefon hattı üzerindeki 1 çalışıyor. Evimden 45 metreden fazla uzaklaşmam halinde alarm veriyor. Bir görevli beni her an ziyaret edip uyuşturu cu ya da alkol kullanmadığımı tespit etmek üzere kan ya da idrar numunesi alma hakkına sahip olacak. Eve giderken cezaevi tulumumun üzerimde kalmasını tercih edip şerif yardımcısından kıyafetlerimin hediye olarak Adrienne'ye verilmesini istiyorum. Ona biraz kısa ve dar gelecekler. Ya da başka deyişle vücuduna tam oturacaklar. Fisher elektronik kelepçemin programlandığı şartlı tahliye ofisinden çıkarken, "Dokuz canlısın," diye mırıldanıyor. Yedi canım kaldı, diyerek iç çekiyorum. Umarım hepsini kullanmak zorunda kalmayız. Fisher... Merdivene ulaştığımız noktada duruyorum. Sana söylemek istediğim bir şey var... Bundan daha iyisini□ yapamazdın. Fisher gülüyor. "Nina, teşekkürler kelimesini söylediğin takdirde gerçekten boğulacağına inanıyorum." Birlikte yukarıya, lobiye çıkıyoruz. Sapına kadar centilmen olan Fisher yangın merdivenlerine açılan ağır kapıyı iterek açıyor ve ben dışarı çıkana dek açık tutuyor. An,. ardına patlayan fotoğraf makinesi flaşları beni adeta kör ediyor, dünyayı yeniden normal şekilde görmem birkaç saniye sürüyor. Muhabirlerin yanında Patrick, Caleb ve Monica'nın da beklediğini fark ediyorum. Sonra babasının dev cüssesinin arkasından çıkan oğlumu görüyorum.

Üzerinde komik, turuncu renkli bir pijama var ve saçları Nathaniel'in eskiden garajdaki meşrubat kutularının arkasındaki bulduğu kırlangıcın yuvasına benziyor, ama yüzü annesinin yüzü, adım söyleyen sesi annesinin sesi. Annesinin gülümsemesiyle birlikte sanki içinde bir kanca hareket ediyor, onu yutarken boğazındaki zorlanmayı hissedebiliyor.

Kendini aralarındaki boşluğa bırakıyor. Anneciğim. Nathaniel ellerini iki yana açıyor. Ayağı bir kabloya takılıyor, sonra birinin ayağına basıyor, ama yine de koşuyor.

Annesi dizlerinin üzerine çöküyor, böylece birbirlerine daha sıkı sarılıyorlar. Nathaniel annesine o kadar yakın ki onun ağladığını görebiliyor. Gerçi bunu açıkça göremiyor, çünkü kendisi de ağlıyor. Boğazındaki kancanın bir haftadır karnında duran sessizlik yumrusunu ucuna takmış bir şekilde serbest kaldığını hissediyor; annesinin kucağına atılırken içindeki kanca da beraberindeki yumruyla birlikte paslı, tiz bir neşeyle dudaklarının arasından çıkıp gidiyor. "Anneciğim, anneciğim!"

Nathaniel bağıırıyor, hem de öyle bir bağıırıyor ki, annesinin kulağının alanda heyecanla güm güm atan kalbinin sesi hariç tüm sesleri bastırıyor.

IL

Bir haftada daha da büyümüş. Kameralar her hareketimizi kaydederken saf saf gülümseyerek Nathaniel'i kucağıma alıyorum. Fisher muhabirleri bizden uzak tutmaya çalışıyor, hatta onlara bir şeyler söylüyor. Yüzümü Nathaniel'in tatlı boynuna gömüp anılarımı bu anın gerçekliğiyle karşılaştırıyorum.

Birden yanımızda ayakta duran Caleb'i görüyorum. Yüzü son görüşmemizdeki, yani cezaevinde camın iki yanında olduğumuz zamanki gibi anlaşılmaz bir ifade taşıyor. Tanıklığı serbest kalmamı sağlamış olsa da kocamı tanıyorum.

Kendinden bekleneni yaptı, ama bunu yapmış olması, isteyerek yaptığı anlamına gelmiyor. "Caleb," diyorum tereddütle, heyecanlıyım. "Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum."

Beni son derece şaşırtarak zeytin dalı uzatıyor: Yüzünde çarpık bir gülümseme beliriyor. "Bu bir ilk olsa gerek. Etrafta bu kadar çok muhabir olmasına şaşırmamalı."
Caleb'in gülümsemesi yüzüne yayılıyor, aynı anda kolunu omuzlarıma atıyor ve evimize giden yolda ilk adımı atmamız için bana rehberlik ediyor.

Bildiğim esprileri söyleyeyim :
- A t o o ? B e n K a p t a n J o h n , b e n K a p t a n J o h n ;
çıkarm beni bu kaptan !
î s k e l e t n e d e n k a r ş ı d a n k a r ş ı y a g e ç e m e m i ş ?
Karşıdan karşıya geçmek yürek istiyormuş.
K u r a b i y e n e d e n h a s t a n e y e g i t m i ş ?
Beyni ufalant yormuş gibi h b s e d i y o r m u ş .
Bir kel nasıl çağırılır?
H e y k e l .
Elma n e d e n d i s k o y a g i t m i ş ?
Kurtlarını d ö k m e k i ç i n .
B i r t a n e d a h a v a r :
Tıktık.
K i m o ?
D e d e .
H a n g i D e - d e ?
S i h i r l i s ö z c ü ğ ü d e - d e k u r t u l N a t h a n i e l .
B u ş a k a y ı y a p t ı ğ ı n d a g ü l m e d i m .

ALTI

Böylece eski hayatıma geri döndüm. Üçümüz her aile gibi kahvaltılı sofrasında oturuyoruz.

Nathaniel parmaklarıyla bugünkü gazetenin manşetindeki harflere dokunuyor. "A," diyor sessizce. "N, N,E..."

Kahve fincanımın üzerinden fotoğrafa bakıyorum.

Nathaniel kucağımda, ayakta duruyorum ve yanımda Caleb var. Her nasılsa Fisher de fotoğrafta çıkmayı başarmış. Uzakta, birkaç adım ötede Patrick duruyor; onu ayakkabılarından tanıyorum. Fotoğrafın üzerindeki manşette kalın siyah harflerle 'ANNECİĞİM' yazıyor.

Nathaniel plastik dinazorlarından yarattığı iki orduyu savaştırmak üzere koşarak oyun odasına giderken, Caleb de oğlumuzun boş tabağını alıyor.

Gazeteye bakıyorum. "Kötü ebeveynlerin bayrakçısı oldum," diyorum.

Maineli katil denmesinden iyidir. Masaya işaret ediyor.

Zarfı ne var?

Kirli sarı renkli zarf, işyerlerinin birbirine gönderdiği cinsten. Kırmızı bir iple bağlanmış. Zarfı gazetenin Yerel Haberler sayfasının arasında buldum. Arkasını çeviriyorum, ama ne bir adres var, ne de bir damga.

Açıyorum. İçinde laboratuardan gelen bir rapor var, üzerine de daha önce gördüğüm bir şema çizilmiş. Sekiz sütuna ayrılmış sonuçlardan oluşan tabloda her bir sütun insan DNA'sının farklı bir kısmını gösteriyor. Her noktada aynı olan iki sıra sayı mevcut.

Tesvitler: İç çamaşırında tespit edilen DNA profili, Szyszynski'nin DNA profiliyle uyumludur. Sonuç olarak, adı geçen kişinin lekede tespit edilen genetik bulguların sahibi olmadığını söylemek mümkün değildir. İç çamaşırında tespit edilen genetik bulguların tıpatıp aynısına sahip bir bireyin bulunması ihtimali altı milyarda birdir ki, bu sayı dünya nüfusuna karşılık gelmektedir.

Daha açık bir ifadeyle, oğlumun iç çamaşırında Peder Szyszynski'nin spermi bulunmuş.

Caleb omzumun üzerinden rapora bakıyor. "O ne?"

Tanrı beni affettiğine dair bir mektup göndermiş, di yerek iç geçiriyorum.

Caleb kâğıdı elimden alıyor.

İlk satırdaki sayılara işaret ediyorum. "Bu, Szyszynski'nin kan numunesinden alman DNA'yı gösteriyor. Bu da iç çamaşırındaki lekeden alman DNA'yı."

Sayılar aynı.

Evet. DNA vücudumuzun her yerinde aynıdır. İşte bu□ nedenle polisler bir tecavüzcüyü yakaladıklarında kan numunesi□ alır. Zaten adamdan sperm numunesi istemeleri komik□ olurdu. Şüphelinin kanındaki DNA'nm eşleştiğini kanıtlarsan□ mahkumiyet kararını aldırman garanti hale gelir.

Caleb'a bakıyorum. "Bu da demek oluyor ki, bunu o yaptı, Caleb. O yaptı. Ve..." Sesim kısılıyor.

Ve ne?

Ve ben de doğru olanı yaptım, diye bitiriyorum cümlemi.

Caleb kâğıdı masaya ters kapatıyor ve ayağa kalkıyor.

Ne oldu? diyorum.

Yavaşça başını sallıyor. "Doğru olanı yapmadın, Nina.

Az önce kendin söyledin: Şüphelinin kanındaki DNA ile bulgudaki DNA birbirini tutarsa mahkumiyet kararı aldırman garanti olur. Yani bekleseydin, adam cezasını çekecekti."

Nathaniel de ne olursa olsun tanık kürsüsüne çıkacak,□ o olayın her saniyesini yeniden yaşayacaktı, çünkü laboratuvar□ raporu onun tanıklığı olmadan hiçbir değer taşıyor.

Gözlerime yaşlar doluyor, nedense bundan utanıyorum.

Nathaniel'in yeterince acı çektiğini düşünüyorum.

ndüğünü biliyorum," diyor Caleb yumuşak bir

sesle. i da bu. Ya Nathaniel'in senin yaptığın şey yüzünden yaşadıklarına ne demeli? Yanlış şeyi yaptın demiyo

rum. Senin yaptığını yapmayı düşünmedim de demiyorum. Ama yapılacak tek şey... Ya da duruma en uygun düşen şey bu olsa bile... Yine de doğru olan bu değildi Nina." Botlarını giyip mutfak kapısını açıyor, beni laboratuvar sonuçlarıyla baş başa bırakıyor. Başımı ellerimin üstüne koyuyorum ve derin bir nefes alıyorum. Caleb yanılıyor. En azından yanılıyor olmalı, çünkü yanılmıyorsa... Düşüncelerimden bir an uzaklaşınca gözüm zarfa takılıyor. O şeyi gazetemin arasına kim bıraktı? Gölge adam mı? Savcılıktan birisi raporu laboratuardan almış olmalı. Belki Peter bırakmıştır, belki de akli dengesizlik savunması için işe yarayacağım düşünen anlayışlı bir stajyer avukat. Her kim yapüysa, bu rapor bende olmaması gereken bir doküman. İşte bu yüzden bu durumu Fisher ile de paylaşamam. Telefona uzanıp onu anyorum. Nina, diyor. "Bugünkü gazeteyi gördün mü?" Görmemek pek mümkün değildi. Pederin DNA incelemesi□ sonuçlarını gördün mü, Fisher? İ ç çamaşırından alınan numuneyle ilgili raporu mu?□ Hayır. Duraklıyor. "Biliyorsun ki, dava kapandı. Birileri laboratuara raporun artık önemli olmadığını söylemiş olabilir." Pek sanmıyorum. Bölge savcılığındaki personel böyle bir ayrıntıyla ilgilenemeyecek kadar meşguldür. "Raporu görmek istediğimi biliyorsun. Geldiyse tabii." Senin davana bir etkisi olmayacak. Fisher, diyorum kesin bir sesle, "Senden kibarca rica ediyorum. Yardımcın Quentin'i arayıp raporu fakslamasını istesin. O raporu görmem lazım." Fisher iç çekiyor. "Pekâlâ. Sana dönerim." Ahizeyi yerine koyup sandalyeme oturuyorum. Caleb dışarıda odun kesiyor, her seferinde baltasım sanki yaşadığı hayal kırıklığına indiriyor. Dün gece yorganın altından eliyle elektronik izleme bileziğimin plastiğine dokundu. Hepsi bu kadardı, ardından bana sırtını dönüp yattı.

Kahvemi alıp laboratuvar raporundaki birbirinin aynı satırları tekrar okuyorum. Caleb yanılıyor, bunun başka bir açıklaması yok. Tüm harfler ve rakamlar, benim bir kahraman olduğumun yazılı kanıtı.

Çjuentin laboratuvar raporuna tekrar şöyle bir bakıyor ve kâğıdı masasının kenarına bırakıyor. Raporda herhangi bir şaşırtıcı ifade yok; kadının pederi neden öldürdüğünü herkes biliyor. Sorun şu ki, bunların hiçbiri artık önemli değil. Devam eden dava artık cinsel taciz değil, cinayet davası. Adı Rhonda ya da Wanda ya da ona benzer bir şey olan sarışın, beyaz tenli, huzursuz halli sekreter kapıdan başını uzatıyor. "Burada kimse kapıyı çalmaz mı?" diye söyleniyor Çjuentin kaşlarını çatarak.

Szyszynski ile ilgili laboratuvar raporunu aldınız mı? diye soruyor kadın.

Burada. Neden sordunuz?

Az önce savunma avukatı aradı. Raporun ofisine fakslanmasını istiyor.

Çjuentin kâğıtları sekretere veriyor. "Acelesi neymiş?"

Kim bilir?

Bu durum Çjuentin'e gayet anlamsız geliyor. Fisher Carrington rapordaki bilgilerin yürüttüğü davada olumlu ya da olumsuz bir etkisi olmadığı biliyor olmalı. Raporun her halükarda davayla bir alakası yok. Nina Frost mahkumiyet riskiyle karşı karşıya; buna şüphe yok, ama ölü bir adamla ilgili laboratuvar raporu bu gerçeği değiştiremez. Sekreter odadan çıkıp kapıyı kapattığında Çjuentin, Carrington'un talebini çoktan aklmdan çıkarmış durumda. †

Marcella Wentworth kardan nefret ediyor. Maine'de büyüüp üstüne bir de on yıldır orada çalışmakta olduğu için tüm hayatına yetecek kadar kar gördü. Sabah evden çıkıp arabaya gidebilmek için kürekle kendine yol açmak zorunda

olduğunu bilmekten nefret ediyor, ayaklarının altındaki kayakların verdiği histen nefret ediyor, rengi karaya çalan buzların üzerinde kayıp duran tekerleklerle mücadele edememekten nefret ediyor. Marcella'nın hayatındaki en mutlu gün, Maine Eyalet Laboratuvarı'ndaki işinden ayrılıp Virginia'ya gittiği ve botlarını metrodaki McDonald's'm çöp kutusuna attığı gündü.

O günden bu yana üç yıl geçti; Marcella şu anda özel bir laboratuvar olan CellCore'da çalışıyor. Teni sene boyunca bronz kalabiliyor. Kış için sahip olduğu tek kıyafeti (fazla kalın olmayan paltosu) ona yetiyor. Bölge savcılarında Nina Frost'un önceki Noel'de gönderdiği, doğduğu eyaletin apaçık şekilde beysbol eldivenine benzeyen şeklini spor gözlük ve soyтары şapkası takmış bir çizgi karakterle tasvir eden kartpostalı işyerinde saklıyor. Karon üzerinde 'Bir Kere Maineli, Sonuna Kadar Maineli' yazıyor.

Marcella kartpostalı bakıyor ve orada şimdiye sokakların çoktan tuzlanmış olması gerektiğini düşünüyor. O sırada Nina Frost arıyor. 1267

Buna inanmayacaksın, diyor Marcella, "Ama tam da seni düşünüyordum."

Yardıma ihtiyacın var, diyor Nina.

Nina zaten hep işten bahseder. Marcella eyalet laboratuvarından ayrıldığından o yana birkaç kez arayıp teyit bazı vakalarla ilgili fikrini aldı.

Kontrol edilmesini istediğim bir DNA testi var, Marcella.

Sorun değil. Marcella masasının üstündeki kâğıt yığınınına bakıyor. "Konu nedir?"

Çocuk tacizi. Elimizde bir kan numunesi, bir de iç çamaşırında kalmış leke var. Uzman değilim, ama sonuçlar sanki benzeşiyor.

Herhalde aldatmaca faslma girmemişlerdir. Eyalet laboratuvarının çuvaldadığını mı düşünüyorsun?

Aslında biraz aldatmaca var gibi. Sonuçtan emin olmak istiyorum.

J o d i PICOÜLT

Sanırım bu seferki zanlının cezasız kurtulmasını istemiyorsun/'□
diyor Marcella.□

Bir anlık tereddüt oluyor. O öldü," diyor Nina. "Ben
vurdum."

Caleb odun kesmekten hep hoşlanmışır. Baltayı kaldırıp
lunaparktaki yumruk makinesinde gücünü ölçen adamlar
gibi olanca hızıyla kütüğe indirmeyi, o esnada kendini
Herkül gibi güçlü hissetmeyi seviyor. Yanlan kütüğün çıkardığı
sesi, sonra kütüğün iki yansıma farklı taraflara düşerken
boğuk birer çığlık atmasını seviyor. Düşünceleri ve
hafızayı silen ritmi seviyor.

Kesilecek odun kalmadığında belki içeri gidip kansıyla
yüzleşmeye hazır olabilir.

Nina'nın kararlılığı (özellikle de pek çok konuda doğası
gereği tereddütlü olan bir adam için) daima çekiciydi. Ama
şimdi bu arıza, acayıplık noktasına geldi. Nina bundan kur-
-208 | tulamıyor.

Bir ara Caleb bir şehrin merkezindeki parka tuğla duvar
örülmesi işini almıştı. Orada çalıştığı süre zarfında da doğum
günü partilerinin yapıldığı kameriyenin altında yaşayan
evsiz adama alışmıştı. Adamın adı Coalspot'ru. En azından
Caleb'e öyle söylenmişti. Şizofreni, ama zararsızdı.
Bazen Caleb çalışırken onun yarandaki banka otururdu.
Ayakkabısının başını çözer, çıkartır, topuğunu kazıyarak
temizler, sonra ayakkabıyı yeniden ayağına giyer, o şekilde
saatler harcardı.

Gö^biliyor musun? diye sorardı Caleb'e. "Zehrin aktığı
deli"' görebiliyor musun?"

Bir gün Coalspot'u kimsesizler evine götürmek için bir
sosyal hizmet uzmanı geldi, ama o gitmedi. Hastalığı herkese
bulaştıracağı, zehrin bulaşıcı olduğu konusunda ısrar ediyordu.
Üç saat sonra görevli kadının tüm çabaları ve umutları
tükendi. "Onlara yardım etmeye çalışıyoruz," dedi Caleb'e,
ama sonuç bu.

Caleb adamın yanına oturdu. Kendi botunu ve çorabını çıkardı, botunun topuğuna işaret etti. "Görüyor musun?" diye sordu. "Herkeste bunlardan bir tane var."

Bunun ardından evsiz adam kuyruğunu kısıp bir kedi yavrusu gibi oradan uzaklaştı. Topukta zehirli bir delik olmaması sorun değildi; Coalspot o an Caleb'in topuğunda bir delik olduğuna gerçekten inanmıştı. Caleb bir saniyeliğine de olsa adama haklı olduğunu göstermişti.

Nina'nın o anki durumu da öyle.

Hareketlerini gözden geçirdi: Artık hiç kimse için anlam ifade etmeseler de kendisi için bir anlamlılar. Nathaniel'i korumak için birini öldürdüğünü söylemesine gelince...

Nathaniel'in tanık olarak yaşayabileceği herhangi bir travma, annesinin kelepçelenerek cezaevine götürülüşünü izlediği anki travmadan daha ağır olamaz.

Nina'nın yaptığı şeyin takdir edilmesini istediğini biliyor

Caleb, ama Coalspot olaydaki tarzı Nina'ya uygulayamaz;

onun gözlerinin içine bakıp, 'Evet, seni anlıyorum,'

diyemez. Onun gözlerinin içine bakamaz. O kadar ve nokta. |

Aralarına duvar örmesinin sebebinin ceza aldığında

Nina'nın hapis haneye gitmesine daha kolay katlanmak düşüncesi olup olmadığını düşünüyor.

Caleb bir odun daha alıyor ve geniş kütüğe yerleştiriyor.

Balta inince odun iki düzgün parçaya ayrılıyor, orta yerde ise

gerçek duruyor. Nina'nın yaptığı şey Caleb'in kendisini ahlaken

daha üstün hissetmesine neden olmuyor. Aksine bu,

kendini bir korkak gibi hissetmesine yol açıyor, çünkü düşünceyle

eylem arasındaki ince çizgiyi geçecek kadar cesur

olan o değil, Nina oldu.

Nathaniel'in hatırlayamadığı kısımlar var; başını hayır

anlamında ilk salladığında o ne dedi ya da pantolonunu o

mu çıkardı, yoksa kendisine mi çıkarttırdı. Bunları hatırlayamıyor.

Bazen düşünmemek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın,

külotu yere düştüğünde bacaklarının ve poposunun ne

kadar üşüdüğünü, adamın elinin ne kadar sıcak olduğunu

unutamıyor. Canının ne kadar çok yandığını unutamıyor; aksini söylese de canı gerçekten çok yandı. Eşme'yi ne kadar sıkı tuttuğunu, hayvanın acıdan adeta ağladığını, kedinin altın sarısı gözlerinde gördüğü küçük çocuğun artık kendisi olmadığını unutamıyor.

A

Nina'yı mutlu edecek bu.

DNA incelemesi sonuç raporunu okuduğunda ve sperm lekesiyle pederin kanının birbirlerinden ayırt edilemediğini gördüğünde Marcella'nın aklından ilk bu düşünce geçiyor. Tanıklık esnasında hiçbir bilim adamı durumu o şekilde ifade etmez, ama sayılar ve istatistikler başka bilgiye gerek bırakmıyor: Fail o adam, buna tek bir şüphe bile yok.

Bunları Nina'ya söylemek için telefonun ahizesini kaldırıyor, laboratuvar raporuna ekli olarak gelen tıbbi bilgi dosyalarını bantlayabilmek için çenesiyle omzunun arasına sıkıştırıyor.

Marcella o dosyaları incelemeye gerek görmedi;

Nina'nın söylediklerine bakılırsa, pederin aldığı kurşun yaraları sonucu öldüğü gayet açıktı. Ama yine de Nina kendisinden ayrıntılı bir inceleme yapmasını istemişti. Marcella içini çekiyor, ahizeyi yerine koyup kaim klasörü açıyor. İki saat sonra okumayı bitirdiğinde, oradan uzak durmaya ne kadar çalışırsa çalışsın Maine'e gitmesi gerektiğini biliyor. A

Bir haftada neler öğrendiğime bir bakalım: Şekli ve büyüklüğü ne olursa olsun, cezaevi cezaevidir. Kendimi köpeğimizle birlikte pencereden dışarı bakarken buluyorum; ikimiz de diğer tarafta olmak için can atıyoruz. En sıradan günlük işleri yapmak, bankaya gitmek, arabayı servise götürmek, y a l a k l a r ı tırmıkla toplamak için bir servet verebilirim. Nathaniel okula döndü. Bu Dr. Robichaud'un tavsiyesi; normale dönüş yolunda bir adım. Caleb'in bu işte küçük de olsa parmağın olup olmadığım, beni oğlumla baş başa bırakma fikri gerçekten hoşlanmadığı yönündeki düşüncemin doğruluk derecesini merak ediyorum.

Bir sabah hiç farkında olmadan gazeteyi posta kutusundan almak için bahçenin yarısına kadar yürüdüm. Sonra bileğimdeki elektronik bileziği hatırladım. Birazdan siren sesleri duyulacağından emindim. Kendimi tutamayıp ağlamaya başladım, o sırada Caleb yanıma geldi. Mucize eseri alarm çalışmadı. Açık havada altı saniye geçirdim, kimse bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Oyalanmak için bazen yemek yapıyorum. Şu ana kadar perme alla rigata, coq au vin ve Çin mantısı yaptım! Yabancı yerlerin, yani buralar dışında bir yerlerin yemeklerini yapmayı tercih ediyorum. Bugünse temizlik günüm. Kaban ve paltolann durduğu dolabı ve kileri çoktan boşalttım, içindekileri kullanım sıklığına göre yeniden yerlerine koydum. Yatak odasındaki dolabımızda duran, aldığımı bile unuttuğum ayakkabıları attım. Elbiselerimi uçuk pembeden koyu kahverengiye ve siyaha kadar bir renk yelpazesi oluşturacak şekilde düzenledim.

Şifonyerini ayıklayıp temizlediğim sırada Caleb içeri giriyor, üzerindeki kirli gömleği çıkarıyor. "Biliyor musun," diyorum, "Koridordaki dolapta Nathaniel'in ayağına beş numara büyük futbol ayakkabıları buldum."

Ucuzluktan almıştım. Nasıl olsa ayakları büyüyecek.

Bütün bu olanlardan sonra Caleb hayatın dümdüz ve kesintisiz bir hat üzerinde ilerlemesinin garanti olmadığını anlamamış olabilir mi?

Ne yapıyorsun?

Şifonyerinin çekmecelerini düzeltiyorum.

Ben çekmecelerimin durumundan memnunum. Caleb kenara ayırdığım yırtık bir gömleği alıp katlamaya gerek bile duymadan çekmeceye tıkkıştırıyor. "Neden biraz kestirmiyorsun? Ya da kitap, dergi falan okumuyorsun?"

Zamanımı boşa harcamış olurum. Üç çorap buluyorum, üçünün de diğer teki yok.

Harcadığın zaman niye boşa gitmiş olsun ki? diye soruyor

Caleb gömleğini değiştirirken. Düzgün bir şekilde dizdiğim çorapları alıp yeniden iç çamaşırını çekmecesine 'o yuyor.

Caleb! Yaptıklarımı bozuyorsun.

Deme yahu! Bana sormadan şifonyerimle uğraşıyorsun□
ama. Gömleğini kot pantolonunun içine sokuyor, kemerini sıkıyor. "Çoraplarımı gayet kolay buluyorum ben," diyor katı bir sesle. Bir an sözüne devam edecek gibi görünüyor, sonra başını sallayıp çıkıyor ve koşarak merdivenden aşağı iniyor. Birkaç saniye sonra pencereden bakınca onu görüyorum; parlak, ama ısıtmayan güneşin altında yürüyor.

Çekmeceyi açıp çifti olmayan çorapları alıyorum. Sonra da yırtık gömleği. Değişiklikleri farketmesi haftalar sürecek, ama bir gün bana teşekkür edeceğinden eminim. *

Garaj girişimize park eden yabancı arabayı görünce, Aman Tanrım! diye çığlık atıyorum. Arabadan bir kadın iniyor; minicik bir bedeni, koyu renk saçları var. Soğuktan kollarım göğsünde kavuşturmuş halde yürüyor.

Çığlığını duyan Caleb, "Nina?" diyerek odaya dalıyor.

u l \ "Ne oldu?"

Bir şey yok. Hiçbir şey yok! Koşup kapıyı açıyorum ve Marcella'ya yüzümde kocaman bir gülümsemeyle bakıyorum. Buraya geldiğine inanamıyorum!

Sürpriz! deyip beni kucaklıyor. "Nasılsın?" Bakmamaya çalışıyor, ama farkındayım; gözleri elektronik bileziğimi görmek için çaktırmadan aşağıya kayıyor.

Ben... İyiyim. Hele şimdi daha da iyiyim. Raporu şahsen□ getireceğin hiç akılma gelmemişti.

Marcella omuz silkiyor. "Eski bir dostla sohbet etmenin hoşuna gideceğini düşündürü. Ayrıca, buralara gelmeyeli uzun zaman olmuştu. Özlemişim."

Yalancı, diyorum, sonra onu içeri alıyorum. Caleb ile Nathaniel merakla bizi izliyor. "Bu Marcella VVenrvvorth. Eskiden eyalet laboratuvarında çalışıyordu, sonra bizi terk edip özel sektöre geçti!"

İnar inçliyorum. Marcella ile çok yakın olduğumuzdan de&n, son günlerde pek kimseyle görüşemediğim

den. Ara sıra Patrick geliyor. Elbette ki ailem yanımda. Ama arkadaşlarımla çoğu meslektaşlarım, dolayısıyla kefalet iptali duruşmasından sonra benimle mesafeliler.

Buraya iş için mi geldiniz, yoksa gezmek için mi? diye soruyor Caleb.

Marcella ne diyeceğinden emin değil. Bana bakıyor.

Marcella'dan DNA testine bir göz atmasını istemiştin.

Caleb'in yüzündeki gülümseme biraz zayıflıyor, ama bunu farkedebilmek için onu benim kadar iyi tanımak gerek.

Ben Nathaniel'i biraz dışarı çıkarayım, böylece ikiniz hasret giderebilirsiniz.

Onlar gidince Marcella ile mutfağa geçiyoruz. Burada her yer donmaya başlamışken Virginia'da bu mevsimde havanın ne kadar ılık olduğundan bahsediyoruz. İkimize buzlu çay hazırlıyorum. Artık dayanamayacak hale gelince karşısına oturuyorum. "Haberler iyi, değil mi? DNA tutuyor yani?"

Tıbbi geçmiş dosyasını okurken bir şeyi farkettiler mi, Nina?

Aslında dosyayı okuduğumu söyleyemem.

Marcella parmağıyla masanın üzerine bir daire çiziyor.

Peder Szyszynski'de kronik myeloid lösemi varmış.

Güzel, diyorum duygusuzca. "Umanm çok acı çekmiştir.

Umarım her kemoterapi aldığı anda içi dışına çıkmıştır."

Kemoterapi almamış. Yedi yıl kadar önce kemik iliği nakli geçirmiş.

Remisyondaymış. Yani iyileşmiş.

İfadem biraz sertleşiyor. "Kanserden kurtulmuş bir adamı öldürdüğüm için kendimi suçlu hissetmem gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Hayır. Bak... Lösemi tedavisinde DNA analizini etkileyebilecek birtakım etkenler var. Temel olarak lösemiden kurtulabilmek için hasta yeni bir kana ihtiyaç duyuyor. Bu da kemik iliği nakliyle gerçekleştiriliyor, çünkü kemik iliği üreten kemik iliği. Birkaç ay sonra donörün kemik iliği tamamen eski kemik iliğinin yerini alıyor. Yani eski kanın gidiyor, giderken

□
□
□
□

beraberinde lösemi de götürüyor. Marcella bana bakıyor.

Anladın mı?

Buraya kadar evet.

Vücudun bu yeni kanı kullanabiliyor, çünkü o kan sağlıklı bir. Ama yine de senin kanın değil, DNA açısından incelendiğinde de eski kanın gibi görünmüyor. Deri hücrelerindeki, tükürükteki ve spermdeki DNA doğarken sahip olunan DNA, ama yeni kandaki vericiye ait. Marcella elini elimin üstüne koyuyor. "Laboratuar sonuçları doğru, Nina. Peder Szyszynski'nin kan numunesindeki DNA, oğlunun iç çamaşırındaki spermde alman numunedekiyle eşleşiyor. Ama Peder Szyszynski'nin kanındaki DNA aslında kendisine ait değildi."

Hayır, diyorum. "Öyle değil. Bu konuyu daha geçen gün Caleb'e de açıkladım. Vücuttaki herhangi bir hücreden DNA alınabilir. Kan numunesiyle sperm numunesinin karşılaştırılması da zaten bu şekilde mümkün olabiliyor."

Vakaların yüzde doksan dokuzunda öyle. Ama bu ra- I pordaki çok çok istisnai bir durum. Başını sallıyor. "Üzgünüm Nina."

Başım dönüyor. "Yani... Onun hâlâ hayatta olduğunu mu söylüyorsun?"

Marcella'nın yanıt vermesine gerek yok. Yanlış adamı öldürdüm.

Marcella gittikten sonra kendi ellerimle yarattığım kafesimde bir aslan gibi ağır ağır dolanıp duruyorum. Ellerim titriyor, bir türlü ısınmıyorum.

Ne yaptım ben?

Masum bir adamı öldürdüm. Hem de bir rahibi. Dünyam yıkılmışken beni teselli etmeye gelen, Nathaniel de dahil olmak üzere tüm çocukları seven bir adamı. Kanserele mücadele edin o savaştan galip çıkan, dolayısıyla uzun bir ömrü hak ımı. Bir cinayet işledim ve artık yaptıklarımı kendim bne haklı bulamıyorum.

Cehennemde en kötüler -seri katiller, çocuk tecavüzcüleri, cüzdanımızdaki on dolar için boğazınızı kestikten bir saniye sonra soğukkanlılıkla yalan söyleyebilecek sosyopatlar için özel bir yer olduğuna inanmışımdır hep. Onları mahkûm ettiremediğim zamanlarda bile kendime eninde sonunda belalarını bulacaklarını söylerdim.

Aynısı benim için de geçerli.

Bunu biliyorum, çünkü ayakta durabilecek gücü kendimde bulamasam da, bedenimin bu parçası lime lime olana dek kendimi tırnaklamak istesem de bir başka parçam hâlâ aynı şeyi düşünüyor: O yaşıyor; dışarıda bir yerde. Fisher'i aramak için telefona sarılıyorum. Sonra vazgeçiyorum. Bunu duyması lazım... Aslında kendisi de öğrenebilirdi. Ama o gerçeğin devamda nasıl bir etkisi olacak, bilmiyorum. İddia makamının daha sempatik görünmesini sağlayabilir, çünkü müvekkilliği gerçek bir kurban. Ama diğer taraftan, akli dengesizlik savunması da geçerli bir strateji. Peder Szyszynski'yi, yargıca ya da mahkeme salonundaki herkesi öldürmüş olmam bir şey ifade etmiyor; cinayet anında akli dengem yerinde değilse suçlu sayılmıyorum. Aslında bu benim daha da deli gibi görünmeme neden olabilir.

Mutfakta sandalyelerden birine oturup yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Zil çalıyor ve ardından Patrick mutfağa giriyor, sanki mutfak onun cüssesi için küçükmüş gibi görünüyor. Çağrı cihazına bıraktığım mesaj onu epey telaşlandırmış. "Ne oldu?" diye soruyor, aynı anda hem durumuma göz atıp hem de evdeki sessizliği yutarak.

Nathaniel'e bir şey mi oldu?

Soru o kadar şaşırtıcı ve farklı anlamlar içeriyor ki, kendimi tutamayıp gülmeye başlıyorum. Karnıma ağrılar saplamncaya, nefesim kesilinceye, gözlerimden yaşlar boşalincaya ve ağladığımı anlaymncaya kadar gülüyorum. Patrick'in elleri içimde kırılan şeyin herhangi bir kemik olduğunu düşünür gibi omuzlarımda, kollarımda, belimde dolaşıyor.

Burnumu kazağımın koluna siliyorum ve kendimi ona bakmaya zorluyorum. "Patrick," diye fısıldıyorum. "Çuval

ladım, her şeyi berbat ettim. Peder Szyszynski... O... O yapmamış." Beni sakinleştiriyor ve her şeyi en başından anlattırıyor. Bitirdiğimde abartısız otuz saniye konuşmadan yüzüme bakıyor. Neden sonra, "Dalga geçiyorsun," diyor. "Yanlış adamı mı vurdun yani?" Yanıtımı beklemiyor, ayağa kalkıp hızlı hızlı volta atmaya başlıyor. "Nina... Dur bir dakika. Laboratuvarlarda karışıklıklar olur. Bu tür şeyler daha önce de oldu."

Patrick'in bahanesine sığmıyorum. "Belki de öyledir. Tıbbi bir hata olmuştur."

Ama sperm lekesinden önce Nathaniel bize isim verdi. Başını iki yana sallıyor. "Eğer durum farklıysa neden onun adını söyledi ki?"

Zaman durabilir; bunu şu an çok daha iyi anlıyorum. Bir insanın kalbinin atmaktan vazgeçmesini, kanının damarlarında akmasını hissetmek mümkün. Yaşanan aran gerçekliği içinde sıkışıp kaldığını -o korkunç ve ezici anı- yaşamak da i öyle ve bundan kurtuluş yok. "Bir daha söyle." Sözcükler ağızından çakıl taşları gibi dökülüyor. "Sana ne dediğini bir daha söyle."

Patrick bana dönüyor. "Peder Glen," diyor. "Oldu mu?"

Nathaniel kendini kirlenmiş gibi hissettiğini, bin kez duş alsaydı bile temizlenemeyeceğini düşündüğünü haırlıyor. Sorun şu ki, kirli olan kısmı derisinin altındaydı; ondan kurtulabilmek için vücudunu kanatana kadar sürmesi lazımdı.

Orası çok yanmıştı, Esme bile kendisine yaklaşmamıştı.

Mırlamış ve ona bakarak büyük ahşap masanın üstüne sıçramıştı.

'Bu senin hatan,' diyordu. Nathaniel iç çamaşını almaya çalıştı, ama elleri sanki birer sopaydı; hiçbir şeyi almaları mümkün değildi. Külotunu güç bela eline aldığı sırılsıklam olduğunu fark etti. Bu çok anlamsızdı, çünkü her zamanki kazalardan birini geçirmemişti, bundan emindi. Ama peder kül ita baktı, sonra onu elinden aldı. Beysbol eldivenlerini sevmiş olmalıydı.

Nathaniel o külotu bir daha asla giymek istemiyordu. Bunu halledebiliriz, dedi peder tüy gibi yumuşacık bir sesle, sonra bir süreliğine kayboldu. Nathaniel otuz beşe kadar saydı, bitirince bir daha saydı. Otuz beşe kadar saymayı biliyordu. Gitmek istiyordu. Sıranın altına ya da dosya dolabına saklanmak istiyordu. Ama külotu olmadan yapamazdı. O olmadan giyinemezdi; ilk önce onu giymesi gerekiyordu. Bazen giymeyi unuttuğunda annesi o kuralı hatırlatır, iç çamaşırım giymesi için onu yukarı yollardı. Peder elinde bir bebek külotuyla geri geldi. O şey babasının şorta benzeyen çamaşırına hiç benzemiyordu. Nathaniel pederin bu külotu insanların kiliseden ayrılırken unuttuğu, yağ tutmuş kabanlarının veya kokan ayakkabılarının konduğu büyük kutudan aldığından emindi. İnsan ayakkabılarını unuttur da bunu nasıl anlamaz? Nathaniel hep bu sorunun cevabını düşünmüştü. Aynı şekilde insan külotunu nasıl unutturdu ki?

Bu külot temizdi ve üzerinde Örümcek Adam resimleri vardı. Biraz sıkıydı, ama Nathaniel umursamadı. Dur, senin iç çamaşırını alayım, dedi peder. "Yıkayıp geri veririm."

Nathaniel başını iki yana salladı. Eşofmanını çekti, dokunmamak için pis ve iğrenç kısmını içe çevirerek kendi boxer şortunu svveatshirt'ünün kanguru kesesi şeklindeki cebine koydu. Pederin başını okşadığını hissetti ve taş gibi kaskatı kesildi; içindeki duygular da bir taş kadar kalındı. Seni geri götürmemi ister misin?

Nathaniel cevap vermedi. Peder kediye alıp gidene kadar bekledi, sonra koridora çıkıp kazan dairesine gitti. İçerisi insanı ürkütüyordu; elektrik düğmesi yoktu, ama bolca örümcek ağı, hatta bir de uzun süre önce ölmüş bir farenin iskeleti vardı. Oraya kimse girmiyordu, Nathaniel da kimse girmediği için oraya girmişti. Kirli külotu sürekli vızıldayan ve sıcaklık yayan büyük makinenin epey arkasına sokuşturdu. Sınıfa döndüğünde Peder Glen hâlâ İncil'deki hikâyeyi okuyordu. Oturdu ve dinlemeye çalıştı. Dikkatini hikâyeye

vermeye gayret etti, birinin gözlerini üzerinde hissederken bile. Başım kaldırıp bakınca diğer pederin koridorda durduğunu gördü; Esmeye kucağında. Gülümsüyordu. Boştaki elinin işaretparmağını dudaklarına götürdü. Şşş! Kimseye söyleme.

Nathaniel bildiği tüm sözcükleri o an kaybetti.

Oğlumun konuşmama başladı. O gün kiliseye gitmiştik.

Ayinin ardından cemaate kahve ikram edildi. Caleb buna Dini Rüşvet derdi; ayine katılmanın karşılığında tatlı çörek yeme hakkını elde ediyordunuz. Nathaniel, Peder Szyszynski'nin çocukları alt kata hikâye okumaya götürmesini beklerken bahar bayramında dikilen direklerden biriymişim gibi etrafımda dönüp duruyordu.

Kahve aslında bir çeşit kutlamaydı; St. Anne Kilisesi'ne dini eğitim vermeye gelmiş olan iki rahip kendi kiliselerine geri dönüyordu. Üstü çentiklerle dolu masanın ucundan onlara iyi yolculuklar dileyen bir flama sarkıyordu. Düzenli olarak kiliseye gitmediğimizden, o rahiplerin ne yaptığı konusunda bir fikrimiz yoktu. Rahiplerin birini bir kez arkadan görmüş ve Peder Szyszynski olduğunu düşünmüş, ama adam bana doğru dönünce yanıldığımı anlamıştım.

Pudra şekerli çöreklerden kalmadığı için oğlum sinirliydi.

Nathaniel, dedim, "Beni çekiştirmekten vazgeç."

Caleb'in konuştuğu, yıllardır görmediğimiz tanıdık çiftte özür dilercesine gülümseyerek Nathaniel'i belimden uzak-1 aştırdım. Bizim yaşlarımızda olmalarına rağmen çiftin çocuğu yoktu ve onlarla konuşmayı sanırım Caleb da benimle aynı sebepten ötürü seviyordu: Hamile kalmasaydım bugün ne halde olacağımız sorusunun yanıtını onlarda görüyorduk. Todd, Yunanistan'a yapacakları geziden, kendilerine adaları dolaştırması için kiralayacakları teknedeki bahsediyordu. Nathaniel bilmediğim bir sebepten ötürü dişlerini elime geçirdi.

Birden sıçradım, ama sebebi elimin acımasından çok şaşırımdı.

Nathaniel'i bileğinden yakaladım. Bir an kalabalık

bir insan grubunun içinde olmanın çaresizliğine yakalandım; çocukların kesinlikle cezalandırılması gereken bir şey yaptığı, ama bunca insanın içinde poposuna vurmaya doğru olmayacağı için yakayı kurtardığı anlardan biriydi bu. "Bunu sakın bir daha yapma," dedim dişlerimin arasından, bir yandan da gülümsemeye çalışıyordum. "Beni duydun mu?"

O an Peder Szyszynski'nin peşinden Fareli Köyün Kavalcısı'nı izler gibi alt kata inen çocukları gördüm. "Hadi sen de git," diyerek oğlumu teşvik ettim. "Hikâyeyi kaçırmak istemezsin."

Nathaniel başını kazağımın altına soktu. Karnım yıllar sonra yeniden şişmişti, sahte bir hamilelik yaşıyordum sanki. Haydi, diye üsteledim. "Bütün arkadaşların gidiyor." Vücuduma doladığı kollarını zorla kendimden ayırıp onu gitmesi gereken yöne doğru hafifçe ittim. Giderken dönüp iki kez arkasına baktı; ikisinde de başımı salladım, devam etmesi için onu cesaretlendirdim.

Sonra Margaret'e gülümseyerek, "Affedersin," dedim. Korsika'dan mı bahsediyordun?

Misafir rahiplerden kucağımdaki kediyi sanki ayin elbisesinin bir aksesuarıymış gibi taşıyan ve uzun boylu olanının çocukların peşinden hızlı adımlarla merdivenlere yöneldiğini, yolda Nathaniel'i yakalayıp elini onun omzuna koyduğunu ancak şimdi hatırlıyorum.

Nathaniel adını söyledi.

Aklıma gelen bir anı gözlerimin yanmasına neden oluyor: Peki o zaman, çilek de.

Çirvek.

Çilllek. Sen de denesene. Çilllek.

Çizmvıvek.

Peder Szyszynski'nin cenazesinde kutsal ekmeği bana verirken sanki tanıdık geliyormuşum gibi yüzümü kapatan örtüye doğru bakan pederi hatırlıyorum. Nathaniel'in konuşmamaya başladığı günden önceki gün kilisede kahve içtiğimiz sırada masanın ucuna takılı duran flamanın üze

vermeye gayret etti, birinin gözlerini üzerinde hissederken bile. Başını kaldırıp bakınca diğer pederin koridorda durduğunu gördü; Esmeye kucağındaydı. Gülümsüyordu. Boştaki elinin işaretparmağını dudaklarına götürdü. Şşş! Kimseye söyleme.

Nathaniel bildiği tüm sözcükleri o an kaybetti.

4.

Oğlumun konuşmama başladığı gün kiliseye gitmiştik. Ayinin ardından cemaate kahve ikram edildi. Caleb buna Dini Rüşvet derdi; ayine katılmanın karşılığında tatlı çörek yeme hakkını elde ediyordunuz. Nathaniel, Peder Szyszynski'nin çocukları alt kata hikâye okumaya götürmesini beklerken bahar bayramında dikilen direklerden biriymişim gibi etrafımda dönüp duruyordu.

Kahve aslında bir çeşit kutlamaydı; St. Anne Kilisesi'ne dini eğitim vermeye gelmiş olan iki rahip kendi kiliselerine geri dönüyordu. Üstü çentiklerle dolu masanın ucundan onlara iyi yolculuklar dileyen bir flama sarkıyordu. Düzenli olarak kiliseye gitmediğimizden, o rahiplerin ne yaptığı konusunda bir fikrimiz yoktu. Rahiplerin birini bir kez arkadan görmüş ve Peder Szyszynski olduğunu düşünmüş, ama adam bana doğru dönünce yanıldığımı anlamıştım.

Pudra şekerli çöreklerden kalmadığı için oğlum sinirliydi.

Nathaniel, dedim, "Beni çekiştirmekten vazgeç."

Caleb'in konuştuğu, yıllardır görmediğimiz tanıdık çiftte özür dilercesine gülümseyerek Nathaniel'i belimden uzaklaştırdım.

Bizim yaşlarımızda olmalarına rağmen çiftin çocuğu

yoktu ve onlarla konuşmayı sanırım Caleb da benimle

aynı sebepten ötürü seviyordu: Hamile kalmasaydım bugün

ne halde olacağımız sorusunun yanıtını onlarda görüyorduk.

Todd, Yunanistan'a yapacakları geziden, kendilerine adaları

dolaştırması için kiralayacakları tekneden bahsediyordu.

Nathaniel bilmediğim bir sebepten ötürü dişlerini elime

geçirdi.

Birden sıçradım, ama sebebi elimin acımasından çok şaşırılmamdı.

Nathaniel'i bileğinden yakaladım. Bir an kalabalık

bir insan grubunun içinde olmanın çaresizliğine yakalandım; çocukların kesinlikle cezalandırılması gereken bir şey yaptığı, ama bunca insanın içinde poposuna vurmak doğru olmayacağı için yakayı kurtardığı anlardan biriydi bu. "Bunu sakın bir daha yapma," dedim dişlerimin arasından, bir yandan da gülümsemeye çalışıyordum. "Beni duydun mu?"

O an Peder Szyszynski'nin peşinden Fareli Köyün Kavalcısı'nı izler gibi alt kata inen çocukları gördüm. "Hadi sen de git," diyerek oğlumu teşvik ettim. "Hikâyeyi kaçırmak istemezsin."

Nathaniel başını kazağımın altına soktu. Karnım yıllar sonra yeniden şişmişti, sahte bir hamilelik yaşıyordum sanki. Haydi, diye üsteledim. "Bütün arkadaşların gidiyor." Vücuduma doladığı kollarım zorla kendimden ayırıp onu gitmesi gereken yöne doğru hafifçe ittim. Giderken dönüp iki kez arkasına baktı; ikisinde de başımı salladım, devam etmesi için onu cesaretlendirdim.

Sonra Margaret'e gülümseyerek, "Affedersin," dedim. Korsika'dan mı bahsediyordun?

Misafir rahiplerden kucağımdaki kediyi sanki ayin elbisesinin bir aksesuarıymış gibi taşıyan ve uzun boylu olanının çocukların peşinden hızlı adımlarla merdivenlere yöneldiğini, yolda Nathaniel'i yakalayıp elini onun omzuna koyduğunu ancak şimdi hatırlıyorum.

Nathaniel adını söyledi.

Aklıma gelen bir anı gözlerimin yanmasına neden oluyor: Peki o zaman, çilek de.

Çiivek.

Çilllek. Sen de denesene. Çilllek.

Çinnvıvek.

Peder Szyszynski'nin cenazesinde kutsal ekmeği bana verirken sanki tanıdık geliyormuşum gibi yüzümü kapatan örtüye doğru bakan pederi hatırlıyorum. Nathaniel'in konuşmamaya başladığı günden önceki gün kilisede kahve içtiğimiz sırada masanın ucuna takılı duran flamanın üze

rinde yazılı cümleleri hahrlıyorum: TANRI SELAMET
VERSİN, PEDER O'TOOLE. TANRI SELAMET VERSİN,
PEDER GWYNNE.

â.

Patrick'ten Nathaniel'in kendisine ne dediğini tekrar söylemesini istiyorum.

Peder Glen.

Patrick öyle duymuş olabilir. Ama Nathaniel öyle söylememiş olmalı.

Peder Glen demiyordu, diye homurdanıyorum

Patrick'in yüzüne doğru. "Peder Gwynne diyordu."

Evet, ama Nathaniel'in nasıl konuştuğunu bilirsin. Bazı harflere dili dönmez.

Bu sefer doğru söyledi, diyerek iç çekiyorum. "Bu sefer doğru söyledi. Gvven. Gvynne. Birbirine çok yakın."

Tann aşkına! Gvynne de kim?

Nina ayağa kalkıyor, ellerini saçlarının arasından geçiriyor.

Bu işi yapan kişi. Nathaniel'in canını yakan adam. Aynı şeyi hâlâ başka yüzlerce çocuğa yapıyor olabilir.

Birden gücünü kaybediyor, duvara doğru sendeliyor.

Patrick bir eliyle ona destek veriyor. Nina'nm o kadar titriyor olması onu ürkütüyor. İçinden gelen ilk şey onu teskin etmek oluyor; ikincisi ve daha akıllıca olanıysa ondan bir adım uzaklaşmak.

Nina buzdolabına yaslanıyor, sonra olduğu halde aşıya kayıyor. Ta ki yere oturana dek. Kemik iliği donörü olmalı."

Fisher bunu biliyor mu?

Nina başını sallıyor.

Ya Caleb?

O an Patrick'in aklına Truva Savaşı'nın başlamasıyla ilgili olarak çok uzun zaman önce okulda okuduğu bir hikâye

geliyor. Paris'e dünyanın en zengin insanı ya da dünyanın en akıllı insanı olma ya da başka birinin karışma âşık olma seçenekleri arasında bir tercih yapma fırsatı verilmişti. Paris kadar aptal olan Patrick de onun yerinde olsa aynı hatayı yapardı. Topuz yapılmış saçı, kızarmış ve şişmiş gözleri, kucağında duran tarifsiz acısıyla Nina kendisine en az Helen'in o zamanlar Paris'e görüldüğü kadar güzel görünüyor. Nina başını kaldırıp Patrick'e bakıyor. "Patrick... Ben şimdi ne yapacağım?"

Patrick yaşadığı şokla kendini bir yanıt vermek durumunda hissediyor. "Sen," diyor gayet net bir ifadeyle, "Hiçbir şey yapmayacaksın. Evinde oturacaksın, çünkü birini öldürmekten yargılanıyorsun." Nina bu konuyu tartışmak için ağzını açınca elini kaldırıyor. "Bir kere içeri atıldın, Nina. Neticesinde Nathaniel'in yaşadıklarına bak. Kendi adaletini kendin sağlamak için bir kez daha o kapıdan dışarı çıkarsan neler olacağını düşünebiliyor musun? Nathaniel'i güvende tutmanın en iyi yolu onun yanında kalman. Bırak..." Tereddüt ediyor. Uçurumun kenarında dururken iki seçeneği ol- 1281 duğunun farkında: Ya geri çekilecek ya da atlayacak. "Bırak, ben hallederim."

Patrick'in az önce söylediği sözün bilincinde Nina. Kurumunu karşısına, kendi etik kurallarım da ayaklar altına alması demek bu. Tıpkı kendisi gibi sisteme sırtını dönmesi demek. Ayrıca yine Nina gibi hareketlerinin sonuçlarına katlanmak zorunda olması demek.

Patrick onun yüzündeki heyecanı görüyor; gözlerindeki kıvılcım teklifi ciddi ciddi düşünme eğiliminde olduğunu göstergesi. "Bunun sonucunda işini kaybetmene, hapse girmene göz yummamı mı bekliyorsun?" diye soruyor. "Böyle aptalca bir şey yapmana izin vermem."

'Bu zamana kadar aptalca şeyler yapmadığımı nereden biliyorsun?' Patrick bu cümleyi yüksek sesle söylemiyor, ama söylemesine gerek de yok. Yere diz çöküyor, elini Nina'nın dizine koyuyor. Nina da elini onunkinin üstüne bırakıyor. Patrick onun gözlerindeki yanıtı görüyor: Nina onun kendi

sine karşı ne hissettiğini biliyor, bunun hep farkındaydı. Ama bunu itiraf etmeye ilk kez o kadar yaklaşıyor.

Patrick/' diyor Nina fısıltıyla, Sevdiğim insanların hayatını yeterince berbat ettim."

Kapı birden açılıp Nathaniel beraberindeki soğuk havayla birlikte içeri dalınca Patrick ayağa kalkıyor. Oğlanın giysileri mısır patlağı kokuyor, kabanının içinde de içi doldurulmuş oyuncak bir kurbağa var. "Bil bakalım ne oldu?" diye soruyor. "Babam beni atari salonuna götürdü."

Şanslı çocuksun, diyor Patrick, ama sesi kendine bile cılız geliyor.

Sonra Caleb içeri giriyor ve kapıyı kapatıyor. Önce Patrick'e, ardından Nina'ya bakıyor, huzursuzca gülümsüyor. Marcella ile birlikte olduğunu sanmıştım.

Gitmesi gerekti. Başka bir randevusu varmış. Tam o giderken Patrick geldi.

Hımm... Caleb ensesini ovuşturuyor. "Eee? Ne dedi?"

2821 "Ne hakkında?"

DNA hakkında.

Patrick'in gözleri önünde bambaşka birine dönüşüyor

Nina. Kocasma kocaman bir gülücük çakıyor. "Numuneler kusursuz şekilde eşleşiyor," diye yalan söylüyor.

Dışarı adımımı attığım andan itibaren dünya sihirli bir yere dönüşüyor. Hava burun deliklerimi birbirine yapıştıracak kadar soğuk; güneş soğuk bir yumurta sarısı gibi gökyüzünde asılı duruyor; gök o kadar büyük ve mavi ki, rahat rahat bakamıyorum. İçerisi dışarıdan farklı kokuyor, ama ikisinden birisi elinizden alınmadığı sürece bu farkı göremiyorsunuz.

Fisher'in ofisine gidiyorum, o nedenle elektronik bileziğim şu an itibarıyla çalışmıyor. Dışarıda olmak o kadar muhteşem ki, neredeyse sakladığım sırrın önüne geçiyor. Kırmızı ışıktaki durunca köşede duran Kurtuluş Ordusu görevlisi

adamı görüyorum, kovası hafifçe sallanıyor. Hayır işleri sezonu başladı, benim de mutlaka biraz hayır işlemem gerek. Patrick'in teklifi zihnimde sis gibi dolaşüyor, görüşümü kısıtlıyor. O tanıdığım en dürüst, en ahlaklı insan; düşünmeden benim tek kişilik ordum olmayı teklif etmezdi. Elbette ki bunu yapmasa izin veremem. Ama yine de beni dikkate almayıp işi halletmesini ummaktan vazgeçemem. Bunu düşündüğüm an, böyle bir şeyi aklıma getirdiğim için kendimden nefret ediyorum.

Sebeğim gecenin en kuytu, en karanlık noktasında ancak itiraf edebileceğim türden olsa da Patrick'in bundan ötürü Gvvyne'nin peşine düşmesini istemiyorum. O işi yapan ben olmak istiyorum. Çünkü söz konusu olan benim oğlum, benim kinim, benim adaletim.

Ben ne zaman cinayet işleyebilecek, tekrar cinayet işlemeyi isteyebilecek, kimin hayatını mahvettiğini, kimi yok ettiğini düşünmeden istediğini elde etmeye çalışabilecek bir kadın haline geldim? Bu yamm doğduğumdan beri içimde miydi? Beni ele geçireceği günü mü bekliyordu? Belki en (283 dürüst insanların (mesela Patrick gibilerin) bile içinde belli koşullar bir araya geldiğinde açiveren bir kötülük tohumu vardır. Çoğumuzun içinde sonsuza dek atıl kalır. Ama bazılarımızda çiçek açar. Bir kere çiçek açtı mı da sarmaşık gibi yayılır; mantıklı düşünceyi boğar, şefkat ve acıma duygusunu öldürür.

Fisher'in tatillere de uygun olarak dekore edilmiş ofisinde Noel ruhu her yere sinmiş. Şöminenin üstüne süslü şeritler asılmış, sekreter masasının üzerinde de bir ökseotu duruyor. Kahve kavanozunun yanında baharatla kaynatılmış bir sürahi sıcak elma suyu var. Avukatımın beni kabul etmesini beklerken sırf evimin oturma odasındaki kadife saçaklı eski ve vakur kanepeden başka bir şeye elim değsin diye kanepenin üzerindeki deri minderi okşuyorum.

Patrick'in laboratuarlara! da hata yaptığıyla ilgili söyledikleri hâlâ aklımda. Marcella'nın açıklamasının doğruluğundan emin oluncaya kadar Fisher'e kemik iliği naklinden söz etmeyeceğim. Oquentin Brovvn'un DNA'yla ilgili o belir

siz hatayı arayıp bulabileceğini düşündürecek bir durum yok, o nedenle belki öğrenmeye asla ihtiyaç duymayacağı bilgileri Fisher'e vermenin de bir anlamı yok.

Nina. Fisher bana yaklaşıyor, sonra yüzünü bir şaşkınlık ifadesi teslim alıyor. "Çok kilo vermişsin."

Buna savaş esiri modası deniyor. Fisher'in yanında ona ayak uyduruyorum, sırf bana tanıdık gelmedikleri için bu salonun ve oradaki cumbanın boyutlarını ölçüyorum. Onun ofisinde pencereden dışarı bakıyorum. Çıplak dalların ince parmakları cama vuruyor.

Fisher de benim baktığım yere bakıyor. "Dışarı çıkmak ister misin?" diye soruyor sessizce.

Hava buz gibi, neredeyse sıfır derece. Ama hediyeleri elimin tersiyle itecek durumda değilim. "Çok sevinirim."

Dışarı çıkıp hukuk büroların arkasındaki otoparkta yürüyoruz. Rüzgâr dökülen sararmış yaprakları küçük hortumlar şeklinde havaya savuruyor.

Fisher eldivenli ellerinde bir deste kâğıt tutuyor. "Eyaletin tayin ettiği psikiyatrin değerlendirme sonuçları geldi.

Doktorun somlarını doğrudan yanıtlamadın, değil mi?"

Ah, hadi ama! Yargıcın mahkemedeki rolünün ne olduğunu biliyor musunuz? Boş versene.

Fisher'in yüzünde inceden bir gülümseme beliriyor.

Her neyse... Doktor suçu işlediğin an akli dengenin yerinde olduğunu düşündüğünü rapor etmiş.

Orada kalakalıyorum. Şimdi ne olacak? İlk seferinde başarısız olduğunu öğrenince yarım kalan işini bitirmeyi istemek delilik mi? Yoksa dünyanın en akıllıca işi mi?

Endişelenme. Herifi sertçe eleştirip raporunu kâğıt kırpma makinesinde lime lime edebiliriz, ama cinayeti işlediğin

sırada akli dengenin yerinde olmadığını, şimdiyse iyi olduğunu söyleyecek bir adli psikiyatrist ayarlamamız lazım.

En son isteyeceğim şey, jürinin senin halen bir tehdit olduğunu düşünmesi.

Gel gör.ki öyleyim. Peder Gvvyne'yi vurduğumu, bu kez işi bitirdiğimi canlandırıyorum gözlerimin önünde. Son

ra Fisher'e dönüyorum. Yüzüm tamamen ifadesiz. "Kimden faydalanmayı düşünüyorsun?"

Sidvell Mackey'e ne dersin?

Ofiste onunla dalga geçerdik, diyorum. "Sıradan bir savcı bile beş dakikada işini bitirebilir."

Peter Casanoff?

Başımı iki yana sallıyorum. "O herif kibirli bir laf ebesinden başka bir şey değil."

Birlikte rüzgârı arkamıza alıyoruz, akli dengemin yerinde olmadığımı söyleyecek birini bulmak konusunda mantıklı bir karar almaya çalışıyoruz. Belki de düşündüğümüz kadar zor olmaz. Hangi akıl sahibi kadın ellerine her baktığında yanlış adamın kanını görür, duşa girdiğindeyse doğru adamı nasıl öldüreceğini hayal ederek bir saat geçirir?

Pekâlâ, diyor Fisher. "Portland'dan O'Brien'a ne dersin?"

Onunla birkaç kez telefonda görüştüm. İyi birine benziyor, ama bazen sanki kıvınıyor.

Fisher bana katıldığını göstermek için başım sallıyor.

Bir akademisyen gibi kurum kurum kurulacaktır ki, bence ihtiyaç olan da bu, Nina.

Sözlerine en kaygısız gülümsememle karşılık veriyorum.

Tamam Fisher. Patron sensin!

Bana ihtiyatlı bir bakış gönderiyor, sonra psikiyatrik değerlendirme raporunu veriyor. "Eyalet psikiyatrinin gönderdiği rapor. O'Brien'i görmeden önce bu herife neler dediğini şöyle bir düşünsen iyi edersin."

Demek ki neymiş, savunma avukattan müvekkillerinden eyalet psikiyatna ne diyeceğini ezberlemesini gerçekten istiyormuş.

Bu arada... Davana Yargıç Neal bakacak.

İrkiliyorum. "Şaka yapıyorsun!"

Niye?

O biraz ahmaktır.

Sanık sen olduğuna göre şanslıyız, diyor Fisher kupkuru bir sesle. "Tabii... Seni kürsüye çıkaracağımızı sanmıyorum." İki psikiyatrist tanıklık ettikten sonra zaten çıkarmanı beklemiyorum. Ama yine de düşünüyorum: Şu anda, ne bildiğimi bile bilmiyorken kürsüye çıkamam.

Fisher durup bana bakıyor. "Sen savunmanın nasıl yapılacağını anlatmaya başlamadan önce, delilik konusuna bir savcının gözlüklerinden baktığım hatırlatmak isterim, Nina. Ve ben..."

Biliyor musun, Fisher? diye araya giriyorum saatime bakarak, "Bugün bunu konuşmak istemiyorum."

Neden? Kupa arabası kabağa mı dönüşecek yoksa?

Üzgünüm. Bugün olmaz. Başka yöne bakıyorum.

Bunu sonsuza dek erteleyemezsin. Duruşman Ocak'ta başlayacak, ben o zamana kadar ailemle tatilde olacağım.

Önce psikiyatrist beni muayene etsin, diyerek pazarlık 2 8 6 1 ediyorum, "Sonra oturur konuşuruz."

Fisher başını sallıyor. Bense O'Brien'i ve onu ikna edip edemeyeceğimi düşünüyorum. Bunun bu sefer işe yarayıp yaramayacağını merak ediyorum.

4 .

Cjuentin on yıldır ilk kez uzun bir öğle arası veriyor. Yokluğunu bölge savcılığındaki kimse farketmez; zaten varlığına zor katlanıyorlar. Hazır yerinde değilken belki masasının üstüne çıkıp dans ederler.

Cjuentin bilgisayarından indirdiği yön tarifine bakıyor ve arabasını lisenin otoparkına sokuyor. O geçerken North Face ceketlerine bürünmüş liseliler şüpheyle kendisine bakıyor. Cjuentin birbirine top atıp tutan gençlerin arasından adımlarını hiç yavaşlatmadan geçiyor ve okulun arka tarafına dolaşıyor.

Okulun arkasında öğreti bir futbol stadyumuyla bir o kadar öğreti bir atletizm pisti ve basketbol sahası var. Gideon

kendisinden on beş santim kısa ve çelimsiz bir pivotun karşısında harika savunma çıkarıyor. ÇHıentin ellerini paltosunun cebine sokup oğlunun topu çalmasını ve hiç zorlanmadan bir üçlük atmasını izliyor.

Oğlu kendisiyle en son temas kurduğunda cezaevinden arıyordu; uyuşturucu bulundurmaktan tutuklanmıştı. Quentin adam kayırdığı yönünde iğneleyici yorumlara maruz kalmış olsa da, Gideon'un cezasının rehabilitasyon merkezinde tedaviye çevrilmesini sağlamıştı. Ama işten hiç ceza almadan yakasını kurtarmak isteyen Gideon için bu nimet yeterli olmamıştı. "Sen hiçbir işe yaramayan bir babasın," demişti Quentin'e. "Hiçbir işe yaramayan bir avukat olduğunu da tahmin etmeliydim."

O günden beş yıl sonra bugün Gideon, okulun bahçesindeki basketbol sahasında birlikte maç yaptığı arkadaşlarından birinin eline vurarak başarısını kutluyor, sonra diğer tarafa dönüyor ve Quentin'in kendisini izlediğini görüyor. Hay içine edeyim, diye homurdanıyor. "Mola!"

Diğer çocuklar sahanın iki yanına dağılıp su şişelerine |287 sarılıyor ve üzerlerindeki kat kat giysilerden kurtulmaya çalışıyor. Gideon kollarını göğsünde bağlamış bir şekilde Quentin'e yaklaşıyor. "Ne o, yine bir bardağa işememi mi istemeye geldin?"

Quentin omuz silkiyor. "Hayır, seni görmeye geldim.

Belki biraz laflarız diye düşündüm."

Seninle konuşacak bir şeyim yok.

İlginç, diyor Quentin. "Benimse söylenecek on altı yıllık sözüm var."

Başka bir zaman konuşmaya ne dersin? Gideon ona arkasını dönüp sahaya doğru yürümeye başlıyor. "Meşgulüm." Özür dilerim.

Bu söz delikanlının bir an duraklamasına yol açıyor.

Tabii, diye mınıldanıyor. Sonra basketbol sahasına doğru koşuyor, topu alıyor ve döndürerek havaya doğru fırlatıyor; bunu belki Quentin'i etkilemek için yapıyor. Kim bilir? "Ha

di, devam edelim!" diye bağıırıyor, diğerleri de onun etrafına toplanıyor.

Quentin oradan uzaklaşmaya başlıyor. Çocuklardan birinin Gideon'a, "O adam kimdi?" diye sorduğunu duyuyor.

Cjuentin'in duyamayacak kadar uzakta olduğunu düşünerek, Adres soran birisi, diyor Gideon.

Patrick, Dana-Farber'daki doktor muayenehanesinin camından Boston'un düzensiz mahallelerinden bazılarım görebiliyor. Peder Szyszynski'nin tıbbi dosyalarında adı geçen onkolog Olivia Bessette beklediğinden daha genç biri; en azından Patrick'den çok fazla büyük değil. Doktor ellerini kucağında kenetlemiş halde oturuyor; kıvrırcık saçları toplu, ayağındaki plastik tabanlı sabo yerde hafifçe tempo tutuyor. Lösemi sadece kan hücrelerini etkiler, diye açıklıyor.

Kronik myeloid lösemi hastalarda kırklı ya da ellili yaşlarda□ ortaya çıkma eğilimindedir, ama buna yirmili yaşlarında□ I yakalanan hastaların da oldu.

Patrick bir hastane yatağının ucuna ilişip birisine yolun sonuna geldiğini söylemenin nasıl bir şey olduğunu düşünüyor. Sonra bunun gecenin bir vakti bir evin kapışım çalıp, uyandırdığı anne ya da babaya oğullarının alkollü araba kullanırken yaptığı kaza sonucu öldüğünü söylemekten pek de farklı olmadığına hükmediyor. "Kan hücrelerine ne olur peki?" diye soruyor.

Kan hücreleri tıpkı bizler gibi ölmeye programlıdır. Bebeklik□ aşaması diyebileceğimiz bir dönemden geğerler, sonra□ büyüyüp biraz daha işlevsel hale gelirler. Kemik iliğinden□ çıktıkları vakit artık yetişkin birer hücredirler. O andan itibaren□ beyaz kan hücreleri enfeksiyonla sizin adınıza savaşır,□ kırmızı kan hücreleri oksijen taşır, trombositlerse kanın pıhtılaşmasını□ sağlar. Ama lösemiyseniz kan hücreleriniz asla□ olgünlaşmaz... Ve asla ölmez. Dolayısıyla sayıları sürekli□ artan, ama bir fonksiyonu olmayan beyaz kan hücreleri çoğalmaya□ devam eder ve bu durum diğer tüm hücrelere de□ sirayet eder.

Patrick'in orada olması Nina'nın isteklerini göz ardı ettiği anlamına gelmiyor. Sadece bildiklerini teyit etmek istiyor; bir adım ileri gitmek amacıyla değil. O randevuyu başsavcı yardımcısı için çalıştığını söyleyerek aldı. Durumu Bay Brovvn'un ispat yükü olduğuyla açıkladı. Yani Peder Szyszynski'nin silahlı saldırıya uğradığı an lösemi nedeniyle ölmediğinden yüzde yüz emin olmaları gerektiğini söyledi. Pederin onkologu olarak acaba Dr. Bessette görüş belirtebilir miydi?

Burada kemik iliği naklinin rolü nedir? diye soruyor Patrick.

İşe yararsa, mucize yaratıyor. Tüm hücrelerimizde HLA şeklinde kısalttığımız insan lökosit antijenleri adı verilen altı protein vardır. Bunlar vücudumuzun beni ben, sizi de siz olarak algılamasını sağlar. Kemik iliği vericisi ararken donörün hücrelerindeki bu altı proteinin sizinkilerle aynı olması kriteri dikkate alınır. Çoğu vakada donör olarak hücreleri ilk incelenen kişiler kardeşler, üvey kardeşler, bazen de kuzenlerdir. Akrabalara ait kemik iliğinin reddedilme ihtimali en düşüktür.

Reddedilme mi? diye soruyor Patrick.

Evet. Bu işlemde yapılan şey, vücudunuzu donörün hücrelerinin aslında sizin hücreleriniz olduğuna inandırmaktır, zira altı proteinin altısı da sizinkilerle aynıdır. Bu başarılmazsa bağışıklık sisteminiz kemik iliği naklini reddeder ve bunun sonucunda da Graft Versus Host* adı verilen bir hastalık oluşur.

Kalp nakli operasyonlarında olduğu gibi.

Aynen öyle. Tabii burada söz konusu olan tek bir organ değil. Kemik iliği pelviste üretilir, çünkü vücudumuzdaki kanı hacimce büyük olan kemiklerimiz yapar. Temel olarak donörü uyuturuz ve kalçalarına her iki taraftan yaklaşık 150 kez iğne sokarak genç hücrelerden numuneler alırız.

Bir hastanın nakledilen organ ya da dokunun antijenlerini yabancı olarak algılaması ve bünyenin dokularına yönelik saldırı başlatması şeklinde ortaya çıkan, başta deride ve karaciğerde olmak üzere ciddi hasara neden olan ve ölüme yol açabilen bir hastalık, (ç.n.)

Patrick yüzünü buruşturuyor, doktor bu tepkiyi görünce hafifçe gülümsüyor. "Gerçekten acı veren bir süreçtir. Kemik iliği donörü olmak, insanın kendini hiç düşünmemesini gerektirir, fedakârlık ister."

'Evet, bu pislik de herif tam bir fedakâr olsa gerek,' diye düşünüyor Patrick.

Bu arada, lösemi hastaları immunosupresan alırlar. Nakilden önceki hafta vücudundaki tüm kan hücrelerini öldürmek için hastaya yeterli dozda kemoterapi verilir. Hastanın kemik iliğinin boşalmasını sağlamak için bu şekilde bir planlama yapılır.

Peki, hasta bu şekilde yaşayabilir mi?

Büyük bir enfeksiyon riski vardır. Hastanın canlı kan hücreleri halen vücudundadır, sadece yenilerini üretmemektedir. Sonra basit bir damar içi uygulamayla donörün iliği alıcıya aktarılır. Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyoruz, ama yaklaşık iki saat sonra hücreler alıcının vücudundaki kemik iliğini bulur ve üremeye başlar. Bir ay kadar sonra da alıcının I kemik iliğinin yerini tamamen donörünki alır.

Alıcının kan hücrelerinde de donöre ait altı protein, yani şu HLA dedikleriniz olur, değil mi?

Doğru.

Peki ya donörün DNA'sı? O da alıcınıninkinin yerini alır mı?

Dr. Bessette başım sallıyor. "Evet. Alıcının kanı her açıdan başka birinin kanıdır. Alıcı o kanı kendine ait olduğu konusunda vücudunu kandırmaktadır sadece."

Patrick öne doğru eğiliyor. "Nakil işe yararsa ve kanser iyileşme sürecine girerse alıcının vücudu yine kendi kanını üretmeye başlayabilir mi?"

Hayır. Böyle bir şey olursa graft'ın reddedildiğine hükmederiz ve lösemi yeniden ortaya çıkar. Biz hastanın donörünün kanını üretmeye devam etmesini isteriz. Elindeki dosyayla yavaşça masasına vuruyor. "Glen Szyszynski'ye gelince... Nakilden beş yıl sonra kendisine tamamen sağlıklı olduğu dair bir rapor verildi. Vücudundaki yeni kemik

iliği mükemmel çalışıyordu ve lösemnin nüksetmesi riski yüzde onun altındaydı." Dr. Bessette kendi sözlerini onaylarcasına başını sallıyor. "Bence peder ne şekilde ölmüş olursa olsun, iddia makamı onun lösemiden ölmediğini rahatlıkla savunabilir."

Patrick kadına gülümsüyor. "Bir basan öyküsü yaratmak, kendinizi iyi hissetmenizi sağlamış olsa gerek."

Her zaman öyledir. Peder Szyszynski kusursuz bir eşleşmeye□ sahip olduğu için şanslıydı.

Kusursuz eşleşme mi?

Donörün HLA'larıyla hastaninkilerin birebir eşleştiği□ durumlara kusursuz eşleşme deriz.

Patrick kısacık bir nefes alıyor. "Özellikle de donörle hasta akraba olmadığında."

Haaa! diyor Dr. Bessette, "Bu vakada durum öyle değildi.

Peder Szyszynski ile donörü üvey kardeşlerdi."

Francesca Martine bir fırsat yakalaymca DNA uzmanı olarak görev yaptığı New Hampshire'dan Maine Eyalet Laboratuvarı'na geçmişti. Aslında bu fırsat işle değil, kalbini kıran balistik uzmanıyla ilgiliydi. Frankie kuzeye taşındı, yaralarını sardı ve aslında hep bildiği şeyi bir kez daha keşfetti: Kalp kırıklıklarına karşı emniyette olma duygusu jellerin ve petri kaplarının arasında ön plana çıkıyordu ve sayılar insanı asla incitmiyordu.

Durum öyle olsa da sayılar, Quentin Brown ile ilk karşılaştığında bedeninin verdiği tepkiyi açıklamaya yetmiyor.

Telefonda konuşurken onun da devlet adına çalışan tüm diğer asalaklar gibi sorunlu, maaşıyla yetinmeyen, insana güven vermeyen bir tip olduğunu düşünmüştü. Ama çalıştığı laboratuvara girdiği an Frankie gözlerini ondan alamıyor.

Quentin aşın uzun boyu ve koyu kahverengi teniyle tek kelimeyle göz alıcı, ama Frankie kendisini cezbeden şeyin o olmadığını biliyor. Aralarında bir elektrik, farklı olmalarının iyice ön plana çıkardığı bir çekim olduğunu hissediyor. Ken

disi siyahi değil, ama genellikle bulunduğu ortamda IQ'su 220 olan tek kadı o.

Ne yazık ki, Quentin Brovvn tarafından a h a gözle incelenmesi için bir laboratuvar raporu şekline bürünmesi lazım, çünkü görünüşe göre adam sadece bununla ilgileniyor. Bu dosyayı iki kez incelemenizin sebebi nedir? diye soruyor Frankie.

Quentin gözlerini kısıyor. "Neden sordunuz?"

Meraktan. İddia makamı için genellikle anlaşılması zor bir şeydir.

Quentin ona güvenip.güvenmeme konusunda anlık bir karar veriyormuş gibi tereddüt ediyor.

'Hadi ama!' diye düşünüyor Frankie, 'Gevşe biraz.'

Savunma makamı durumun bir kez daha incelenmesini bilhassa istedi. Hem de hemen. Ama böyle bir talepte bulunmaya değecek bir şey çıkacağı sanmıyorum. DNA sonuçlarının bu davada bizim için veya onlar için ne gibi bir 2921 fark yaratacağını anlamıyorum."

Frankie kollarını göğsünde birleştiriıyor. "Konuyla ilgilenmelerinin sebebi benim hazırladığım laboratuvar raporu değil, tıbbi geçmiş dosyasmda yazan bilgiler."

Anlayamadım?

DNA raporunda iç çamaşırmada tespit edilen genetik bulguların tıpatıp aynısına sahip bir bireyin bulunması ihtimalinin altı milyarda bir olduğunu yazdığını biliyor musunuz? Çjuentin başıyla evetliyor.

Eh! diyor Frankie, "O Bir'i buldunuz."

4.

Bir ölüyü mezarından çıkarmak yaklaşık iki bin beş yüz dolara mal oluyor.

Hayır, diyor Ted Poulin. Maine Eyalet Başsavcısı ve Gjuentin'in patronu olarak o yanıtı vermesi gerekiyor. Ama Quentin bu sefer mücadeleden vazgeçmeyecek. Te

lefonun ahizesini elinde sıkıyor. "Eyalet laboratuandaki DNA uzmanı gerekli testi dış dokusundan yapabileceğimizi söylüyor."

Bunun bizim için hiçbir önemi yok, Quentin. Kadın o rahibi o öldürdü. Nokta.

Kadın oğluna tecavüz eden adamı öldürdü. Pederin itibarını iade etmeliyiz; üzerine yapışan cinsel sapık etiketini çıkarıp onun bir maktul olduğunu herkese ilan etmeliyiz, Ted. Ve bunu yapmanın tek yolu da bu.

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oluyor. Cjuentin parmaklarıyla Nina Frost'un masasmm kenarını okşuyor. Koruyucu bir ülsımı ovalar gibi bu hareketi defalarca yineliyor. Pederin ailesi buna muhalefet ediyor mu?

Annesi çoktan razı oldu.

Ted içini çekiyor. "Korkunç tepki toplayacağız."

Quentin sandalyesinde arkaya yaslanarak sırıtıyor. "Endişelenme, o kısmı ben hallederim."

Fisher hiç alışkanlığı olmadığı şekilde telaşla bölge savcılığına giriyor. Çevreyi iyi biliyor, ama Nina'nın davasını yürüttüğü süre boyunca Cjuentin Brovvn'u nereye yerleştirdikleri konusunda bir fikri yok. Sekretere Brovvn'un odasının yerini sormak için ağızını açtığı sırada aradığı kişinin elinde bir kahve kupasıyla küçük mutfaktan çıktığını görüyor.

Bay Carrington, diyor Brown memnun bir ifadeyle.

Beni mi arıyordunuz?

Fisher o sabah kendisine ulaşan kâğıdı gömleğinin göğüs cebinden çıkıyor. Mezar Açma Kararı. "Bu ne anlama geliyor?"

Cjuentin omuz silkiyor. "Biliyor olmalısınız. DNA sonuçları konusunda titizlenen sizdiniz."

Fisher'in aslında bu konuda hiçbir fikri yok. DNA kayıtları konusunda öyle titizlenen Nina idi, ama bunu Brovvn'a itiraf edemez. "Ne yapmaya çalışıyorsunuz?"

Müvekkilinizin öldürdüğü rahibin esasen oğlunu taciz eden kişi olmadığını kanıtlamak amacıyla basit bir test yaptıracağım. Fisher'in bakışları sertleşiyor. "Yarın sabah mahkemede görüşürüz," diyor.

Nina'mn evine gitmek üzere arabasına bindiğinde sıradan bir insanın nasıl olup da birini öldürebilecek kadar öfkelenip hüsrana uğrayabileceğini anlamaya başlıyor.

k

Fisher! diyorum neredeyse sevinç çılgınlığı atarak; onu gördüğüm için gerçekten mutluyum. Bu beni biraz da şaşırtıyor; ya gerçekten düşmanımla kader birliği etmişim ya da fazla uzun süredir ev hapsindeyim. İçeri girmesi için kapıyı açıyorum, kızgın olduğunu ancak o zaman farkediyorum. Biliyordun, diyor soğukkanlı bir sesle. Kendini öyle kontrol edebiliyor olması insanı ürkütüyor. Başsavcı yardımcısı tarafından aldırılan kararı bana uzatıyor.

İçim ürperiyor, elim ayağım boşalıyor. Büyük güçlkle yutkunuyorum ve Fisher'e bakıyorum. İtiraf etmek daha iyi olacak. "Sâna^söyleşem mi bir türlü karar veremedim. Bu bilginin devam açısından bir önemi olup olmayacağını kestiremedim."

Bu benim işim! diye patlıyor Fisher sonunda. "Yaptığım iş karşılığında bana para veriyorsun Nina, çünkü kabul etmek istemesen de, seni beraat ettirebilecek vasıflara sahip olduğumu biliyorsun. Aslında seni beraat ettirmek açısından Maine'deki bütün hukukçulardan daha iyiyim... Senden bile." Başımı çeviriyorum. Özümde savcıyım ve savcılar savunma avukatlarına her şeyi anlatmaz. Birbirlerinin etrafında adeta dans ederler, ama bir adım önde olan daima savcıdır; dengesini sağlama konusunda diğer avukatı yalnız başına bırakır.

Bu her zaman böyledir.

Sana güvenmiyorum, diyorum sonunda.

Fisher bir an darbe yemiş gibi oluyor. "Pekâlâ. Aynı durumdayız demek ki."

Dişlerini çıkarmış hırlayan iki köpek gibi birbirimize bakıyoruz. Fisher sinirle arkasını dönüyor, o sırada yüzümün camdaki yansımasını görüyorum. Gerçek şu ki, ben artık bir savcı değilim. Kendimi savunmaktan acizim. Hatta bunu gerçekten isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Fisher, diyorum avukatım neredeyse kapıdan çıkmak üzereyken. "Bu beni ne kadar olumsuz etkiler?"

Bilmiyorum, Nina. Belki akli denge açısından daha iyi olduğunu göstermez, ama halkın sana duyduğu sempatiyi alıp götürüleceği kesin. Sen artık bir cinsel sapığı öldüren kahraman değilsin. Anlık öfkeyle hareket edip kontrolünü kaybederek masum birini, hem de bir din adamını öldüren birisin. Başını sallıyor. "Bu ülkede kanunların öne çıkmasını ve her şeyden önce gelmesini sağlayacak bir numaralı örneksin." Düşüncüklerini gözlerinde okuyabiliyorum: Ben artık çocuğu için gereken şeyi yapan bir anne değil, her şeyi her- I keşten daha iyi bildiğini sanan pervasız bir kadını. Fotoğraf makinelerinin ve kameralann beni mağdur yerine suçlu olarak görüntülemesinin farklı bir his yaratıp yaratmayacağını merak ediyorum. Yaptığım şeyin nedenini (tasvip etmeseler bile) anlayan ebeveynler artık yolda beni görünce verilen hatalı kararlar bulaşıcıymış gibi yolunu değiştirecek. Fisher soluğunu yavaşça koyuveriyor. "Mezarı açmalarını engelleyemem."

Biliyorum.

Bundan sonra benden bilgi saklarsan, kendi zararına olacak, çünkü elimde olmayan bilgiyi kullanamam.

Başımı öne eğiyorum. "Anlıyorum."

Elini veda anlamında kaldırıyor. Kapının önünde durup kollarımı bedenime kenetleyerek gidişini izliyorum. Arabası sokağın sonuna doğru ilerlerken egzozundan çıkan duman havada donuyor sanki.

Derin bir nefes alıp arkamı dönüyorum ve Caleb'in bir

adım ötemde durduğunu fark ediyorum. "Neler oluyor, Nina?" diyor, Başımı sallayıp yanından geçmeye yelteniyorum, ama kolumu tutuyor ve gitmeme izin vermiyor. "Bana yalan söyledin. Yalan söyledin!"

Caleb... Anlamıyorsun...

Beni omuzlarımdan tutuyor ve sertçe sarsıyor. "Anlamadığım ne, bana söyler misin? Masum bir adamı öldürdüğün mü? Tanrım! Bunu ne zaman kabul edeceksin, Nina?"

Nathaniel bir keresinde bana karın nasıl yok olduğunu sormuştu. Maine'de kar gerçekten yok olur; sabah diz seviyesine gelen kar yığınları zamanla erimek yerine güneşli bir günün sonunda güneşin batışıyla birlikte buharlaşır. Sorunun yanıtım öğrenmek için oğlumla kütüphaneye gitmiştik. Yanıt süblimleşme, yani katı bir şeyin sıvı hale geçmeden doğrudan havaya karışmasıydı.

Caleb'in elleri omuzlarımdayken birden kontrolümü kaybediyorum. Bir haftadır dışarı vurmaktan korktuğum her şeyin dudaklarımdan arasından dökülmesine izin veriyorum. Biliyorum, diyerek ağlıyorum. "Ah Caleb! Biliyorum. Bunu yapabileceğimi sandım. İcabma bakabileceğimi sandım. Ama hata yapmışım."

Bedenimi göğsüne yaslayıp kollarıyla beni sarmasını bekliyorum.

Beklentim boşa çıkıyor.

Caleb geriye doğru bir adım atıp ellerini ceplerine sokuyor. Gözlerinin kenarları kırmızı, bakışları sert. "Hata dediğin ne, Nina? Birini öldürmen mi?" diye soruyor boğuk bir sesle. "Yoksa henüz öldürememiş olman mı?"

Bu bir utanç! diyor kilisenin sekreteri. "Düpedüz utanç!" Myra Lester başını sallıyor, sonra Patrick için hazırladığı çayı uzatıyor. "Noel ayinine bir şey kalmadı ve bizim bir rahibimiz yok."

Patrick bilgiye giden en iyi yolun daima dümdüz ve pü

rüzsüz olan değil, kestirme ve çoğu kez unutulmuş olduğunu biliyor. Bir Katolik olarak yetiştirildiği geçmişini hatırlayınca, ortak hafızanın ve tabii ki dedikodu çarkının temel yapıtaşını kilise sekreterinin oluşturduğunu da biliyor. Ve yüzüne zamanında teyzelerinin kendisinden makas almasına neden olan en endişeli ifadeyi yerleştiriyor. "Cemaat yıkılmış olmalı."

Evet! Özellikle de Peder Szyszynski ile ilgili söylentileri ve onun öldürülüş şeklim düşünürsek... Bunu bir Hıristiyan'ın yapmış olduğuna inanmıyorum. Tek söyleyebileceğim bu. Kadın burnunu çekiyor, sonra kayda değer ebattaki kalçalarını rahip odasındaki sallanan koltuğa yayıyor. Patrick farklı bir kimliğe bürünmeyi -mesela Biddeford'a yem gelmiş ve kiliseyi ziyaret eden biri olmayı- isterdi, ama cinsel taciz vakasıyla ilgili soruşturma sırasında dedektif olarak gelmişti oraya ve tanınıyordu.

Myra, diyor Patrick, sonra kadına bakıp gülümsüyor.

Affedersiniz... BayanLester diyecektim.

Kadının yanakları kızarıyor, hafif bir kıkırdama koyuyor. "Ah, hayır! Bana istediğiniz gibi hitap edebilirsiniz, Dedektif."

Pekala, Myra... Peder Szyszynski'nin ölümünden kısa süre önce St. Anne Kilisesi'ne gelen misafir rahiplerle temas kurmaya çalışıyorum.

Ha, evet! Çok iyi insanlardı. Tek kelimeyle mükemmellerdi. Peder OToole'nin harika bir kuzey aksanı vardı. Şeftali likörü gibiydi. Yani... Peder her konuştuğunda aklıma bu gelirdi. Yoksa Peder Gvynne miydi o?

Bu dava peşimi bırakmıyor. Onları nerede bulabileceğim konusunda bir fikriniz var mı?

Tabii ki kendi kiliselerine dönmüşlerdir.

Pederlerle ilgili bir kayıt var mı sizde acaba? Yazışma adresi gibi bir şey mesela.

Myra bir an donuyor, alnında örümcek şeklinde kırıksıklıklar beliriyor. "Mutlaka olmalı. Bu kilisede ayrıntılarını bilmediğim hiçbir şey yoktur." Ayağa kalkıp masasının ar

kasında yığılı duran kayıtlara ve defterlere doğru gidiyor. Deri ciltli bir defterin sayfalarını karıştırdıktan sonra elinin kenarıyla üstüne vuruyor. "İşte burada! Peder Brendan O'Toole, Massachusetts'in Harvvich şehrindeki St. Dennis Kilisesi'nden. Peder Arthur Gwynne ise bugün öğleden sonra Portland Piskoposluğu görevine başlayacak." Myra arkası silgili kurşunkalemiyle saçını kaşıyor. "Harvvich'den olduğu söylenmişti, ama o zaman kuzey aksanı ve şeftali likörüyle bağlantısını kuramıyorum."

Belki çocukken orada yaşamıştır, diyor Patrick. "Peki, Portland Piskoposluğu dediğin nedir?"

Tabii ki Maine eyaletinin en yüksek piskoposluk makamıdır. Kadın başını kaldırıp Patrick'e bakıyor. "Onları bize gönderen makam Portland Piskoposluğu idi."

Gecenin kör karanlığında mezarlıkta, topraktan çıkarılmış bir tabutun başında duran Patrick'in o anda olmak iste-2981 diği binlerce başka yer var. Ama yine de kan ter içinde kalarak tabutu topraktan çıkaran ve rahibin mezarının kenarında ay ışığının altında bir sunak gibi duran boşluğa koyan iki adamın yanında duruyor. Bu görevde Nina'nın gözleri, Nina'nın ayakları olmayı kabul etti. Gerekirse Nina'nın elleri de olmaya hazır.

Mezarın başındaki herkesin -Patrick ve Evan Chao, Fisher Carrington ve Quentin Brovvn, Frankie Martine ve adli tıp uzmanı Vern Potter'in- üstünde tehlikeli maddelere karşı koruyucu giysiler var. Mezara doğru tuttıkları fenerlerin aydınlatamadığı karanlıkta bir baykuş ötüyor.

Vern eğildiği yerden birden doğruluyor. "Tanrım! Mezar taşlarının arkasından her an bir zombi çıkabilir. Şu işi gün ışığında yapsak olmaz mıydı?"

Ben basındaki zombilerle her gün uğraşıyorum, diye homurdanıyor Evan Chao. "Şu işi bitir, Vern."

Tamam... Adli tıp uzmanı eline bir levye alıyor ve Peder Szyszynski'nin tabutunu açıyor. Tabutun içinden yayılan

kokü Patrick'in öğürmesine neden oluyor. Fisher Carrington arkasını dönüyor, yüzünde maske olmasına rağmen burnuna bir mendil tutuyor. Quentin kusmak üzere hızla bir ağacın arkasına gidiyor.

Peder son halinden pek de farklı görünmüyor; yüzünün yarısı hâlâ yok. Kolları iki yarımda uzanıyor. Derisi grileşmiş ve kırış kırış, ama bedeni henüz çürümeye başlamamış. Vern cesedin çenesini aşağı çekerek, "İyice aç bakalım," diyor, sonra elini içeri sokup kerpetenimsi bir şeyle azıdişlerinden birini alıyor.

İki tane yirmilik dişle birkaç tel de saç istiyorum, diyor Frankie.

Evan başıyla Patrick'i yanına çağırıyor. "Buna inanabiliyor musun?" diye soruyor.

Hayır.

Belki de bu pislik herif hak ettiği cezayı çekiyordur şu□ anda.

Patrick bir an donakalıyor, sonra hatırlıyor: Evan'ın kendisinin bildiği şeyi, yani Peder Szyszynski'nin masum olduğunu bilmesine imkân yok. "Belki," diyor sonunda zorlukla. Vern, Frankie'ye bir kavanozla bir zarf veriyor. Quentin numuneler alınınca mezarm başından çabucak uzaklaşıyor. Fisher de hemen arkasında.

Adli tıp uzmanı tabutu kapatıp mezar kazıcılara dönüyor. Geri koyabilirsiniz, diyor ve Patrick'e, "Gelmiyor musun?" diye soruyor.

Birazdan. Patrick onun mezarlıktan çıkışını seyrediyor, sonra mezara bakıyor. İki iri yarı mezar kazıcı tabutu mezara indiriyor ve kürekleriyle üstüne toprak atmaya başlıyor.

Patrick adamlar işini bitirene kadar bekliyor, çünkü birisinin bunu yapmasını şart olduğunu düşünüyor.

Biddeford Bölge Mahkemesi'ne ulaşğında Patrick hâlâ gerçekte Peder Arthur Gwynne diye birinin olup olmadığını

düşünüyor. Mezarlıktan çıktıktan sonra Portland'daki Katolik Piskoposluğu'na gitti. Ancak oradaki idari görevli kayıtlara bakarak Biddeford'u sadece Peder O'Toole'un ziyaret ettiğini söyledi. Peder Gvynne eğer oraya gittiyse, St. Anne kilisesinde kendisini Biddeford'a getirten rahiple kişisel bağlantısı olmalıydı.

Patrick işte bu bağlantıyı teyit etmeliydi.

Vasiyetlerle ilgilenen memur ona rahibin bir ay önce mahkemece devlet kayıtlarına geçirilen vasiyetnamesinin bir kopyasını veriyor. Belgede yazarlar son derece açık: Peder Szyszynski malvarlığının yarısını annesine, diğer yarısınıysa Louisiana'nın Belle Chasse şehrinde yaşayan vasisi Arthur Gwynne'e bırakmış. â.

Diş minesini insan vücudundaki en sert maddedir ve kırılması çok güçtür. Frankie bu nedenle cesetten alınan azı dişini beş dakika boyunca sıvı azot içinde tutuyor, çünkü do-
| nunca minenin çatlaması daha kolay oluyor. "Hey Cjuentin!" diyor sabırsızlığı yüzünden okunan savcıya gülümseyerek. Bir dolar kırabilir misin?

Cjuentin elini cebine sokuyor, ama başını sallıyor. "Hayır." Kolaydır. Frankie cüzdanından bir dolar çıkarıyor, sıvı azota batıyor, çıkıp tezgâha vuruyor ve paramparça olan paraya bakarak gülüyor. "Ben kırabilirim."

Cjuentin içini çekiyor. "Eyalet laboratuvarından sonuç almak bu yüzden mi bu kadar uzun sürüyor?"

Çalıştığımı kendi gözlerinle görüyorsun, değil mi?

Frankie dişi azotun içinden çıkıyor ve steril bir havanın içine koyuyor. Tokmakla vurarak öğütmeye çalışıyor; her seferinde daha şiddetli vuruyor, ama diş kırılmıyor.

Havan ve tokmakla mı çalışıyorsunuz? diye soruyor

Cjuentin.

Eskiden adli tıp uzmanının kafatası testeresini kullanırdık, □
ama her seferinde yeni bir testere ağzı almamız gere □

□

□

□

□

kirdi. Ayrıca testerenin kesen kısmı fazla ısınıp DNA'nın □
bozulmasına yol açıyordu. Frankie koruyucu gözlüklerinin

üzerinden Çjuentin'e bakıyor. "İş i berbat etmemi istemezsin herhalde." Bir kere daha vuruyor, ama diş yine diremiyor. Hadi ama! Tanrı aşkına! Sıvı azotun iç inden bir diş daha çıkarıyor. "Benimle gel. Bu iş i halletmeliyim."

Frankie diş i iki kat koruyucu poş etin iç ine koyup ağ zını kapatıyor ve Quentin'i ard ı sıra merdivene, oradan da laboratuvarın bodrum katandaki otoparka sürüklüyor.

Geride dur, diyor, sonra yere eğ ilip poş eti zemine bırakıyor. Laboratuvar önlüğ ünün cebinden bir ç ekiç çıkarıp poş etin iç indeki diş e vurmaya baş lıyor. O sırada sanki diş le empati kuruyor. Öyle ki kendi ç enesi sızlamaya baş lıyor. Dördüncü darbeye diş paramparça oluyor, parçaları plastik poş etin iç ine dağılıyor.

Ş imdi ne olacak? diye soruyor Çjuentin.

Diş dokusu kahverengimsi ve küç ücük... Ama yanıt onun iç inde.

Ş imdi, diyor Frankie, "bekleyeceksin."

Gece yansı mezarlıkta olmaya ve sonra da Augusta'daki laboratuvara kadar araba sürmeye alış ık olmayan Çjuentin, lobideki sandalyelerin üstünde uyuyakalıyor. Ensesinde serin bir el hissedince birden uyanıp hızla doğ ruluyor, ani hareket nedeniyle bir an baş ı dönüyor.

Frankie karş ısında. Elinde bir rapor var.

Eee? diye soruyor Çjuentin.

' "Diş dokusu kimerik."

Yani?

Frankie onun yamna oturuyor. "Diş dokusunu test etmemizin nedeni, iç inde kan hücrelerinin yanı sıra doku hücrelerinin de bulunması. Sende, bende ve pek çok kiş ide bu iki tür hücrenin iç indeki DNA'lar aynı. Ama birisi kemik iliğ i nakli geç irmiş se, o kiş inin diş dokusunda iki DNA profilinin

bir karışımı bulunur. İlk profil kişinin doğduğunda sahip olduğu DNA'dır ve doku hücrelerinde yer alır. İkinci profilde ilik donörünün DNA'sıdır ve kan hücrelerinde yer alır. Bu vakadaki şüphelinin diş dokusunda bir karışım söz konusu." Oquentin elinde tuttuğu kâğıtta yazan sayılara bakıyor.

Bu da...

Bu da demek oluyor ki, şu an elinde bir kanıt tutuyorsun.□

O çocuğa başka biri tecavüz etmiş.

İ L

Fisher beni arayıp haberleri verince koşarak banyoya gidiyorum ve midemde suçluluktan başka bir şey kalmayınca kadar kusuyorum. Gerçekler gün gibi ortada: Bir adamı öldürdüm; hiçbir suçu olmayan, hiçbir cezayı hak etmeyen bir adamı. Bu beni nasıl biri yapar?

Boğazıma kadar gömülü olduğum kirlilik hissi geçene dek banyo yapmak, derimi kazıyarak söküp atmak istiyorum.

Ancak asıl dehşeti kalbimde duyuyorum. Elimden gel-

3021 se ve hissettiğim bu duyguyu bir bıçakla ortasmdan kesebilsem, karamın son damlasına kadar o yaradan akıp boşalmasını izleyebilirdim.

Tıpkı onun ölüşünü izlediğim gibi.

Koridorda neredeyse sürtünerek Caleb'in yanından geçiyorum.

Caleb hiçbir şekilde benimle konuşmuyor. Artık

aramızda kelimelerin yeri yok; onun yerine elektriksel bir yük var, ikimizden birine yapışıyor veya bizi iterek birbirimizden daha da uzaklaştırıyor. Yatak odasına gidip ayakkabılarımı farklı yönlerde fırlattıktan sonra elbiselerimle yatağın içine kıvrılıyorum. Yorganı kafama çekiyorum, kozamda nefes almay. başlıyorum. Havasızlıktan bayılırsan ve bulunduğun ortama bir süre daha hava girmezse ne olur?

Bir türlü ısınamıyorum. Yataktan çıkmayacağım, çünkü

artık alacağım her türlü karar ve yapacağım her şey şüpheli görünecek. Dünyamı yerle bir edecek bir karar daha alma riskine girmektense hiçbir şey yapmamayı tercih ederim.

Patrick, insanın canını yakan birinin canını en az kendisinininki kadar yakmak istemesinin bir içgüdü olduğunu anlıyor. Askeri polislik kariyerinde şiddet kullanarak tutuklamalar yapmak zorunda kaldığı, ellerinden kanlar aktığı, o kanların yapışkanlığını kanıksayıp balmumuymuş gibi algıladığı zamanlar oldu. Şimdi bu teorinin bir adım daha öteye götürülebileceğini idrak etmiş durumda: İnsanın sevdiği ve önemsendiği birinin canını yakan birinin canını en az kendisinininki kadar yakmak istemesi de bir içgüdü. O anda Dallas Fort Worth Havalimanı'ndan New Orleans'a gitmekte olan bir Boeing 757'de bulunmasının tek açıklaması bu olmalı. Konu Nina için ne yapabileceği değil. Bu soru kendisine sorulsaydı, tereddütsüz yanıtı, "Her şeyi," olurdu. Nina onu Arthur Gvynne'den uzak durması konusunda açıkça uyarılmıştı. Patrick'in o ana kadar yaptıkları bilgi toplama çalışmasından başka bir şey değildi, ama gerçeği kendine bile itiraf edebilecek durumu yoktu: Louisiana'ya uçmasının tek nedeni herifle yüz yüze gelmek istemesi. Kendisi bile neler olacağını bilemiyor. Hayata -donanma yılları, polislik yılları, platonik âşık yılları- tamamen ilkeler ve kurallar çerçevesinde gitmişti. Ama kurallar, herkes o kuralları dikkate aldığında geçerliydi. Birisi kuralları çiğnerse ve bu ihlalin yansımaları kendi hayatını etkilerse ne olacaktı? Hangisi daha güçlüydü; kanunları koruma gerekliliği mi, yoksa onlara sırtını dönme güdüsü mü? Bir suçlunun düşüncelerinin mantıklı bir insanın düşüncelerine bu kadar yakın olması Patrick'i adeta yıkıyor. Her şey tek bir ihtirasa, kuvvetli arzuya bakıyor. Uyuşturucu bağımlı olan bir gram daha mal alabilmek için bedenini satıyor. Kundakçılar etraflarındaki bir şeyin alevlere bürünmesini izlemek için kendi canını tehlikeye atıyor. Patrick bir kanun adamı olarak hep bu arzudan uzak olduğunu düşünmüştü. Ama ya insanın saplantısının uyuşturucuyla, heyecanla ya da parayla alakası yoksa? Tek istediği, hayatı bir hafta, bir ay veya bir yıl önceki haline geri döndürmekse ve bunun için ne gerekiyorsa yapmaya hazırsa? Bu Nina'nın hatasıydı; zamanı durdurmakla geri irmek arasındaki denklemleri yanlış kurmuştu. Patrick 1 an

için onu suçlayamıyor, çünkü Nina yarandayken her seferinde kendisi de aynı hatayı yaptı.

Patrick'in zihnindeki soru Nina için ne yapabileceği değil, ne yapamayacağı.

Hostes servis masasını bebek arabası gibi nazikçe itip onun yanında sırasında duruyor. "Ne alırsınız?" diye soruyor. Kadının gülümseyişi Patrick'e, Nathaniel'in önceki yıl taktığı Cadılar Bayramı maskesini hatırlaıyor. "Domates suyu. Buz olmasın."

Patrick'in yanında oturan adam okumakta olduğu gazeteyi katlıyor, sırtıtarak ve koyu bir Teksas aksanıyla, "Domates suyu ve votka," diyor. "Buz da istiyorum."

Hostes uzaklaşırken her ikisi de içeceklerinden birer yudum alıyor. Adam gazeteye bakıp başını sallıyor. "Bu sürtüğü elektrikli sandalyede kızartmak lazım," diye homurdanıyor. Pardon?

Şu cinayet vakasını diyorum. Duymuş olmalısınız... İsa Mesih ile konuştuğunu söyleyerek son dakikada ölüm cezasının affedilmesini isteyen bir geri zekâlı var. Gerçek şu ki, bunu söyleyen geri zekâlı bir kadın olduğu için vali cezasını infaz etmekten korkuyor.

Patrick ölüm cezasını daima desteklemiştir, ama yine de, Makul görünüyor, dediğini duyuyor.

Adam, "Sanırım siz de sol görüşlü kuzeylilerdensiniz," diyerek dalga geçiyor. "Bence cesaretinizin olup olmaması umurumda bile değil. Bir dükkânda birini başının arkasından vuruyorsanız bedelini ödemelisiniz. Anlatabildim mi?"

Omuz silkiyor, sonra içkisini bitiriyor. "İş seyahati mi, yoksa gezme amaçlı mı?"

İş.

Benimki de öyle. Hav-A-Heart tuzak firmasında satış elemanıyım. Bunu gizli bir bilgi verir gibi söylüyor.

Ben de ACLU'da* avukatım, diye yalan atıyor Patrick.
Az önce bahsettiğiniz kadını vali nezdinde savunmaya gidiyorum.
Satış görevlisinin yüzü kıpkırmızı oluyor. "Şey... Ben
saygısızlık etmek istemedim..."

Yok canım, etmediniz.

Adam gazetesini tekrar katlıyor, önündeki koltuğun cebine
sokuyor. "Herkesle sempatiyle yaklaşan sizler bile bu
suçluların hepsini kurtaramazsınız."

Birini kurtarsam bana yeter, diye yanıtlıyor Patrick.

İL

Benim elbiselerimi giyen, benim derimi ve benim kokumu
taşıyan bir kadın var, ama o ben değilim. Günah mürekkep
gibi; insanın içine işliyor, rengini değiştiriyor, eskisinden
farklı biri yapıyor. Lekesini çıkarmak imkânsız. Ne kadar
uğraşırsanız uğraşın, kendinizi geri alamıyorsunuz.

Sözcükler beni uçurumun eşiğinden döndüremez. Gün |
ışığı da. Bu aşılabilecek bir durum değil, içinde nefes almayı
öğrenmem gereken bir ortam. Günahımla yaşamaya alışmaya
çalışıyorum, her nefesimde bir kez daha onu içime çekiyorum.

Bu ürkütücü bir şey. Benim hayaümü yaşayan bu kadın
kim, merak ediyorum. Onun elini tutmak istiyorum.

Sonra da onu sertçe uçurumdan aşağı itmek istiyorum.

Patrick, Louisiana'nın Belle Chasse şehrinin sokaklarına
açılan ferforje kapılardan ve sarmaşıkla kaplı bahçelerden
geçerken üstündekileri yavaş yavaş çıkarmaya başlıyor. Noel
o iklimde göze kusurlu geliyor, sokaklardaki ve camlardaki
süsler nemli sıcakta terliyor. Patrick, Glen Szyszynski gibi bir
Louisiana'lı'nın nasıl olup da kuzeyde yaşayabildiğini merak
ediyor.

' American Civil Liberties Union: Amerikan Sivil Özgürlükler Birliği, (ç.n.)

Oysa yanıtı biliyor. Cajun ve Creole halkları arasında büyümek, cemaatindeki Acadian insanlarla birlikte yaşamaktan pek de farklı olmasa gerek. Bunun kanıtı göğüs cebinde duruyor. New Orleans'taki Louisiana Önemli Kayıtlar Dairesi'nin memuru tarafından bir nüshası verilmiş eyalet kayıtlarına göre Arthur Gwynne, 23 Ekim 1943 tarihinde Cecilia Marquette Gwynne ile kocası Alexander Gwynne'in çocuğu olarak dünyaya gelmiş. Dul Cecilia Marquette Gwynne dört yıl sonra Teodor Szyszynski ile evlenmiş. 1951 yılında da Glen doğmuş.

Böylece Arthur ve Glen üvey kardeş olmuş. Szyszynski'nin vasiyeti en son 1994'de güncellenmiş, bu durumda Arthur Gwynne'nin Belle Chasse dini topluluğunun bir parçası olmaması kuvvetle muhtemel. Bu yine de Patrick için bir başlangıç noktası teşkil ediyor. Büyük çoğunluğu Katolik olan bir şehirde bir rahibin izini kaybettirmesi pek mümkün değil; Gwynne komşularından biriyle bile temas halindeyse, Patrick birtakım belgelerin izini sürerek | adamın nerede olduğunu bulabileceğini biliyor. Bununla ilgili olarak cebinde telefon rehberinin arkasından yırtılmış bir kanıt daha var: Kiliseler. İçlerinde en büyüğü Merhametli Anamız Kilisesi.

Patrick herhangi bir bilgiye ulaşırsa ne yapacağını düşünmemeye çalışıyor.

Sokağın köşesini dönünce katedrali görüyor. Taş merdivenlerden koşar adım çıkıyor ve ortadaki büyük sahanlığa giriyor. Önüne hemen bir Kutsal Su kâsesi çıkıyor. Duvarlarda yanmakta olan mumların alevleri titriyor, vitraylardan yansıyan ışık mozaik zeminde parlak bir su birikintisi varmış izlenimi veriyor. Sunağın üzerinde çarmıha gerilmiş İsa Mesih'in selvi ağacına oyulmuş bir tasviri duruyor.

İçerisi Katolik ruhuyla, bu ruhun kokusuyla dolu: Balmumu, kola, karanlık ve huzur. Bunların tümü Patrick'i gençliğine götürüyor. Salonun gerilerindeki bir sıraya otururken farkında olmadan istavroz çıkarıyor.

Dört kadın dua ederken başlarını sallıyor, inançları yavaşça çevrelerini sarıyor. Bir başka kadın yüzünü elleri ara

sına almış, sessizce ağlıyor; bir rahip gelip kendisini teselli ediyor. Patrick elini parlak cilalı ahşabın üzerinde gezdirerek sabırla bekliyor, ara sıra sessizce ıslık çalıyor.

Birden ensesindeki tüyler diken diken oluyor. Arkasındaki sıranın kenarında bir kedi yürüyor. Kuyruğu bir kez daha Patrick'in ensesine değince Patrick az önceden beri tuttuğu nefesini salıveriyor. "Beni korkudan öldürüyordun," diyor ve çarmıha gerilmiş İsa Mesih'e bakıyor. "Çile," diyerek adeta özür diliyor."

Kedi göz kırpmıyor, sonra Patrick'in yanına gelen rahibin kucağına atlıyor. "Bu yaptığına ne derler, bilirsin," diyerek tersleniyor peder.

Patrick'in rahibin kedisine konuştuğunu anlaması birkaç saniye sürüyor. "Affedersiniz, Peder Arthur Gvvyne'yi arıyordum."

O halde aradığınızı buldunuz, diyor adam gülümseyerek. Nathaniel ne zaman yanına gitse annesi uyuyor. Hem de dışarıya aydınlık olsa bile, Nickelodeon'da Franklin yayınlanıyor olsa bile. Babası, "Onu yalnız bırak, öyle istiyor," diyor. Ancak Nathaniel annesinin bunu gerçekten istediğine inanmıyor. Bazen gece yarısı rüyasında derisinin altında örümceklerin dolaştığını görerek uyanıp çılgınlıklar attığında koşarak odadan çıkmasını engelleyen şeyin içerisinin karanlık olması ve yatağıyla kapı arasındaki mesafenin çok uzun olması olduğunu düşünüyor.

Aradan üç gün geçip de annesi hâlâ uykudan uyanmayınca Nathaniel babasına, "Bir şeyler yapmalıyız," diyor.

Ne var ki babasının yüzü, Nathaniel saçını yıkarken fazla yüksek sesle bağırıp da sesi banyoda yankılanınca olduğu gibi buruşuyor. "Bizim yapabileceğimiz hiçbir şey yok," diyor.

Metinde geçen orijinal ifade, 'The Heckf şeklindedir. Bu sözcük İngilizce'de yerine göre hem ıstırap ve çile hem de kahrolasınca anlamına gelmektedir, (ç.n.)

Bu doğru değil, Nathaniel bunu biliyor. Babası çöpleri dışarı bırakmak için çıkınca (iki dakika sonra geliyorum Nathaniel... Burada oturup iki dakika uslu durabilir misin?) kapının önündeki çakıllardan gelen sesin kesilmesini bekliyor ve odasma fırlıyor. Üstüne çıkabileceği bir basamak olarak kullanacağı çöp kovasını boşaltıyor, şifonyerinin çekmecesinden ihtiyaç duyacağı şeyleri alıyor. Annesiyle babasının odasma gidip kapının tokmağını yavaşça çeviriyor ve zemin pamuktan yapılmışçasına dikkatle parmak uçlarında yürüyor. Annesinin tarafındaki okuma lambasını ikinci denemede yakıyor, sonra güçlkle yatak örtülerinin ve dolayısıyla yatağın üzerine çıkıyor. Annesi orada değil; onun yerine admı söylediğinde yerinden bile kıvıldamayan büyük ve şişkin bir şekil var. Şekli dürtüyor, ama bir şey olmuyor. Sonra yorganı çekiyor. Annesi Olmayan Şekil homurdanıyor ve gözlerini kısarak ışığa bakıyor.

3081 Saçları darmadağın ve keçe gibi; tıpkı evcil hayvan çiftliğindeki kahverengi koyuna benziyor. Gözleri yüzünün derinlerine fazla gömülmüş gibi duruyor, ağzının kenarlarında çizgiler var. Üzerinde hüzün kokuyor. Tanıdık bir şeymiş, ama ne olduğunu çıkaramıyormuş gibi bir kez Nathaniel'e göz kırpmıyor. Sonra yorganı tekrar başına çekip ondan uzaklaşıyor.

Anneciğim? diye fısıldıyor Nathaniel, çünkü orası sessiz olmayı gerektiriyor. "Anneciğim, neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Nathaniel bunu epeydir düşünüyor, ayrıca karanlıkta, karanlık bir yerde kapalı kalıp bunu açıklayamamanın ne demek olduğunu iyi biliyor. O zamanlar annesinin kendisi için neler yaptığını biliyor. Bunları hatırlayarak Dr. Robichaud'dan aldığı işaret dili kitabını yorganın altına sokup annesinin eline tutuşturuyor.

Annesinin elleri kitabın kenarlarını yoklayıp sayfaları karıştırırken nefesini tutuyor. Nathaniel'in daha önce duymadığı

çatırdarak ortadan ikiye bölünüyormuş gibi- bir ses oluyor ve kitap yorganın altından havaya fırlayıveriyor, açık bir şekilde odanın orta yerine düşüyor. Yorgan beyaz bir balinanın çenesi gibi birden açılıyor ve Nathaniel bu hayali çenenin kendisini yuttuğunu hissediyor.

Birkaç saniye sonra kendini az önce işaret dili kitabını koyduğu yerde, annesinin kollarında buluyor. Annesi onu öyle sıkı tutuyor ki, aralarında ne söylenen, ne de işaret edilen sözcüklerin girebileceği kadar bir boşluk var. Bunun bir önemi de yok, çünkü Nathaniel annesinin kendisine ne demeye çalıştığını biliyor.

'Tanrım!' diye düşünüyorum yüzümü buruşturarak.

'Işıkları kapatın.'

Ama Fisher sanki odasından çıkamayacak kadar yorgun müvekkilleriyle her gün toplantı yapıyormuşçasma yatak örtülerinin üzerine kâğıtlar ve belgeler sermeye başlıyor. Belki de öyledir, nereden bilebilirim? 1309

Kaybol, diye homurdanıyorum.

Sonuç: Kemik iliği nakli geçirmiştir, diyor Fisher hızla.

Yanlış pederi vurdun. Dolayısıyla bunu lehimize nasıl kullanabileceğimizi□ ve sem nasıl beraat ettirebileceğimizi düşünmemiz□ lazım. Kendini kontrol etmeye fırsat bulamadan gözleri gözlerime takılıyor, hislerini saklayamıyor: Şok ve evet, beni böyle görmenin verdiği huzursuzluk. Pis, pijamalı ve umursamaz.

'Evet, bak Fisher,' diye düşünüyorum. 'Artık deliymişim gibi davranmana gerek yok.'

Yan tarafıma dönüyorum, kâğıtların bazıları yatağın kenarından yere düşüyor.

Benimle oyun oynamana gerek yok Nina, diye iç çekiyor.

Beni hapse girmemek için tuttun ve kahretsin ki girmiyorsun.

Önemli bir şey söyleyecekmiş gibi duraklıyor, ama söylediklerinin bir önemi yok. "Jüri talebimizle ilgili belgeleri hazırladım, ama biliyorsun ki, son anda vazgeçebiliriz."

Bakışları geceliğime, darmadağın saçlanma takılıyor. "O an akli dengenin yerinde olmadığı konusunda tek bir kişiyi ikna etmek daha kolay olabilir."

Yorganı başıma çekiyorum.

O'Brien'in raporu geldi. İyi iş çıkarmışsın, Nina. İncelemen için sana bırakıyorum...

Onu duymamak için yorganın altındaki karanlıkta mırıldanmaya başlıyorum.

Pekâlâ.

Kulaklarımı parmaklarımla tıkıyorum.

Sanım başka bir şey yok. Fisher dosyalarını toplarken sol tarafımda bir hareketlenme hissediyorum. "Noel'den sonra görüşürüz." Benden uzaklaşmaya başlıyor, pahalı ayakkabıları halının üzerinde hışırtılar çıkıyor.

Bir adam öldürdüm, bir adam öldürdüm. Bu gerçek, bir parçam oldu; tıpkı gözlerimin rengi veya sağ kürek kemiğimdeki doğum lekesi gibi. Bir adam öldürdüm ve hiçbir şey 3101 bu gerçeği değiştiremez.

Fisher kapıya ulaştığı sırada yorganı başımdan çekiyorum.

Fisher, diyorum günlerdir ilk kez konuşarak.

Dönüp gülümsüyor.

Tanık kürsüsüne çıkacağım.

Fisher'in gülümsemesi donuyor. "Hayır, çıkmayacaksın."

Çıkacağım.

Yeniden yatağa yaklaşıyor. "Kürsüye çıkıp soruları yanıtlarsan Brovyn seni lime lime eder. O kürsüye çıkarsan sana ben bile yardımcı olamam."

Gözlerimi kırpmadan uzun uzun ona bakarak, "Eee, ne olmuş?" diye soruyorum.

A

Seninle konuşmak isteyen biri var, diyor Caleb telsiz telefonu yatağa bırakırken. Ben uzanıp telefonu almak zahmetine katlanmayınca düşünüyor ve "Patrick," diye ekliyor.

Bir keresinde plaja gittiğimizde Nathaniel'in beni kuma gömmesine izin vermiştim. O kadar uzun sürmüştü ki, işe başladığı yer olan bacaklarımın üzerindeki tepecikler kuruyup sertleşmişti. Plajın bütün ağırlığı göğsümdeydi. Nathaniel'in küçük elleri üzerimde kumdan bir dağ oluştururken sanki klostrofobi nöbetine tutulmuştum. Nihayet hareket edebildiğimde, kendimi tanrılan göklerdeki tahtlarından indirebilecek gücü toplamış bir dev gibi hissetmiştim. Şimdi elim yatak örtüsünün üzerinde telefona doğru gidiyor ve buna engel olamıyorum. Beni geçirdiğim bilinçli felçten ve kendine acıma nöbetlerinden kurtaracak güce sahip tek bir şey var: Hareketlenme fırsatı. Sonuçlarını biliyor olsam da, görünüşe bakılırsa halen bağımlıyım. 'Merhaba, ben Nina; o adi herifin nerede olduğunu öğrenmek istiyorum.' Patrick? Ahizeyi kulağıma bastırıyorum.

Onu buldum, Nina. Louisiana'da, Belle Chasse diye bir şehirde. Rahiplik yapıyor.

Nefesim tek hamlede ciğerlerimi terk ediyor. "Onu tutukladın!" Bir anlık tereddüt oluyor. "Hayır."

Doğrulup oturunca yatak örtüleri yere düşüyor. "Yani sen..." Cümlemi bitiremiyorum. Bir yanım Patrick'in bana kulağa korkunç gelen, ama umarsızca duymak istediğim bir şey söylemesini umuyor. Diğer yanım ise benim başkalaşarak dönüştüğüm canavann onu da zehirlememiş olmasını umuyor.

Adamla konuştum, ama işlediği suçtan haberdar olduğumu da, Maine'den geldiğimi de söylemedim. Hatırlarsan en başta, Nathaniel ile mücadele ederken de dikkate aldığımız bir kural vardı: Tacizciyi uyandırırırsan kaçır, dolayısıyla suçunu asla itiraf ettiremeyiz. Gvynne şu anda daha da ketum davranıyor, çünkü üvey kardeşinin onun işlediği bir cinsel taciz suçuyla suçlandığını ve bunun sonucunda öldürüldüğünü biliyor. Patrick yine tereddüt ediyor. "İşte bu yüzden herife evleneceğimi ve tören için bir kilise aradığımı söyledim. Aklıma ilk bu geldi."

Gözlerim yaşlarla doluyor. Adam Patrick'in burnunun dibindeydi, ama yine de hiçbir şey olmadı. "Tutukla onu! Tanrı aşkına Patrick! Telefonu kapat ve oraya koş..."

Nina, dur. Ben Louisiana'da yetkisi olan bir polis değilim. Suç burada işlenmedi. Louisiana'da Gvvyne aleyhinde kaçak olduğu yönünde bir karar aldırabilmek için önce Maine'de bir tutuklama karan aldırمام gerekiyor. Bunu yapsam bile eyaletlerarası suçlu iadesinden paçayı kurtarmaya çalışabilir. Duralıyor. "Aynca amirim görevli olmadığım bir davayla ilgili bilgi toplamak amacıyla kanunun korumasını kullandığımı öğrenirse sence ne der?"

Ama Patrick... Onu buldun.

Biliyorum. Cezasını çekecek. Sessizlik oluyor. "Ama bugün değil."

İyi olup olmadığımı soruyor, yalan söylüyorum. Nasıl iyi olabilirim ki? Başladığım noktaya geri döndüm. Tek fark, masum bir insanı öldürmek suçuyla yargılanmamdan sonra Nathaniel başka bir davaya daha sürüklenecek. Ben cezae-I vinde otururken o kendisine tecavüz eden kişiyle yüzleşecek, yeniden kâbuslar görecek. Nathaniel'in canı yanacak, acı çekecek.

Patrick, "Hoşça kal," diyor, kapatıyorum. Bir dakika boyunca elimdeki ahizeye bakıp plastik kenarım okşuyorum.

İlk seferinde kaybedecek çok daha fazla şeyim vardı.

â.

Ne yapıyorsun?

Başımı boğazlı kazağımın yakasından geçirince Caleb'i odanın kapısında görüyorum. "Ne yapıyor gibi görünüyorum?" Kot pantolonumun düğmelerini ilikliyorum. Ayağıma sabolanımı giyiyorum.

Patrick seni yatağından çıkarmayı başardı, diyor. Se-sinde sanki yanlış basılan bir nota var.

Patrick beni yatağımdan çıkaracak bilgiler verdi, diye düzeltiyorum. Caleb'in yanından geçmeye çalışıyorum, ama izin vermiyor: "Lütfen! Bir yere gitmem gerek."

/

Nina, hiçbir yere gidemezsin. Bileziği unuttun mu?
Kocamın yüzüne bakıyorum. Alnında daha önce hiç
görmediğim çizgiler var; o çizgilerin benim yüzümden oluştuğunu
şaşıracak anlıyorum.
Öğrenmeyi hak ediyor.
Böyle düşünerek kolunu tutuyorum, onu yatağa doğru
götürüp yatağın kenarında yanıma oturtuyorum. "Patrick
kemik iliği donörünün adım öğrendi. Ekim ayında St. Anne
Kilisesi'ne gelen konuk rahiplerden biriymiş. Kedisi olan.
Adı Arthur Gvynne, Louisiana'nın Belle Chasse şehrinde bir
kilisede çalışıyor."
Caleb'in yüzü sarıyor. "Neden... Bunları bana neden
söylüyorsun?"
'Çünkü ilk seferinde kendi başıma hareket ettim, oysa en azından
sana planlarımdan bahsetmeliydim. Çünkü mahkemede sana
soru sorulduğunda tanıklık etmen gerekmeyecek.'
Çünkü, diyorum, "İşimiz henüz bitmedi."
Caleb başını geri atıp bir saniyeliğine tavana bakıyor. |
Nina. Hayır. Ayağa kalkıyorum, ama bileğimi yakalıyor,
beni kendine çekiyor. Kolum acıyor. "Ne yapacaksın? Ev
hapsi kurallarını ihlal edip bir rahip daha mı öldüreceksin?
Müebbet hapis sana yetmiyor mu?"
Louisiana'da ölüm cezası uygulanıyor, diye karşılık
veriyorum.
Yanıtım bir giyotin gibi aramıza düşüyor, bizi birbirimizden
hızla ayırıyor. Caleb kolumu o kadar çabuk bırakıyor
ki sendeleyip yere düşüyorum. "İstediğin bu mu?" diye
soruyor usulca. "Bu kadar bencil misin?"
Bencil mi? Hüngür hüngür ağlamaya başlıyorum.
Bunu oğlumuz için yapıyorum.
Bunu kendin için yapıyorsun, Nina. Nathaniel'i birazcık
olsun düşünsen annelik görevlerine odaklanırdın. Yatağından
çıkarmak, hayatına devam eder, Gwynne'yi hukuk sistemine
havale ederdin.

Hukuk sistemi mi? Benden mahkemenin keyfinin gelip
de bu pislik herifi suçlamasını beklememi mi isti ve un?

□

□

□

□

Üstelik o orada belki on, hatta yirmi çocuğa daha tecavüz
ederken? Sonra da iki eyaletin valisinin Gvvyne'yi yargılama
şerefine hangi eyaletin erişeceği konusunda birbirleriyle
mücadele etmesini beklememi mi istiyorsun? Nathaniel o
orospu çocuğu aleyhinde tanıklık ederken sesimi çıkarmadan
izlememi mi? Gvvyne'nin oğlumuzun yaşadıklarıyla
ilgili gördüğü kâbuslar bitmeden serbest kalacağı bir cezaya
çarptırılmasını seyretmemi mi? Derin bir nefes alıyorum.
Sözünü ettiğin hukuk sistemi böyle, Caleb. Sence beklemeye
değer mi?

Yanıt gelmeyince ayağa kalkıyorum. "Birini öldürdüğüm
için zaten hapse gireceğim. Artık kendime ait bir hayatım
yok. Ama Nathaniel'in hâlâ şansı var."

Oğlunun sen yanında olmadan mı büyümesini istiyorsun?
Caleb'in sesi çatallaşıyor. "Dur, seni zahmetten kurtarayım."
Birden ayağa kalkarak odadan çıkıyor, Nathaniel'i çağırıyor.
Hey evlat, dediğini duyuyorum. "Maceraya gidiyoruz."
Elim ayağım uyuşuyor. Yine de Nathaniel'in odasma gidecek
gücü kendimde buluyorum, Caleb'in oğlumuzun kıyafetlerini
Batman çantasına gelişigüzel doldurduğunu görüyorum.

Sen... Sen ne yapıyorsun?

Ne yapıyor gibi görünüyor? diye yanıt veriyor

Caleb, az önce söylediğim sözler sanki biraz gecikmeyle kulaklarımda
yankılanıyor.

Nathaniel yatağının üzerinde zıplıyor. Saçları ipek gibi
yanlara uçuşuyor.

Onu benden uzaklaştıramazsın.

Caleb çantanın fermuarını çekiyor. "Neden? Sen kendini
ondan uzaklaştırmak niyetindeydin oysa." Nathaniel'e dönüp
zoraki gülümsüyor. "Hazır mısın?" diye soruyor.

Nathaniel babasının kollarına atılıyor.

Hoşça kal, anne! diye bağmıyor. "Biz maceraya gidiyoruz!"

Biliyorum. Şu an boğazımdaki bu düğümle gülümsemek
gerçekten zor. "Duydum."

Caleb kucağında Nathaniel ile birlikte yanımdan geçiyor. Merdivenden gelen ayak seslerini duyuyorum, ardından kapı sertçe kapanıyor. Caleb'in kamyonetinin motoru çalışıyor, gürültüyor ve geri geri sokağa çıkıyor. Sonra öyle bir sessizlik çöküyor ki, endişelerim ve korkulanm etrafımı saran havada birer hışırtı şeklinde duyuluyor.

Kendimi Nathaniel'in yatağına, pastel boya ve zencefilli çörek kokan çarşafların araşma atıyorum. O evden dışarı çıkamam. Çıktığım anda polis arabaları peşime düşer. Daha uçağa bile binmeden tutuklanırım.

Caleb sonunda başardı, çok istediğim şeyi yapmamı engelledi. Çünkü şu an o kapıdan çıkarsam, Arthur Gvynne'nin peşine düşmek yerine oğlumu arayacağımı biliyor.

Üç gün geçmesine rağmen Caleb hâlâ aramadı. Bölgedeki tüm otel ve motellere telefon ettim, ama bir yerde kalıyorsa da giriş kaydı kendi adına değil.

Noel arifesindeyiz, mutlaka geri gelecekler. Caleb'in pek tatil alışkanlığı yoktur. Bu nedenle Nathaniel'in yıl boyunca tavan arasında duran Noel hediyelerini paketledim. Buzdolabındaki giderek azalan yiyecekler içerisinden seçim yapıp tavuk pişirdim ve kereviz çorbası yapım. Düşünümüzden önce aldığımız, çok sevdiğim porselen yemek takımımı çıkarıp masayı kurdum.

Ve temizlendim, çünkü Caleb içeri girdiği anda bu değişimi farketsin istiyorum. Dış görünüşümde bir farklılık görürse, belki içimde de değişiklik olduğunu anlar. Saçlanmı Fransız topuzu yaptım, üzerimde siyah kadife pantolon ve kırmızı bir bluz var. Kulaklanmda Nathaniel'in önceki Noel bana hediye ettiği küçük kardan adam şeklinde küpeler var. Ne var ki bu sadece yüzeysel bir görünüm. Gözlerimin etrafında halkalar var; onlar gittiğinden beri uyumadım. Hep birlikte olduğumuz günlerde uyuyup pineklemiş olmamın cezası sanki bu. Geceleri koridorlarda yürüyorum, halının

Nathaniel'in koşması nedeniyle aşman yerlerini bulmaya çalışıyorum. Eski fotoğraflara bakıyorum. Kendi evine dadanmış bir hortlak gibiyim.

Noel ağacımız yok, çünkü kesmek için dışarı çıkamadım.

Noel'den önceki cumartesi günü evimizin arsasında gezintiye çıkıp ailecek bir Noel ağacı seçmek epeydir uyguladığımız bir gelenek, ama son dönemlerde pek aile olduğumuz da söylenemez.

Akşam saat dörtte muflan yakıp bir Noel CD'si koyuyorum. Ellerimi kucağımda birleştirip oturuyorum ve beklemeye başlıyorum.

alışarak kendimi alıştırdığım bir hareket bu.

Saat dört buçukta kar yağmaya başlıyor. Nathaniel'in hediyelerini büyüklük sırasına sokuyorum. Duvara dayalı duran kızakla tepede yokuştan aşağı kaymasına yetecek kadar kar birikip birikmeyeceğini merak ediyorum.

On dakika sonra garaj yolumuzda bir kamyonetin gürültüsünü duyuyorum. Sırayıp doğruluyor ve etrafa heyecanla son bir bakış atıp yüzümde sıcak bir gülümsemeyle kapıyı açıyorum.

Montunu karlar kaplamış ve yorgun UPS görevlisi elinde bir paketle kapıda duruyor. "Nina Frost?" diye soruyor monoton bir sesle.

Adam bana mutlu yıllar dilerken paketi alıyorum. İçeri girip kanepeye oturuyor ve paketi açıyorum. İçinden 2002 yılma ait deri kaplamalı bir masa takvimi çıkıyor, i kapağında Fisher'in ofisinin damgası var. Carrington, Whitcomb, Horoby ve Platt MUTLU YİLLAR DİLER. "Bu çok işime yarayacak," diyorum yüksek sesle. "Hele bir hüküm giyeyim, cezaevine tıkılayım da."

Karanlık gökyüzünde yıldızlar birer ikişer peydahlanmaya başlayınca teybi kapatıyorum. Pencereden dışarı bakıp garaj yolunun lapa lapa yağan kara teslim olmasını izliyorum.

Patrick boşanmadan önce olduğu gibi şimdi de Noel günü ve gecesini gönüllü olarak çalışıyor. Hatta daha önce çift vardiyaya bile çalıştığı oldu. Gelen aramalar sonucunda genellikle yaşlı insanların evlerine gitmek zorunda kalıyor, gittiği adreste insana pek makul gelmeyen bir darp vakası veya Patrick oraya varmadan ortadan kaybolan şüpheli bir araç söz konusu oluyor. Bu yalnız insanların istediği, başkalarının yalnız olmadığı bir gecede yanlarında birisinin bulunması. Mutlu Noeller, diyor kısa süre önce dul kalan seksen iki yaşındaki Maisie Jenkins'in evinden ayrılırken. Kadın, "Tanrı sizi korusun," diyor, ardından az sonra Patrick'in gideceği ev kadar boş olan evine giriyor. Patrick gidip Nina'yı ziyaret edebilir, ama Caleb o gece Nathaniel'i mutlaka götürmüştür ona. Hayır, Patrick öyle bir aile tablosunu bölemez. Devriye arabasına biniyor ve Biddeford'un düz sokaklarında dolaşmaya başlıyor. Zenginlerin utancı yeryüzüne dağılmışçasına verandalarda ve pencerelerde Noel ışıkları birer mücevher gibi parlıyor. Patrick arabasını yavaş yavaş sürerken evlerinde uyuyan çocukları düşünüyor. Şekerleme de neymiş ki? Farlarının ışığında aniden parlak bir şekil belirince sertçe frene basıyor. Araba kayınca direksiyonu arabanın kaydığı yöne çeviriyor ve yola atlayan kişiye çarpmaktan son anda kurtuluyor. Duruyor, arabadan inip yerde yatan adamın yanına koşuyor. "Bayım! İyi misiniz?" Adam yana dönüyor. Üstünde Noel Baba kıyafeti var ve taktığı pamuk sakaldan yoğun bir alkol kokusu yükseliyor. Noel Baba yanı başında, evlat. Kaldır beni. Patrick adamın oturmasına yardımcı oluyor. "Bir yeriniz incindi mi?" Bıraksana be! Sahte Noel Baba kolunu sertçe çekiyor. Sana dava açabilirim. Size çarpmadığım için mi? Pek başanlı olacağınızı sanmam. Hayır, dikkatsiz araç kullanmaktan. Muhtemelen s.11□ hoşsun.

Patrick bu söze gülüyor. "Ya size ne demeli?"

Ağzıma tek damla içki sürmedim!

Pekala, Noel Baba. Patrick adamı ayağa kaldırıyor.

Eviniz nerede?

Kızağımı bulmam lazım.

Elbette. Adamın koluna girerek arabasına doğru götürüyor.

Ren geyiklerimi uzun süre başıboş bırakırsam çakılları□
yemeye başlıyorlar.

Hı-hıııı.

Binmeyeceğim. İşim daha bitmedi.

Patrick arka kapıyı açıyor. "Ben şansımı deneyeyim.

Haydi binin. Sizi uyuyabileceğiniz sıcak bir yatağa götüreyim
ki, bu olayı atlatabilin."

Noel Baba başını sallıyor. "Benim kocakarı öldürecek
beni."

Noel Anne sizi anlayacaktır.

Adam Patrick'e bakarken gülümsemesi soluyor. "Yapma,
memur bey. Eve, sevdiğin kadına gidip de onun senin
gelmemeni istemesi nasıl bir duygudur bilir misin?"

Patrick belki biraz fazla sert davranarak adamı arabaya
sokuyor. Hayır, bunun nasıl bir duygu olduğunu bilmiyor.
Cümlenin ilk kısmını bir türlü aklından çıkaramıyor: Eve,
sevdiğin kadına gitmek.

Polis merkezine vardıklarında Noel Baba çoktan sızmış
olduğundan, Patrick ve nöbetçi polis adamı binaya neredeyse
sürükleyerek sokmak zorunda kalıyor. Patrick işten çıkış
saatini kaydediyor, sonra kamyonetine biniyor, ancak eve
gitmek yerine aksi yöne, Nina'nın evine sürüyor. Her şeyin
yolunda olduğundan emin olmak için evin önünden geçiyor.
Biddeford'a döndüğü yıldan beri ara sıra yaptığı bir şey bu,
gerçi o zaman Nina ile Caleb çoktan evlenmişti. Gece vardiyasında
evin önünden geçer, yatak odası haricindeki tüm
ışıkların kapalı olduğunu görürdü. O zamanlar, 'Güvenlik
tedbiri olsa gerek,' derdi kendi kendine.

Aradan yıllar geçti, ama şimdi bile bu bahaneye inanmıyor. Bu önemli bir şey, Nathaniel bunu biliyor. Hem Noel arifesinde geç saate kadar oturabiliyor, hem de bütün hediyeleri açabiliyor. Ayrıca Kanada diye tamamen başka bir ülkede, eski bir kalede kalıyorlar Hem de gerçek bir kalede.

Kale-oteldeki odalarında şömine var; bir de gerçek gibi görünen, ama ölü bir kuş. Babası kuşun içinin doldurulduğunu söylemişti ve kuş da biraz fazla yemiş gibi görünüyordu, ama Nathaniel herhangi bir canimin çok yemekten ölebileceğim sanmıyor. Odada iki tane kocaman yatak ve başını koyup kaldırdığında eski haline dönmek yerine o şekilde kalan yastıklardan var.

Herkes Nathaniel'in anlamadığı, ona annesini düşündürten yabancı bir dil konuşuyor.

O ana kadar açtığı büyük paketlerden uzaktan kumandalı bir kamyon, içi doldurulmuş bir kanguru ve bir helikopter çıktı. Ayrıca başını döndürecek kadar farklı renklerde küçük oyuncak arabalar var. İki bilgisayar oyunu ve avucunun içinde tutabileceği kadar küçük bir tilt makinesi de ayrı bir piyango. Odanın her tarafında ambalaj kâğıtları dağılmış, babası bir kısmını şöminenin ateşine atıyor.

Ne zor işmiş, diyor Nathaniel'e gülümseyerek.

Babası bir süredir onun istediğini yapmasına izin veriyor. Bütün gün kalede oyunlar oynadılar, teleferiğe binip bir o tarafa bir bu tarafa gittiler, Nathaniel'in adını unuttuğu bir eğlence aracına bindiler. Sonra önünde dev bir geyik başı bulunan bir restorana gittiler, Nathaniel beş tane tatlı söyledi. Ardından odaya döndüler ve hediyelerini açtılar, ama çorapların içindeki hediyeleri açma işini ertesi güne bıraktılar. Nathaniel'in istediği her şeyi yaptılar, normalde evde olsalar böyle olmazdı.

Ece? diyor babası. "Şimdi ne yapacağız?"

Nathaniel'in tek yapmak istediği, her şeyin eskisi gibi olmasını sağlamak.

A

Saat on birde kapı çalıyor; görünüşe bakılırsa gelen bir Noel ağacı. Sonra birden dalların arasından Patrick'in yüzü beliriyor. "Selam."

Yüzüm lastik gibi, gülümseyince birden geriliyor. "Selam." Sana ağaç getirdim.

Farkındayım. Geri çekilerek Patrick'in içeri girmesine izin veriyorum. Ağacı duvara dayıyor, ayaklarımızın dibine iğneler düşüyor. "Caleb'in kamyoneti dışarıda değil."

Kendisi de yok. Nathaniel da.

Patrick'in yüzündeki ifade değişiyor. "Affedersin, Nina."

Boş ver. En güzel gülücüğümü takmıyorum. "Artık bir ağacım var. Bir de Noel arifesinde birlikte yemek yiyebileceğim biri."

Bundan şeref duyarım, Bayan Maurier.

Patrick'in hatasını ikimiz aynı anda fark ediyoruz; bana kızlık soyadıyla, yani benimle tanıştığmdaki soyadıyla hitap etti. İkimiz de hatayı düzeltmeye teşebbüs etmiyoruz.

İçeri geç. Buzdolabmdan yemekleri çıkarayım.

Hemen geliyorum. Arabasına koşuyor, sonra elinde bir sürü market poşetiyle geri dönüyor. Bazıları kurdeleyle bağlanmış. "Mutlu Noeller." Bir an tereddüt ettikten sonra eğilip yanağımdan öpüyor.

Viski kokuyorsun.

Noel Baha'dan bulaşmıştır, diyor Patrick. "Az önce Noel Baba'yı ayılması için nezarethaneye atma zevkine eriştim de." Konuşurken poşetleri boşaltmaya başlıyor. Krakerler, cipsler, kuruyemişler ve alkolsüz şampanya. "Çok fazla açık yer yoktu," diye özür diliyor.

Sahte şampanyayı alıp elimde şöyle bir çeviriyorum.

Sarhoş olup saçmalamama da izin vermeyeceksin, değil mi?

Tutuklanmana sebep olacaksa hayır. Bana bakıyor.

Kuralları biliyorsun, Nina.

O hep benim için doğru olanı bildiğinden, itiraz etmeden peşi sıra oturma odasına gidiyorum. Boş destek ayaklığına ağacı koyuyoruz, ateş yakıyoruz, sonra tavan arasında sakladığım süsleri ağaca takıyoruz.

Patrick içinde bir heykelcik olan camdan gözyaşı damlasını eline alarak, "Bunu hatırlıyorum," diyor. "İki tane yok muydu bunlardan?"

Birinin üzerine oturmuştun ya.

O an annenin beni öldüreceğini düşünmüştüm.

Aslında öyle yapmalıydı, ama zaten bir yerlerin kanıyordu...

Patrick kahkahaya boğuluyor. "Parmağınla beni gösterip sürekli, 'Poposu kesildi!' diyordun." Gözyaşını ağaca, göğüs seviyesine asıyor. "Yarası hâlâ duruyor, haberin olsun."

Hımm! Evet.

Görmek ister misin?

Gözleri parıldıyor, şaka yaptığının farkındayım. Yine de başka bir şeyle meşgulmüşüm gibi yapıyorum.

İşimiz bitince kanepeye oturup soğuk tavuk ve kraker yiyoruz. Omuzlarımız birbirine değiyor. Küçük şehrimizin göletindeki yüzen platformun üzerinde uyuyakalmamızı, güneşin yüzümüzü ve gövdemizi yakmasını, derimizin sıcaklığının neredeyse güneşinkiyle aynı seviyeye gelmesini hatırlıyorum.

Patrick öteki alışveriş poşetlerini ağacın altına koyuyor.

Bunları açmak için sabaha kadar bekleyeceğine söz ver.

Gideceğini o an anlıyorum.

Ama kar...

Omuz silkiyor. "Benim kamyonet arazi aracı, biliyorsun.

Sorun olmaz."

Kadehimi elimde çevirip sahte şampanyamda küçük bir hortum yaratıyorum. "Lütfen," diyebiliyorum sadece. Öncesi yeterince kötüydü. Şimdi Patrick burada; sesi oturma odasını

dolduruyor, bedeni de yanımdaki boşluğu. O gidince burası daha da boş olacak.
Yeni güne girdik bile. Patrick saati işaret ediyor: 00.14. Mutlu Noeller. Naylon poşetlerden birini kucağıma bırakıyor. Ama ben sana bir şey almadım. Aklımdan geçenleri söylemiyorum: Biddeford'a döndüğü günden bu yana Patrick bana hiçbir Noel'de hediye almadı. Nathaniel'e her yıl mutlaka bir hediye verdi, ama aramızda dile getirilmemiş bir anlaşma vardı; fazlası ince bir görgü ipi üzerinde yürümek olurdu.

Aç hadi.

İlk poşetten iki kişilik küçük bir çadır çıkıyor. İkincisinde bir el feneri ve yepyeni bir İpucu Peşinde var.

Patrick'in yüzünde bir gülümseme dolaşüyor. "Sana beni yenme fırsatı veriyorum, ama becerebileceğini sanmıyorum." Hediyeye çok seviniyorum; Patrick'in gülümsemesine gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Seni alt edeceğim." Çadırı koruyucu kılıfından çıkarıyor ve Noel ağacının önüne kuruyoruz. İçeride ikimize de yer varmış gibi görünmüyor, ama yine de emekleyerek içeri giriyoruz.

Çadırlar da iyice küçülmüş galiba.

Hayır, biz büyüdük.

Bağdaş kuruyoruz, Patrick oyun kartonunu aramıza yerleştiriyor. Senin başlamana izin vereceğim.

Sen erkeklerin kralısın! diyorum.

Oynamaya başlıyoruz. Zarın her yuvarlanmasıyla bir sene geriye gidiyoruz; ta ki dışarıdaki kar, beyaz çiçeklerle bezeli bir yabani havuç tarlasına dönüşene, bu turnuva bir ölümkalım savaşı haline gelene, dünya sadece Patrick ve benden ve arka bahçedeki kamp alanından ibat kalana dek. Dizlerimiz birbirine çarpıyor, kahkahalarımız küçük vinil piramidi dolduruyor. Noel ağacına vuran titrek ışık, bir dizi ateşböceği olabilir; arkamızdaki alevlerse şenlik ateşi. Patrick beni geçmişe götürüyor; bu alabileceğim en güzel hediye.

Neticede oyunu o kazanıyor. Cinayeti Bayan Scarlet İngiliz anahtarıyla kütüphanede işlemiş.
Rövanş istiyorum, diyorum.
Patrick öyle bir kahkaha arıyor ki, zorla nefes alıyor.
Sen kaç yıl üniversite okudun?
Kapa çeneni de yeniden başlayalım, Patrick!
Olmaz. Öndeyim ve bırakıyım. Hem de üç yüze sıfır□
falan sanırım.
Onun piyonuna uzanıyorum, ama alıp benden uzaklaştırıyor.
Tam bir baş belasıdır, diyorum.
Sen de iflah olmaz bir beceriksizsin. Elini daha da
yükseğe kaldırıyor, piyona ulaşmaya çalışırken oyun tahtasını
deviriyorum, bu yetmezmiş gibi çadır da ters dönüyor.
İpucu Peşinde kartlarıyla piyonların harmanında elimiz ayağımız
birbirine giriyor, karmakarışık oluyoruz. "Bir daha
sana çadır alırken," diyor Patrick gülümseyerek, "En büyük
boy olmasına dikkat edeceğim."
Elim yanağına düşüyor, Patrick birden donakalıyor. So- |
luk gözleri büyük bir cesaretle benimkilere kilitleniyor. "Patrick,"
diyorum fısıldayarak. "Mutlu Noel." Uzanıp onu
dudağından öpüyorum.
Patrick ani bir hareketle kendini geri çekiyor. Ona bakamıyorum
bile. Bunu yaptığıma inanmıyorum. Neden
sonra eliyle çenemi okşuyor ve beni sanki ruhunu içime aktarırmışçasına
öperek karşılık veriyor. Dişlerimiz ve burunlarımız
birbirine çarpıyor, birbirimizi tırmalıyoruz, ama ayrılmıyoruz.
İşaret dilinde dostlar sözcüğü, iki işaret parmağının
birinci eklemlerden birbirine kenetlenmesiyle gösteriliyor.
Her nasılsa çadırdan dışarı düşüyoruz. Yüzümün sağ tarafında
ateşin sıcaklığını hissediyorum. Patrick'in parmakları
saçlarımda. Bu çok kötü. Bunun kötü olduğunu biliyorum,
ama içimde ona ayrılmış bir yer var. Sanki herkesten önce o
varmış, ilk oymuş gibi geliyor. Ahlaka aykırı olan şeylerin
daima yanlış olmadığını düşünüyorum; bunu ilk düşünüşüm
değil aslında.

Dirseklerimin üzerinde doğrularak ona bakıyorum.

Neden boşandın?

Sence? diye soruyor yumuşacık bir sesle.

Bluzumun düğmelerini çözüyorum, sonra utamp kızarak önümü kapatıyorum. Patrick ellerimi avuçlarına alıyor ve bluzumun omuzlarını aşağı indiriyor. Sonra gömleğini çıkarıyor. Parmaklarımı göğsünde dolaştırıyor, Caleb'a ait olmayan bir bedenin sırlarım keşfediyorum.

Dönerse kabul etme, diye yalvarıyor Patrick.

Düşüncelerimi okumayı hep başarmıştır. Göğüslerinin uçlarından başlayıp pantolonunun altında kaybolan kıllara kadar onu öpüyorum. Kemerini çözüp elimi iç çamaşırının içine sokuyorum, onu elimde tutuyorum. Sonra eğilip ağzıma alıyorum.

Aniden saçlarımdan tutup beni yukarı çekiyor, göğsüne bastırıyor. Kalbi deli gibi atıyor; bu bir davet. "Affet," diyor soluk soluğa. "Sana böyle dokunabilmek benim için çok fazla."

Bir an sonra göğüslerimden başlayarak beni öpüyor, sonra karnıma geçiyor, sonra da daha aşağıya. Karnımın yumuşaklığını, çoraplarımın bıraktığı izleri, kusurlarımı düşünmemeye çalışıyorum. Bunlar evliyseniz düşünmemeniz gereken şeyler. "Ben... Biliyorsun."

Sen ne? Bacaklarımın arasında söylediği bu sözcükler en gizli yerlerimi yalıyor.

Patrick!

Saçını çekiyorum, ama parmağını içime kaydırıyor, kendimi yüksek bir yerden düşüyormuş gibi hissediyorum. Üstüme çıkıyor, artık tenlerimiz yapışık. İçime giriyor, sanki bunu çok uzun zamandır yapıyormuşuz gibi hareket ediyoruz. Sonra başını geri atıyor, içimden çıkıyor ve üstüme boşalıyor. Şu an birbirimize bağlıyız, tenlerimiz bir; aramızda yapış yapış bir suç var.

Kendime hakim...

Biliyorum. Parmaklarımı dudaklarına değdiriyorum.

Nina. Gözlerini kapatıyor. "Seni seviyorum."
Onu da biliyorum. Şu an ancak bu kadarmı söyleyebilirim.
Omuz başlarına, sırtına dokunuyorum. Parmaklarımın
algıladıklarını hafızama kazımaya çalışıyorum.
Nina. Patrick yüzünü boynuma gömüp gülümsüyor.
Yine de İpucu Peşinde'de senden iyiyim.
Kollarımda uyuyakalıyor. Uyurken onu izliyorum. O an
bir başkasına söyleyemeyeceğim şeyi ona söylüyorum. Elimi
yumruk yapıyorum, bu Ü harfi oluyor, sonra yumruğumla
Patrick'in kalbinin üzerinde bir daire çiziyorum. Bu üzgünüm
demenin bildiğim en doğru yolu.

İL

Patrick uyandığında güneş ufuk çizgisinde alev almış bir
tele benziyor. Bunun gerçek olduğundan emin olmak için
önce Nina'nm omzuna, sonra da kendi göğsüne dokunuyor.
Sırt üstü yatıyor, şöminede kor halinde duran kömürlere
bakıyor ve sabah olmamasını diliyor.
Ama sabah gelecek, beraberinde tüm açıklamaları da ge- 132
tirecek. Nina'yı kendisinden daha iyi tanınmasına rağmen
onun hangi bahaneye sığınacağından emin değil. O, hayatını
başkalarının suçlarını yargılayarak kazanıyor. Ama Nina
hangi argümanı kullanırsa kullansın, altta yatan anlam
Patrick için aynı olacak: Bu olmamalıydı, bir hataydı.
Patrick'in Nina'dan duymak istediği tek bir şey var, o da
kendi ismi.

Nina bunun haricinde ne söylerse söylesin, önceki gece
yaşadıklarından bir parça alıp götürecektir; bu yüzden Patrick
gecenin büyüsunün bozulmamasını istiyor. Bunları düşünerek
kolunu Nina'nm başının huzur veren ağırlığından yavaşça
kurtanıyor. Onu alnından öpüyor, kokusunu içine çekiyor.
Nina onu bırakmadan o Nina'yı bırakıyor.

İL

Gördüğüm ilk şey, düzeltilip dik hale koyulmuş çadır
oluyor; ikincisi de Patrick'in olmadığı. O inanılmaz derin
uykumun bir yerinde gitmiş.

Belki de böylesi daha iyidir.

Geceden kalma ziyaret artıklarım temizleyip duş alıyorum, yaşadıklarımızın doğru olduğuna neredeyse ikna olmuş durumdayım. Ama Patrick'i tekrar gördüğümde üzerime eğilişini, siyah saçlarının yüzüme değişimini hatırlamayacağımı sanmıyorum. Kanımda mutluluk iksiri gibi yayılan huzuru sadece Noel'e bağlamak mantıklı gelmiyor. Beni kutsayın Peder, günah işledim.

Gerçekten işledim mi? Kader oyunu hiç kurallarına göre oynuyor mu acaba? Yapmalıyım ile yapmak istiyorum arasında okyanus kadar büyük bir körfez var ve ben o körfezde boğuluyorum. Kapı çalıyor, kanepeden fırlayıp aceleyle gözlerimi siliyorum. Belki Patrick'tir; kahve ve çörek alıp geri gelmiştir. Eğer o dönmeye karar vermişse aklanmış ve affedilmiş sayılırım. Bunu gönülden istiyorum.

Ne var ki kapıyı açınca karşımda Caleb'i buluyorum, Nathaniel de önünde duruyor. Oğlumun gülümsemesi eve | uzanan yolu silme dolduran kardan daha parlak. Bir an panik içerisinde Patrick'in arabasına ait tekerlek izlerinin karda kaybolup kaybolmadığına bakıyorum. Günahı bir parfüm kokusu gibi tende hissetmek mümkün mü acaba?

Nathaniel, "Anneciğim!" diye bağıırıyor.

Oğlumu koltuk altlarından tutup havaya kaldırıyorum, ağırlığı bana inanılmaz bir zevk veriyor. Kalbim boğazımda atıyor. "Caleb."

Caleb bana bakmıyor. "Kalmayacağım."

O halde bu bir merhamet ziyareti. Birkaç dakika sonra Nathaniel gitmiş olacak. Ona daha sıkı sarılıyorum. Mutlu Noeller, Nina, diyor Caleb. "Nathaniel'i yarın alırım." Başını hoşça kal anlamında sallıyor, sonra arkasını dönüp yürüyor.

Nathaniel bir şeyler söylüyor. Kamyonet yola çıkarken Nathaniel'in heyecanı bizi sanp sarmalıyor. Caleb'in karla dolu garaj yolunda bıraktığı ayak izlerine birer ipucuymuş, bir an görünüp sonra kaybolan bir hayaletin kanınıymış gibi bakıyorum.

III

Erdemler her daim ortadadır, ama
ahlâksızlıklar kılık değiştirilerek
saklanır.

Rochefoucauld Dükü
François

Bugün okulda B a y a n L y d i a b i z e atıştırmak için
öz e l ş e y l e r v e r d i .

İ l k ö n c e , üstünde kuru ü z ü m olan bir marul
yaprağı. Bu bir y u m u r t a y d ı .

5 o n r a t ı r t ı l ş e k l i n d e d i l p e y n i r i .

A r d ı n d a n ü z ü m t a n e l e r i n d e n b i r k o z a .

5 o n o l a r a k b i r k e l e b e ğ e t ı p a t ı p b e n z e y e n b i r
parça tarçını/ ekmek.

Dışarı çıktık v e s ı n ı f ı m ı z d a d o ğ a n k e l e b e k l e r i
s e r b e s t b ı r a k t ı k . B i r t a n e s i b i l e ğ i m e k o n d u . O a n

farklı g ö r ü n ü y o r d u , a m a o n u n b i r h a f t a ö n c e b u l u p
B a y a n L y d i a ' y a v e r d i ğ i m t ı r t ı l o l d u ğ u n u b i l i y o r d u m .

5 o n r a k e l e b e k g ü n e ş e d o ğ r u u ç t u .

B a z e n h e r ş e y o k a d a r ç a b u k d e ğ i ş i y o r k i , ş a ş ı r ı p
k a l ı y o r u m .

YEDİ

Dört yaşımıdayken odamın penceresinin önünde bir tırtıl bulmuş ve hayatını kurtarmaya karar vermiştim. Annemin yanma gidip beni kütüphaneye götürmesini istemiştim; böylece resimli rehberden tırtılla ilgili bilgiye ulaşabilecektim. Bir kavanozun tepesinde küçük delikler açtım, içine çimen ve yapraklar yerleştirdim, azıcık da su koydum. Annem tırtılın gitmesine izin vermezsem öleceğini söyledi, ama ben doğruyu yaptığıma inanıyordum. Dışarıda belki bir kamyon üzerinden geçerdı. Belki güneşte kavrulurdu. Oysa benim ona sağlayacağım güvenli ortam bu ihtimalleri saf dışı bırakacaktı. Tırtılın yemeğini ve suyunu özenle, hiç aksatmadan değiştirdim. Güneş battığında ona şarkılar söyledim. Ne var ki bütün iyi niyetime ve çabalanma rağmen tırtıl üçüncü gün 133i öldü.

Yıllar sonra aynı şey yeniden oluyor.

Hayır, diyorum Fisher'e. Duruyoruz; Ocak soğuğu sinsi bir yılan gibi paltomun içine sızıyor. Kâğıdı ona geri veriyorum, sanki oğlumun kâğıtta yazılı ismini görmezsem gerçekten tanık listesinde olmayacakmış gibi hissediyorum. Bu sana kalmış bir karar değil, Nina, diyor yavaşça.. Nathaniel tanıklık etmek zorunda.

Quentin Brovm bunu bana zarar vermek için yapıyor.□ Nathaniel'in o mahkeme salonunda her şeyi yeniden yaşayıp□ karanlığa gömülmesini izlememi, ardından da muhtemel bir□ patlama yaşamamı istiyor; hem de bu kez yargıcın ve jürinin□ önünde. Gözyaşlarını kirpiklerimin ucunda donuyor. Kâbusun bitmesini istiyorum, hemen şimdi. Bu yüzden birini öldürdüm; böylece bu iri taşın bizi önüne katıp yuvarlanmasını engelleyebileceğimi düşündüm. Sanık yok olursa oğlum tanık kürsüsünde oturup hayatı boyunca yaşadığı en kötü olayı anlatmak zorunda kalmayacakü. Nathaniel'in bu kor

kunç sayfayı kapatmasını istedim, ama ne gariptir ki, ben kapatmadım.

Ancak bu büyük fedakârlık -pederin ve benim hayatımızın feda edilişi- bile yapılış amacmm gerçekleşmesini sağlayamadı. Nathaniel ile Caleb, Noel'den beri evde kalmıyor, ama Caleb birkaç günde bir oğlumu bana getiriyor, birlikte vakit geçiriyoruz. Caleb'in yaşantımızdaki bu değişikliği Nathaniel'e nasıl açıkladığını bilmiyorum. Belki oğluma bakamayacak kadar hasta veya üzgün olduğumu söylüyordur ve belki bunların ikisi de doğrudur. Kesin olan bir şey var: Benim kendi cezamı planlamamı izlemek Nathaniel'in faydasına değil. Zaten yeterince şeye tanık oldu.

Kaldıkları motelin adını biliyorum, hatta bazen gerekli cesareti topladığımda onları anyorum. Telefonu hep Caleb açıyor, ama doğru dürüst bir şey konuşmuyoruz, çünkü ya konuşacak bir şeyimiz yok ya da söyleyecek o kadar çok sözümüz var ki bizi tıkıyorlar ve söyleyemiyoruz.

3321 Nathaniel her şeye rağmen iyi. Eve geldiğinde hep gülümsüyor. Bayan Lydia'nın sınıfta öğrettiği şarkıları benim için söylüyor. Artık sessizce arkasından gelip omzuna dokunulduğunda havaya zıplamıyor.

Kaydettiği bunca ilerleme bir yeterlik duruşmasıyla silinip gidecek.

Arkamızdaki parkta bir çocuk sırt üstü yere uzanmış, kar meleği yapıyor. Kar meleklerini yaptıktan sonraki sorun ayağa kalktığınızda meleği bozuyor olmanız. Ne olursa olsun sizi karaya bağlayan bir ayak iziniz oluyor. "Fisher," diyorum, "Cezaevine gireceğim."

Bak... Sen...

Fisher lütfen. Koluna dokunuyorum. "Bununla baş edebilirim. Hatta yaptığım şey yüzünden bunu hak ettiğime inanıyorum. Ama birini öldürmemin tek, bir tek sebebi vardı: Nathaniel'in daha fazla incinmesini engellemek. Başına gelenleri bir kere daha düşünmesini istemiyorum. Ouentin birini cezalandırmak istiyorsa beni cezalandırabilir, ancak o kişi Nathaniel olmamalı."

Fisher içini çekiyor. "Nina, elimden gelenin en iyisini yapacağım..."

Anlamıyorsun, diyerek sözünü kesiyorum. "O bile yeterince iyi değil."

Portlandlı olduğu için Yargıç Neal'in Alfred Üst Mahkemesi'nde odası yok, bu yüzden benim duruşmam süresince kendisine başka bir yargıcın odası veriliyor. Yargıç McIntyre boş zamanlarını avlanarak geçiriyor, o nedenle de küçük odasının duvarlarında dekor olarak geyik ve antilop başları, hayatta kalma mücadelesini kaybetmiş av hayvanları bulunuyor.

'Ya ben?' diye düşünüyorum. 'Yoksa bir sonraki ben mi olacağım?'

Fisher'in başvurusu üzerine basının müdahil olmasını önlemek için özel bir odada toplantı yapılıyor.

Sayın Yargıç, bu öyle çirkin bir durum ki, diyor,

Üzüntümü ifade etmekte güçlük çekiyorum. Peder Szyszynski'nin öldüğü anın görüntüleri iddia makamının elinde.

Bu çocuğun tanıklığına neden ihtiyaç duyuyorlar?

Yargıç, "Bay Brovvn?" diyerek yanıt beklediğini ifade ediyor.

Sayın Yargıç, savunma tarafının iddiasına göre cinayet gerekçesi, çocuğun o anki psikiyatrik durumu ve sanığın oğlunun Peder Szyszynski tarafından taciz edildiğine dair inancıydı. Oysa bunun doğru olmadığını öğrendik. Bu nedenle jürinin, cinayet anından önce Nathaniel'in annesine dediğini duyması büyük önem arz ediyor.

Yargıç başını sallıyor. "İddia makamı bunun davayla ilgili olduğunu iddia ederse, çocuk için çıkarılan celbi iptal etmem çok güç olacak, Bay Carrington. Duruşma yapılıncaya belki dava açısından alakalı olmadığına hükmedebilirim, ancak çocuğun mahkemede tanıklık etmesi şu an için uygun gibi görünüyor."

Fisher bir kez daha şansını deniyor. "İddia makamı ço

cuğun tanıklık etmesi halinde ne söylemesini beklediği konusunda yazılı bir iddianame sunarsa belki bunu koşula bağlayabiliriz ve Nathaniel'in tanık kürsüsüne çıkmasına gerek kalmaz."

Bu kulağa makul geliyor, Bay Brovvn, diyor yargıç.

Katılmıyorum. Bu tanığın bizzat mahkemede bulunması□
dava açısından son derece önemlidir.

Şaşkınlıktan kaynaklanan bir anlık sessizlik oluyor. "Bir kez daha düşünün," diyor Yargıç Neal.

İnanın çoktan düşündüm, Sayın Yargıç.

Fisher bana bakıyor, ne yapmak üzere olduğunu gayet iyi biliyorum. Bakışları iyi niyet ve anlayış dolu, ama yine de yargıca dönmeden önce başımla onay vermemi bekliyor.

Sayın Yargıç, iddia makamı madem ki katı tutumunu□
sürdürmekte bu kadar ısrarcı, o halde bir yeterlik duruşması□
düzenlenmesini talep ediyoruz. Burada söz konusu olan,□
yaşadıkları nedeniyle son altı hafta içerisinde iki kez sessizli-□
3341 8e gömülen bir çocuk.

Yargıç bir orta nokta teşkil eden bu teklife atlayacak, biliyorum.

Bildiğim bir diğer şey de, mahkemede işini yaparken

gördüğüm bütün savunma avukatları içinde yeterlik duruşmaları esnasında çocuklara en şefkatli davrananının

Fisher olduğu. Ama bu kez öyle olmayacak. Çünkü şu an

mevcut en iyi senaryo, yargıcın Nathaniel'in tanıklık için yeterli olmadığını ilan etmesini sağlamak; böylece Nathaniel koca bir duruşmaya katlanmak zorunda kalmayacak.

Fisher'in bu senaryoyu gerçeğe dönüştürmesinin tek yolu da Nathaniel'i duygusal olarak yıkmak için elinden geleni yapması.

A

Fisher bu düşüncesini dek hep kendine sakladı, ama sanatın yaşamı taklit etmeye başladığına ciddi ciddi inanıyor.

Nina için yaptığı akli dengesizlik savunması ilk başta bir kandırmacaydı, ancak şimdi giderek amacına hizmet etmeye başlıyor. Bu sabahki toplantıdan sonra, yıkılmasını önlemek

<

\

\

için Nina'yı duygusal boşalma yaşaması pek de muhtemel olmayan havalı bir restoranda öğle yemeğine çıkardı. Nina'nın tanıklık eden çocuklara belki bin kez sorduğu, savcının da duruşma sırasında Nathaniel'e soracağı tüm soruları kendisine söylemesini istedi.

Adliye şu an epey karanlık; içeride güvenlikçiler, Caleb, Nathaniel ve Fisher hariç kimse yok. Sessizce koridorda yürüyorlar. Nathaniel babasının kucağında.

Biraz tedirgin, diyor Caleb boğazını temizleyerek. Fisher bu yorumu duymazdan geliyor. Şu anı yaşamak yerine belki beş yüz metre yükseklikteki iki direk arasına gerilmiş bir ip üzerinde yürümeyi tercih edebilirdi. Yapmak istediği son şey, o çocuğa sert davranmak. Diğer taraftan ona fazla ilgili davranırsa Nathaniel duruşma esnasında kendini rahat hissedebilir ve tanıklık etmek için gereken yeterliğe sahip olduğuna hükmedilebilir. Fler iki şekilde de Nina, Fisher'in canına okur.

Salona girdiklerinde Fisher tavandaki lambaları yakıyor. Işıklar önce hafif bir ıslık sesi çıkarıyor, sonra da yanarak mahkeme salonunu aydınlatıyor. Nathaniel babasına daha da sokuluyor, yüzünü iri cüsseli adamın omzuna gömüyor. İnsan ihtiyaç duyduğunda neden elinin altında mide yanmasına iyi gelecek bir ilaç bulunmaz ki?

Nathaniel, diyor Fisher kısaca, "Senden o sandalyeye oturmanı istiyorum. Baban arka tarafta olacak. Ona hiçbir şey söyleyemezsin, o da sana hiçbir şey söyleyemez. Benim sorularıma cevap vereceksin. Anlaştık mı?"

Oğlanın gözleri gece kadar büyüyor. Fisher'in peşinden tanık kürsüsüne gidiyor, sonra kürsüdeki tabureye tırmanıyor. Bir saniye iner misin? Fisher kürsüye girip tabureyi çıkarıyor, yerine daha alçak bir sandalye koyuyor. Artık Nathaniel'in kaşı bile tanık kürsüsündeki parmaklığın seviyesinin altında kalıyor.

Ben... Ben hiçbir şey göremiyorum, diye fısıldıyor Nathaniel.

Görmen gerekmiyor.

Fisher tam Nathaniel'e pratik amaçlı birkaç soru sormaya başlamak üzereyken duyduğu bir ses dikkatini dağıtıyor. Caleb duruşma salonundaki tüm yüksek sandalyeleri tek tek toplayıp kapının önüne götürüyor. "Düşündüm de bunlar... Başka bir yerde dursalar daha iyi olacak. Sanmm yarın sabah ilk aranacak şey olmamalılar." Fisher'e bakıyor. Avukat başını sallıyor. "Dışarıda bir dolap var. Hizmetlilerden biri onları dolaba kilitleyebilir." Tekrar oğlana döndüğünde gülümsemek için kendini zor tutuyor.

Nathaniel artık Mason'un neden sürekli tasmaından kurtulmaya çalıştığını biliyor, çünkü kravat denen, ama ilmiği olmayan o şey Nathaniel'i neredeyse boğuyor. Kravatı tekrar çekiştiriyor, ama babası elini tutuyor. Karnında kelebekler kanat çırpıyor. O an okulda olmak isterdi. Burada herkes kendisine bakacak. Burada herkes söylemek istemediği şeyleri söylemesini isteyecek.

Nathaniel oyuncak kaplumbağası Franklin'i daha da sıkı tutuyor. Mahkeme salonunun kapalı kapıları açılıyor ve polise benzeyen, ama polis olmayan bir adam onlara içeri girmelerini işaret ediyor. Nathaniel dili dışarı sarkmış gibi yerde serili duran kırmızı halının üstünde tereddütle yürümeye başlıyor. Salon dün akşam karanlıkken olduğu kadar ürkütücü görünmüyor, ama Nathaniel yine de bir balinanın açık ağzından midesine doğru yürüyormuş hissine kapılıyor. Kalbi, arabanın camına vuran yağmur damlaları gibi atıyor; başkalarının bu sesi duymasını engellemek için elini kalbinin üstüne koyuyor.

Annesi en ön sırada oturuyor; gözleri şiş. Nathaniel'in kürsüye çıkmasından hemen önce gözlerini elleriyle siliyor. Bu görüntü Nathaniel'e annesinin ağlamıyormuş gibi yaptığı, ağladığını yüzündeki gülümsemeyle inkâr ettiği, ama yine de yanaklarında yaşlar bulunduğu zamanları hatırlatıyor.

Salonun ön tarafında iri bir adam var; adamın derisi kestane renginde. Bu, süpermarkette gördükleri adam; annesini hapse götürten adam. Adamın ağız, dikilerek kapatılmış gibi görünüyor.

Annesinin yanında oturan avukat ayağa kalkıyor ve Nathaniel'e doğru yürüyor. Nathaniel avukat'ı sevmiyor. Avukat evlerine her geldiğinde annesiyle babasının birbirine bağırdığını hatırlıyor. Dün akşam bugünün provasını yapmak için buraya geldiklerinde de avukat kendisine acımasızca davranmıştı.

Avukat elini Nathaniel'in omzuna koyuyor. "Annen için endişelendiğini biliyorum, Nathaniel. Ben de endişeleniyorum. Ben annenin yeniden mutlu olmasını istiyorum, ama burada onu sevmeyen biri var. Adı Bay Brown. Görüyor musun onu? Şuradaki uzun boylu adam."

Nathaniel başını sallıyor.

O sana bazı sorular soracak. Bunu engelleyemem. Sorduğunu soruları yanıtlaman lazım. Unutma, ben annene yardım etmek için buradayım, ama Bay Brovvn öyle değil.

Sonra Nathaniel'i elinden tutup mahkeme salonunun ön kısmına götürüyor. İçeride dün gecekinden daha fazla insan var: Üstünde siyah kıyafet ve elinde bir tokmak olan adam, hafif kıvrıkcık saçları kafasının tepesinde dik duran bir başka adam, daktilolu kadın. Annesi. Annesini sevmeyen iri adam. Nathaniel'in dün akşam oturduğu çitlerle çevrili küçük kutuya doğru yürüyorlar. Nathaniel alçak sandalyeye oturup ellerini kucağında birleştiriyor.

Siyah elbiseli adam konuşuyor. "Çocuk için daha yüksek bir sandalye bulabilir miyiz?"

Herkes sağa sola bakmaya başlıyor. Polise benzeyen, ama polis olmayan adam herkesin görebildiği şeyi yanıt olarak söylüyor: "Daha yüksek bir sandalye yok, Sayın Yargıç."

Ne demek istiyorsunuz? Çocuk tanıklar için daima uygun sandalyelerimiz olur.

İsterseniz Yargıç Shea'nın salonuna gidip bakabilirim, ama o zaman da burada sanığa göz kulak olacak kimse kalmaz, Sayın Yargıç.

Siyah elbiseli adam iç çekiyor, sonra Nathaniel'e kalın bir kitap veriyor. "İncil'imın üzerine oturmaya ne dersin, Nathaniel?"

Nathaniel, İncil'in üzerine oturuyor, ancak sürekli kıpırdanıyor, çünkü poposu kitabın üstünden kayıyor. Kıvırcık saçlı adam kendisine doğru yürüyor. "Selam, Nathaniel," diyor.

Nathaniel şu an konuşup konuşmaması gerektiğini bilemiyor. Elini İncil'in üstüne koyar mısın?

Ama üstünde oturuyorum.

Adam başka bir İncil çıkarıyor ve Nathaniel'e uzatıyor. Sağ elini kaldır diyor. Nathaniel bir kolunu havaya kaldırıyor. Diğer elini, diye düzeltiyor adam. "Tanrı huzurunda gerçeği, yalnızca gerçeği söylemeye yemin eder misin?"

Nathaniel sert bir şekilde başını iki yana sallıyor. Bir sorun mu var? Bu kez konuşan siyah elbiseli adam.

Annem durup dururken yemin etmemem gerektiğini söyleyler, diye fısıldıyor Nathaniel.

Annesi gülümsüyor, sonra hıçkırarak gülüyor. Nathaniel bunun duyduğu en güzel ses olduğunu düşünüyor.

Nathaniel, ben Yargıç Neal. Bugün benim için bazı soruları cevaplamamı istiyorum. Bunu yapabilir misin?

Nathaniel omuz silkiyor.

Söz vermek ne demek, biliyor musun? Nathaniel başıyla evetleyince yargıç daktiloda yazı yazan kadına işaret ediyor. "Yüksek sesle konuşman lazım, çünkü oradaki bayan söylediğimiz her şeyi yazıyor, o yüzden seni duyması gerek. Onun sesini duyması için yüksek sesle, güzel güzel konuşabilir misin?"

Nathaniel öne eğiliyor. Sonra var gücüyle bağırıyor.

Evet!

Söz vermek ne demek, biliyor musun?

Evet!

Bugün sorulacak sorulara yanıt vereceğine dair söz verir misin?

Evet!

Yargıç arkasına yaslanıyor. "Bu bey Bay Brown, Nathaniel. Seninle ilk o konuşacak."

Nathaniel gülümseyerek ayağa kalkan iri adama bakıyor. Adamın dişleri bembeyaz, tıpkı kurtlarınkiler gibi. Başı neredeyse tavana değecek. Nathaniel adamın yaklaştığını görünce önce annesini, sonra da kendisini ısırarak parçalara ayıracağını düşünüyor.

Derin bir nefes alıyor ve ağlamaya başlıyor.

Adam dengesini kaybetmiş gibi duruyor.

Gelme! diye bağıırıyor Nathaniel. Dizlerini yukarı çekip yüzünü onların arasına gömüyor.

Nathaniel... Bay Brown yavaşça yaklaşıp elini uzatıyor. Yalnızca birkaç soruya yanıt vermeni istiyorum, olur mu?

Nathaniel başıyla evetliyor, ama kafasını kaldırıp adama bakmıyor. Belki X-Men'deki Cyclops gibi bu adamın da gözleri lazer ışığı saçıyordur. Belki tek bakışta onu buza çevirip ikinci bakışıyla da yakabilir.

Kaplumbağanın adı ne? diye soruyor iri adam.

Nathaniel iri adamı görmesin diye Franklin'i dizlerinin altına sokuyor. Elleriyle kaplumbağanın yüzünü kapatıp başını dizlerinden hafifçe kaldırıyor ve önüne bakıyor, ama adamın daha da yaklaştığını görünce oturduğu sandalyenin arasından kayıp gidecekmiş gibi yan tarafa dönüyor.

Nathaniel, diyor adam tekrar.

Hayır! diyerek ağlıyor Nathaniel. "İstemiyorum!"

Adam başka bir yöne dönüyor. "Kürsüye gelebilir miyiz, Sayın Yargıç?"

Nathaniel oturduğu kutunun parmaklıkları üzerinden bakıyor ve annesini görüyor. Annesi de ağlıyor, ama Nathaniel artık nedenini biliyor. İri adam annesinin canını

yakmak istiyor. Annesi de en az Nathaniel kadar korkmuş olmalı.

Fisher bana ağlamamamı tembih etmişti; salondan çıkarılabılırdim.

Ama kendimi tutamıyorum, gözyaşlarını yüzümün kızarması ya da nefes almamla aym doğallıkta dökülüyor.

Nathaniel ahşap sandalyeye gömülüyor, tanık kürsüsünü çevreleyen parmaklıklardan görünmüyor. Fisher ile Brovvn yargıç kürsüsüne yaklaşıyor.

Yargıcm gözlerinden adeta kıvılcımlar saçılıyor. "Bay Brown," diyor, "İşi bu noktaya getirmekte bu kadar ısrar etmenize bir anlam veremiyorum. Çocuğun tanıklığına ihtiyaç duymadığınız belliydi. Mahkememde akıl oyunları oynanmasına izin vermeyeceğim. Bu konuyu tekrar gündeme getirmeyi aklınızdan bile geçirmeyin."

Haklısınız, Sayın Yargıç, diyor piç herif. "Kürsüye gelmek istememin nedeni, bu çocuğun tanıklık edemeyece-3401 ğini açıkça görmüş olmam."

Yargıç tokmağını kürsüye vuruyor. "Mahkeme Nathaniel Frost'un duruşmada tanık kürsüsüne çıkacak yeterliğe sahip olmadığına karar vermiştir. Bu yöndeki celp iptal edilmiştir." Oğluma dönüyor. "Babanın yamna gidebilirsin, Nathaniel."

Nathaniel hızla sandalyeden ve tanık kürsüsüne çıkan basamaklardan iniyor. Mahkeme salonunun arka tarafında duran Caleb'e koşacağım düşünüyorum, ama oğlum dosdoğru bana geliyor. Yavaşlamaksız sarılıyor, darbenin etkisiyle sandalyem bir iki santim geri kayıyor. Kollarını bedenime doluyor ve sıkıyor, nicedir tuttuğumun farkında olmadığım nefesimi dışarı vermeme neden oluyor.

Başını kaldırıp bana bakana dek bekliyorum. Oğlumun yüzünde kendisine tamamen yabancı bu dünyada -katip, yargıç, stenograf ve savcının arasında- olmanın verdiği tedirginlik var. "Nathaniel!" diyorum dikkatini çekmek için heyecanla. "Sen gördüğüm en iyi tanıksın."

Oğlumun başının üstünden Çjuentin Brovvn ile göz göze geliyoruz. Gülümsüyorum.

Patrick, Nathaniel Frost ile ilk karşılaştığında çocuk altı aylıktı. Aklından geçen ilk şey oğlanm tıpatıp Nina'ya benzediği olmuştu. İkinci düşüncesiye, orada öylece dikilmiş, kollarının arasında Nina ile asla beraber olamayacakları gerçeğini tuttuğuydu.

Her ziyaretten sonra günlerce canı yansa bile Nathaniel ile yakınlaşmak için aşırı çaba sarf etmişti Patrick. Bambu'ya banyo yaparken küvette yüzdürebileceği küçük yunuslar, oyun hamurları, maytaplar getirmişti. Yıllarca Nina'yı etkilemeye çalışmıştı ve onun bir parçası olan- Nathaniel'in de buna katkısı olabileceğini düşünüyordu. Bu yüzden yürüyüşe çıktıklarında peşlerine takıldı, Caleb yorulduğunda Nathaniel'i onun kucağından alıp kendisi taşıdı. Nathaniel'in ofisteki döner sandalyesinde dakikalarca dönmesine izin verdi. Hatta Caleb ile Nina bir akrabalarının düşünüyüşü için | şehir dışına gittiklerinde bütün bir hafta sonu ona baktı. Hep Nina'yı sevmiş olan Patrick, bu sürecin içinde nihayet Nina'nın oğlunu da en az onun kadar sevmeye başladı. İki saattir zaman geçmiyor. Patrick bundan emin olmak üzere. Şu anda Nathaniel yeterlik duruşmasında ve bu istese bile izleyemeyeceği bir süreç; zaten istemiyor da. Çünkü Nina da orada olacak. Patrick Noel arifesinden o yana Nina'yı ne gördü, ne de onunla konuştu.

İstemediği şey elbette ki Nina'yı görmek değil. Ondan başka şey düşünemiyor; onun dokunuşunu, onun tadını, uykusunda bedeni kendi bedenine dayalıyken gevşemesini unutamıyor. Bu anı Patrick için billur gibi parlak. Aralarında sarf edilecek sözcükler bu anıdan birer parça alıp götürmekten başka işe yaramayacak. Ayrıca Patrick'i endişelendiren Nina'nm kendisine söyleyecekleri değil, söylemeyecekleri; Nina'nm onu sevdiğini, ona ihtiyacı olduğunu, o en samimi dakikaların Patrick kadar kendisi için de anlamlı olduğunu söylememesinden korkuyor.

Ellerini başının arasına alıyor. İçinin derinliklerinde bir yerde o dakikaların büyük bir hata olduğunu söyleyen bir ses var. Patrick o sesi göğsünden söküp atmak, şüphelerini tam olarak anlayabilecek birine itiraf etmek istiyor. Ama en iyi arkadaşı, yoldaşı Nina. Artık öyle olmayacaksa... Artık onun olamayacaksa...

Derin bir iç çekerek telefonu alıyor ve eyalet dışında bir numara çeviriyor. Kararlılık edinmek istiyor, tanık kürsüsüne çıkıp onun aleyhinde tanıklık etmeden önce Nina'ya bir hediye vermek istiyor. Louisiana'nın Belle Chasse şehrindeki polis şefi Farnsvorth McGee üçüncü çalışta telefonu açıyor. Ağır ağır, sözcüğü bir hece fazladan uzatarak, "Alo?" diyor. Ben Dedektif Teğmen Ducharme, diyor Patrick. "Maine eyaleti, Biddeford'dan arıyorum. Gvvyne ile ilgili son durum nedir?"

Belle Chasse'den ayrılmadan önce görüştüğü polis şefini gözlerinin önünde rahatlıkla canlandırıyor Patrick. Adamın rahat yirmi beş kilo fazlası var, saçları Elvis'inkiler kadar siyah.

Kendi yetki alanımızda dikkatle hareket etmemiz gerekiyor,□ bunu anlamalısınız, diyor şef. "Ani bir terslik olsun istemiyoruz, sanmm ne demek istediğimi anlıyorsunuz." Patrick dişlerini gıcırdatıyor. "Onu tutukladınız mı, tutuklamadınız mı?"

Amirleriniz halen bizimkilerle görüşme halinde, Dedektif.□ Bir gelişme olduğunda bunu ilk duyan siz olacaksınız. Patrick telefonu çarparak kapatıyor; geri zekâlı polis şefine kızgın, Gvvyne'ye kızgın, en çok da Louisiana'ya gittiğinde ipleri eline almadığı için kendisine kızgın. Ne var ki, kanunları uygulamaktan sorumlu olduğunu, ne olursa olsun belli kuralları her şeyin üstünde tutmak zorunda olduğunu unutmadı. Nina'nm öyle bir adım atmasını çok istemesine rağmen ona hayır dediğini de unutmadı. Patrick telefona bakıyor. İnsanın kendisini yeniden keşfetmesi her zaman için mümkündür. Özellikle de bir kahraman olduğunu. •

Sonuçta Nina'nın bunu yaptığına tanık oldu.
Patrick birkaç saniye sonra ceketini kapıyor ve polis merkezinden çıkıyor. Bir değişiklik olmasını beklemektense bir değişiklik yaratması gerektiğini biliyor.
Bugün hayatımın en güzel günü oldu. Önce Nathaniel'in tanıklık için gereken yeterliğe sahip olmadığına hükmedildi. Ardından Caleb yanıma gelip Kanada sınında bir işe gideceğini, duruşmadan sonra ve bu gece Nathaniel'e bakıp bakamayacağımı soruyor. "Olur mu?" diye soruyor kibarca. O kadar mutluyum ki cevap bile veremiyorum. Nathaniel'in en sevdiği yemeği yaparken oğlumun mutfakta yanımda durduğunu hayal ediyorum, aramızda koca bir kap dolusu patlamış mısır durduğu halde Shrek'i peş peşe iki kez izlediğimizi gözümün önünde canlandırıyorum.
Ama Nathaniel bugün yaşananlardan ötürü çok yorgun. Saat altı buçukta kanepenin üzerinde uyuyakalıyor, onu kucağıma alıp üst kata götürürken bile uyanmıyor. Yatağına 1343 yatırıyorum, eli yastığının üzerinde bana gizli bir hediye veriyormuş gibi açılıyor.
Nathaniel doğduğunda yumruklarını dünyaya öfke duyuyor gibi sertçe havaya sallardı. Sonra elleri ben onu emzirene kadar giderek yumuşardı. Parmaklarının tenimi çizmesini, bana daha sıkıca tutunmaya çalışmasını izlerdim. O güçlü kavrayışıyla, sahip olduğu potansiyel nedeniyle büyülenmişim. Nathaniel büyüyünce eli kurşunkalem mi tutacaktı, yoksa silah mı? Dokunuşuyla yaraları iyi mi edecekti? O parmaklar dinlemeye doyulmaz melodiler mi çalacaktı? Avuçları nasır mı tutacaktı, yoksa mürekkebe mi bulanacaktı? Bazen o minicik parmaklarını birbirinden ayırır, sanki gerçekten geleceğini görebilecekmiş gibi avucunun içindeki çizgileri izlerdim.
Geçirdiğim kist ameliyatı nedeniyle Nathaniel'i doğurmam çok zor olsa da müthiş bir doğum olmuştu. Otuz altı saat süren doğum sancıları nedeniyle neredeyse transa girmiştim. Caleb hastanedeki yatağımanın kenarına oturmuş,

televizyonda Gilligan's Island dizisinin peş peşe yayınlanan bölümlerini izlemişti; en az kasılmaları kadar sancılı bir süreçti. "Adım Ginger koyacağız," demişti söz vererek. "Ya da Mary Ann."*

İçimdeki mengene her geçen dakika biraz daha sıkılaşıyordu, ta ki ısırap kocaman kara bir delik olup her acı birbirinin ucuna eklenene dek. Televizyonda Gilligan güzellik kraliçesi yarışmasında bir şempanze lehinde oy kullanıyordu, amacı ıssız adada mahsur kalmış kadınların alınmasını engellemekti. Caleb arkama yastık koymak için yanıma geldi, gözlerimi bile açabilecek gücüm yoktu. "Yapamıyorum," diye fısıldadım. "Sıra sende."

Caleb sırtıma masaj yaparken dizinin jenerik şarkısını söylemeye başladı. "Hava bozmaya başladı... Küçük gemi bir sağa bir sola savruldu... Hadi Nina! Korkusuz mürettebatın cesareti olmasaydı..."

Sonra hatırlat da, diyorum, "Seni öldüreyim."

Ama söylediğimi yapmayı unuttum, çünkü birkaç dakika sonra Nathaniel doğdu. Caleb onu kollarına aldı, Nathaniel kocamın ellerinde solucan gibi kıvranan minicik bir varlıktı. Ginger veya Mary Ann olamadı, ama Küçük Dostumuz oldu. Adının ne olacağına karar verene dek ona böyle hitap ettik. Caleb aslan payı bana ait olan bir işin sonunda bu zevki tadabilmem için isim seçme görevini bana bıraktı. Ben de yıllar önce kaybettiğim babamı ve en eski arkadaşımı onurlandırarak Nathaniel Patrick Frost adını seçtim.

Bugün gözlerimin önünde uyuyan çocuğun bir zamanlar o kadar küçük olduğuna inanmak çok zor. Saçlarını okşuyorum, parmaklarımdan arasından zaman gibi kayıp gitmelerini izliyorum.

'Bir zamanlar çok acı çekmişim/ diye düşünüyorum, 'Ama karşılığında büyük bir hediye aldım.'

' Gilligan's Island dizisinin iki kadın karakteri, (ç.n.)

YAPÖZ

Kara kedilerin önünden gözünü bile kırpmadan yürüyebilen, merdivenlerin altından soğuk terler dökmeden geçebilen Quentin'in duruşmalarla ilgili garip batıl inançları var. Duruşmaya çıkacağı günlerin sabahında tertemiz giyiniyor, kahvaltı ediyor, sonra tıraş olmak için kravatını ve gömleğini çıkarıyor. Bu elbette ki pek etkili olmuyor, ama alışkanlığı çıktığı ilk davaya, tedirginliğinden neredeyse evden bir gecelik sakalla çıktığı güne dayanıyor.

Tanya arkasından seslenmeseydi mahkemeye öyle gidecekti. Tıraş köpüğünü yanaklarına ve çenesine sürüyor, sonra tıraş bıçağını yukarıdan aşağıya çekiyor. Bugün tedirgin değil. Mahkeme salonuna mutlaka basın mensupları akın edecektir, ama Çjuentin kozlarının çok güçlü olduğunu biliyor. Sonuçta sanığın suçu işleyiş anının görüntü kayıtları elinde. Nina'nın veya Fisher Carrington'un yapacağı hiçbir şey, jürinin o suçu göz ardı etmesini sağlayamaz.

Çjuentin'in ilk davası bir trafik cezasıyla ilgiliydi; davaya hunharca işlenmiş bir cinayet davasıymış gibi yaklaşmıştı. 1345 Tanya duruşmaya Gideon'u da getirmişti ve mahkeme salonunun arkasında oğlunu kucağında hoplatıyordu. Onları görünce iyi bir gösteri, iyi bir performans çıkarması gerektiğini düşünmüştü.

Kahretsin! Quentin çenesini kesince acıyla irkiliyor. Kesiğe dolan tıraş köpüğü yarayı yakıyor, Quentin somurtarak kesiğe kâğıt mendil bastırıyor. Kanama durana kadar birkaç saniye bastırması gerekiyor, parmaklarının arasından kan akıyor. Bu görüntü, ona Nina Frost'u hatırlatıyor. Mendili buruşturup banyonun diğer tarafındaki çöp kutusuna fırlatıyor, isabetli atışının sonucunu izleme zahmetine katlanmıyor. Kural çok basit: Kaçırma ihtimalinizin olmadığını düşünüyorsanız kaçırmazsınız.

Giydiğimde Marcia Clark'a benzediğim siyah savcı elbisemi, kuzenimin düğünündeki uçuk pembe kıyafeti, Caleb'in geçmiş Noel'lerden birinde aldığı ve henüz hiç

giymediğim fitilli kadife bluzu birbirinin ardından denedim. Kumaş pantolonlarımdan birkaçını da denedim, ama çok erkeksi geldi; ayrıca kumaş pantolonun altına düz ayakkabı giyilir mi, yoksa çok mu gayn resmi kaçır, onu bile kestiremiyorum. O tür ayrıntıları, yani savunma avukatlarının duruşmaya çıkaracakları fahişelere çirkin çiçek baskılı, bedeni büyük elbiseler, onları şaşkın ve olamayacakları kadar genç gösteren kıyafetler giydirmesi gibi giydirmeyi akıl etmediği için Fisher'e kızıyorum.

Bir jürinin tüm kontrolün bende olduğunu düşünmesini sağlayacak şekilde giyinmeyi biliyorum. Ama çaresiz ve aciz görünmek için ne giyileceği konusunda hiçbir fikrim yok. Komodinin üstündeki saate bakıyorum ve şimdiden on beş dakika gecikmiş olduğumu görüyorum.

Fitilli kadife bluzu başımdan geçiriyorum. Neredeyse iki beden büyük. O kadar kilo vermiş miyim? Yoksa hediye ilk aldığımda denemeye tenezzül bile etmemiş miydim? Bluzu belime kadar indiriyor, ayağıma bir külotlu• çorap geçiri-3461 yorum, ama yukarı çekince sol tekinin kaçış olduğunu görüyorum. Bir başkasını alıyorum, ancak o da yırtık. "Bugün olmaz," diyorum, sonra acil durumlar için yedek çoraplarımı koyduğum iç çamaşırı çekmecemi hızla, çekip açıyorum. Plastik paketi ararken çekmecenin kenarlarından ayaklanma sutyenler ve külotlar dökülüyor.

Yedek külotlu çorabımı Glen Szyszynski'yi öldürdüğüm gün giydiğimi, o zamandan beri çalışmadığım için de yerine yenisini koymayı akıl edemediğimi hatırlıyorum.

Lanet olsun! Şifonyeri tekmeliyorum, ama bu bir yarar sağlamıyor; aksine ayak parmaklarım inciniyor ve gözlerime yaşlar doluyor. Çekmecenin içinde ne varsa dışarı döküyorum, sonra rayından çıkarıp odanın diğer tarafına savuruyorum. Bacaklarım iflas edince yerdeki yumuşak iç çamaşırı yığınının üstüne oturuyorum. Dizlerimi bluzun eteğinin içine sokuyorum, yüzümü kollarıma gömüyor ve ağlıyorum.

I

Caleb'in kamyonetinde adliyeye giderlerken Nathaniel, Annem dün akşam televizyondaydı, diyor. "Sen duştaydın, baba."

Kendi düşüncelerine dalmış olan Caleb bunu duyunca kamyoneti neredeyse yoldan çıkarıyor. "O saatte televizyon izlememen gerekiyordu."

Nathaniel başını önüne eğip sırtını kamburlaştırınca söylediklerine anında pişman oluyor. Bugünlerde sıklıkla yanlış bir şeyler yaptığını düşünüyor. "Tamam, sorun yok," diyor. Dikkatini yola vermeye çalışıyor.

On dakika içinde üst mahkemede olacaklar. Birlikte oyun odasında oynayabilmeleri için Nathaniel'i Monica'ya bırakacak; belki o Nathaniel'in sorularına daha iyi yanıtlar bulabilir.

Ne var ki Nathaniel'in söyleyecekleri henüz bitmedi. Lafı bir süre ağzında geveledikten sonra büyük bir hızla aklından geçenleri söyleyiveriyor. "Ben bir çubuğu elime alıp tabancaymış gibi oyun oynarken annem bana bağıırıyor da kendisi niye gerçek bir silahla oynuyor?"

Caleb dönüp oğluna bakıyor ve yüzüne açıklama beklentisi içinde ve merakla kendisine baktığını görüyor. Sinyal verip kamyoneti yolun kenarına çekiyor. "Bana gökyüzünün neden mavi olduğunu sorduğun zamanı hatırlıyor musun? Bilgisayardan araştırmıştık, ama karşımıza öyle bilimsel şeyler çıkmıştı ki ikimiz de bir şey anlamamıştık. Bu da onun gibi bir şey. Bir yanıt var, ama gerçekten çok karmaşık bir yanıt bu."

Televizyondaki adam annemin yaptığı şeyin yanlış olduğunu□ söyledi. Nathaniel alt dudağım ısırıyor. "Anneme bugün o yüzden bağıracaklar, değil mi?"

Tanrım! Keşke o kadar kolay olsaydı.

Caleb üzüntüyle gülümsüyor. "Evet. Galiba."

Nathaniel'in tekrar bir şey söylemesini bekliyor, ama beklediği sözler gelmeyince kamyoneti yeniden yola çıkarıyor. Yaklaşık beş kilometre gittikten sonra Nathaniel babasına dönüyor. "Baba? Cin ayeti ne dernek baba?"

Onu nereden duydun?

Dün akşam televizyondaki adam söyledi.

Caleb derin bir nefes alıyor. "Annen seni her şeyden daha çok seviyor demek. Yaptığı şeyi de bu yüzden yaptı."

Nathaniel düşünceler içerisinde emniyet kemerinin dikişlerine dokunuyor. "O zaman bunun nesi yanlış?" diye soruyor.

£

Otopark adeta mahşer yeri; kameramanlar muhabirleri kadraj almaya çalışıyor, yapımcılar uydu antenlerinden çıkan hatları ayarlıyor, saldırgan tavırlar içerisindeki bir grup Katolik kadın Nina'nın cezasını Tanrı'nın elinden almasını istediklerini belirten sloganlar atıyor. Patrick kalabalığın içinden kendine yol açmaya çalışıyor, o sırada ulusal haber kanallarında çalışan ünlü yüzleri görünce epey şaşırıyor. Adliyenin önündeki merdivenlerde bekleyen izleyicilerin kendi aralarındaki konuşmaları bariz bir uğultu oluştu-3481 ruyor. Sonra birden bir arabanın kapısı kapanıyor; Nina omzunda Fisher'in babacan bir tavırla atılmış kolu olduğu halde merdivenden koşturarak çıkıyor. Bekleyen kalabalıktan çok daha büyük bir uğultu yükseliyor, bu seferkine hoşnutsuzluğun sesi de karışıyor.

Patrick merdivenlere yaklaşıyor. "Nina!" diye bağıırıyor.

Nina!

Rozetini çıkarıp eline alıyor, ama bu onu olmak istediği yere götürmüyor. "Nina!" diye bağıırıyor yeniden.

Nina sanki bir an bocalayıp etrafına bakınıyormuş gibi görünüyor, ancak Patrick sesini duyurma şansına erişmeden Fisher kolunu tutup onu adliyeye sokuyor.

f

Sayın jüri üyeleri, benim adım Quentin Brovvn; Maine eyaleti başsavcı yardımcısıyım. Oquentin jüriye gülümsüyor.

Bugün burada bulunmanızın sebebi, şurada oturmakta olan Nina Frost'un 30 Ekim 2001 sabahı evinden çıkıp, bir adamın ilk duruşmasını izlemek üzere Biddeford Bölge Mahkeme

□
□
□
□

si'ne gitmesidir. Öyle ki, bu kadın kocasını mahkeme civarında bir süre bekletmiş, o sırada Maine eyaletinin Sanford şehrine giderek Moe'nun Silah Dükkânı'nâan dört yüz dolar karşılığında dokuz milimetrelik yan otomatik Beretta marka bir tabancayla on iki mermi almışır. Bunları çantasına koymuş, arabasına binmiş ve mahkemeye dönmüştür.

Çjuentin dünyanın bütün zamanı kendisininmiş gibi jüriye yaklaşıyor. "Hepiniz biliyorsunuz, bugün buraya geldiğinizde bir metal detektöründen geçmeniz gerekti. Ama 30 Ekim'de Nina Frost bu cihazdan geçmedi. Niçin? Çünkü yedi yıldır burada savcı olarak çalışıyordu. Cihazın başında görevli güvenlik görevlisini tanıyordu. Arkasına bile bakmadan adamın yanından yürüyüp geçti ve çantasındaki tabancayla o silaha doldurduğu mermileri bunun aynısı olan bir mahkeme salonuna sokmayı başardı."

Savunma makamının masasına doğru yürüyor, Nina'nın arkasına geçerek parmağıyla onun ensesini işaret ediyor.

Birkaç dakika sonra o silahı Peder Glen Szyszynski'nin başına dayadı ve rahibi başına doğrudan dört el ateş etmek (349 suretiyle öldürdü.

Çjuentin jüri üyelerini inceliyor, şu anda hepsi tam onun istediği gibi sanığa bakıyor. "Sayın jüri üyeleri, bu olayın unsurları son derece açıktır. Ayrıca o sabahki duruşmayı kayda almakta olan WCSH Haber, Bayan Frost'un işlediği fiili saniye saniye kaydetmiştir. Dolayısıyla kendinize sormanız geireken soru, söz konusu kişinin bu suçu işleyip işlemediği değildir. Bayan Frost'un bu suçu işlediğini biliyoruz.

Sormanız gereken soru şu: İşlediği bu suç neden cezasız kalsın?" Sırayla tüm jüri üyelerinin gözlerinin içine bakıyor. "Bayan Frost ceza almaması gerektiğine inanmanızı istiyor, çünkü ona göre, kiliselerinin rahibi Peder Szyszynski'yi beş yaşındaki

oğluna yapılan cinsel tacizden sorumlu tutması, bu suçu işlemeı için yeterli bir sebep. Ama sanık bu suçlamanın doğru olup olmadığını öğrenmeye bile tenezzül etmiyor. İddia makamı sizlere sanığın oğlunu taciz eden kişinin Peder Szyszynski olmadığını bilimsel ve adli açılardan ve kesin

olarak kanıtlayacak. Ama sanık yine de o adamcağızı öldürmüştür." Nina Frost'a arkasını dönüyor. "Maine eyaletinde eğer bir kişi bir başka kişiyi taammüden öldürürse cinayetle suçlanır. Dava esnasında iddia makamı Nina Frost'un yaptığıının tam olarak bu olduğunu sizlere hiçbir şüphe bırakmayacak şekilde kanıtlayacaktır. Maktule herhangi bir suç isnat edilip edilmediği önemli değildir. Maktulün taammüden ya da kazayla öldürülmüş olması önemli değildir. Bir kişi cinayete kurban gitmişse, bu suça uygun ceza verilir." Jüri üyelerinin oturduğu yere bakıyor. "Sayın jüri üyeleri, işte bu noktada siz devreye giriyorsunuz."

Fisher'in gözleri jüri üyelerinden başka bir şey görmüyor. Jürinin oturduğu yere doğru yürüyor ve tek tek her kadın ve erkeğin gözlerinin içine bakarak daha tek bir kelime etmeden onlarla kişisel temas kuruyor. Fisher ile bir davada | karşılaştığımda beni çılgına çeviren şeylerden biri buydu. Jüri üyesi ister yirmi yaşında bekâr bir koruyucu anne, ister borsada bir milyon doları olan e-ticaret kralı olsun, herkesin güvendiği kişi olmak gibi inanılmaz bir yeteneği vardı adamın.

Bay Brown'un az önce size söyledikleri kesinlikle doğrudur.□
30 Ekim sabahı Nina Frost bir silah satın almıştır.□
Arabasıyla adliyeye gelmiştir. Duruşma salonunda oturduğu□
yerden kalkıp Peder Szyszynski'nin başına dört el ateş etmiştir.□
Bay Brovvn'un inanmanızı istediği şey, bu olaydaki gerçeklerin□
bunlardan ibaret olduğudur... Ancak biz gerçekler□
dünyasında yaşamıyoruz. Hisler dünyasında yaşıyoruz. Bay□
Brovvn'un anlattığı öyküde atladiğı nokta, Nina'nın zihnini□
ve yüreğini etki altında tutan ve o anın yaşanmasına neden□
olan duygulardır.

Fisher de Ouentin gibi arkama geçiyor ve jüriye bir sanığın gizlice yaklaşılp nasıl vurulabileceğini canlı olarak gösteriyor. Ellerini omuzlarıma koyuyor, bu her nedense beni rahatlatıyor.

Nina Frost haftalarca hiçbir ebeveynin yaşamamasını dilediğimiz anlar yaşadı. Beş yaşındaki oğlunun tecavüze uğradığını öğrendi. Daha da kötüsü, polis tecavüzcünün kendi kiliselerindeki rahip olduğunu, bu işi Nina'nın güvendiği birinin yaptığını ortaya çıkardı. Kendini aldatılmış hissedene, kalbi kırılan ve oğlu için tarif edilemez derecede üzölen Nina, neyin doğru, neyin yanlış olduğuna dair muhakeme yetisini kaybetmeye başladı. O sabah rahibin ilk duruşmasına gittiğinde aklındaki tek şey, çocuğunu koruması gerektiğiydi. Nina Frost, adalet sisteminin çocuklar açısından nasıl işlediğini ve nasıl işlemediğini herkesten iyi bilir. Bir Amerikan mahkemesindeki kuralları herkesten iyi bilir. Çünkü son yedi yıldır her gün bu kurallara bizzat uydu. Ancak sayın jüri üyeleri, 30 Ekim günü o bir savcı değildi. Yalnızca Nathaniel'in annesiydi. Yanıma geçip ayakta durmaya devam ediyor. "Lütfen tüm ayrıntıları dinleyin ve -çok rica ediyorum- kararınızı yalnızca aklınızla değil, kalbinizle de verin."

Moe'nun Silah Dükkanı'nın sahibi Moe Baedeker elindeki şapkayı ne yapacağını bilemiyor. Güvenlikçiler çıkarmasını söyledi, ama saçları yağlı ve karmakarışık. Şapkayı kucağına bırakıyor ve saçlarını elleriyle düzeltiyor. Bunu yaparken tırnakları dikkatini çekiyor; gres yağı ve silahları parlatmak için kullandığı cila kenarlarına işlemiş. Ellerini çabucak bacaklarının arasına sokuyor. "Evet, onu tanıyorum," diyor bana bakıp başını sallayarak. "Bir kere dükkânıma geldi. Dosdoğru tezgâha yürüyüp yarı otomatik bir tabanca almak istediğini söyledi."

Onu daha önce görmüş müydünüz? diye soruyor Quentin.

Yok.

içerisini dolaştı mı?

Hayır. Sabah dükkânı açtığımda park yerinde bekliyordu, sonra doğrudan içeri geldi. Omuz silkiyor. "Bilgisa

yarda hemen bir sorgulama yaptım, temiz çıkınca istediği malı kendisine sattım."

Mermi istedi mi?

On iki tane mermi aldı.

Saniğa silahın nasıl kullanılacağını gösterdiniz mi?

Moe başını iki yana sallıyor. "Bildiğini söyledi."

Adamın tanıklığı devasa bir dalga gibi kırılarak üstüme düşüyor. O küçük dükkânın kokusunu, duvarlardaki cilasız ahşap rafları, tezgâhın arkasındaki Ruger ve Glock marka tabanca resimlerini hatırlıyorum. Yazarkasa çok eskiydi, hatta çekmecesini açıldığında gerçekten ding diye bir ses çıkarıyordu.

Adam paramın üstünü bana yeni yirmi dolarlıklar şeklinde vermişti, banknotları tek tek ışığa tutup sahte olup olmadıklarını nasıl anlayabileceğimi anlatmıştı.

Düşüncelerimden sıyrılıp tekrar duruşma salonuna döndüğümde soru sorma sırasının Fisher'e geçtiğini görüyorum.

Siz sabıka araştırmasıyla meşgulken o ne yaptı?

Saatine bakıp duruyordu. Bir de... Volta atar gibi yürüyordu.

Dükkânda başka kimse var mıydı?

Yoktu.

Neden silaha ihtiyacı olduğunu söyledi mi?

Sormak âdetim değildir.

Bana verdiği yirmiliklerden birini imzalanmış ve "Ben de bir kere banknot imzalamıştım," demişti Moe bana o sabah.

Size yemin ederim, altı yıl sonra aynı para tekrar elime geçti. Sonra silahı vermişti; metal aksam sanki yanıyordu.

Her ne yaparsan döner dolaşır sana gelir, demişti.

O an sözün içerisindeki uyarıyı anlayamayacak kadar dalgındım.

Quentin Brovvn'un çizdiği mahkeme salonu krokisine göre duruşmayı kaydetmekte olan WCSH kameramanı köşedeydi. Görüntülerin yer aldığı videokaset cihaza yerleştirilirken jüriye bakıyorum. Beni izlemelerini izlemek istiyorum.

Kaydın o bölümü bir kez gördüğümü hatırlıyorum. Ama aylar önceydi, o zamanlar doğru şeyi yaptığımı düşünüyordum. Yargıcın tanıdık sesi dikkatimi çekiyor, onun ardmdan karşıdaki küçük ekrana bakmaktan kendimi alamıyorum. Silahı tuttuğumda ellerim titriyor. Gözlerim fal taşı gibi açılmış, vahşi bir bakış taşıyorlar. Bunlara rağmen hareketlerim sorunsuz ve akıcı; bir balerin gibiyim. Silahı pederin kafasına dayadığımda kendi başımı hafifçe geriye doğru atıyorum, sonra yüzüm bir anlığına komediyle trajedinin harmanlandığı bir yer haline geliyor; yarı üzgün, yarı rahatlamış bir maskeye bürünüyor.

Silahı ateşlediğimde o kadar büyük bir gürültü çıkıyor ki, kasetten izlerken bile yerimden sıçrıyorum. Bağırışlar. Bir ağlama sesi. Kameramanın, "Aman Tanrım!" diyen sesi. Kamera dönüyor; parmaklıkların üstünden uçan ayaklarım görülüyor, mübaşirler beni yere yapıştırdığında çıkan ses duyuluyor ve Patrick'i görüyorum. Fisher, diye fısıldıyorum. "Kendimi iyi hissetmiyorum." Görüntü tekrar değişiyor, devrilen kamera yerde çekim yapmaya devam ediyor. Rahibin başı her yana sıçramış f a ilin oluşturduğu bir gölcüğün içinde. Yarısı yok. Kameranın merceğinde küçük noktalar var; sıçrayan beyin parçacıkları olsa gerek. Televizyonun ekranından tek bir göz garip bir şekilde bana bakıyor. Sesim duyuluyor: "Onu vurdum mu? Öldü mü?"

Fisher... Mekân etrafımda dönmeye başlıyor. Fisher'in yanımda ayağa kalktığını hissediyorum. "Sayın Yargıç, kısa bir ara verilmesini rica ediyorum..." Ama bunu bekleyecek durumda değilim. Sandalyemden fırlayıp parmaklıklı bölümün kapısından hızla geçiyorum, koşarak peşimden gelen iki mübaşire rağmen koridorda adeta uçuyorum. Çift kanatlı kapıdan geçtiğim an dizlerimin üstüne çöküp peş peşe öğürtülerle kusuyorum. İçimde ne varsa boşaltıyorum; suçluluk duygusu hariç.

Dakikalar sonra, "Frost Kustu!" diyorum. Üstümü başımı temizledim, Fisher beni basından kaçırarak bir toplantı odasına soktu. "Yarınki gazetelerin manşetinde böyle yazacak." Ellerini avuçları bana bakacak şekilde havaya kaldırıyor. Harikaydın, biliyor musun? Bunu söylemeden yapamayacağım. İnanılmazdın! Gerçekten!

Fisher'e bakıyorum. "Bilerek kustuğumu mu düşünüyorsun?" Öyle olmadı mı?

Tanrım! Arkamı dönüp pencereden dışarı bakıyorum. Dışarıdaki kalabalık gittikçe büyümüş. "O kaseti izledin mi, Fisher? O görüntülerden sonra hangi jüri üyesi beni beraat ettirir?"

Fisher bir süre bir şey demiyor. "Kaseti izlerken ne düşündün, Nina?"

Düşünmek mi? Düşünmeye kimin vakti oldu ki? Ya-
3 5 4 1 ni... İnanılmaz miktarda kan vardı. Bir de beyin parçacıkları... Kendin hakkında ne düşündün?

Başımı sallayıp gözlerimi kapatıyorum, ancak yaptığım şeyi tarif edecek söz yok.

Fisher yavaşça koluma vuruyor. "İşte seni bu yüzden beraat ettirecekler," diyor.

Patrick bir sonraki tanık olarak tek başına bekletilmekte olduğu lobide Nina'yı ve duruşmayı düşünmemeye çalışıyor. Yandaki koltukta bırakılan gazetede ki bulmacayı çözdü, tansiyonunu arttıracak kadar kahve içti, içeri girip çıkan polislerle konuştu. Ama bunların hiçbiri bir işe yaramadı, damarlarında hala Nina akıyor.

Nina bir elini ağzına tutmuş halde salondan sendeleyerek çıkınca yerinden kalkıyor. Onun yanına gidip iyi oldu

ğundan emin olmak için aralarındaki mesafenin yarısını kat ediyor, ancak o sırada çift kanatlı kapı açılıyor ve önce mübaşirler, hemen peşlerinden de Caleb dışarı çıkıyor.

Patrick yerine oturuyor.

Belindeki çağrı cihazı titremeye başlıyor. Cihazı alıp ekrandaki numaraya bakıyor. 'Nihayet!' diyor içinden, sonra bir ankesörlü telefon bulmaya gidiyor.

Öğle arası verildiğinde Caleb yakınlardaki bir dükkândan yiyecek bir şeyler alıyor ve bekletilmekte olduğum toplantı salonuna getiriyor. Sandviçlerden birini bana uzatıyor.

Hiçbir şey yiyemiyorum, diyorum.

Yemem gerektiğini söylemesini bekliyorum, ama Caleb sadece omuz silkiyor ve sandviçi önüme bırakıyor. Sandviçini sessizce yemesini göz ucuyla izliyorum. Yenilgiyi çoktan kabul etti, artık benimle mücadele etmeye bile çalışmıyor.

Kilitli kapıda bir tıkırtı oluyor, ardından birisi ısrarla kapıyı vurmaya başlıyor. Caleb kaşlarını çatarak kapıdaki her kimse ona defolup gitmesini söylüyor. Sonra o yana gidiyor, hafifçe aralayınca diğer tarafta Patrick'in durduğunu görüyor.

Kapı açılıyor, iki adam huzursuzca birbirlerine bakıyor.

Aralarında adeta çatlama sesleri çıkaran bir enerji birbirlerine daha da yaklaşmaktan kaçınmalarına neden oluyor.

O an Patrick ve Caleb ile ayrı ayrı çekilmiş onlarca fotoğrafım olmasına rağmen üçümüzün birlikte yer aldığı tek bir fotoğrafımızın bile olmadığını fark ediyorum. Sanki üçümüz bir araya gelirse etrafımızda toplaşacak onca duygu görüntüye sığmayacakmış gibi bir durum söz konusu.

Nina, diyor Patrick içeri girerek. "Seninle konuşmamız gerek."

'Şimdi olmaz/ diye düşünüyorum, üşüdüğümü hissederek.

Patrick olanları kocamın önünde söylemeyecek kadar düşüncelidir. Ya da belki yapmak istediği şey tam olarak budur.

Peder Gvvyne ölmüş. Patrick bana Nexus dergisinden alınmış bir haberin faksını uzatıyor. "Belle Chasse polis şefi beni aradı. Güneylilerin keyfine göre çalışmaktan birkaç gün önce sıkılıp oradaki yetkililere biraz baskı uyguladım... Her neyse... Adamı tutuklamaya gittiklerinde ölmüş olduğunu söylediler."

Yüzüm donuyor. "Kim yapmış?" diye fısıldıyorum.

Hiç kimse. Felç geçirmiş.

Patrick konuşmaya devam ediyor, sözleri okumaya çalıştığım kâğıdın üzerine dolu taneleri gibi düşüyor.

...aptal polis şefinin beni araması iki gün sürdü...

Yerli halk tarafından çok sevilen Peder Gioynne, temizlikçisi tarafından evinde ölü bulundu.

. . . görünen o ki, ailesinde kardiyovasküler hastalık geçmişi varmış...

Beş yıldır pederin evini temizleyen Margaret Mary Seurat, 'Koltuğunda çok huzurlu görünüyordu. Kakaosunu bitirdik-3561 ten hemen sonra uyuyakalmış gibiydi,' dedi.

. . . bir de kedisinin üzüntüden öldüğünü söylediler... Gwynne'nin çok sevdiği, cemaatinin de gayet aşına olduğu kedisi, yetkililerin olay yerine varmasından kısa süre sonra kaderin garip bir cilvesiyle öldü. Bu gelişme pederi tanıyanlar için şaşırtıcı olmadı. Seurat, 'Kedisi pederi çok severdi,' dedi ve ekledi: 'Hepimiz çok severdik.'

Kâbus bitti Nina.

Çarşamba sabahı saat 09.00'da Merhametli Anamız Kilisesi'nde yapılacak cenaze törenini Başpiskopos Schulte yönetecek.

Öldü. Gerçekleri ağızla test ediyorum. "Öldü."

O halde belki de bir Tanrı vardır, belki kozmik adalet çarkları vardır. Belki cezalandırma aslında böyle bir şeydir.

Caleb, diyorum kocama dönerek. Tek kelime etmeden tüm düşünceleri birbirimize aktarıyoruz: Nathaniel artık güvende, bundan böyle tanıklık etmesinin gerekeceği bir cinsel taciz davası olması söz konusu değil. Bu öykünün

,
kötü adamı artık başkalarının minik çocuklarının canını yakamayacak;
benimle ilgili karar verildikten sonra bu kâbus
gerçekten bitecek.

Caleb'in yüzü de en az benimki kadar sararmış. "Duydum."

Küçük toplanu odasının orta yerinde, davamın iki saati
geride kalmışken, tarifsiz bir mutluluk yaşıyorum. O an
Caleb ile aramızdaki ilişkide nelerin yitirildiğinin bir önemi
yok. Bu haber çok daha önemli ve yarattığı mutluluğun paylaşılması
gerek. Kocamı kucaklıyorum.

Karşılık alamıyorum.

Yanaklarımı ateş basıyor. Kırılan gururumun parçalarını
zihnimde bir köşeye itip güçlkle Caleb'e bakıyorum, onun
da bize arkasını dönmüş olan Patrick'e baktığını görüyorum.

Böyle, diyor Patrick bana bakmadan. "Bilmek istersin
diye düşündüm."

Mahkemedeki güvenlik görevlileri, ete kemiğe bürünmüş
yangın söndürme musluklandır. Acil durumlarda devreye
girmek üzere salonunun bir köşesinde dururlar, gerek
olmadıkça ortaya atılmazlar ve pratikte kendilerine pek ihtiyaç
duyulmaz. Tanıdığım pek çok mübaşir gibi Bobby
Ianucci de çok atletik veya çok zeki biri değil. Yine çoğu meslektaşı
gibi o da statü olarak duruşma salonundaki avukatlardan
daha altlarda bir yerde bulunduğunu biliyor; Çjuentin
Brovvn'dan çekinmesinin sebebi de bu.

Onu sorgulamaya başladıktan birkaç dakika sonra, "Peder
Szyszynski'yi bekleme hücrelerinden çıkarıp salona soktuğunuzda
duruşma salonunda kimler vardı?" diye soruyor
savcı.

Bobby bunu birkaç saniye düşünüyor. Sarf etliği çaba
solgun yüzünden belli. "E-eee... Yargıç vardı. Evet... Kürsüdeydi.
Bir kâtip vardı, bir de stenograf. Ayrıca ölen adamın
avukatı vardı. Adını şu an hatırlayamıyorum. Bir de Portland'dan
gelen savcı..."

Bay ve Bayan Frost nerede oturuyorlardı? diye soruyor Cjuentin.

Dedektif Ducharme ile birlikte ön sırada.

Sonra ne oldu?

Bobby duruşunu düzeltiyor. "Ben ve diğer güvenlik görevlisi Roanoke pederi avukatının yanına götürdük. Sonra ben biraz geri çekildim. Bilirsiniz... Pederin oturmasına müsaade etmeye çalışıyordum. Geri çekilip arkasına geçtim."

Derin bir nefes alıyor. "Ve sonra..."

Sonra ne oldu, Bay Ianucci?

Nina Frost'un nereden geldiğini anlayamadım. Nasıl yaptığı da. O an hatırladığım tek şey, bir silahın ateşlendiği, her yerin kana büründüğü ve Peder Szyszynski'nin oturduğu sandalyeden devrildiği.

Bunun ardından ne oldu?

Nina Frost'un üzerine atladım. Roanoke, salonun arka tarafında duran birkaç görevli arkadaş ve Dedektif Ducharme de öyle yaptı. Bayan Frost silahı elinden bırakınca ben aldım, sonra Dedektif Ducharme onu çekerek ayağa kaldırdı ve kelepçeleyerek hızla bekleme hücreğine götürdü.

O esnada vuruldunuz mu, Bay Ianucci? .,

Bobby o an yaşananları hatırlayarak başını iki yana sallıyor.

Hayır, ama on beş santim daha sağda olsaydım beni de vurabilirdi.

Yani sanığım silahını Peder Szyszynski'ye doğrulturken çok dikkatli olduğumu mu söylüyorsunuz?

Fisher ayağa kalkıyor. "İtiraz ediyorum."

Kabul edildi, diyor Yargıç Neal.

Sava omuz silkiyor. "Peki. Sorumu geri alıyorum. Soracaklarım şimdilik bu kadar."

O koltuğuna dönerken Fisher güvenlik görevlisine yaklaşıyor.

Olayın gerçekleştiği günden önceki sabah Nina Frost ile konuştunuz mu?

Hayır.

İşinizi yapmakla meşguldünüz, yani adliyenin güvenliğini
sağlıyor ve cezaevinden getirilen mahkumlarla ilgileniyordunuz.
Dolayısıyla Bayan Frost'u güvenlik taramasından
geçirmeye gerek olmadığını düşündünüz, değil mi?

Evet.

Onun silahı çektiğini gördünüz mü?

Hayır.

Birkaç güvenlik görevlisinin derhal Nina Frost'un üzerine
atladığını söylediniz. Silahı elinden almak için Bayan
Frost ile boğuşmak durumunda kaldınız mı?

Hayır.

Kendisini kontrol altına almaya çalıştığınız sırada size
karşı koydu mu?

Etrafı görmeye çalışıyordu. Sürekli pederin ölüp ölmediğini
soruyordu.

Fisher omuz silerek bu yoruma önem vermediğini belli
ediyor. "Sonuçta sizden kurtulmaya ya da size zarar vermeye
çalışmıyordu."

Hayır.

Fisher bu yanıtın salondakilerce hazmedilmesi için bir
süre bekliyor. "Bayan Frost'u olaydan önce tanıyor muydunuz,
Bay Ianucci?"

Elbette.

Onunla ilişkiniz nasıldı?

Bobby bana bakıyor, sonra başını çeviriyor. "O bir bölge
savcısı. Sürekli buraya gelir." Duraklıyor, sonra ekliyor. "İnsan
olarak en iyi savcılardan biridir."

Daha önce şiddet kullandığını gördünüz mü?

Hayır.

Kısacası o sabah sizin tanıdığınız Nina Frost'a hiç benzemiyordu,
değil mi?

Şey, yani görüntüsünde bir değişiklik yoktu.

Ben davranışlarından bahsediyorum Bay Ianucci... Bayan
Frost'u daha önce böyle bir tavır ya da davranış içinde
gördünüz mü?

Mübaşir başım iki yana sallıyor. "Onun daha önce kimseyi vurduğunu görmedim, söylemek istediğiniz buysa tabii." Evet, aynen bu, diyor Fisher yerine otururken. "Başka sorum yok Sayın Yargıç."

Öğleden sonra celseye son verilince hemen eve gitmiyorum. Elektronik bileziğim on beş dakika sonra aktif hale getirilecek, ama süreyi riske edip St. Anne Kilisesi'ne gidiyorum ve her şeyin başladığı yere giriyorum.

Yeni bir rahip bulduklarını sanmıyorum, ama kilise halka açık. İçerisi karanlık. Ayakkabılarım yer döşemesine değince çıkan ses oradaki varlığımı ilan ediyor.

Sağımda sıra sıra adak mumlarının yandığı bir masa var. Elime bir mum alıp Glen Szyszynski için yakıyorum. Sonra bir tane de Arthur Gvynne için.

Ahşap sıralardan birine girip minderin üstünde diz çö-3601 küyorum. "Meryem Anamız, bize merhamet et," diye fısıldayarak -tıpkı benim gibi oğluna destek olan başka bir kadına-dua ediyorum.

Motel odasının ışıkları Nathaniel'in yatma saati olan sekizde sönüyor. Caleb çift kişilik yatakta ellerini başının altında birleştirip uzanmış yanındaki oğlunun uykuya dalmasını bekliyor. Bekleyiş sırasında bazı geceler televizyon izliyor, bazense kendi tarafındaki gece lambasını yakıp o günkü gazeteyi okuyor.

O gece canı ne televizyon izlemek istiyor, ne de gazete okumak. Yerel basının tanıkların dinlenmeye başladığı duruşmada söylenenlere dayanarak Nina'nın kaderi hakkında ileri geri fikir beyan etmesini kaldıracak durumda değil. Karısının kaderinin ne olacağını düşünmek istemiyor.

Gayet açık olan bir şey var: Bütün o tanıkların gördüğü, videokasetteki cinayeti işleyen kadın Caleb'in evlendiği kadın değil. Karınız artık sekiz yıl önce âşık olduğunuz kadın

olmaktan çıkmışsa ne yaparsınız? Edindiği yeni karakteri tanımaya çalışır, hoşunuza gitmezse hayatta başarılar diledikten sonra çekip gider misiniz? Yoksa bir sabah uyanıp eski haline geri döneceğini umarak kendinizi kandırmaya devam mı edersiniz?

'Ben de belki eskiden olduğum kişi değilim,' diye düşünüyor.

Bu düşünce onu epey şaşırtıyor.

Ama düşünceleri bununla sınırlı kalmıyor. Aklına özellikle de bu karanlık odada düşüncelerini başka yöne çekecek bir şey yokken hatırlamak istemediği bir şey geliyor: Öğleden sonra Patrick, Gwynne'nin ölüm haberini vermek üzere toplantı odasına girdiğinde... Caleb bir saniyeliğine duraklayıp olanlardan anlam çıkarmaya çalışıyor. Sonuçta Nina ve Patrick küçüklükten beri birbirini tanıyor. Adam bir anlamda mimli olsa da Nina ile olan ilişkisi onca zaman Caleb'in canını sıkmadı, çünkü nihayetinde her gece Nina'nın yanında yatan kendisiydi.

Ve artık uzunca bir süredir Nina ile yatmıyordu.

Gözlerini kapatıyor, Nina kendisine sarıldığında i Patrick'in o ana tanıklık etmemek için garip bir hareketle arkasını dönmesi gözlerinin önüne geliyor. O hareket bile içine kurt düşürmek adına tek başına yeterli değil, çünkü Patrick yanlarındayken Nina kendisine dokunduğunda veya gülümsediğinde adamın bir şekilde huzursuzlandığına daha önce binlerce kez şahit oldu. Üstelik Nina bunu hep görmezden geliyormuş gibi davrandı. Aslında Patrick'in yüzündeki bariz kıskançlığı maskeleyemeye fırsat bulamadığı zamanlarda Caleb'in onun için üzüldüğü bile oldu.

Ama o gün Patrick'in gözlerinde kıskançlık değil, keder vardı. Caleb orada olanları işte bu yüzden unutamıyor; içini burkan o anının parçalarını leşin üstüne çöken bir akbaba gibi çekiştiriyor ve kendini bundan alıkoyamıyor. Çünkü biliyor ki, insan kendisine ait olmayan bir şeyi istediği için kıskanır.

Ve sahip olduğu bir şeyi kaybettiği için kederlenir.

Nathaniel aptal bir kitaplığı, aptal kel bebekleri ve içinde sarı renk bulunmayan aptal bir pastel boya seti olan o aptal oyun odasından nefret ediyor. Masaların hastane gibi kokmasından, çoraplı ayaklarının altındaki zeminin buz gibi soğuk olmasından nefret ediyor.

Monica'dan da nefret ediyor; kadının gülümsemesi ona bir keresinde Çin restoranında bir dilim portakalı ağzına tıktırıp suratına salakça, sahte bir gülümseme verişini hatırlatıyor. En çok da annesiyle babası yirmi iki basamak yukarıda olmasına rağmen onların yanında olamamaktan nefret ediyor.

Nathaniel, diyor Monica, "Hadi kuleyi bitirelim." Kule küplerden oluşuyor. Dün bütün öğleden sonra onunla uğraştılar, akşam çıkarken de hizmetliler yıkmasını diye tepesine bir işaret bıraktılar.

Sence kulemiz ne kadar yüksek olabilir?

Kulenin boyu artık zaten Nathaniel'in boyundan uzun.

Monica yeni küpleri kulenin tepesine koyabilmesi için ona 3621 bir sandalye getiriyor ve aşağıdan küpleri ona uzatıyor.

Nathaniel sandalyeye çıkarken Monica, "Dikkatli ol," diye uyarıyor.

Nathaniel ilk küpü koyunca kule hafifçe titriyor. İkinci küple birlikte iyice devrilecekmiş gibi oluyor, ama devrilmiyor. Az daha yıkılıyordu! diyor Monica.

Nathaniel kulenin Nevv York, kendisinin de bir dev - mesela dinazor veya King Kong- olduğunu hayal ediyor.

Onun gibi yüksek binaları havuç gibi yiyebilir. Devasa pençesini hızla savurarak kulenin tepesine indiriyor.

Kule büyük bir gürültüyle yıkılıyor.

Monica bir an öyle üzgün görünüyor ki, Nathaniel kendini kötü hissediyor.

Ah! diye iç geçiriyor Monica, "Bunu neden yaptın?"

Nathaniel'in dudaklarının kenarında, içindeki bir kökten gelen derin bir memnuniyet beliriyor, ama aklından geçeni Monica'ya söylemiyor: 'Yaptım, çünkü yapabiliyorum.'

Joseph Toro yeniden bir mahkeme salonunda bulunmaktan ötürü rahat değil. Bunun için onu suçlayamam; onu son gördüğümde her tarafına müvekkilinin kanı ve beyin parçaları sıçramış bir şekilde sandalyesinin altına sinmişti. O gün adliyeye gelmeden önce Glen Szyszynski ile görüştünüz mü? diye soruyor Quentin.

Evet, diye yanıtlıyor avukat hiç beklemeden. "İddianamenin okunacağı duruşma için beklediği sırada cezaevinde görüştük."

Kendisine isnat edilen suçla ilgili ne söyledi?

Suçlamayı kesinlikle reddetti.

İtiraz ediyorum, diyor Fisher oturduğu yerden. "Bu sorunun konuyla ilgisi nedir?"

Kabul edildi.

Çjuentin bir an düşünüyor. "30 Ekim sabahı Peder Szyszynski'nin ruh hali nasıldı?"

İtiraz ediyorum! Fisher bu kez ayağa kalkıyor. "Bu sorunun da konuyla alakası yok."

Yargıç Neal tanığa bakıyor. "Yanıtı duymak istiyorum."

Çok korkuyordu, diyor Toro ağzının içinden. "Yazgısını kabul etmişçesine dua ediyordu, hatta bana Matta'dan bir parça okudu. İsa'nın sürekli, 'Tanrım, beni niçin terk ettin?' dediği bölümü."

Müvekkiliniz duruşma salonuna alınınca ne oldu? diye soruyor Quentin.

Kendisini benim yanıma, savunma makamının masasına getirdiler.

O sırada Bayan Frost neredeydi?

Arkamızda, sol tarafta oturuyordu.

O sabah Bayan Frost ile konuştunuz mu?

Hayır, diyor Toro. "Kendisiyle hiç tanışmadım."

Bayan Frost'un hal ve tavırlarında dikkatinizi çeken bir şey oldu mu?

İtiraz ediyorum, diyor Fisher. "Tanık müvekkilimi tanımadığını söyledi. Bu durumda onun davranışlarının hangilerinin bildik davranışları olduğunu, hangilerininse olma-

• dığını nasıl değerlendirebilir?"

İtiraz reddedildi, diyor yargıç. Toro birkaç adım ötesindeki kediye bakmaya güçlkle cesaret edebilen bir kuş gibi bana göz atıyor. "Aslında olağan sayılamayacak bir durum vardı. Mağdur olduğu iddia edilen çocuğun annesiydi ve o koşullar altında salona zamanında gelmiş olmasını beklerdim, ama geç kaldı. Kocasını oradaydı ve bekliyordu. Bayan Frost ise duruşmanın başlangıcını neredeyse kaçıırıyordu. Düşündüğümde bu duruşmaya geç kalması garip gelmişti."

Toro'nun tanık kürsüsünde söylediklerini dinliyorum, ama gözüm Cjuentin Brovvn'da. Bir sava sanığı ya zafer timsali olarak görür, ya da mağlubiyet timsali. Onlar gerçek kişiler değillerdir; mahkemede bulunmalarına neden olan suç haricinde hayatlarıyla ilgili hiçbir şey sizi ilgilendirmez. 3641 Kendisine baktığım sırada Brown aniden dönüyor. Yüzü soğuk ve duygusuz; o ifadeden benim repertuarımda da bir tane var. Aslma bakılırsa onunla aynı eğitimi aldık, ama aramızda dağlar kadar fark var. Bu dava onun için sadece bir iş; benimse geleceğim söz konusu.

Alfred Adliyesi oldukça eski bir bina; tuvaletleri de binadan daha yeni değil. Caleb pisuardaki işini bitirmek üzereyken birisi gelip yanındaki pisuarm önünde duruyor.

Adam fermuarını açarken Caleb bakışlarını başka yöne çeviriyor, kendi fermuarım çekip ellerini yıkamak üzere lavaboya geçiyor ve gelenin Patrick olduğunu ancak o zaman fark ediyor.

Patrick dönünce gördüklerini bir an kavrayamıyor.

Caleb?

Tuvalette ikisinden başka kimse yok. Caleb kollarını göğsünün üzerinde birleştirip Patrick'in ellerini yıkamasını ve ardından kurulamasını bekliyor. Bekliyor, ama bunu ne

den yaptığını bilmiyor. Tek bildiği, o anda oradan ayrılamayacağı. Nina bugün nasıl? diye soruyor Patrick.

Caleb yanıt vermiyor.

Orada oturuyor olmak onun için felaket olsa gerek.

Biliyorum. Caleb bunun öylesine verilmiş, yersiz bir yanıt olmadığını, aslında başka bir şey söylemeye çalıştığını anlatmak amacıyla doğrudan Patrick'e bakmak için kendini zorluyor. "Biliyorum," diyor tekrar.

Patrick yutkunarak bakışlarını kaçırıyor. "Sana... O mu söyledi?"

Söylemesine gerek yoktu.

Tuvalette duyulan tek ses pisuardaki borudan damlayan suyunki. "Bana vurmak mı istiyorsun?" diye soruyor Patrick birkaç saniye sonra. Kollarını iki yana açıyor. "Hadi durma. Vur bana."

Caleb yavaşça başını sallıyor. "İstiyorum. Hatta hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istemedim. Ama yapmayaca- 1365 ğım, çünkü halin içler acısı." Patrick'e doğru bir adım atıyor, parmağını onun göğsüne dayıyor. "Nina'ya yakm olmak için bu kente döndün. Hayatını senin için yaşamayan bir kadın için yaşadın. Buzun üstünde, en ince yerde yürümesini bekledin; böylece dengesini kaybettiğinde tutunacağı ilk kişi sen olacaktın." Caleb dönüyor. "Sana vurmayacağım, Patrick. Sen zaten bir zavallısın."

Caleb kapıya doğru yürüyor, ama Patrick'in sesi onu durduruyor. "Nina bana her gün mektup yazardı. Ben denizaşırı ülkelerde görevliydim ve heyecanla beklediğim tek şey o mektuplardı." Yüzünde solgun bir gülümseme beliriyor.

Seninle tanışmasını, nerelerde buluştuğunuzu anlattı bana. Ama seninle bir dağa tırmandığını yazınca... O gün onu kaybettiğimi anladım.

Katahdin Dağı mı? O gün hiçbir şey olmadı.

Onu kast etmiyorum. Sonuçta o dağa tırmanıp sonra aşağıya indiniz, diyor Patrick. "Oysa Nina yüksekten korkar. Yüksek bir yere çıktığında bazen baygınlık geçirecek

kadar rahatsızlanır. Ama seni o kadar çok seviyordu ki, peşinden her yere gelebilirdi; gökyüzüne bile." Dayandığı duvardan ayrılarak Caleb'e yaklaşıyor. "Zavallılık nedir biliyor musun? Böyle bir... Böyle bir tanrıçayla yaşama şansına sahip olmana, onca erkek arasından seni seçmiş olmasına, sana bu kadar büyük bir hediye bahşedilmiş olmasına rağmen bunun değerini bilmemen."

Patrick onu duvara doğru itiyor. Tuvaletten bir an önce çıkması lazım, yoksa bir aptallık yapıp yüreğindeki her şeyi ortaya dökcek.

A.

Frankie Martine iddia makamının tanığı, o nedenle de soruları açık ve kesin olarak yanıtlaması, bilimsel konuları liseden terk bir jüri üyesinin bile anlayabileceği şekilde anlatması gerekiyor. Quentin kendisine neredeyse bir saat boyunca kemik iliği nakillerinin sistematiğiyle ilgili sorular soruyor. Frankie bu kadar uzun bir süre geçmesine rağmen 3661 jürinin ilgisini kaybetmemeyi başarıyor. Sonra sözlerine ara vermeden her gün yaptığı işin -DNA incelemelerinin- sistematiğini anlatmaya geçiyor. Bir keresinde incelemeleri nasıl yaptığını bana da göstermesi için eyalet laboratuvarında Frankie ile birlikte üç gün geçirmiştik. Süreci öğrenmek istiyordum; böylece bana gönderilen sonuçları tamamen anlayabilecektim.

Şu anki duruma bakılırsa yeterince öğrenemediğim gayet açık.

DNA'nız vücudunuzdaki her hücrede aynıdır, diye açıklıyor Frankie. "Yani birisinden kan örneği alırsanız, o örnekteki kan hücrelerinde bulunan DNA ile deri hücreleri, doku hücreleri ve tükürük, sperm gibi vücut sıvılarında yer alan DNA aynıdır. Dolayısıyla Bay Brown benden Peder Szyszynski'den alınan kan örneğinde DNA incelemesi yapmamı ve iç çamaşırında bulunan sperm lekesindeki DNA'yla uyuşup uyuşmadığını tespit etmemi istemiştir."

Bunu yaptınız mı? diye soruyor Cquentin.

Evet.

Brovvn, Frankie'ye laboratuvar raporunu -bilinmeyen bir kişinin posta kutuma bıraktığı orijinal raporu- veriyor. "Bize ne gibi bulgularla karşılaştığınızı anlatabilir misiniz?" Savcının talebi üzerine tanık kürsüsüne çıkan diğer bazı tanıkların aksine Frankie bana bakıyor. Bakışlarında sempati yok, ama bunların iğrenme dolu bakışlar olduğunu da söyleyemem. Sonuçta o, insanların sevgi adına birbirlerine neler yapabileceğine dair adli kanıtlarla her gün karşılaşan bir kadın.

Yaptığımız tüm testlerdeki sperm DNA'sına şüphelininki hariç birebir uyan başka bir DNA bulma ihtimalimizin altı milyarda bir olduğunu tespit ettim, diyor. Quentin jüriye bakıyor. "Altı milyar mı? Bu dünyanın toplam nüfusuna denk gelmiyor mu?"

Sanım öyle.

Peki, bunun kemik iliğiyle alakası ne?

Frankie oturduğu yerde hafifçe kıpırdanıyor. "Bu sonuçlara ulaşmamın ardından başsavcılık benden elde ettiğim 13^7 bulguları bir de Peder Szyszynski'nin tıbbi geçmişini dikkate alarak incelememi istedi. Peder yedi yıl önce bir kemik iliği nakli geçirmişti, bu da pederin vücudunda dolaşan kanın bir donörden hayat boyu ödünç alınmış bir kan olduğu anlamına geliyordu. Dolayısıyla pederin kanından alınan ve iç çamaşırındaki spermde bulunan DNA'yla bire bir eşleşen DNA da pederin DNA'sı değil, donörün DNA'sıydı."

Frankie devam etmeden önce anladıklarından emin olmak için jüriye bakıyor. "Peder Szyszynski'nin tükürüğünden, sperminden, hatta derisinden -kısacası kanı hariç bir yerinden- numune almış olsaydık, numunedeki DNA çocuğun iç çamaşırında bulunan spermin DNA'sıyla eşleşmeyecekti."

Çjuentin bir süre duyduklarını hazmetmeye çalışmış gibi görünüyor. "Bir dakika... Yani birisi kemik iliği nakli geçirirse vücudunda iki farklı DNA taşıdığını mı söylüyorsunuz?"

Evet. Oldukça nadir karşılaşılan bir durumdur, bu nedenle de kural değil, istisnadır. Ayrıca DNA testinin t n

/

en doğru sonuç veren kanıt olduğunu da açıklamaktadır.

Frankie başka bir laboratuvar raporu çıkarıyor; bu seferki güncellenmiş bir rapor. "Bu raporda da görebileceğiniz üzere, kemik iliği nakli geçirmiş bir kimseye bedeninde iki farklı DNA profili taşıdığım kanıtlamak için test yapmak mümkündür. Kişiden diş pulpa'sı alınız, çünkü onun içerisinde hem doku hücreleri, hem de kan hücreleri bulunur. Birisi kemik iliği nakli geçirmişse, alman pulpa'daki doku hücrelerinde DNA'lardan biri, kan hücrelerindeyse diğeri tespit edilir."

Peder Szyszynski'den alınan diş pulpa'sını incelediğinizde de bu sonuca mı ulaştınız?

Evet.

Cjuentin hayret içindeymiş numarası yaparak başını sallıyor.

Kısacası Peder Szyszynski, altı milyar insan içinde DNA'sı iç çamaşırında bulunan DNA'yla eşleşebilecek tek kişiydi... Ama çamaşırdaki spermin sahibi o değildi, öyle mi?

Frankie raporu katlıyor ve dosyasına koyuyor. "Doğru," diyor.

' A

Birkaç davada Nina Frost ile çalıştınız, anladığım kadarıyla, diyor Fisher.

Evet, diye cevap veriyor Frankie.

Çok titiz biridir, değil mi?

Öyledir. Sürekli bizi arayan, faksladığımız sonuçları kontrol eden bir savcıdır. Hatta laboratuvara gelmişliği de vardır. Savcılann çoğu bu zahmete katlanmaz, ama Nina anlatılanları doğru anladığından emin olmak ister. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar bilmeyi sever.

Fisher bana doğru bakıyor. Bunu biraz daha açar mısınız?

Ama hayır; onun yerine, "Gerçeklerden emin olmak onun için çok önemlidir, değil mi?" diye soruyor.

Evet.

Enine boyuna düşünmeden alelacele karar verecek ya

da kendisine söylenen bir şeye doğruluğunu kontrol etmeden
inanacak biri değildir yani?

Bildiğim kadarıyla değildir.

Bayan Martine, laboratuvar sonuçlarını sunduğunuzda
onların doğru olduğundan eminsinizdir, değil mi?

Elbette.

Nathaniel Frost'un iç çamaşırında bulunan spermin
Peder Szyszynski haricinde birine ait olması ihtimalinin altı
milyarda bir olduğuna dair rapor hazırladınız ve sundunuz,
doğru mu?

Evet.

Ancak o raporda test sonuçlarına göre şüphelinin kemik
iliği nakli geçirmiş olabileceğine dair herhangi bir ifade
yer almıyor. Çünkü bu çok ender karşılaşılan bir durum ve
bir bilim adamı olarak siz bile bunu bilemezsiniz, öyle mi?
İstatistik, istatistiktir... Sonuçta bir tahmindir.

Ama size sorulsaydı, hazırladığınız ilk raporu bölge
savcılığına gönderdiğinizde savcının o rapora gönül rahatlığıyla
güvenmesini söyleyebilirdiniz, değil mi?

Evet.

On iki kişiden oluşan bir jürinin o raporu Peder Szyszynski'yi
mahkum ettirecek bir kanıt olarak değerlendirmesinde
bir sakınca olmadığını söyleyebilirdiniz, değil mi?

Evet, diyor Frankie.

Davaya bakan yargıca Peder Szyszynski'ye ceza vermek
için o rapora güvenebileceğini söyleyebilirdiniz, yanılıyor
muyum?

Söyleyebilirdim.

Ve çocuğun annesi Nina Frost'a rapora gönül rahatlığıyla
güvenmesini söyleyebilirdiniz, değil mi?

Evet.

Fisher tanığa dönüyor. "Peki, bu durumda Nina
Frost'un raporunuza güvenmiş olması sizce şaşırtıcı bir şey
mi, Bayan Martine?"

Quentin elbette ki itiraz etti, diyor Fisher, ağızındaki pizzayı yutmaya çalışırken. "Konu o değil. Önemli olan soruyu tanık kürsüden inene kadar geri çekmemiş olmam. Jüri aradaki farkı mutlaka algılayacaktır."

Jüriye çok fazla güveniyorsun, diye karşı çıkıyorum.

Çapraz sorguda harikaydın; o ayrı. Ama... Dikkat et, kravatına□ sos damlayacak.

Fisher önüne bakıyor, sonra kravatını omzunun üstünden arkaya atıyor ve gülüyor. "Tam bir asisin, Nina. Sen olsan bu duruşmanın hangi aşamasında savunma makamını gerçekten desteklemeye başlardın?"

'Asla!' diyorum içimden. İnsanların bir şeyi neden yaptığıyla ilgili düşünceler üretmek bir savunma avukatı olan

Fisher için belki kolay olabilir. Nihayetinde, her gün suçlularla

yan yana durup onların özgürlüğü için mücadele edince

ya o kişilerin söz konusu suçu işlemek için geçerli bir sebebi

olduğuna kendinizi inandırırırsınız, ya da bunun sadece

işiniz olduğunu ve eğer onlar adına yalan söyleyecekseniz

370 | bunu ücreti mukabilinde yapacağınızı düşünürsünüz. Yedi

yıl savcılık yapmış biri olarak dünya benim için siyah ve

beyazdan ibaret. Böyle düşününce, bir çocuk tacizcisini öldürdüğüm

düşüncesiyle hareket ederken kendimi ahlaken

temiz olduğuma inandırmam kolay olmuştu. Ancak suçsuz

bir insanı öldürüp de aklanmak, beni bir yana beni bırakın

Johnnie Cochran'a bile her gece kâbus gördürebilecek bir

durum.*

Fisher... diyorum sessizce. "Sence cezalandırılmalı

mıyım?"

Fisher ellerini peçeteye siliyor. "Öyle düşünsem burada

olur muydum?"

Bu yaptığın şey yüzünden gladyatörler gibi arenanın□

ortasına atılabilirdin.

Gülümseyerek bana bakıyor. "Rahatla, Nina. Seni beraat

ettireceğim."

Johnnie Cochran, A.B.D.'nin en ünlü ağır ceza avukatlarından. Yaptığı

savunmayla O.J.Simpson'ın beraat etmesini sağlamış, Michael Jackson da

dahil olmak üzere pek çok ünlünün avukatlığını üstlenmiştir, (ç.n.)

Oysa beraat etmemeliyim. Dile getiremesem de bu gerçek, karnımın orta yerinde koca bir taş gibi duruyor, insanlar kendi güdülerinin kanunlardan önemli olduğunu düşünebiliyorsa yasal süreçler ne işe yarar? En alttan bir tuğlayı sökerseniz, bütün sistemin çökmesi ne kadar sürer?

Belki çocuğumu korumak istediğim için affedilebilirim, ama suç işlemeden çocuklarını koruyan bir sürü anne baba var. O gün sadece oğlumu düşündüğümü, iyi bir anne olmaya çalıştığımı söyleyebilirim... Ama gerçek, öyle olmadığı. O gün işler kendisiyle, kendi hayatıyla ilgili bir şekilde bürününce hukuka ve mahkemeye güvenmeyen bir savcı gibi davrandım. Yaptığımı benden daha iyi bilen bir savcı kılığına hüründüm. İşte bu yüzden mahkum edilmeliyim.

Ben kendimi affedemiyorsam, diyorum nihayet, "On iki kişi beni nasıl affetsin?"

Kapı açılıyor, Caleb içeri giriyor. İçerideki hava birden yay gibi geriliyor. Son dönemde birbirimizden uzaklaştığımızı bilen Fisher bana bakıyor, sonra peçetesini avucunda yuvarlayıp pizza kutusuna atıyor. "Caleb! Birkaç dilim pizza kaldı... Ben gidip konuştuğumuz gibi... O işi halledelim..." Türünden anlamsız bir şeyler söyleyerek ayağa kalkıyor, sonra hâlâ fırsatı varken odadan çıkıyor.

Caleb karşıma oturuyor. Duvardaki beş dakika ileri saat kalbim kadar sesli çalışıyor. "Aç mısın?" diye soruyorum. Caleb eliyle pizza kutusunun sivri kenarına dokunuyor. Açlıktan ölüyorum, diyor, ama birkaç saniye geçmesine rağmen kalan dilimlerden birini almak için hamle yapmıyor. Parmaklarının masanın üstünde ilerlemesini, sonra elimi ellerinin arama almasını ikimiz de aynı şekilde izliyoruz. Caleb sandalyesini benimkine yaklaştırıyor ve başını kenetlenmiş ellerimize değene dek eğiyor. "Baştan başlayalım," diyor.

Geçen zaman içerisinde öğrendiğim bir şey varsa o da baştan başlamak diye bir şey olmadığı; bunun yerine hatalarla yaşamayı öğrenmek gerekiyor. Diğer taraftan Caleb uzun süre önce bana temel olmadan hiçbir şey inşa edilemeyece

ğini öğretti. Belki öncelikle ne yapmamamız gerektiğini kavrayarak yaşamayı öğrenmeliyiz.

Kaldığımız yerden devam edelim, diyorum, ardından yanağımı Caleb'in başının üstüne yaslıyorum.

İhsan bu denli ileri gidip de hatasıyla nasıl yaşar?

Bu soru Patrick'in aklından bir türlü çıkmıyor. Hayatta insanın kolaylıkla bahane üretebileceği şeyler var: Savaşta birini öldürmek, yiyecek almaya paramız yoksa yemek çalmak, kendi hayatınızı kurtarmak için yalan söylemek. Ne var ki, koşulları kendinize biraz daha yakınlaştırıp uyarladığınızda her şey değişiyor, o zaman bütün hayatınızı ahlaka adanmış bir adamın bile inancı sarsılabiliyor.

Glen Szyszynski'yi vurduğu için Nina'yı suçlamıyor

Patrick, çünkü o an Nina bunun tek seçenek olduğuna inanıyordu.

Aynı şekilde Noel Arifesinde onunla sevişmesinin de

yanlış olduğunu düşünmüyor. Yıllarca Nina'yı bekledi; so-

| nunda bir geceliğine de olsa ona sahip olduğunda, Nina'nın

başka biriyle evli olmasının hiçbir anlamı kalmamıştı. Aralarındaki

ilişkiyi belgeleyen bir kâğıt parçası bulunmadığı için

Patrick ile Nina arasındaki ilişkinin güçlü olmadığını kim söyleyebilirdi ki?

Bir davranışı gerekçelendirmek çok önemli bir şeydir;

bütün o katı çizgileri alıp karmakarışık eder. Neticesinde

onur, söğüt ağacı kadar esnekleşir; etik değerlerse sabun

köpüğü gibi patlayıp kaybolur.

Nina, Caleb'i terk etmeyi seçerse Patrick anında onun

yanında yer alır; kendi davranışını savunmak adına bir sürü

gerekçe sunabilir. Aslına bakılırsa bu, uykuya dalmadan

önce yaşanan o yumuşak, gri anlarda zihninin düşünmesine

izin verdiği bir şey. Umut, gerçekliğin tesellisidir; Patrick

umutlarını canlı tutarsa Nina ile yaşayacağı bir hayaün hayallerini

kurabilir.

Ama ne olursa olsun, ortada Nathaniel var.

Patrick işte o gerçeği aşamıyor. Nina'ya âşık olmasına,

hatta Nina'nın kendisine âşık olmasına da bir kılıf uydumla

bilir. Caleb'in Nina'nın hayatından çıkması kadar çok istediği bir şey daha yok. Ne var ki, Caleb sadece Nina'nın kocası değil, aynı zamanda Nathaniel'in babası. Patrick onun çocukluğunun mahvolmasından sorumlu olmaya dayanamaz.

Olanlardan sonra bunu da göze alırsa... Nina kendisini nasıl sevebilir ki?

Az sonra yapacağı şey sınırı o denli aşmasına kıyasla önemsiz görünüyor.

Patrick oturduğu tanık kürsüsünden Quentin Brovvn'u izliyor. Savcı işin yaptıkları provada olduğu kadar kolay hallolmasını bekliyor. Nihayetinde Patrick, tanıklık etmeye alışkın bir kolluk görevlisi. Brovvn'un bildiği kadarıyla kendisi, Nina ile olan dostluğuna rağmen iddia makamının tarafında. Nathaniel Frost vakası için görevlendirildiniz mi? diye soruyor Quentin.

Evet.

Sanık vakayla ilgili soruşturmanıza ne tepki verdi?

Patrick henüz Nina'ya bakabilecek durumda değil. Kendini ele vermek istemiyor. "Çocuğuyla çok yakından ilgilenen bir annedir."

Daha önce provasını yaptıkları yanıt bu değil. Patrick, Quentin'in durumu geç de olsa farketmesini izliyor, sonra vermesi gereken yanıtı düşünüyor.

Nina Frost'un soruşturmanız sırasında kontrolünü kaybettiğine hiç tanık oldunuz mu?

Zaman zaman çılgına döndüğü oldu. Çocuğu konuşmuyordu.

Ne yapacağını bilemiyordu. Patrick omuz silkiyor.

Böyle bir durumda kim hayal kırıklığına uğramaz ki?

Quentin ona sakinleşmesini salık verircesine bir bakış gönderiyor. Tanığın kürsüde yorum yapması gerekli ya da arzu edilen bir tavır değil. "Elinizdeki vakada şüpheli olarak üzerinde durduğunuz ilk kişi kimdi?"

Glen Szyszynski'den önce ortada herhangi bir şüpheli yoktu.

Cjuentin Şu an itibariyle Patrick'i boğazlamaya hazır.

Sorgulamak üzere başka birini merkeze götürdünüz m?

Evet. Caleb Frost'u.

Onu neden götürdünüz merkeze?

Patrick başını sallıyor. "ocuk işaret dili aracılığıyla iletişim kuruyordu ve kendisine tecavüz eden kişiyi baba anlamına gelen işareti yaparak anlattı. O an kast ettiğinin gerçek babası olmadığını, bu işareti peder/baba anlamında kullandığını anlayamadık." Patrick n sırada, Nina'nm arkasında oturan Caleb'e bakıyor. "Bu benim hatamdı."

Sanık, oğlunun baba işaretini yapmasına ne tepki verdi?

Fisher itiraz etmek üzere ayağa kalkıyor, ama Patrick hızla yanıt veriyor. "Bunu çok ciddiye aldı. En temel endiŐesi daima çocuğunu korumak olmuştur." Kafası kansan savunma avukatı yerine oturuyor.

Dedektif Ducharme... diyerek araya giriyor savcı.

3741 "Söyleyeceklerim henüz bitmedi, Bay Brown. Eminim ki Nina Frost'u derinden etkileyen bir durumdu, ama kocası aleyhinde bir koruma emri çıkarttırdı, çünkü böylece oğlunu güvende tutabileceğini düşünüyordu."

Quentin, Patrick'in yanma gidiyor, sadece tanığının duyabileceği bir Şekilde dişlerinin arasından konuşuyor. "Sen

ne halt ettiğini sanıyorsun?" Sonra jüriye dönüyor. "Peder Szyszynski'yi tutuklama karannı ne zaman aldınız, Dedektif?"

Nathaniel sözlü olarak onun adını verdikten sonra

kendisiyle konuşmaya gittim.

Onu o an tutukladınız mı?

Hayır. Suçunu itiraf etmesini umut ediyordum. Taciz

davalarında hep bunu bekleriz.

Peder Szyszynski, Nathaniel Frost'a tecavüz ettiğini itiraf etti mi?

Patrick kulaktan dolma bilgiye dayanan bir yanıtı olması itibariyle bu sorunun açıkça kabul edilemez olduğunu bile

cek kadar çok duruşmada tanıklık etti. Yargıç ve savcı itiraz etmesi beklentisiyle aynı anda Fisher Carrington'a bakıyor, ancak Nina'nın avukatı olayı çoktan anlamış durumda. Savunma masasında ellerini kavuşturmuş durumda oturuyor, Patrick'in dokuduğu ipin incelendiği yerden kopmasını bekliyor. Tacizciler mağdur çocuklara zarar verdiklerini neredeyse hiçbir zaman itiraf etmez, diyor Patrick salondaki sessizliği bin bir parçaya bölerek. "Cezaevinin kendileri için pek hoş bir yer olmayacağını bilirler. Açıkçası, şüphelinin itirafı olmadığı sürece bir taciz davası, sonucu şansa kalmış bir dosyadır. Davaların yarısında şüpheliler delil yetersizliğinden, çocuk tanıklık edemeyecek kadar korkmuş olduğundan veya tanıklık etse de jüri bir çocuğun sözüne inanmadığından serbest kalır."

Patrick gidişata daha fazla zarar vermeden önce Quentin devreye giriyor. "Sayın Yargıç... Ara verebilir miyiz?"

Yargıç gözlüklerinin üstünden Quentin'e bakıyor. "Yüz yüze bir iletişimin tam ortasındaydık."

Evet, Sayın Yargıç, bunun farkındayım.

Yargıç Neal omuz silkerek Fisher'e dönüyor. "Savunma makamının bu noktada ara verilmesine bir itirazı var mı?"

Hayır, Sayın Yargıç. Ancak Yüce Mahkeme'nin davacı ve davalı vekillerine ara esnasında tanıklarla görüşemeyeceklerini hatırlatmasını talep ediyorum.

Pekâlâ, diyor Çjuentin dişlerini gıcırdatarak. Mahkeme salonundan o kadar hızlı çıkıyor ki, Patrick'in nihayet Nina ile göz teması kurduğunu, ona hafifçe gülümsediğini ve göz kırptığını görmüyor.

Fisher beni üst kattaki bir toplantı odasına sokar sokmaz, Bu polis niye bizim lehimize hareket ediyor? diye soruyor.

Çünkü o benim arkadaşım. Daima bana destek olmuştur. Yapabileceğim tek açıklama bu. Elbette ki Patrick'in

aleyhimde tanıklık etmek durumunda kalacağını biliyordum ve bu en b aşından beri ağırıma gitmemiştir. Patrick'i Patrick yapan özelliklerinden biri, doğruyla yanlış ayıran çizgiyi daima bilmesidir. Yanında cinayetle ilgili olarak konuşmama izin vermemesinin, duruşmaya çıkarılmayı beklerken bana o kadar destek olmaya çalışmasının sebebi bu. Ve Peder Gvynne'yi bulmaya yönelik teklifi de benim için çok anlamlı, onun içinse çok zordu.

İşte bu yüzden Noel arifesini düşününce olanlara inanamıyorum. Fisher önüne gelen garip nimeti anlamaya çalışıyor.

Dikkat etmem gereken herhangi bir nokta var mı? Yani Patrick'in seni korumak için yapmayacağı bir şey. O gece sevişmemizin sebebi Patrick'in tüm ahlaki duygularını bir kenara bırakması değil, işin içinde duyguların olmadığına kendisini o derece dürüstçe inandırmasıydı. Benim için yalan söylemeyecektir," diyorum.

A

Cjuentin tekrar saldırıya geçiyor. Dedektifin oynadığı oyun artık son bulmak zorunda. "30 Ekim sabahı niçin mahkemedeydiniz?" Davayla ben ilgileniyordum, diye yanıtlıyor Ducharme soğukkanlılıkla.

O sabah sanıkla konuştunuz mu?

Evet. Bay ve Bayan Frost ile konuştum. İkisi de çok tedirgindi. Duruşma esnasında Nathaniel'i bırakabilecekleri uygun birini arıyorlardı, çünkü özellikle o dönemde onu birisine emanet etme konusunda doğal olarak endişelilerdi. Sanık Peder Szyszynski'yi vurduğunda ne yaptınız? Ducharme doğrudan savcıya bakıyor. "Bir silah gördüm ve onu almak için hamle yaptım."

O ana gelienek de Bayan Frost'un silahı olduğunu biliyor muydunuz?

Hayır.

Sanığı hareketsiz kılmak için kaç görevlinin müdahale etmesi gerekti?

Sanık kendisi yere yattı, diye düzeltiyor dedektif.

Dört güvenlik görevlisi de üstüne çullandı.

Peki, siz ne yaptınız?

Kelepçe istedim ve Ianucci'ninkileri aldım. Bayan

Frost'un ellerini arkadan kelepçeledim ve onu bekleme hücrelerine götürdüm.

Orada kendisiyle ne kadar süre kaldınız?

Dört saat.

Size herhangi bir şey söyledi mi?

Patrick provada Quentin'e sanığın bir suç işlediğini

kendisine itiraf ettiğini söylemişti, ama o anda yüzünde hiçbir

şeyden haberi yokmuş gibi bir ifade var; masum masum

jüriye bakıyor. "Sürekli, 'Elimden geleni yaptım, daha fazlasını yapamam,' diyordu. Aklını yitirmiş gibiydi."

Aklım yitirmiş gibi mi?

İtiraz ediyorum, diye gürlüyor Çjuentin.

Sayın Yargıç, kürsüdeki iddia makamının kendi tanığı!

diyor Fisher.

İtirazınız reddedildi, Bay Brovvn.

Kürsüye gelebilir miyiz? Quentin hızla yargıca yaklaşıyor.

Sayın Yargıç, tanık şu an itibariyle sanık lehine yanıtlar

vermektedir. Bu nedenle savunma makamının tanığı ilan

edilmesini talep ediyorum, böylece kendisine almak istediğim

yanıtlarla ilgili sorular sorabilirim.

Yargıç Neal önce Ducharme'ye, sonra da savcıya bakıyor.

İyi de... Tanık zaten sorularınıza yanıt veriyor, Bay

Brovvn.

Vermesi gereken yanıtları vermiyor!

Kusura bakmayın, Bay Brovvn. Ama bu sizin sorunuz.

Çjuentin derin bir nefes alarak arkasını dönüyor. Asıl sorun

Patrick Ducharme'nin onun bütün dayanaklarını e

linden yıkması değil, bunu neden yaptığı. Adam ya anlayamadığıdır
sebepten ötürü kendisine kin besliyor ya da Nina
Frost'a yardıma olmaya çalışıyor.

Başını kaldırıp baktığında dedektifle sanığın bakiştığını
görüyor; bu öyle elektrik yüklü bir bakış ki, aralarına girerse
çarpılabileceğini düşünüyor.

Peki öyleyse!

Sanığı ne zamandan beri tanıyorsunuz? diye soruyor
sakin bir sesle.

Otuz yıldır.

O kadar uzun süreden beri mi?

Evet.

Sanıkla ilişkinizin boyutunu söyleyebilir misiniz?

Birlikte çalışıyoruz.

'Külahıma anlat!' diye düşünüyor Oquentin. 'Emekli maaşım

üzerine bahse girerim ki, bir araya geldiğinizde evcilik de oynuyorsunuzdur.'

Kendisiyle görevleriniz haricinde kişisel olarak da görüşür
müsünüz?

Quentin kadar yakından izlemeyenler farketmemiş olabilir,
ancak Patrick Ducharme'nin çene kasları geriliyor. "Ailesini
tanırım. Ara sıra öğle yemeğine çıkarız."

Nathaniel'e olanları duyduğunuzda ne hissettiniz?

İtiraz ediyorum, diyor Carrington.

Yargıç parmağını üst dudağında gezdiriyor. "Soruya
izin veriyorum."

Çocuk için endişelendim, diye yanıtlıyor dedektif.

Ya Nina Frost? Onun için de endişelendiniz mi?

Elbette. Sonuçta kendisi iş arkadaşımıdır.

Hepsi bu kadar mı? diyor Quentin. Sesinde açık bir
suçlama var.

Ducharme'nin tepkisine hazır; yüzü bembeyaz oluyor.

Üstüne üstlük Nina Frost'un bakışlarında da bariz bir değişiklik
var.

'İşte bu kadar!' diye düşünüyor Oquentin.

İtiraz ediyorum!

Reddedildi, diyor yargıç, gözlerini kısıp dedektife bakarken.

Uzun zamandır arkadaşız. Ducharme sözcükleri dikkatle

seçiyor. "Nina'nın üzgün olduğunu biliyordum, bu

nedenle onu teselli etmek için elimden geleni yaptım."

Pederi öldürmesine yardımcı olmak gibi mi?

Nina Frost savunma masasındaki yerinden fırlıyor. "İtiraz

ediyorum!"

Avukatı onu çekerek yerine oturtuyor. Patrick Ducharme,

Quentin'i öldürmeye hazır gibi görünüyor ki, jüri üyeleri

halihazırda bir cinayete yardım etmiş olabileceğini düşünürken

bu onun için hiç de sorun değil.

Ne zamandan beri polislik yapıyorsunuz?

Üç yıldır.

Ondan önce askeri polis kuvvetlerinde dedektif olarak

mı görev yaptınız?

Evet, beş yıl süreyle.

Quentin başını sallıyor. "Birleşik Devletler ordusunda ve

Biddeford Polis Merkezi'nde soruşturma görevlisi, dedektif

ve polis memuru görevlerinde bulunmuş biri olarak kaç kez

mahkemede tanıklık ettiniz?"

Onlarca kez.

Tanıklık yemini ettiğinizi biliyorsunuz, değil mi Dedektif?

Tabii ki.

Bugünkü tanıklığınız esnasında bizlere sanıkla birlikte

bekleme hücrelerinde geçirdiğiniz dört saat süresince kendisinin

akli dengesini yitirmiş gibi konuştuğunu söylediniz.

Doğru.

Quentin tanığa bakıyor. "Peder Szyszynski'nin öldürüldüğü

günün ertesinde siz ve Dedektif Chao benimle görüşmek

üzere bölge savcılığına geldiniz. O gün bana sanığın ruh

haliyle ilgili söylediklerinizi hatırlıyor musunuz?"

Uzunca bir sessizlik oluyor. Nihayet Ducharme konuşmaya başlıyor. "Ne yaptığının tamamen bilincinde olduğunu, bunlar benim oğlumun başına gelseydi benim de aynı şeyi yapacağımı söyledim."

O halde cinayetten sonraki gün Nina Frost'un akli dengesinin tamamen yerinde olduğunu düşünüyordunuz. Bugünse akli dengesi yerinde değildi diyorsunuz. Bunların hangisi doğru, Dedektif? Ayrıca sanık o günden bugüne düşüncenizi değiştirmek için ne yapmış olabilir?

Cjuentin sorusunun yarattığı derin sükûneti bölmek ister gibi yavaşça sandalyesine oturuyor ve gülümsüyor. Fisher jürinin kendisi de onlardan biriymiş gibi hissetmesini sağlamaya çalışıyor, ama söylediklerini güçlkle takip edebiliyorum. Patrick'i tanık kürsüsünde izlemek beni derinden sarsmış durumda.

Fisher sorguya başlıyor. "Bay Brovvn'un Bayan Frost ile I ilişkiniz hakkında doğru olmayan bir imada bulunduğunu düşünüyorum, Dedektif. Bu nedenle jüri açısından neyin doğru olduğunun açığa çıkmasını istiyorum. Siz ve Nina çocukluk arkadaşlarısınız, değil mi?"

Evet.

Ve bütün çocuklar gibi ara sıra beyaz yalanlar söyler miydiniz?

Sanırım, diyor Patrick.

Ama bu yalancı şahitlik yapacağınız anlamına gelmez, değil mi?

Gelmez elbette.

Tüm çocuklar gibi ikiniz birlikte plan yapar ve hatta bazen bu planları gerçekleştirirdiniz, doğru mu?

Evet.

Fisher ellerini iki yana açıyor. "Ama bu, birlikte bir cinayet planladığınız anlamına gelmez herhalde?"

Kesinlikle gelmez.

Çocukken birbirinize oldukça yakındınız, hatta şimdi de öylesiniz. Ama sonuçta sadece arkadaşsınız. Yanılıyor muyum? Patrick bana bakarak, "Hayır," diyor.

İddia makamı ara istiyor. Çok gerginim. Tek başıma olduğum küçük toplantı odasını enine adımlıyorum. Caleb, Nathaniel'e bakmaya gitü, Fisher da ofisini aramaya. Pencerenin önünde duruyorum ki, Fisher aşağıdaki foto muhabirlerinin çok hassas mercekli makineler kullandığını söyleyerek bunu yapmamamı öğütlemişti.

O sırada kapı açılıyor ve koridordaki sesler odaya doluyor.

Gelenin Caleb olduğunu varsayarak ve Nathaniel'i kast ederek, "O nasıl?" diye soruyorum kapıya dönmeden.

Yorgunum, diyor Patrick sanki kendisini sormuşum gibi, "Ama sanırım toparlanabilirim."

Hızla dönüp ona doğru yürüyorum, ama aramızda sadece ikimizin görebildiği bir duvar var. Patrick'in güzelim | mavi gözlerine gölgeler düşmüş.

Malumu ilan ediyorum. "Kürsüde ilişkimiz hakkında yalan söyledin."

Öyle mi? Patrick bana yaklaşıyor; aramızda o kadar kısa bir mesafe olması ve gerçeği zihnimden tamamen sikmeyeceğimi bilmek canımı yakıyor.

Biz sadece arkadaşız. Hep öyleydik, hep öyle kalacağız.

Aksini hayal edebiliriz, bir geceliğine öyle değilmiş gibi davranabiliriz, ama bu birlikte geçirilebilecek bir hayatın ölçüsü değil. Caleb ile tanışmasaydım, Patrick denizaşırı ülkelere gitmeseydi ne olurdu? Bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz.

Ama ben Caleb ile bir dünya kurdum. Hayatımın o kısmını kesip atamam; tıpkı Patrick'in kalbimde sahip olduğu yeri kesip atamayacağım gibi.

İkisini de seviyorum, ikisini de sonsuza dek seveceğim.

Ama bu sadece benimle ilgili bir durum değil.

Yalan söylemedim, Nina. Doğru olanı yaptım. Patrick eliyle yüzüme dokunuyor, yanağımı avucuna yaslıyorum.

Onu terk edeceğim. Herkesi terk edeceğim.

Doğru olan, diye tekrar ediyorum onun sözlerini, "Bir şey yapmadan önce iyice düşünmemdir; sevdiğim insanları incitmememin tek yolu bu."

Yani aileni, diye mırıldanıyor Patrick.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır," diyorum; bunlar benim veda sözcüklerim. "Seni kast etmişim."

£

Quentin duruşmadan sonra bir bara gidiyor, ama canı içmek istemiyor. Çıkıp arabasıyla sokaklarda amaçsızca gezinmeye başlıyor. Marketten 104 dolar 35 sent vererek hiç de ihtiyacı olmayan şeyler alıyor; yemeğini McDonald's'ta yiyor.

Bir yere gitmesi gerektiğini hatırlaması tam iki saat sürüyor.

Tanya'nın evine vardığında hava çoktan kararmış durumda.

Quentin yolcuğu arabadan çıkarmakta güçlük çekiyor.

Plastik bir iskelet bulmak düşündüğü kadar zor olmadı;

kostüm mağazasında Cadılar Bayramı için satışa sunulan ürünler yüzde altmış indirimde girmiş ve bir köşeye atılmıştı.

Quentin iskeleti çok içip sarhoş olmuş bir arkadaşımın

gibi eve uzanan yol boyunca çekiştiriyor, iskeletin ayak parmakları

çakılların üstünde sürükleniyor. Uzun, kemikli parmaklarından

biriyle zile basıyor. Bir süre sonra Tanya kapıyı

açıyor.

Üzerinde hâlâ önlüğü var ve saçlarını atkuyruğu yapmış.

Pekâlâ, diyor bir Quentin'e, bir de iskelete bakarak.

Neler olduğunu söyleyecek misin?

Quentin duruşunu değiştiriyor; böylece iskeleti kafatasından

tutup bedenini sallaması mümkün oluyor, bir eli de

boşta kalıyor. İskeletin omzunu işaret ediyor. "Skapula,"

diyor. "İskiyum, ilium. Maksilla, mandibula, fibula, küboid

kemik." Saydığı kemiklerin hepsine, üzerinde siyah kalemle

isimlerinin yazılı olduğu birer etiket yapıştırmış.

Tanya kapıyı kapatmaya başlıyor. "Sen şansını kaybettin,

Quentin."

Hayır! İskeletin elini içeri sokuyor. "Kapatma." Derin bir nefes alıyor. "Bunu senin için aldım. Sana... Bana öğrettiklerini unutmadığımı göstermek istedim."

Tanya başını yana eğiyor. Quentin karısının bunu yapışını hep sevmiştir. Bir de kasları acıdığıında kendi boynuna masaj yapmasını. Artık tanımadığı kadına bakıyor ve onun bir yuva gibi görüldüğünü düşünüyor.

Tanya'nın parmakları Quentin'in hatırlayamadığı kemiklerin, geniş beyaz kaburgaların, dizlerin ve ayak bileklerinin üzerinde geziniyor. Sonra Cjuentin'in kolunu tutuyor ve gülümsüyor. "Öğrenmen gereken daha çok şey var," diyerek onu içeri çekiyor.

O gece rüyamda mahkemede olduğumu, Fisher'in yanında oturduğumu görüyorum. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Hava kurşun gibi ağırlaşıyor, nefes almak güçleşiyor; arkamda fısıldaşmalar kol geziyor.

Herkes ayağa kalksın, diyor mübaşir. 13}

Ben de kalkmaya teşebbüs ediyorum, ama başıma dayalı bir silahın emniyetinin açıldığını bildiren soğuk bir tıkırtı duyuyorum. Beynime giren kurşun her şeyi paramparça ederek ilerlerken düşüyorum, düşüyorum, düşüyorum. Duyduğum seslerle uyanıyorum. Yanılmıyorum; teneke tıkırtıları ve tıngırtıları eşliğinde bir kutlama bu. Rakunlar diyeceğim, ama Ocak ayında rakunun burada işi ne? Pijamalarım üzerimde olduğu halde parmak uçlarıma basarak alt kata iniyorum. Çıplak ayaklanma botlarımı geçirip omzuma bir parka atıyorum. Ne olur ne olmaz diye düşünerek şömüne demirini de alıyor ve dışarı süzülüyorum. Garaja giden yoldaki kardan örtü ayak izlerimi gizliyor. Yaklaştıkça gördüğüm siyah silüetin rakun olamayacak kadar büyük olduğunu farkediyorum. Silüetin başı çöp bidonuna eğilmiş. Elimdeki demiri bidona vurmamla birlikte başı dönmeye ve kulakları çınlamaya başlayan adam doğruluyor.

Duvarlardan tırmanarak evlere giren hırsızlar gibi giyinmiş;
ilk ve fazla iyi niyetli düşüncem donmak üzere olduğu.
Lastik eldiven taktığı elleri, çöpler yüzünden kayganlaşmış.
'Bir nevi prezervatif,' diye düşünüyorum. 'Korkunç bir hastalığın
kendisine bulaşmasını istemiyor olsa gerek; birinin hayatının
artıklarına bakınca hangi hastalığa kaparsın, kim bilir?'
Ne yapıyorsun orada? diye soruyorum.
Yüzünde büyük bir mücadele sahne alıyor. Cebinden bir
ses kayıt cihazı çıkarıyor. "Bana beyanatta bulunmak ister
misiniz?"

Sen muhabir misin? Çöpümü karıştırıyorsun ve muhabir
olduğunu iddia ediyorsun, öyle mi? Adama yaklaşıyorum.
Ne bulacağını düşünüyordun? Hayatımla ilgili daha
ne söyleyebilirsiniz ki?

Adamın ne kadar genç olduğunu farkediyorum; en fazla
yirmisinde. Titriyor; soğuktan mı, yoksa benim gibi kötü
biriyle karşılaştığından mı bilemiyorum.

Okuyucularınız geçen hafta regl olduğumu mu bilmek
istiyor? Ya da ne marka mısır gevreği yediğimi? Çok fazla
abur cubur tükettiğimi mi yoksa?
Ses kayıt cihazını elinden alıp kayıt düğmesine basıyorum.

Beyanat mı istiyorsun? Öyleyse vereyim. Okuyucularınıza
hayatlarının her saniyesinin^ zihinlerindeki her düşüncenin
hesabını verip ortaya dökülenlerden gurur duyup
duymayacaklarını bir sorun bakalım. Yolda yürürken hiç
dikkatsizlik etmemişler mi? Hiç elli kilometre hız limiti olan
yerde elli bir kilometre hızla araba kullanmamışlar mı? İşığm
yeşilden sarıya döndüğünü görünce kırmızıya yakalanmamak
için gaza hiç yüklenmemişler mi? Sorun bunları. Hiç
yanlış bir şey yapmamış olan o tek, zavallı kişiyi, beni yargılama
hakkına sahip olan o bir kişiyi bulunca -bulursanız
eğer- benim de en az kendisi kadar etten kemikten olduğumu
söyleyin. Yarın dünyasının altüst olabileceğini, daha
önce aklına hayaline gelmeyecek şeyleri yapabileceğini anlatın.
Arkamı dönüyorum, sesim çatlıyor. "Ona... Bir gün
onun da benim durumuma düşebileceğini söyleyin."

Cihazı elimden geldiğince uzağa, koca bir kar yığınının içine fırlatıyorum. Eve giriyor ve kapıyı kilitliyorum. Sırtımı kapıya verip nefesimi tutuyorum.

Ne yaparsam yapayım Peder Szyszynski'yi geri getiremem.

Ne kadar çabalarsam çabalayayım, yaptığım yanlış aklımdan silemem. Hiçbir hapis cezası beni kendimden daha çok cezalandıramaz, zamanı geriye saramaz veya üvey kardeşi yaşamayı ne kadar hak ediyorsa Arthur Gvynne'nin de ölmeyi o kadar hak ettiğini düşünmemi engelleyemez.

Ağır çekimde hareket ediyorum; koca bir baltanm boynuma inmesini beklerken tanıkların tartışılan şey bir yabancıнын kaderiymiş gibi tanıklık etmesini dinliyorum. Ama artık uyandığımı hissediyorum. Gelecek, izi çıkmayan darbelerle yazılabilir, ama bu sürekli aynı satırları okumamız gerektiği anlamına gelmez. Bu, Nathaniel'in yaşamamasını istediğim kader... Öyleyse ben neden yaşamak isteyeyim ki?

Kar yağmaya başlıyor.

Hayatımı geri istiyorum.

Kuş, küçük bir dinazor gibi görünüyor du ; tüyü olamayacak ve ya gözlerini açmayı bilemeyecek kadar küçüktü. Yerde , V harfine benzeyen bir dal parçasıyla , sarı şapkalı bir meşe palamudunun arasında duruyordu. Ağzım entese gibi geriye doğru kıvrıktı, kanatlarından biriyle adeta çırpınıyordu.

Kalbim eredeysederisinin altından görünüyordu . Korkma, bir şey yapmayacağım . Onu söylediklerime inandırmak için yere uzandım. Kıpırdamadı bile; karnı balon gibi şişmiş, yan devrilmiş halde yatıyor du .

Başımı kaldırıp bakınca yukarıdaki yuvada duran kardeşlerini gördüm .

Bir parmağım ile iterek onu avucuma aldım. " Anne!" Ne oldu? Hayır Nathaniel! Tiz bir sesle bağıra rak ve bileğimi tutarak kuşu yavaşça yere doğru itti. Onu eline alma!

Ama... Ama... Onun ne kadar hasta olduğunu herkes görebilirdi. 'Kendilerine bakamayacak kadar hasta ve ya üzgün olan insanlara yarıdım etmekte gerekir,' derdi Peder Glenn her zaman . O halde kuşlara da yarıdım etmemiz gerekmez miydi?

Bir insan yavru kuşa dokunursa, anne kuş onu artık istemez.

Annemin söylediği gibi büyük kızılgerdan uçarak geldi ve yavrusunun yanındaki geçip gitti.

Şimdiden öğrenmiş oldun, dedi anne .

Kuşa bakakaldım, ölene kadar orada , V şeklindeki dal parçasıyla meşe palamudunun arasında durup durmayacağın ı merak ettim, üşümesin diye üzerine büyük bir yaprak örttüm. "Ben de kuş olsaydım ve birisi bana dokunsaydı, ölür müydüm ? "

Kuş olsaydın, dedi anne , " Yuvadandüşmene asla izin vermezdim . "

SEKİZ

Çok fazla bir şey almıyor yanma: Yoyosu, plajda bulduğu denizyıldızı kolu, En Cesur Çocuk kurdelesini, el feneri, Batman kartı, yetmiş altı sent, iki tane on sentlik, bir Kanada yirmi beş sentliği, Paskalya'dan kalma bir çikolata ve bir poşet bonbon. Bunlar babasıyla birlikte motele taşınırken yanma aldığı hazineleri; şimdi onları geride bırakamaz. Hepsini yastık kılıfına doldurup montunun içine sokuyor, fermuarı çekince karnında hafifçe şişkinlik yapıyor.

Hazır mısın? diye soruyor babası, sözcükler birer tahta parçası gibi fırlatılmış ve unutulmuş. Nathaniel, babası farkedemeyecek kadar meşgul olduğu halde bunu neden bir sır gibi saklamak zahmetine katlandığını düşünüyor. Kamyonetin yolcu koltuğuna çıkıyor ve emniyet kemerini takıyor.

Sonra bir kez daha düşünerek kemeri çözüyor. 1339 Eğer gerçekten kötü bir çocuk olacaksa, şimdiden başlamalı. Kuru temizlemecideki adam bir keresinde Nathaniel'e kırkayak gibi hareket eden kocaman çamaşır yığınının nerede başladığını göstermeyi teklif etmişti. Babası onu kaldırıp tezgâhın üstüne bırakmış, o da Bay Sami'nin peşinden arka tarafa, kıyafetlerin temizlendiği yere gitmişti, içeride hava o kadar ağır ve nemliydi ki Nathaniel büyük kırmızı düğmeye basıp dönen metal çemberdeki askıları harekete geçirirken hırıltıyla solumuştu.

Mahkeme salonundaki hava da Nathaniel'e bunu hatırlatıyor. Belki burası orası kadar sıcak ve yapış yapış değil, ama nefes almak daha bile zor.

Babası onu Monica ile oynaması için aşağıdaki oyun odasına indiriyor; ikisi duyamayacağını düşündükleri bir ses tonuyla konuşuyor. Nathaniel 'karşı taraf lehinde şahitlik

eden tanık veya jüri üyelerinin yanlı olması' dedikleri şeyin ne anlama geldiğini bilmiyor. Ama babası konuştuğu onun yüzündeki çizgiler Monica'nınkilere geçiyor, tıpkı bir aynanın karşısında duruyorlarmış gibi.

Babası çıkar çıkmaz, "Nathaniel," diyor Monica, yüzünde yine aym sahte gülümsemeyle. "Hadi, montunu çıkar." Üşüyorum, diye yalan söylüyor Nathaniel, çıkını karnına bastırarak.

Monica ona dokunmamaya dikkat ediyor, Nathaniel ise bunun Monica'nın gözlerindeki röntgen ışınlan aracılığıyla içindeki pisliği görmesinden olup olmadığını merak ediyor. Kadın kendisinin bakmadığını düşündüğü zamanlar bakışlarının unun üzerine diyor; gözleri bir göl gibi derin. Annesi de ona aynı ifadeyle bakıyor. Hepsi Peder Gwynne'nin yüzünden; Nathaniel birisinin karşısına çıkıp ona Başına Kötü Şeyler Gelen Çocuk bakışıyla değil, normal bir çocukmuş gibi bakmasını istiyor.

Peder Gwynne'nin yaptığı yanlıştı; bunu o zaman teninin ürpermesinden biliyordu. Şimdi de biliyor; Dr. Robichaud ve Monica ile yaptığı konuşmalardan daha iyi anladı artık. Hep olanların Nathaniel'in hatası olmadığını söyleyip durdular. Ama bu, ensesinde birinin nefesini hissettiğinden emin bir şekilde hızla arkasını dönmesine engel olmuyor. Babası alabalık yakaladığında balığın karnını yarıyor; kendisi de karnını yararsa acaba sürekli canını yakan o kapkara düğümü bulabilir mi?

Bu sabah nasılız? diye soruyor Fisher yanına oturur oturmaz.

Bilmiyormuş gibi konuşma. Kâtibin yargıç kürsüsüne bir yığın dosya bırakışım izliyorum. Jüri üyelerinin oturduğu yer boşken bir garip görünüyor.

Fisher omzuma vurup, "Sıra bizde," diyor. "Bugün jüri üyelerine Brovvn'un söylediklerini unutturacağım." Ona dönüyorum. "Taraklar..."

Onlar işlerini gayet iyi yapacak. Bana güven, Nina. Öğlenden önce bu salondaki herkes akli dengenin yerinde olmadığını düşünüyor olacak.

Yan kapılar açılıp jüri üyeleri içeri giriyor, bense başka tarafa bakıp Fisher'e istediğim şeyin bu olmadığını nasıl söyleyeceğimi düşünüyorum.

Çişim geldi, diyor Nathaniel.

Tamam. Monica ona okuduğu kitabı bırakıyor,

Nathaniel'in peşi sıra kapıya gelmesini bekliyor.

Koridor boyunca yürüyüp tuvaletlere varıyorlar. Annesi Nathaniel'i erkekler tuvaletinde yalnız bırakmıyor, ama burası tehlikesiz, çünkü sadece bir tane klozet var; ayrıca o girmeden Monica içeriyi kontrol edebilir.

Ellerini yıkamayı unutma, diye uyarıyor Monica, sonra da Nathaniel'in girebilmesi için kapıyı açık tutuyor.

Nathaniel soğuk klozete oturup kafasını karmakarışık I eden düşüncelere dalıyor. Peder Gvynne'nin onca şeyi yapmasına izin verdi. Bunlar kötü şeylerdi. Kendisi kötüydü, ama cezalandırılmadı. Hatta o kadar kötülük ettiğinden bu yana herkes ona daha fazla ilgi gösteriyor, daha iyi davranıyordu. Annesi kötü bir şey yapmıştı. 'Çünkü/ demişti, 'Olanları düzeltmenin en iyi yolu bu.'

Nathaniel bütün bunları anlamlandırmaya çalışıyor, ama gerçekler kafasında karmakarışık oluyor. Tek bildiği, dünyanın her ne sebepten ötürü olursa olsun tersine döndüğü. İnsanlar kuralları deli gibi çiğniyor ve başları belaya gireceğine bunu her şeyi eski haline getirmenin yolu olarak görüyor.

Nathaniel pantolonunu yukarı topluyor, ceketinin düğmesini ilikliyor ve sifonu çekiyor. Sonra klozetin kapağını kapatıp üstüne çıkıyor, rezervuara basarak biraz yukarıdaki düz çıkıntıya tırmanıyor. Çıkıntının üzerindeki havalandır

ma penceresi çok küçük, çünkü orası bodrum kat. Ama Nathaniel yine de pencereyi açıp içinden geçebiliyor. Dışarı çıkınca adliyenin arka tarafında, pencere boşluklarından birinde olduğunu görüyor. Kimse onun gibi küçük bir çocuğa dikkat etmiyor. Nathaniel otoparktaki kamyonetlerin ve arabaların arasından geçiyor, donmuş çimlerin üzerinde yürüyor. Yola çıkıyor, amaçsızca yürüyor. Elinden tutan bir yetişkin yok; niyeti tamamen kaçmak. ' ü f kötü şey,' diye düşünüyor, 'Üçü bir arada.'

A

Doktor O'Brien... diyor Fisher, "Bayan Frost muayenehanenize ilk ne zaman geldi?"

12 Aralık'ta. Psikiyatır tanık kürsüsünde gayet rahat ve kariyeri boyunca belki yüzlerce kez tanıklık ettiği dikkate alınırsa bu çok normal. Sandalyesinde kendisi için en uygun şekilde oturuyor. Şakaklardaki beyaz saçlarla ve rahat duruşuyla bende Fisher'in erkek kardeşiymiş izlenimi uyandı-
I rıyor.

Kendisiyle görüşmeden önce elinizde ne gibi belgeler□ vardı?

Sizden gelen bir açıklama mektubu, polis raporunun□ bir kopyası, VVCSH televizyonu tarafından çekilen görüntülerin□ yer aldığı kaset ve Bayan Frost'u iki hafta önce muayene□ eden eyalet psikiyatır Doktor Storrovv'un hazırladığı psikiyatri□ raporu.

O gün Bayan Frost ile görüşmeniz ne kadar sürdü?

Bir saat.

Görüşme sırasmda ne gibi bir ruh hali içerisindeydi?

Konuşmamız daha çok oğlu ekseninde gelişti. Onun güvenliği konusunda oldukça endişeliydi. Çocuğu konuşmuyordu ve Bayan Frost kontrol edemediği bir kaygıya boğulmuştu. Çalışması nedeniyle oğluyla yeterince ilgilenemeyen bir anne olarak suçluluk duyuyordu. Ayrıca adalet sistemiyle ilgili kapsamlı bilgiye sahip bir uzman olması nedeniyle tacize uğrayan çocukların bundan nasıl etkilendiklerini

son derece iyi biliyordu. Kendi oğlunun da öyle bir mahkeme sürecinden ağır bir travma geçirmeden çıkıp çıkamayacağı konusunda derin endişeler taşıyordu. Bayan Frost'un ofisime gelmesine neden olan olayları inceleyip kendisiyle şahsen görüştüktan sonra onun travma sonrası stres bozukluğunun tipik bir örneği olduğuna karar verdim.

Peki, bahsettiğiniz bu bozukluk onun ruhsal dengesini 3ü Ekim sabahı nasıl etkilemiş olabilir? O'Brien jüriyle göz teması kurmak üzere öne eğiliyor.

Bayan Frost oğluna tecavüz eden kişiyle yüzleşmek için mahkemeye gitmek durumunda olduğunu biliyordu. Oğlunun bu olay neticesinde onulmaz bir şekilde yaralandığına tüm kalbiyle inanmaktaydı. Gerek bir tanık olarak, gerekse bir yeterlik duruşmasında tanık kürsüsüne çıkmanın onu yıkacağını düşünüyordu. Son olarak, tecavüzcünün beraat edeceğine inanıyordu. Aklından bunlar geçiyordu; adliye binasına gelirken daha da fazla tedirginleşti ve kendisi olmaktan çıktı, sonunda dengesini tamamen kaybetti. Silahı Peder Szyszysnki'nin kafasına dayadığında bilinci onu vurmasını engelleyemedi; bu bir refleksti.

Jüri dinliyor, hatta cesaret edebilen birkaç jüri üyesi bana bakıyor. Yüzüme vişman ile yıkılmış arasında bir ifade takınmaya çalışıyorum.

Bayan Frost'u en son ne zaman gördünüz, Doktor?

Bir hafta önce. O'Brien bana bakarak kibarca gülümsüyor.

Artık oğlunu daha iyi koruyabildiğini düşünüyor, ancak bunu yapma şeklinin doğru olmadığını biliyor. Aslına bakarsanız geçmiş davranışları dolayısıyla pişmanlık duyuyor.

Bayan Frost'un travma sonrası stres bozukluğu halen devam ediyor mu?

Bu bozukluk suçıçığı gibi bir kerede olup geçen bir rahatsızlık değildir. Bununla birlikte, Bayan Frost kendi duygu ve düşüncelerini gayet iyi anlayabildiği ve bunların kendisini ele geçirmesine izin vermediği bir dönemden geçmekte. Israrlı terapi seansları vasıtasıyla normale dönebileceğine inanıyorum.

Bu yalan Fisher'e ve dolayısıyla bana iki bin dolara patladı, ama buna değer, çünkü jüri üyelerinin önemli kısmı duyduklarını onaylar şekilde başını sallıyor. Belki dürüstlüğüün değeri abartılıydır; asıl paha biçilmez olan, yanlışların içinden duymaya en çok ihtiyacın olardan seçmektir. Nathaniel'in canı yanıyor, botlarının içindeki ayakları donmak üzere. Eldivenini oyun odasında unuttuğu için, elleri ceketinin cebine sokmasına rağmen parmak uçları morarmaya başlamış. Sırf bir şeyler yapmış olmak adına yüksek sesle sayı sayıyor; ağzından çıkan rakamlar soğuk havada gözünün önünde asılı kalıyor. Yol kenarındaki bariyere tırmanıyor, diğer tarafa iniyor ve yolun ortasına doğru koşuyor. Burnunun dibinden bir otobüs geçiyor, uzaklaşırken hâlâ kornaya basıyor. Nathaniel dengesini sağlamak için kollarını yana açıyor ve kesik kesik çekilmiş şerit çizgisi üzerinde bir cambaz gibi 3941 yürümeye başlıyor.

£
Doktor O'Brien, diyor Quentin. "Sizce Bayan Frost şu anda oğlunu koruyabilecek yeterliğe sahip mi?"

Evet.
Peki, sizce bir dahaki sefere kime silah çekecek? Psikiyatr sandalyesinde kımıldanıyor. "Öyle uç bir noktaya gideceğini sanmıyorum."

Savcı dudaklarını büzerek bir an düşünüyor. "Belki şu an gitmez. Ama ya iki ay sonra ya da iki yıl sonra? Oyun bahçesinde bir çocuk oğlunu tehdit etse veya öğretmenlerinden biri ona öfkeyle baksa? Bayan Frost hayatının geri kalan kısmını Kirli Harry gibi mi geçirecek?"

O'Brien kaşını kaldırıyor. "Bakın Bay Brovvn... Bu birilerinin Bayan Frost'un oğluna kızgınlıkla baktığı bir durum değil. Çocuk cinsel tacize uğradı. Bayan Frost bunu yapanı şüphe bırakmayacak şekilde bildiğini düşünüyordu. Kısa

süre önce kimliği belirlenen gerçek tacizcinin eceliyle öldüğünü biliyorum, bu durumda Bayan Frost'un alması gereken bir intikam kalmamış oluyor."

Eyaletin tayin ettiği psikiyatrin raporunu incelediniz, □ Doktor. Bayan Frost'un akli dengesi ve ruh haliyle ilgili olarak □ eyalet psikiyatryla tamamen zıt sonuçlara ulaştınız, değil □ mi? Çünkü kendisi, Bayan Frost'un hem duruşmaya çıkacak □ yeterliğe sahip bulunduğunu, hem de suçu işlediği sırada □ akli dengesinin yerinde olduğunu belirtmişti.

Evet, Doktor Storrovv bunları ifade etti, ancak bu onun □ adliye için yaptığı ilk değerlendirme. Diğer taraftan, ben kırk □ yılı aşkın süredir adli psikiyatry olarak görev yapıyorum.

Dolayısıyla bu işi bedavaya yaptığınız düşünülemez, □ değil mi? diye soruyor Brovvn. "Savunma makamı bugün burada tanıklık etmeniz karşılığında size para ödüyor mu?" Ücretim günlük iki bin dolar artı masraflar şeklindedir, diyor O'Brien omzunu silkerek.

Salonun arka tarafında bir çalkalanma oluyor. "Yanılmıyorsam 'Sonunda dengesini kaybetti' demiştiniz, değil mi Doktor?"

Bu nbbi bir söylem değil elbette, ama konuşma esnasında □ o şekilde söyledim.

Sizce silah dükkânına gitmeden önce mi kaybetti dengesini, □ yoksa gittikten sonra mı? diye soruyor Brovvn.

Açıkçası bu akli durumunun sürekli gerilemekte olduğunun □ göstergesiydi...

Dokuz milimetrelik yarı otomatik bir tabancaya altı □ mermi koymadan önce mi, yoksa koyduktan sonra mı dengesini □ kaybetti?

Az önce söylediğim gibi bu, akli durumunun sürekli □ geri...

Güvenlik görevlisinin kendisini durdurmayacağını bilerek □ metal detektöründen geçmeden önce mi, yoksa geçtikten □ sonra mı dengesini kaybetti?

Bay Brovvn...

Bayan Frost kalabalık bir mahkeme salonunda sadece□
tek ve belirli bir kişinin kafasına silahı dayamadan önce mi,□
yoksa dayadıktan sonra mı dengesini kaybetti?
O'Brien'in öfkelenildiği belli. "Mahkemeye daha önce de
anlattığım gibi, Bayan Frost o an davranışlarını kontrol edemiyordu.
Kendisini pederi vurmaktan alıkoyması, solunumunu
kendi basma durdurması kadar zordu."

Ama başka birinin solunumunu durdurmaya başardı,□
değil mi? Brown jüriye doğru yürüyor. "Travma sonrası
stres bozukluğu konusunda uzmanız, yanılıyor muyum?"
Evet, bu alanda oldukça bilgili olduğum söylenebilir.
Travma sonrası stres bozukluğunu tetikleyen bir travma□
söz konusudur, değil mi?

Doğru.

Bayan Frost ile ilk kez Peder Szyszynski'nin ölümünden□
sonra görüştüğünüzü söylemişsiniz galiba.

Evet.

3961 "Ve anlaşıldığı kadıyla, Bayan Frost'un travma sonrası
stres bozukluğunu tetikleyen olayın oğlunun tecavüze uğraması
olduğunu düşünüyorsunuz."

Evet.

Söz konusu travmanın Bayan Frost'un pederi vurması□
olmadığını nereden biliyorsunuz?

O da mümkün, diyor O'Brien. "Ne var ki, ilk önce ortaya
çıkan travma oğlunun tecavüze uğramasıdır."

Vietnam gazilerinin hayatları boyunca travma sonrası□
stres bozukluğundan muzdarip olduğu doğru, değil mi?□
Yani bu insanlar aradan otuz yıl geçtikten sonra bile geceleri□
kabus görerek uyanabiliyor, yanılıyor muyum?

Yanılmıyorsunuz, bu doğru.

O halde jüriye sanığın -sizin tabirinizle- dengesinin□
bozulmasına yol açan rahatsızlığı atlattığını bilimsel açıdan□
kesin olarak söyleyemezsiniz, değil mi?

Salonun arka tarafından bir kez daha sesler yükseliyor.
Dikkatimi karşımda gelişen olaya vermeye çalışıyorum.

Bayan Frost'un son birkaç ayda yaşadığı olayları tamamen unutabileceğim sanmıyorum, diyor O'Brien diplomatik bir manevrayla. "Ancak kişisel görüşümü sorarsanız, kendisi şu an tehlikeli değil... Gelecekte de tehlikeli olmayacak." Ben kendimi sizin kadar güvende hissetmiyorum, diyor Brovvn.

Lütfen! diye bağıırıyor tanıdık bir ses, sonra Monica kendisini engellemeye çalışan mübaşiri iterek dinleyici sıralarının arasında koşmaya başlıyor. Tek başına. Caleb'in yanına gelince, "Nathaniel!" diye bağıırıyor ağlayarak. "Kayboldu."

A

Yargıç celseye ara veriyor, mahkeme salonundaki güvenlik görevlileri Nathaniel'i aramaya gönderiliyor. Patrick şerifi ve eyalet polisini arıyor. Fisher yeni bir sorunun kokusunu alarak çıldıran medya mensuplarıyla ilgilenme işini gönüllü olarak üstleniyor. 1397

Ben hiçbir yere gidemiyorum, çünkü kahrolası elektronik kelepçem hâlâ bileğimde.

Nathaniel'in kaçırılmış olabileceğini düşünüyorum. Eski bir trenin vagonunda seyahat ederken donarak öldüğünü...

Hiç kimsenin görmediği bir sırada gemiye binmiş olabileceğini...

Oğlum o gemide dünyayı dolaşsa bile ben bu dört duvarın arasında kalmak zorundayım.

Tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi, diyor Monica gözyaşları içerisinde.

Muhabirlerden arındırılan lobide bekliyoruz. Monica'nm affedilmeyi beklediğini biliyorum, ama yapamam.

İşi uzayınca kendisini iyi hissetmiyor olabileceğini düşündüm.

İçeri girince pencerenin açık olduğunu gördüm.

Omzumu tutuyor. "Onu birisinin götürdüğünü sanmıyorum, Nina. Sanırım bunu dikkat çekmek için yaptı."

Monica... Kontrolün son noktasındayım. Kendime

onun Nathaniel'in ne yapacağını bilmesinin mümkün olma

dığını hatırlatıyorum. Kimsenin mükemmel olmadığım söylüyorum içimden; kendimin bile onu o esnada Monica'dan iyi koruyamayacağımı düşünerek yatışmaya çalışıyorum. Yine de başaramıyorum.

Bu nasıl bir ironidir! Belki beraat edeceğim, ama oğlum olmayacak.

Bir sürü sesin arasından Nathaniel'in sesini her zaman ayırt etmişimdir. Bebekliğinde çocuklarla dolu bir parkta koşuştururken de; havuzun sığ tarafmda gözleri kapalı halde Marco Polo oynarken de. Belki yeterince yüksek sesle bağırırsam Nathaniel beni duyabilir.

Monica'nın yanaklarında kızank iki halka var. "Ne yapabilirim?" diye soruyor.

Onu geri getir. Kalkıp uzaklaşıyorum, çünkü suçluluk sadece bulaşıcı değil, aynı zamanda ölümcüldür.

Caleb ışıkları yanan polis arabalarının hızlanarak uzaklaşmasını izliyor. Işıklar Nathaniel'in dikkatini belki çeker, belki de çekmez. Bildiği tek bir şey var: O polis memurları beş yaşında olmanın ne demek olduğunu çoktan unutmuş.

Bu düşünceyle sırtını bodrum kattaki tuvaletin penceresinin avluya bakan tarafına dayıyor. Nathaniel'in boyuna inecek şekilde diz çöküyor, sonra gözlerini kısarak etrafına bakmıyor; dikkatini neyin çekebileceğini tespit etmeye çalışıyor.

Bir grup donmuş çalı; çıplak ve titrek. Rüzgârın içini dışına çevirdiği, terk edilmiş bir şemsiye. Zikzaklı sarı çizgilerle boyanmış bir özürlü rampası.

Bay Frost. Derinden gelen ses Caleb'in irkilmesine neden oluyor. Ayağa kalkıyor ve dönünce savcüyı görüyor; adam soğuktan başım omuzlarına gömmüş halde karşısında duruyor.

Monica kötü haberi vermek için salona girdiğinde Fisher Carrington'un ara istemesi için Nina'ya tek bir kez bakması yeterli olmuştu. Diğer taraftan Brovvn ayağa kalkmış ve yargıca bunun sempati toplamak için düzenlenmiş bir oyun

olup olamayacağını sormuştu. "Bildiğimiz kadarıyla çocuk üst kattaki bir toplantı odasında güvende ve sağlıklı," demişti. Yapıyı taktiksel hatayı anlaması uzun sürmemişti, çünkü jüri üyeleri histeri krizine tutulan Nina'yı izliyordu. Her ne olursa olsun, savcı o anda Caleb'in görmeyi beklediği son kişi.

Yapabileceğim herhangi bir şey varsa... diyor Brovvn.

Caleb adamın cümlesinin tınısının soğuk havada giderek kaybolmasına izin veriyor. "Evet, bir şey yapabilirsiniz," diye yanıtlıyor. Hem savcı hem de Caleb bunun ne olduğunu ve Nathaniel ile alakası bulunmadığını biliyor.

Savcı başını yukarı aşağı salladıktan sonra içeri giriyor. Caleb yeniden dizlerinin üstüne çöküyor. Daire şeklinde bir bahçeye taştan duvar örüyormuşçasma adliye binasının etrafında bir spiral çiziyor; dairelerini giderek genişletiyor, böylece hiç boşluk bırakmıyor ve kavisi koruyor. Bunu da her iş gibi yavaşça ve özenle yapıyor; ta ki dünyayı oğlunun gözlerinden gördüğüne emin olana dek.

Yolun diğer tarafında epey eğimli bir yer var, Nathaniel oradan kışkırtıcı aşağı kayıyor. Pantolonu bir dal parçasına takılıp yırtılıyor, ama önemli değil, çünkü bunun için kimse onu cezalandırmayacak. Buz tuttuktan sonra erimekte olan su birikintilerine basıyor, ağaçların başladığı sınırdan geçiyor, yanlışlıkla orada unutulmuş gibi duran küçük bir ormanın içine dalıyor.

Orman evdeki yatağının büyüklüğünde; zemini hayvanların ayakları altında düzleşmiş. Nathaniel kenardaki bir kütüğün üstüne oturuyor ve yastık kılıfını montunun içinden çıkarıyor. Çikolatayı alıp yarısını yiyor, kalanını saklamaya karar veriyor. El fenerini yakıyor ve avucuna tutuyor; elinin arka tarafı kırmızı oluyor.

Geyikler gelince Nathaniel nefesini tutuyor ve babasının söylediklerini hatırlıyor: Onlar bizden, bizim onlardan korktuğumuzdan daha çok korkuyor. Dişi olan büyük geyiğin

karamel rengi derisi ve yüksek topuklu toynakları var. Yavrusu da ona benziyor, sırtında beyaz lekeler var. Uzun boyunlarını yere doğru eğiyor, karlan burunlarıyla iteliyorlar. Çimenlere ilk ulaşan anne geyik oluyor. Küçük bir öbek; ısmk kopanması güç. Ama anne geyik kendisi yemek yerine yavrusunu otlara doğru itiyor. Küçük geyiğin otları yemesini izliyor; oysa bu kendisinin aç kalması demek. Nathaniel birden çikolatasının kalan yarısını ona vermek istiyor.

Ama elini yastık kılıfının içine sokar sokmaz geyikler başlarını sertçe kaldırıp dört ayakları üzerinde sıçrayarak gözden kayboluyor.

Nathaniel pantolonunun arkasındaki yırtığa, çamurlu botlarına bakıyor. Geyikler belki geri gelir diye çikolatasının diğer yarısını kütüğün üstüne bırakıyor. Sonra ayağa kalkıp geldiği yola doğru yavaşça yürümeye başlıyor.

Patrick, Nathaniel'in kendi iradesiyle adliyeden kaçtığına inanarak adliye binası çevresinde yaklaşık iki kilometrekarelik bir alanı taradı; çocuğun bundan daha uzağa gitmiş olabileceğini sanmıyor. Alfred'dekilere çağrı gönderip, birilerinin bir şeyler bulup bulmadığını sormak için telsizini açıyor, o sırada yolun kenarındaki kıpırtı dikkatini çekiyor. Nathaniel'in beş yüz metre kadar ötede yol bariyerlerinin üstünden geçmesini ve yolun kenarında yürümeye başlamasını izliyor.

İnanamıyorum, diyerek rahat nefes alıyor Patrick, kamyonetini yavaşça ilerletirken.

Nathaniel nereye gittiğinin farkındaymış gibi görünüyor; Bambu gibi küçük bir çocuk bile o noktadan adliye binasının yüksek çatısını görebilir. Ama Patrick'in kamyonetinin yüksek kasasından görüp, Nathaniel'in göremediği bir şey var: Caleb yolun diğer tarafında Nathaniel'e doğru yürüyor. Patrick çocuğun önce sağa, sonra sola bakmasını izliyor ve ne yapmayı, planladığını anlıyor. Manyetik sireni kamyo

netinin tepesine taktıktan sonra gaza yükleniyor, aracı trafiği durdurmak için yolu kesecek şekilde park ediyor. Dışarı çıkıyor ve yolu açıyor; böylece Nathaniel babasının kendisini beklediğini görüp koşarak yoldan karşıya geçiyor ve güvenli bir şekilde onun kollarına atılıyor.

Sıkıca kucakladığım Nathaniel'i iyice kendime çekerek, Bunu sakın bir daha yapma, diyorum. Yüzüm yumuşacık boynunda. "Sakın. Duydun mu?"

Hafifçe geri çekilip avuçlarını yanaklarıma koyuyor. Bana çok kızdın mı?

Hayır. Evet. En azından şu mutluluğum geçince kızacağım. Oğlumu sımsıkı kucaklıyorum. "Aklından ne geçmişti?"

Kötü bir çocuk olduğum, diyor.

Nathaniel'in başının üstünden Caleb'e bakıyorum. "Hayır, tatlım. Sen kötü bir çocuk değilsin. Kaçman iyi bir şey değildi. Sana bir şey olabilirdi. Beni ve babanı ne kadar endişelendirdiğini bilemezsin." Sözcükleri tereddüt ederek ve dikkatle seçiyorum. "Kötü bir şey yaptığın halde aslında kötü biri olmayabilirsin."

Peder Gvvyne gibi mi?

Donakalıyorum. "Hayır. O kötü bir şey yaptı ve gerçekten kötü biriydi."

Nathaniel bana bakıyor. "Ya sen?"

Nathaniel'in psikiyatru Dr. Robichaud tanık kürsüsüne oturduktan kısa bir süre sonra Quentin Brovvn itiraz etmek üzere yerinden kalkıyor. "Sayın Yargıç, bu tanık davanın ilerleyişi açısından ne gibi bir fayda sağlayabilir?"

Bu tanıklık müvekkilimin akli dengesiyle ilgili, diye' açıklıyor Fisher. "Doktor Robichaud'dan oğlunun durumunun kötüye gittiğine dair aldığı bilgi, 30 Ekim sabahındaki ruh halinde büyük etki yaratmıştır."

Taniğın dinlenmesine izin veriyorum, diyor Yargıç Neal.

Cinsel tacize maruz kaldıktan sonra konuşmamaya başlayan başka çocukları da tedavi ettiğiniz oldu mu, Doktor? diye soruyor Fisher.

Evet, maalesef.

Peki, bu vakaların bazılarında çocukların tekrar konuşamadığı oldu mu?

Bu bazen yıllar sürebiliyor.

Nathaniel FrosVun ne zaman konuşmaya başlayabileceğini anlamanın bir yolu var mıydı?

Hayır, diye yanıtlıyor Robichaud. "Aslında ona temel işaret dilini öğretmeye başlamamın sebebi de buydu. İletişim kuramadığı için büyük bir üzüntü ve hayal kırıklığı içerisindeydi." Çabanız işe yaradı mı?

Bir süreliğine, diyor psikiyatr. "Sonra yeniden konuşmaya başladı."

Kaydettiği ilerleme kalıcı mıydı?

Hayır. Nathaniel'in Bayan Frost ile görüşemediği bir hafta zarfında gerileme oldu.

Bunun nedenini biliyor musunuz?

Sanırım Bayan Frost kefalet koşullarını ihlal etmiş ve dolayısıyla cezaevine konmuştu.

Annesinin cezaevinde olduğu o bir hafta boyunca Nathaniel'i gördünüz mü?

Evet. Bay Frost onu bana getirdi, oğlunun yeniden konuşmamaya başlaması nedeniyle çok üzgündü. Nathaniel'in durumu kötüleşmiş, sadece anne anlamındaki işareti yaptığı bir noktaya gerilemişti.

Sizce bu gerilemenin nedeni neydi?

Açıkçası bu sebebin Bayan Frost'tan aniden ve uzun süre ayrı kalması olduğunu düşünüyorum, diyor Dr. Robichaud.

Annesi serbest bırakılınca Nathaniel'in durumunda nasıl bir değişim oldu?

Bağırarak annesine seslendi. Psikiyatrist gülümsüyor.

Çok neşeli bir sesi vardı.

Nathaniel'in annesinden bir kez daha aniden ve uzun süre ayrı kalması durumunda sizce bunun sonucu ne olur, Doktor?

İtiraz ediyorum! diyor Quentin.

Sorumu geri alıyorum.

Birkaç dakika sonra sava çapraz sorgu için yerinden kalkıyor. "Beş yaşındaki çocuklarla ilgili tecrübelerinize dayanarak bir soru sormak istiyorum, Doktor. Bu yaştaki çocukların bazen yaşanan olaylar nedeniyle kafalarının karıştığına hiç şahit oldunuz mu?"

Kesinlikle. Mahkemelerde bu yüzden yeterlik duruşması yapılıyor, Bay Brovvn.

Yargıç Neal mahkeme sözcüğü geçince Çjuentin'e uyarı dolu bir bakış gönderiyor.

Deneyimlerinize dayanarak soruyorum, Doktor Robichaud: Bu tür vakalarda mahkeme aşamasına gelmesi aylar, hatta yıllar alıyor, değil mi?

Evet.

Diğer taraftan beş yaşındaki bir çocukla yedi yaşındaki bir çocuk arasında belirgin bir gelişimsel fark vardır, doğru mu?

Elbette.

Size ilk geldiğinde tanıklık etmek konusunda sorun yaşayacağına kanaat ettiğiniz, ancak bir ya da iki yıl içinde terapilerin ve zamanın onları biraz iyileştirmesi sonucunda hiçbir sorun yaşamadan tanık kürsüsüne oturabileceğini düşündüğünüz çocuklar oldu mu?

Evet.

Nathaniel'in bundan birkaç sene sonra önemli bir psikolojik sorun yaşamadan tanıklık edebileceğini tahmin etmenizin hiçbir yolu yoktu, değil mi?

Hayır, gelecekte neler olabileceğini bilmenin bir yolu yok.

Quentin bana dönüyor. "Bayan Frost bir savcı olarak bu zamansal farklılıktan haberdar olmalıydı. Siz de öyle düşünmüyor musunuz?"

Evet.

Bu yaşta bir çocuğun annesi olarak takip eden birkaç yıl içinde yaşanabilecek gelişimsel değişimleri de biliyor olmalıydı herhalde.

Evet. Aslında Bayan Frost'a Nathaniel'in bir yıl kadar sonra kendisinin beklediğinden daha iyi olabileceğini, hatta belki kendi adına tanıklık bile edebileceğini anlatmaya çalıştım. Savcı başını sallıyor. "Ama maalesef sanık neler olabileceğini görmemize fırsat bırakmadan Peder Szyszynski'yi öldürdü."

Fisher itiraz etmeye fırsat bulamadan Quentin bu cümleyi geri alıyor. Fisher'in ceketinin kenarını çekiştiriyorum. Seninle konuşmam gerek. Aklımı yitirmişim gibi bana 4041 bakıyor. "Evet," diyorum. "Hemen şimdi."

. £
Cjuentin Brovvn'un ne düşündüğünü biliyorum, çünkü davaya onun gözlerinden bakabiliyorum. Nina Frost'un Peder Szyszynski'yi öldürdüğünü kanıtladım. İşimi yaptım. Belki başkalarının hayatına müdahale etmemeyi öğrenmiş olabilirim, ama kendimi kurtarmak kesinlikle benim sorumluluğum. Toplantı odasında Fisher'e, "Her şey bana bağlı," diyorum. Onlara cinayetin kendisinin önemli olmadığını düşündürecek bir gerekçe sunmam gerek.

Fisher başını sallıyor. "Savunma avukatları bir davada iddiaları çürütme işini abarttığında ne olduğunu biliyorsun. İddia makamı ispat yükü altındadır, benim tek yapabileceğimse onların savlarını çürütmektir. Eğer fazla abartırsam her şey çöker. Gereğinden fazla tanık çağırırsam savunma kaybeder."

Ne demek istediğini anlıyorum. Ama iddia makamı Szyszynski'yi öldürdüğümü kanıtladı, Fisher. Ve ben de se

□

□

□

□

nin karşılaştığın ortalama tanıklardan değilim. Derin bir nefes alıyorum. "Elbette ki savunmanın gereğinden fazla tanık çağırması nedeniyle kaybettiği davalar vardır. Ama

iddia makamının jüri sanığı dinlediği için kaybettiği davalar da vardır. Korkunç şeylerin gerçekleştiğini bilirler ve bunların neden olduğunu ilk ağızdan duymak isterler."

Ben çapraz sorgu yaparken yerinde zor duruyor, şiddetle itiraz etmek istiyorsun, Nina. Sen böyle savcılık oynarken tutup da seni tanık kürsüsüne çıkaramam. Fisher karşıma oturuyor, ellerini masanın üstüne koyuyor. "Gerçeklerden çıkarak hareket ediyorsun. Ancak jüriye bir şeyler anlatman, onların anlattıklarını gerçek olarak kabul edecekleri anlamına gelmez. Temeldeki harca kattığım onca şeyden sonra beni sevmeye başladılar, bana inanıyorlar. Onlara tamamen duygularının tesiri altında olduğunu ve bu nedenle mantıklı düşünceden uzaklaştığını söylersem buna inanırlar. Diğer taraftan, sen onlara ne söylersen söyle, bir yalancı olduğunu düşünmeye meyilliler."

Doğruyu söylersem öyle düşünmezler.

Yani çıkıp o adamı bilerek vurduğunu mu söyleyeceksin?

Deli olmadığımı söyleyeceğim.

Nina, diyor Fisher yumuşak bir sesle, "Bu bütün savunmamızı çökertir. Onlara öyle bir şey ima bile edemezsin."

Neden söyleyemeyeyim, Fisher? On iki akli karışmış insanı sevabın beyazıyla günahın siyahı arasında grinin binlerce tonu olduğuna neden inandıramayayım? Şu anda Oquentin beni mahkûm ettirmiş durumda, çünkü jüri üyelerine o gün ne düşündüğümü anlatı. Kürsüye çıkarsam, onlara alternatif bir hikâye anlatabilirim. Ne yaptığımı, yaptığım şeyin neden yanlış olduğunu, bunu o zaman neden göremediğimi açıklayabilirim. Beni ya hapse gönderirler... Ya da evime, oğlumun yanına. Bu şansı nasıl olur da kullanmam? Fisher masaya bakıyor. "Böyle devam edersen," diyor bir süre sonra, "Bu dava bittiğinde seni bizim ofise alaca

ğım." Ellerinden birinin parmaklarına teker teker dokunup saymaya başlıyor. "Yalnızca sorduğum sorulara cevap vereceksin. Jüriye ders vermeye kalktığın anda beni yok bil. Akli dengenin geçici olarak kaybedilmesinden bahsedersen, yalancı şahitlik smırlannı zorlamadan söylediklerimi desteklemenin bir yolunu bulacaksın. Huysuzluk falan etmeye kalkışırsan kendini cezaevinde geçireceğin o güzelim yıllara hazırla."

Tamam. Hemen ayağa kalkıyorum; gitmeye hazırım.

Fisher yerinden kıpırdamıyor. "Nina. Sadece bil diye söylüyorum... Jüriyi ikna edemesen de beni ikna ettin."

Üç ay önce bir savunma avukatından bu cümleleri duysam güler geçerdim. Oysa şimdi Fisher'e gülümsüyor ve kapıda durup yanıma gelmesini bekliyorum. Mahkeme salonuna iki kişilik bir ekip olarak giriyoruz.

Son yedi yıldır mahkeme salonlarını ofis bildim. Mahkeme salonu pek çok kişi için göz korkutucu bir yer olabilir, ama benim için değil. Oradaki kurallann ne olduğunu biliyorum: Kâtibin yanma ne zaman gideceğimi, jüriye ne zaman hitap edeceğimi, oturduğum yerde arkama yaslanıp salondaki biriyle dikkatleri üzerime çekmeden nasıl fısıldaşacağımı biliyorum. Ne var ki, o anda ofis bellediğim yerin daha önce hiç b ulunmadığım bir noktasında oturuyorum. Kıpırdamam yasak. Her gün yaptığım işi yapmam yasak. O kadar çok insanın neden bundan korktuğunu şimdi anlıyorum.

Tanık kürsüsü öyle küçük ki, dizlerim ön taraftaki panele dayanıyor. Yüzlerce insanın bakışları küçücük toplu iğneler gibi tenime batıyor. Kariyerim boyunca binlerce tanığa söylediklerimi hatırlıyorum: 'Üç şey yapmaktan sorumlusunuz: Soruyu dinlemek, soruya yanıt vermek ve susmak.' Patronumun her zaman söylediği bir şeyi hatırlıyorum: En iyi tanıkların kamyon şoförleri ve montaj hattı işçileri olduğunu, çünkü o insanların fazla eğitim almış avukatlara oranla çok daha az zevzeklik edeceğini söylerdi.

Fisher bana Caleb aleyhinde aldırıldığım koruma emrini veriyor. "Buna neden ihtiyaç duydun, Nina?"

Çünkü o zaman Nathaniel in kendisine cinsel tacizde bulunan kişi olarak kocamın ismini verdiğini sanmıştım.

Kocan seni buna inandıracak ne yaptı?

Salonda Caleb'in nerede oturduğunu tespit edip ona bakıyorum, sonra başımı iki yana sallıyorum. "Kesinlikle hiçbir şey."

Buna rağmen sıra dışı bir adım atarak kocanın oğlunu görmemesi için bir koruma emri çıkarttırdın, öyle mi?

Oğlumu korumaya odaklanmıştım. Nathaniel canını yakan kişinin kocam olduğunu söylüyorsa... Onu güvende tutabilmek için yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Koruma emrini iptal ettirmeye ne zaman karar verdin? diye soruyor Fisher.

Oğlumun baba anlamına gelen işareti Caleb için değil, bir peder için kullandığını anladığım zaman.

Tacizcinin Peder Szyszynski olduğuna o noktada mı kanaat ettin?

Aslında beni etkileyen pek çok şey vardı. İlk olarak bir doktor bana anal penetrasyon gerçekleştiğini söyledi. Sonra Nathaniel bahsettiğim el işaretini yaptı. Ardından Dedektif Ducharme'nin kulağına, 'Peder Glen' ismini fısıldadı. Son olarak da Dedektif Ducharme oğlumun iç çamaşırını St. Anne Kilisesi'nde buldu. Güçlkle yutkunuyorum. "Yedi yılım mahkemede savunulabilecek davalar ortaya çıkarmak için parçaları bir araya getirmekle geçti. Yalnızca bana tamamen mantıklı gelen şeyi yapıyordum."

Fisher bana bakıyor. Ne dedim? Tamamen mantıklı. Kahretsin! Bir sonraki sorumu lütfen dikkatle yanıtla, Nina, diye uyarıyor Fisher. "Oğlunu taciz edenin Peder Szyszynski olduğunu düşünmeye başlayınca kendini nasıl hissettin?"

Karmakarışık olmuşum. Hem şahsen, hem de aile olarak son derece inandığımız biriydi. Oğlumun da sevdiği biriydi. Kendime kızmıştım, çünkü çok fazla çalışıyordum; evde daha fazla vakit geçirseydim, bunun olmasını engelle

□

□

□

□

yebilirdim. Sinirliydim. Nathaniel şüpheli olarak birinin adını vermişti ve bir sonraki adım...

Nina! diyerek araya giriyor Fisher. 'Sadece soruya yanıt ver/ diye hatırlatıyorum kendi kendime zihinsel bir tekme atarak. 'Sonra çeneni kapa!'

Brovvn gülümsüyor. "Tanığın yanıtını tamamlamasına izin verin, Sayın Yargıç."

Evet, Bay Carrington, diyerek teklifi kabul ediyor yargıç. Bayan Frosf un yanıtı bitmemişti.

Aslında söyleyeceklerimi bitirmiştım, diyorum çabucak.

Oğlunuzla ilgili atacağınız en doğru adım konusunda□
psikiyatryla konuştunuz mu?

Başımı iki yana sallıyorum, "En doğru adım diye bir şey yoktu. Çocuk baş mağdur olduğu yüzlerce davada görev yaptım. Nathaniel yeniden normal konuşmaya başlasa ve giderek güçlense bile rahip yaptığını asla kabul etmeyecekti. | Bu da bütün yükün oğlumun omuzlarına kalması anlamına geliyordu."

Ne demek istiyorsun?

Şüpheli suçunu itiraf etmediği sürece bir savcının sanık□
aleyhinde yapabileceği tek şey çocuğun tanıklığına başvurmaktır.□
Bu durumda Nathaniel yeterlik duruşmasına çıkacaktı.□
Burası gibi bir sürü insanla dolu bir salonda ayağa□
kalkıp tacizcinin kendisine ne yaptığını anlatmak durumunda□
kalacak, tacizci de o sırada iki-üç metre ötesinde oturmuş,□
kendisini izliyor olacaktı. Bu durumlarda tacizcinin olaydan□
sonra çocuğa olanları kimseye anlatmamasını en az bir kere□
söyleyip onu tehdit ettiğine emin olabilirsiniz. Ama□
Nathaniel'in yanında kimse oturamayacak, kimse onu tutup□
destek olamayacak, kimse artık korkmadan konuşabileceğini□
söyleyemeyecekti.

Sessizlikten yararlanıp devam ettim.

Nathaniel o duruşma sırasında ya dehşete kapılıp dağılacak
ve yargıç onun gerekli yeterliğe sahip olmadığına
hükmedecekti -ki bu tacizcinin hiçbir zaman cezalandırıl

,
mayacağı anlamına geliyordu- ya da Nathaniel'in yeterliğe
sahip olduğu ilan edilecekti -ki bu da o iğrenç olayı mahkemede
tekrar yaşaması, ihtimallerin bir nebze kuvvetlenmesi
ve bir sürü yeni insanın mahkemede kendisini izlemesi anlamına
geliyordu. Çocuk olduğu için kendisine inanmama
eğiliminde olan on iki jüri üyesi de bu bir sürü insana dahil.
Jüriye dönüyorum. "Şu anda ben bile burada bulunduğum
için huzursuzum ki, son yedi yılımın her gününü mahkeme
salonlarında geçirmiş bir insanım. Bu kutunun içinde hapsolmek
herhangi bir tanık için son derece ürkütücü. Ama
burada herhangi bir tanık söz konusu değildi; söz konusu olan
Nathaniel'di."

Peki, en iyi ihtimal senaryosu neydi? diye soruyor
Fisher. "Her şeye rağmen tacizci hapse gönderilse..."

Rahip on yıl -sadece on yıl- hapis cezasına çarptırılacaktı,
çünkü daha önceden sabıkası olmayan kişilere bir çocuğun
hayatını mahvetmesi karşılığında verilen ceza bu.
Muhtemelen Nathaniel ergenlik çağına gelmeden şartlı tahliyeyle
salıverilecekti. Başımı sallıyorum. "Buna en iyi ihtimal
senaryosu denebilir mi? Hangi mahkeme bu cezanın
benim oğlumu koruyabileceğini iddia edebilir?"

Fisher son bir kez bana bakıyor ve yargıçtan ara talep
ediyor.

Üst kattaki toplantı odasında Fisher oturduğum sandalyenin
önüne çömeliyor. "Söyleyeceklerimi tekrar et," diyor.

Ah, hadi! Yapma.

Tekrar et: Ben bir tanığım; avukat değilim.

Gözlerimi devirerek tekrar ediyorum. "Ben bir tanığım;
avukat değilim."

Soruyu dinleyeceğim, yanıt vereceğim ve çenemi kapayacağım,
diye devam ediyor Fisher.

Fisher'in yerinde olsam, be de tanığımdan aym sözü
vermesini isterdim. Ama onun yerinde değilim ve aynı şekilde
o da benim yerimde değil. "Fisher! Bana bak. Ben çiz

giyi aşan kadını. Böylesi korkunç bir durumda herhangi bir ebeveynin yapacağı şeyi yapan kişiyim. O jürinin tüm üyeleri tek tek bana bakıp bu gerçeğin beni bir canavar mı, yoksa bir kahraman mı yaptığını anlamaya çalışıyor." Yüzümü öne eğiyorum. Gözlerimde aniden taşan yaşlar var.

Bunu ben bile hâlâ anlamaya çalışıyorum. Neden yaptığımı onlara anlatamam. Ama Nathaniel'in hayatı değiştiğinde benimkinin de değişeceğini anlatabilirim. Nathaniel bunu atlatamazsa benim de atlatamayacağımı söyleyebilirim. Bu açıdan bakarsan tanıklığa sadık kalmak pek de önemli görünmüyor, değil mi?

Fisher yanıt vermeyince içimde kaldığı konusunda şüphelerim olan minicik güven kıntıllarını bulmak umuduyla kendime dönüyorum. "Ne yaptığımı biliyorum," diyorum. Kontrol tamamen bende.

Fisher başını sallıyor. "Nina..." diyerek iç çekiyor. "Neden bu kadar endişeliyim sanıyorsun?"

Birkaç dakika sonra, "30 Ekim sabahı uyandığında ne düşünüyordun?" diye soruyor Fisher.

O günün hayatımın en kötü günü olacağını.

Fisher şaşkınlıkla dönüyor bana. Bunu prova etmemiştik.

Neden? Peder Szyszynski aleyhindeki iddianame o günkü duruşmada okunacaktı.

Evet. Suç kendisine isnat edildiği an mahkeme süreci çalışmaya başlayacaktı. Ya iddianame kabul edilecek ve dava devam edecekti, ya da serbest bırakılacaktı. Bu da Nathaniel'in yeniden konuya dahil olması anlamına geliyordu. Adliyeye ulaştığında ne oldu?

Savcı Thomas LaCroix üst düzey öneme sahip bir dava olduğu için duruşma salonunu temizlemeye çalışacaklarını söyledi. Yani duruşma gecikmeyle başlayacaktı.

Sen ne yaptın?

Kocama ofise gitmem gerektiğini söyledim.

Öyle mi?

Başımla evetliyorum. "Kendimi silah satan bir dükkânın otoparkında buldum. Oraya nasıl gittiğimi hatırlamıyor, ama olmam gereken yerin orası olduğunu biliyordum."

Ne yaptın?

Dükkân açılınca içeri girip bir silah aldım.

Sonra?

Silahı çantama koydum ve adliyeye döndüm.

Gelirken yolda silahla ne yapacağını planladın mı?

Hayır. Aklımda sadece Nathaniel vardı.

Fisher bu yalanın ortama hakim olması için bir süre bekliyor.

Buraya gelince ne yaptın?

İçeri girdim.

Metal detektörlerinden nasıl geçeceğini düşündün mü?

Hayır, bunu hiçbir zaman düşünmem. Savcı olduğum için detektörlerin dışından geçerim. Günde belki yirmi kez yaptığım bir şeydir bu.

Çantanda silah taşıdığın için mi detektörün etrafından dolaştın?

O an hiçbir şey düşünmüyordum.

Kapıya, yalnızca kapıya bakıyorum. Pederi her an içeri getirebilirler.

Caleb'in sözleri beynimi kemiriyor. Onu görmem lazım.

Kanımın damarlarımda akmasından başka bir ses duyamıyorum.

Birazdan o kapıdan içeri girecek.

Kapının önünde sesler duyulunca nefesimi tutuyorum. Kapı açılıyor, önce bir güvenlik görevlisi gözüküyor ve zaman duruyor. Sonra bütün salon yok oluyor; sadece o ve ben kalıyoruz. Nathaniel bizi zamk gibi birbirimize bağlıyor. Ona bakamıyorum, ama aynı anda gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Peder başını çeviriyor ve gözleri hiç bocalamadan benimkileri buluyor. Tek kelime bile etmeden konuşuyor: Seni affediyorum.

Benim onu değil, onun beni affettiği düşüncesi içimde bir teli koparıyor. Elim çantamın içine kayıyor ve sonra sıradan bir umursamazlıkla her şeyi akışına bırakıyorum. İnsan bazen bir rüya görürken rüya gördüğünün farkındadır, bilir misiniz? Silah beni bir mıknatıs gibi peşinden sürüklüyor, ta ki pederin başına birkaç santimetre mesafe kalana dek. Tetiği çektiğim sırada Szyszynski'yi düşünmüyorum, Nathaniel'i düşünmüyorum, intikam almayı bile düşünmüyorum.

Mengene gibi sıkıttığım dişlerimin arasında mahsur kalmış tek bir kelime var: Hayır.

Yüzüme bana neredeyse dokunabilecek kadar yaklaşmış olan Fisher, "Nina!" diyor dişlerinin arasından. "İyi misin?" Ona bakarak gözlerimi kırpıştıyorum, sonra da aynı şeyi bana bakan jüriye dönerek tekrarlıyorum. "Evet... Affedersiniz." Aklım hâlâ orada. Silahın geri tepmesini beklememiştim. Her etki eşit şiddette ve zıt yönde tepki yaratır. Birini öldürürsen, cezalandımlırsın.

Güvenlik görevlileri üzerine çullandığında onlarla mücadele etti mi?

Hayır, diye mırıldanıyorum. "Sadece öldüğünden emin olmak istedim."

Dedektif Ducharme seni o sırada mı bekleme hücrelerine götürdü?

Evet.

Orada ona bir şey söyledin mi?

Başka seçeneğim olmadığını, bunu yapmak zorunda olduğumu söyledim.

Bu doğru. Akli dengem yerinde değilmiş gibi görünmek için o zaman bunları söylemiştim. Ne var ki, psikiyatrların tanıklıklarında belirttikleri şey teknik olarak doğru; davranışlanımı bilinçli şekilde kontrol edemiyordum. Yalnızca bunun akli dengemin yerinde olmadığınıın işareti olduğunu

düşünmeleri noktasında yanılıyorlar. Yapüğım şey herhangi bir akıl hastalığıyla veya psikotik bir nöbetle alakalı değildi. Tamamen içgüdüseldi.

Fisher duraklıyor. "Bir süre sonra Peder Szyszysnki'nin oğluna tecavüz eden kişi olmadığını öğrendin. O zaman kendini nasıl hissettin?"

Mahkemenin beni cezaevine koymasını istedim.

Hâlâ öyle mi hissediyorsun? diye soruyor Fisher.

Hayır.

Neden?

O an savunma masasına bakıyorum; ne ben oradayım, ne de Fisher. 'Hayalet şehir olmuş bile,' diye düşünüyorum.

Ne yaptıysam oğlumu korumak için yapüm. Yanında olamazsam□ onu nasıl korurum?

Fisher bana anlamlı bir bakış gönderiyor. "Adaleti bir kez daha kendin sağlamaya çalışacak mısınız?"

Ne dememi istediğini biliyorum. Biliyorum, çünkü öyle bir anda ben de tanığa bu cümleyi söyletmeye çalışırdım. 1413

Ama kendime yeterince yalan söyledim. Jüriye de yalan söylemeyeceğim.

Keşke bunu asla yapmayacağımı söyleyebilseydim...□

Öyle söylesem, doğru olmazdı. Dünyayı tanıdığımı, onu□ kontrol edebileceğimi sanırdım. Hayatınızın dizginlerini□ elinize aldığınızı düşündüğünüz an, onu elinizden kaçırmanızın□ en muhtemel olduğu andır. Sözcükler dilimi yakıyor.

Ben birini öldürdüm. "Sıradan birini de değil, mükemmel bir insanı öldürdüm. Masum bir insanı. Bu yükü sonsuza dek içimde taşıyacağım. Bütün yükler gibi her gün biraz daha ağırlaşacak... Ama onu asla bir yere bırakamayacağım, çünkü artık benim bir parçam." Jüriye dönerek tekrar ediyorum.

Size böyle bir şeyi bir daha asla yapmayacağımı söylemek□ isterdim, ama o zaman da böyle bir şey yapabileceğimi düşünmüyordum.□

Gelin görün ki yanılmışım.

Fisher beni öldürecek. Gözlerimdeki yaşlar yüzünden onu göremiyorum. Kalbim neredeyse atmıyor, ruhum sanki bedenimi terk etmiş durumda. Eşit şiddette ve zıt yönde bir

tepki. Bunca zamandan sonra öyle görülüyor ki, yapılan bariz bir yanlışın kefareti bariz bir doğru yapmaktan geçiyor. 'Tanrı'ya şükür ki, o tanık kürsüsünde oturan ben değilim.' Böyle düşünüyor Cjuentin. Ama sonuçta kendisiyle Nina Frost arasında pek bir fark yok. Belki oğlu için birini öldürmezdi, ama Gideon'un uyuşturucu bulundurmaktan alacağı cezayı engellemek için elinden geleni yapmıştı. Gideon ile ilgili gerçekleri öğrendiğinde içinde hissettiği acıyı hatırlıyor Cjuentin. Canı yanmıştı, ama bunun nedeni Tanya'nın düşündüğü gibi oğlu kanunları çiğnediği için değil, sistemden ölesiye korkması gerektiği için. Evet, Cjuentin farklı koşullar altında Nina'yı belki sevebilir, hatta birer bardak bira eşliğinde konuşacak ortak bir şeyleri bile olurdu. Ama bir adım attınız mı gerisini getirmeniz gerekirdi. İşte bu gerçek Nina'yı tanık kürsüsüne çıkarıyor, kendisiniyse iki metre öteye fırlatıyordu. Cjuentin kaşını kaldırıyor. "Bize adalet sistemi ve çocuk tacizi davalarıyla ilgili büdiğiniz her şeye rağmen 30 Ekim sabahı uyandıığınızda Peder Szyszynski'yi öldürmenin aklınızdan geçmediğini mi söylüyorsunuz?"

Doğru.

Söz konusu kişi iddianamesinin okunacağı -yani sizin tabirinizle yargılama süreci çalışmaya başlayacağı- duruşmaya gelirken Peder Szyszynski'yi öldürmek gibi bir planınız yok muydu?

Hayır.

Hımm. Cjuentin tanık kürsüsünün önünden geçiyor.

Sanırım arabanızla silah dükkânına doğru gittiğiniz sırada aniden bir ilham geldi.

Aslında öyle olmadı.

Moe'dan yarı otomatik silahı sizin için doldurmasını isterken mi oldu peki?

Hayır.

Yani adliyeye gelip metal detektörün etrafından dola

□

□

□

□

sırken Peder Szyszynski'yi öldürmek planınızın bir parçası değil miydi?

Değildi.

Bayan Frost, duruşma salonuna girip başka birine zarar□
vermeden Glen Szyszynski'yi öldürmeniz için en uygun□
açıyı sağlayacak yere otururken de mi maktulü öldürmek□
gibi bir planınız yoktu?

Frost'un burun delikleri şişiyor. "Hayır, Bay Brovvn.
Yoktu."

Ya silahı çantanızdan çıkarıp Glen Szyszynski'nin şakağına□
dayadığınızda? Hâlâ onu öldürmek niyetinde değil□
miydiniz?

Nina'nın dudakları kımıldamıyor.

Soruyu yanıtlamanız gerekiyor, diyor Yargıç Neal.

Yüce mahkemeye o sırada hiçbir şey düşünmediğimi□
daha önce söylemiştim.

Quentin onu çok kızdırdığının farkında. "Bölge savcılığında
görev yaptığınız yedi yıllık süre zarfında iki yüzden 1415
fazla çocuk tacizi davasına baktığınız doğru mu, Bayan
Frost?"

Evet.

Bu iki yüz davadan yirmisinde mi duruşma yapıldı?

Evet.

Ve bu yirmi dava neticesinde on iki mahkumiyet kararı□
aldırdınız.

Doğru.

Bu on iki davada mağdur çocuklar tanıklık etti mi?

Evet.

O davaların büyük bir çoğunluğunda oğlunuzla ilgili□
olanın aksine destekleyici fiziksel kanıt bulunmuyordu, değil□
mi?

Doğru.

Bir savcı olarak, çocuk psikiyatrlarıyla ve sosyal hizmet□
uzmanlarıyla sıkça görüşen ve yasal süreçlerle ilgili derin□

□

□

□

□

bilgiye sahip birisi olarak mahkemeye çıkma konusunda□
Nathaniel'i diğer annelerin kendi çocuklarını hazırladığından□
daha iyi hazırlayabileceğiniz! düşünmüyor musunuz?

Nina gözlerini kısıyor. "Dünyadaki bütün imkânlar elinizin
altında olsa bile bir çocuğu buna hazırlayamazsınız.

Bildiğiniz üzere gerçek şu ki, mahkemedeki kurallar çocukları korumak için değil, sanıkları korumak için yazılmıştır." Sizin için ne büyük şans, Bayan Frost, diyor Cjuentin kupkuru bir sesle. "İşinize bağlı bir savcı mıydınız?" Nina tereddüt ediyor. "Diyebilirim ki... İşine fazla bağlı bir savcıyım."

Tanıklık etmeleri için kürsüye çıkardığınız çocuklarla sıkı bir çalışma içine girdiğinizi söyleyebilir misiniz? Evet.

Aldırdığınız on iki mahkûmiyet kararım değerlendirecek olursanız, söz konusu çocuklarla yaptığınız çalışmanın başarılı olduğunu söyleyebilir misiniz?

Nina sert bir şekilde, "Hayır, söyleyemem," diye yanıtlıyor. Ama o davalardaki failer cezaevine konmadı mı? Yeterince uzun süreli hapis cezası almadılar.

Yine de o on iki çocuk için adalet sisteminin işlemlerini sağladınız, Bayan Frost, diye bastırıyor Cjuentin.

Anlamıyorsunuz, diyor Nina; gözleri alev alev. "Söz konusu olan kendi oğlumdu. Bir savcı olarak sorumluluğum tamamen farklıydı. O çocukların her biri için adaleti mümkün olduğunca sağlamalıyım; öyle de yaptım. Mahkeme dışında olan diğer şeyler benim sorunum değil, çocukların ebeveynlerinin sorunuydu. Bir anne, çocuğunu tacizci babadan korumak için kaçıp bir yerlerde saklanıyorsa bu onun kararıydı. Bir anne verilen kararı hiçe sayıp tacizciyi vuruyorsa bunun benimle bir ilgisi yoktu. Ama bir gün sadece savcı değil, aynı zamanda tacize uğrayan bir çocuğun annesi haline geldim. Dolayısıyla oğlumun güvende olduğundan emin olmak için her türlü adımı sonuçları ne olursa olsun atmak bana düşmüştü."

Ojuentin'in beklediği an geldi. Öfkesinden faydalanarak kadına biraz daha yaklaşıyor. "Kendi çocuğunuzun adaleti başka bir çocuktan daha çok hak ettiğini mi söylüyorsunuz?" O çocuklar benim isimdi. Nathaniel ise benim hayatım. Fisher Carrington derhal yerinden fırlıyor. "Sayın Yargıç, kısa bir ara verebilir..." Hayır! diyor Çjuentin ve yargıç aynı anda.

Oğlunuzun sizin hayatınız olduğunu mu söylediniz?
diye tekrar soruyor Quentin.

Evet.

O halde Nathaniel'i kurtarmak için kendi özgürlüğünüzü
feda eder miydiniz?

Kesinlikle.

Silahı Peder Szyszynski'nin basma dayadığınızda bunu
mu düşünüyordunuz?

Elbette, diye yanıtlıyor kadın sertçe.

Oğlunuzu korumanın tek yolunun o silahtaki kurşun-
lan Peder Szyszynski'nin beynine boşaltmak olduğunu mu
düşünüyordunuz?

Evet!

Oğlunuzu korumanın tek yolunun pederin o mahkeme
salonundan sağ çıkmaması olduğunu mu düşünüyordunuz?

Evet!

Quentin hafifçe geriye çekiliyor. "Ama bize o an hiçbir
şey düşünmediğinizi söylemişsiniz, Bayan Frost," diyor ve
kadın başını başka yöne çevirmek zorunda hissedinceye dek
ona bakıyor.

Fisher bana soru sormak için yeniden yerinden kalktığında
hâlâ titriyorum. Neler olabileceğini herkesten iyi tahmin
etmesi gereken kişi olarak nasıl oldu da dilimi tutamadım?
Jüri üyelerinin yüzünü çılgınca bir telaşla inceliyorum,
ama hiçbir ifadeye anlam veremiyorum. Böyle bir şey olabi

leceğirri hiç düşünmezdim; bu olasılıksızdı. Bir kadın ağladı ağlayacak. Bir başkası köşeye çekilmiş, bulmaca çözüyor. Nina... diyor Fisher, "O sabah duruşma salonunda Nathaniel'i kurtarmak için özgürlüğünü feda edebileceğini mi düşünüyordun?"

Evet, diye fısıldıyorum.

O sabah duruşma salonunda yargılama sürecini durdurmanın□ tek yolunun Peder Szyszynski'yi durdurmak olduğunu□ mu düşünüyordun?

Evet.

Fisher bana bakıyor. "O sabah duruşma salonunda onu öldürmeyi mi planlıyordun?"

Elbette hayır, diye yanıtlıyorum.

Sayın Yargıç, diyor Fisher, "Savunma makamı bugünkü oturuma son verilmesini talep ediyor."

Quentin kaldığı otel odasının berbat yatağında uzanmış, 4181 yirmi sekiz dereceye ayarladığı kaloriferin niye hâlâ yanmadığını merak ediyor. Yatak örtülerine biraz daha bürünerek yeniden televizyondaki' kanallar arasında dolaşmaya başlıyor. Bir kanalda Çarkıfelek, bir diğerindeyse kel erkeklere yönelik bir ürünün tanıtım filmi var. Cjuentin hafifçe sırtıtarak elini tıraş edilmiş kafasında gezdiriyor.

Kalkıp buzdolabını açıyor, ama içinde sadece altılı Pepsi ve ne zaman aldığını hatırlamadığı, çürümeye yüz tutmuş bir mango var. Yemek yiyecekse dışarı çıkması gerekiyor. İç geçiriyor, sonra botlarını giymek için yatağa oturmak üzere hamle yapıyor, ama uzaktan kumandanın üstüne oturuyor.

Kanal kendiliğinden değişiyor; CNN açılıyor. Kızıl saçlı, ifadesiz yüzlü bir kadın Nina Frost'un fotoğrafının önünde konuşuyor. "Eski bölge savcısının işlediği cinayetle ilgili davada tanıkların dinlenmesine bugün akşamüzeri son verildi. Karar oturumlarının yarın sabah gerçekleştirilmesi planlanıyor."

Cjuentin televizyonu kapatıyor. Botlarının iplerini bağlıyor, o sırada bakışları yatağın yanındaki telefona takılıyor.

Karşı taraftaki telefon üç kez çaldıktan sonra mesaj bırakıp bırakmama konusunda bir tereddüt yaşıyor. Sonra aniden yüksek bir müzik sesi duyuluyor; fonda sağır edici bir rap şarkısı var. "Alo?" diyor bir ses, sonra müziğin sesi kısılıyor. Gideon, diyor Oquentin. "Benim."

Bir anlık sesizlik oluyor. "Benim dediğin kim oluyor?" diye yanıtlıyor oğlu.

Çjuentin gülümsüyor; Gideon onun kim olduğunu gayet iyi biliyor. "Annemi aradıysan evde değil. Belki seni gen aramasını söylerim, belki de mesajını iletmeyi unuturum."

Gideon, dur! Çjuentin onun ahizeyi yerine koymak üzereyken tekrar kulağma götürdüğünü hissediyor.

Ne var?

Tanya ile konuşmak için aramadım. Seninle konuşmak istedim.

Bir süre ikisi de bir şey söylemiyor, sonra Gideon, "Konuşmak için aradıysan bunu pek de beceremiyorsun," diyor. 1419 Haklısın. Çjuentin şakağını ovuyor. "Sadece özür dilemek istedim. Rehabilitasyon cezası ve diğer her şey için. O zaman gerçekten senin için en iyi olan şeyi yaptığıma inanıyordum."

Derin bir nefes alıyor. "Yıllar önce hayatından çıkıp gitmiş biri olarak sana hayatını nasıl yaşayacağını söyleme hakkına sahip değildim." Oğlu bir şey söylemeyince telaşlanıyor. Acaba o farkında olmadan Gideon telefonu mu kapattı? "Gideon?"

Benimle bunu mu konuşmak istiyordun? diye soruyor Gideon sonunda.

Hayır. Benimle pizza yemeye ne dersin diye soracaktım.

Quentin uzaktan kumandayı yatağın üstüne fırlatıp zıplamasını izliyor. Gideon'un yanıtını beklerken geçen süre sonsuzluğa uzanıyormuş gibi geliyor.

Nerede? diye soruyor Gideon.

Jüri üyeleriyle ilgili tuhaf olan şey şu: Tanıklıklar esnasında ne kadar dalgın ve dağınık görünürlerse görünsünler, arka sırada kim uyuyakalırsa kalsın, çapraz sorgular sırasında kim tırnaklarına oje sürerse sürsün, karar verme aşamasına gelince hepsi birden göreve hazırdır. Şu anda da Cjuentin'e bakıyorlar; dikkatlerini onun kapanış konuşmasma vermiş durumdalar.

Hanımlar ve beyler, diye söze giriyor Quentin, "Bu benim için oldukça zor bir dava. Sanığı şahsen tanımasam da ona meslektaşım şeklinde hitap edebilirdim. Ancak Nina Frost artık hukukun tarafında değil. 30 Ekim 2001 günü sabahında yaptığı şeyi canlı kayıttan kendi gözlerinizle gördünüz. Bir duruşma salonuna girdi, masum bir adamın kafasına silah dayadı ve dört el ateş etti. İronik olan, Nina Frost'un o suçu oğlunu korumak için işlediğini söylemesidir. Daha sonra gördü ki... Daha sonra hepimiz gördük ki, adalet sisteminin medeni bir toplumda olması gerektiği gibi işlemesine izin verilseydi durum farklı olacaktı. O halde Peder Szyszynski'yi öldürmesi oğlunu koruması açısından bir fayda getirmedi."

Cjuentin jüriye bakıyor, sözlerinin yerini bulması için birkaç saniye bekliyor.

Adalet sisteminde mahkemelerin bulunmasının birkaç sebebi vardır. Her şeyden önce, bir insanı suçlamak çok kolaydır. Mahkemeler gerçekleri ele alır, böylece mantıklı bir karara varabilir. Ancak Bayan Frost gerçeklerden bağımsız hareket etmiştir. Masum bir adamı suçlamakla kalmamış, o sabah onu hem yargılamış, hem mahkûm etmiş, hem de verdiği cezayı infaz etmiştir. Ve bunların hepsini adaletten bağımsız yapmıştır.

Jüri üyelerine doğru yürüyor, elini parmaklıklara koyuyor.

Bay Carrington, birazdan size sanığın suçu işleme nedeninin□
adalet sistemini iyi bilmesi, bu nedenle sistemin oğlunu□
koruyamayacağına inanması olduğunu söyleyecektir.□
Evet, Nina Frost adalet sistemini biliyordu, ancak o sistemi□
birtakım ihtimalleri engellemek için kullandı. Bir sanık olarak□
haklarının ne olacağını biliyordu. Jüriyi akli dengesini□

□

□

□

□

geçici olarak kaybettiğine inandırmak için nasıl davranacağını□
biliyordu. Oturduğu yerden kalkıp Peder Szyszynski'yi□
soğukkanlılıkla öldürdüğü an ne yaptığını biliyordu.

Sırayla tüm jüri üyelerine bakıyor.

Bayan Frost'un suçlu olduğuna karar vermek için ilk□
önce Maine Eyaleti'ni temsil eden iddia makamının Peder□
Szyszynski'nin bir cinayete kurban gittiğini hiçbir şüpheye□
yer bırakmaksızın kanıtladığına inanıyor olmanız gerekir.
Ellerini yana açıyor. "Videokasetteki görüntüleri hepimiz
gördünüz. İkincisi, Peder Szyszynski'yi öldürenin şu an sanık
sandalyesinde oturan kişi olduğunu düşünüyor olmanız
gerekir. Bunun doğru olduğuyla ilgili yine hiçbir şüphe yok.
Son olarak, Bayan Frost'un Peder Szyszynski'yi taammüden
öldürdüğüne inanıyor olmanız gerekir. Bu çok önemli bir
kelime, hukuki bir terim, ama hepimiz ne olduğunu biliyorsunuz."
Oquentin tereddüt eder gibi duruyor. "Bu sabah aracınızla
adliyeye gelirken en azından biriniz trafik ışığının sarıya
döndüğü bir kavşaktan geçmiş olmalı. O an ayağınızı
gazdan çekip durmak veya hızlanıp kırmızı yanmadan geçmek
arasında bir karar vermeniz gerekiyordu. Hangisine
karar verdiniz, bilmiyorum; bilmem de gerekmiyor. Bilmem
gereken tek şey -bilmeniz gereken tek şey- durmak ya da
devam etmek arasında karar verdiğiniz o birkaç salisenin
bizim taammüt ya da bir başka deyişle bilinçli karar vermek
diye nitelendirdiğimiz şey olduğu. Hepsi bu. Bayan Frost
sizlere dünkü tanıklığı esnasında silahı Peder Szyszynski'nin
kafasına bastırıldığında oğlunu korumak için rahibin salondan
sağ çıkmasını önlemesi gerektiğini söylemişti. İşte bu da
bir taammüttür."

Oquentin savunma masasına doğru yürüyor ve Nina'yı
işaret ediyor. "Duygulann değil, gerçeklerin dikkate alınması

gerektiği bir dava bu. Bahsettiğimiz gerçeklerse, masum bir insanın öldüğü, o kişi yi bu kadının öldürdüğü ve bunu yaparken oğlunun sadece kendisinin sağlayabileceği özel bir muameleyi hak ettiğine inandığıdır." Son kez jüriye dönüyor. Sanığa özel muamele etmeyin, çünkü o yasaları çiğnedi.

Fisher yanımda ayağa kalkarak, "İki kızım var," diyor. Biri lise üçüncü sınıfa gidiyor, diğeriyse Dartmouth Üniversitesi'nde okuyor. Jüriye gülümsüyor. "Onlan deli gibi severim. Eminim ki sizler de çocuklarınız için aynı şeyi hissediyorsunuzdur. Nina Frost da oğlu Nathaniel için aynı şeyi hissediyor." Elini omzuma koyuyor.

Ancak tamamen sıradan bir günün sabahında Nina hiçbir ebeveynin yaşamak istemeyeceği korkunç bir gerçekle karşılaştı: Birisi oğluna anal yoldan tecavüz etmişti. Nina ikinci ve yine korkunç bir gerçekle daha karşı karşıyaydı: Bir taciz davasının oğlunun hassas duygusal dengesine nasıl zarar vereceğini biliyordu.

Jüriye doğru yürüyor. Nereden mi biliyordu? Çünkü o süreçten geçen başka ebeveynlerin çocuklarının elinden tutmuştu. Çünkü mahke-4221 meye gelip tanık kürsüsünde gözyaşlarına boğulan çocuklar görmüştü. Çünkü o çocuklar neden yabana insanlarla dolu bir salonda aynı kâbusu yeni baştan yaşamak zorunda kaldıklarını kavramaya çalışırken tacizcilerin serbest kalışına tanık olmuştu."

Fisher başını sallıyor. "Bu bir trajedydi. Buna ilaveten bir de bizim davamızda söz konusu olan küçük çocuğu taciz edenin Peder Szyszynski olmadığı ortaya ıktı. Ancak 30 Ekim sabahında polis, tacizcinin o olduğunu düşünüyordu. Savcılık da aynı görüşteydi. Dolayısıyla Nina Frost da. O sabah başka seçeneği kalmadığına inanıyordu. O sabah mahkeme salonunda olanlar önceden planlanmış, kötü niyetli bir eylem değil, umutsuzca bir tepkiydi. Görüntülerde maktulü vurduğunu gördüğünüz kişi Nina Frost'a benziyor olabilir, onun gibi hareket ediyor olabilir, ancak o görüntülerdeki kadın başka biriydi. O an zihnen ve bedenen kendisine hâkim olabilecek durumda olan birisi değildi."

Fisher sanığın akli dengesinin yerinde olmaması dolayısıyla suçlu olmaması kavramının tanımına girmek üzere

derin bir nefes alırken ayağa kalkıyorum. "Affedersiniz, ben bitirmek istiyorum."

Fisher şaşkınlık içerisinde hızla bana dönüyor. "Ne?"
Özel olarak konuşabileceğimiz kadar yakınımın gelmesini bekliyorum. "Kapanış konuşmasını ben yapabilirim, Fisher."

Bu davada sen kendini savunmuyorsun!

Ama kendimi yanlış da savunmuyorum. Önce yargıca, sonra ağız açık bir şekilde beni izleyen Çjuentin Brovvn'a bakıyorum. "Sayın Yargıç, kürsüye gelebilir miyim?"

Elbette gelebilirsiniz, diyor Yargıç Neal.

Üçümüz birlikte yargıç kürsüsüne gidiyoruz; Fisher ile Çjuentin'in arasında sıkışmış vaziyetteyim.

Sayın Yargıç, bunun müvekkilim için izlenecek en doğru yol olduğunu düşünüyorum, diyor Fisher.

Bu bence müvekkilinizin düşünmesi gereken bir şey, diyor Çjuentin.

Yargıç alnını sıvazlıyor. "Sanırım Bayan Frost bu nokta- |423
daki riskleri diğer sanıklara kıyasla daha iyi biliyordur. Devam edebilirsiniz, Bayan Frost."

Fisher ile bir an garip garip birbirimize bakarak dönüyoruz.

Bu senin cenaze törenin, diyor, sonra yanımdan geçip gidiyor ve yerine oturuyor. Jüriye doğru ilerliyorum; yıllar sonra yelkenli bir geminin güvertesine ayak basan eski bir gemici gibi bir an dengemi sağlıyorum. "Merhaba," diyorum yumuşak bir sesle. "Hepiniz kim olduğumu biliyorsunuz.

Beni buraya getiren olaylarla ilgili pek çok açıklama dinlediniz. Ama gerçeği, doğrudan gerçeği duymadınız."

Çjuentin'i işaret ediyorum. "Bunu biliyorum, çünkü Bay Brovvn gibi ben de bir savcıyım. Gerçek, mahkeme salonlarında sık karşılaştığımız bir kavram değildir. İddia makamı sizlere gerçeklerden bahseder. Savunma makamıysa duygularınıza hitap eder. Kimse gerçeği sevmez, çünkü kişisel yoruma tabi tutulur. Burada da hem Bay Brovvn, hem de Bay Carrington gerçekleri yanlış değerlendirmenizden korkuyor. Ama bugün ben sizlere saf gerçeği anlatmak istiyorum."

Sözcüklerin dudaklarımın ucuna kadar nasıl geldiğine biraz şaşırarak devam ediyorum:

Gerçek şu ki, ben korkunç bir hata yaptım. Gerçek şu ki, ben o sabah ne Bay Brovvn'un iddia ettiği gibi adaleti kendisi sağlamaya azmetmiş biriydim, ne de Bay Carrington'un sizi inandırmaya çalıştığı gibi sinir krizi geçiren bir kadındım. Ben o sabah sadece Nathaniel'in annesiydim ve bu her şeyden önce gelir.

Jüri üyelerinden birine doğru yürüyorum; basma şapkasını ters takmış, genç bir delikanlı. "Birisini en iyi arkadaşınıza silah doğrultsa ve sizin elinizde de bir tabanca olsa ne yapardınız?" Yaşlıca bir adama dönüp soruyorum. "Evinize gelseniz ve o sırada birinin karınıza tecavüz etmekte olduğunu görseniz ne yapardınız?" Geriye doğru bir adım atıyorum.

Doğruyla yanlış ayıran çizgi nerede? Bize hep kendimizi savunmamız, değer verdiğimiz insanların yanında durmamız öğretilmişti. Ama hukuk aniden yeni bir çizgi çekiveriyor. 'Sen arkana yaslan,' diyor, 'Biz hallederiz.' Hukukun 4341 noktada iyi bir iş çıkaramayacağını biliyorsunuz; hem çocuğunuzun yeni bir travma daha yaşamasına neden olacak, hem de tacizci mahkum olsa bile birkaç yıl içinde serbest kalacak. Sorununuzu halledeceğini iddia eden bu hukuk sisteminde ahlaken doğru olan şey yanlış olarak değerlendiriliyor.

.. Ahlaken yanlış olan şey de yanınıza kâr kalıyor. Jüriye bakıyorum. "Belki adalet sisteminin oğlum için işlemeyeceğini biliyordum. Belki öyle olmasam bile bir jüriyi akli dengemi geçici olarak kaybettiğime bir yere kadar inandırabileceğimi düşünüyordum. Keşke size kesin olarak söyleyebilseydim. Ama öğrendiğim bir şey varsa, o da bildiğimizi sandığımız şeylerin yansını bilmediğimizdir. Kendimizi çok az tanıyoruz."

Salona dönüp önce Caleb'e, sonra Patrick'e bakıyorum.

Aranızda yaptıklarımı kınayanlara sesleniyorum: Benim yerimde siz olsaydınız aynı şeyi kendinizin de yapmayacağını nereden biliyorsunuz? Sevdiğimiz insanların canı yanmasın diye her gün önemsiz gibi görünen bir sürü şey yapıyoruz: Beyaz yalanlar yalan söylüyoruz, bir emniyet kemeri takıyoruz, biraz fazla içmiş bir arkadaşımızın elinden arabanın anahtarlarını alıyoruz. Arabanın alında kalan çocuğunu kurtarmak için koca arabayı kaldıran anneler duydum; onsuz yaşayamayacakları kadim kurtarmak için kurşunların önüne atlayan adamlara dair haberler okudum. Bu onların deli olduğunu anlamına mı gelir, yoksa zminlerinin acı verici bir şekilde, yüzde yüz açık olduğu anlamına mı? Kaşlanmı kaldırmıyorum. "Bu sorunun yanıtını vermek bana düşmez. Ama Peder Szyszynski'yi vurduğum sabah ne yaptığımı gayet iyi biliyordum. Ama aynı zamanda aklım yerinde değildi." Yalvarırcasına ellerimi açıyorum. "Sevgi insanı bu hale getiriyor."

Cjuennri söylediklerimi çürütmek için ayağa kalkıyor.

Bayan Frost, maalesef bu ülkede biri her şeyi bildiğini sananlar, diğeriye geri kalan insanlar için olmak üzere iki ayrı adalet sistemi yok. Jüriye bakıyor. "Onu duydunuz; birini öldürdüğü için pişman değil... Yanlış adamı öldürdüğü için pişman." Bezgin bir sesle ekliyor, "Son zamanlarda yeterince hata yapıldı. Lütfen bunlara bir tane daha eklemeyin." Kapının zili çalınca Fisher'in gelmiş olabileceğini düşünüyorum. Mahkemeden ayrıldığımızdan beri konuşmadık.

Kapamış konuşmalarından sonra jürinin karar vermek üzere bir toplantı odasına çekilmesinin üzerinden üç saat geçmesi, Fisher'in kalkıp aklımdan geçenleri söylememem gerektiği yönündeki düşüncesini destekler nitelikte.

Kendimi -bir kez daha- savunmaya hazır bir şekilde kapıyı açıyorum, Nathaniel üzerime atlıyor. "Anneciğim!" diye bağılıyor, beni o kadar kuvvetli sıkıyor ki sendeliyorum. Motelden ayrıldık anne!

Öyle mi? diyorum, sonra aynı soruyu Caleb'e da yöneltiyorum. Öyle mi?

Caleb küçük çantasını ve Nathaniel'inkini yere bırakıyor. Eve dönmek için iyi bir zaman olabileceğini düşündüm, diyor kısık bir sesle. "Sakıncası yoksa tabii."

Nathaniel golden retriever'imizin gövdesine sarılmış.
Mason yerinde duramıyor, bulabildiği her yeri yalıyor, Kalın
kuyruğu sevinç dolu bir tempoyla zemine vuruyor. Köpeğin
kendisini nasıl hissettiğini biliyorum. Yanımda birileri olunca
son dönemde ne kadar yalnız kaldığımı ancak anlıyorum.
Caleb'e doğru eğiliyorum, başım çenesinin alında; bu
şekilde kalbinin atışını duymamama imkân yok. "Harika,"
diyorum.

Köpek ellerimin altmda n e f e s a l a n y u m u ş a c ı k
bir yastık gibi."Mason'un a n n e s i n e n e o l d u ? "
A n n e m k a n e p e d e o t u r u y o r ; m i n i c i k h a r f l e r l e
yazılmış, d ü ş ü n d ü ğ ü m d e b i l e b a ş ı m ı n a c ı m a s ı n a
n e d e n o l a n b i r ş e y l e r o k u y o r . O . . . B i r y e r l e r d e
y a ş ı y o r d u r . "
i s / e d e n o d a b i z i m y a n ı m ı z d a d e ğ i l ?
Mason'un annesi Massachusetts'li bir yetiştir
i c i y e a i t t i . O n i k i t a n e y a v r u s u v a r d ı , b i z M a s o n ' u
a l ı p e v i m i z e g e t i r d i k .
S e n c e a n n e s i n i ö z l ü y o r m u d u r ?
İ l k b a ş t a m u t l a k a ö z l e m i ş t i r , d i y e y a n ı t l ı y o r
a n n e m . " A m a ü s t ü n d e n ç o k z a m a n g e ç t i ; M a s o n
ş u a n d a b i z i m l e o l m a k t a n m u t l u . İ d d i a y a g i r e r i m k .
a r t ı k a n n e s i n i h a t ı r l a m ı y o r d u n "
P a r m a ğ ı m ı M a s o n ' u n d i ş l e r i n i n ü z e r i n d e n g e ç
i r i y o r u m . B a n a g ö z k ı r p ı y o r .
İ d d i a y a g i r e r i m k i a n n e m y a n ı l ı y o r .

DOKUZ

Annesi, "Sütü mü istedin?" diye soruyor.

Ben çoktan bir kâse gevrek yedim, diye yanıtlıyor babası.

Ha, pardon. Annesi sütü buzdolabına koymak üzereyken babası kutuyu elinden alıyor. "Ama belki biraz daha almm."

Birbirlerine bakıyorlar, sonra annesi yüzünde komik bir gülümsemeye yerine oturuyor. "Peki," diyor.

Nathaniel bunlan çizgi film seyredemiş gibi seyrediyor; derinlerde bir yerde gerçek veya doğru olmayan bir şey olduğunu biliyor, ama gördükleri yine de ilgisini çekiyor.

Geçen yaz babasıyla dışanda parlak yeşil renkli bir yusufçuğu bahçenin dört bir yanında, sonra da kabak tarlasın- j 4 2 9

dan kuş havuzuna kadar takip etmişlerdi. Yusufçuk orada mavi renkli bir başka yusufçuk bulmuştu. Nathaniel ve babası iki yusufçuğun bedenlerini birer kılıç gibi kullanarak birbirlerine çarpmalarını ve vurmalarını bir süre izlemişlerdi. Kavga mı ediyorlar? diye sormuştu Nathaniel.

Hayır, çiftleşiyorlar. Nathaniel sormadan babası açıklamıştı: Hayvanlar, böcekler ve diğer canlılar yavrulannı o şekilde yapıyorlardı.

Ama sanki birbirlerini öldürmeye çalışıyorlar, demişti Nathaniel.

Bunu söyler söylemez iki yusufçuk uzakta titremekte olan iki ayrı uzay istasyonu gibi birbirlerine yanaştılar, kanatları dört ayrı kalp gibi çarpıyordu ve uzun kuyrukları titreşiyordu.

Bazen öyle görünür, diye açıklamıştı durumu babası.

Quentin geceyi o berbat yatakta uzanıp jürinin karar vermekte neden bu kadar geciktiğini düşünerek geçirdi. Sonuçta her davanın belli düzeyde zorluğu vardı, ama bu davada cinayet filme alınmıştı. Karar vermek daha kolay olmalıydı. Oysa jüri önceki gün öğleden sonradan beri görüşme halindeydi; neredeyse yirmi dört saat geçmiş ve hâlâ karar alınamamıştı.

Jürinin görüşmekte olduğu toplantı odasının önünden en az yirmi kere geçmiş, onları mahkûmiyet kararı almaları için etkilemeye çalışmıştı. Kapmm önünde bekleyen güvenlik görevlisi ayakta uyuma yeteneğine sahip yaşlıca bir adamdı. Savcı geçerken horlayarak gözlerini açıyor, tekrar otoriter bir görüntüye bürünmeye çalışıyordu.

Herhangi bir şey var mı? diye soruyor Quentin.

Bolca bağır-çağır. Az önce öğle yemeği siparişi verdiler.□ On bir tane hindili sandviç ve bir tane de biftek.

Quentin hayal kırıklığına uğrayarak geri dönüyor ve koridor boyunca yürümeye başlıyor, o sırada köşeden dönen

I oğluyla çarpışıyor. "Gideon?"

Ne var ne yok?

Karşısındaki gerçekten Gideon. Hem de orada, adliyede.

Quentin'in kalbi bir süreliğine duruyor, tıpkı bir sene önce olduğu gibi. "Burada ne işin var?"

Oğlan kendisi de bilmiyormuş gibi omuz silkiyor. "Bugün basketbol antrenmanım yoktu, ben de şöyle bir uğrayayım dedim." Spor ayakkabısının tabanını yere bastırıp sürterek gıcırdatıyor. "Diğer taraftan dünya nasıl görünüyor öğrenmek istedim."

Çjuentin oğlunun omzuna hafifçe vururken yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. On yıldır ilk kez adliyede söyleyecek tek kelime bulamadığını farkediyor.

İL

Yirmi altı saat. 1.560 dakika. 93.600 saniye. Hangisini seçerseniz seçin, adı ne olursa olsun beklemek neredeyse bir ömür sürüyor. Bu toplantı odasının her santimini ezberle

dim. Yerdeki kare döşemeleri saydım, tavandaki lekeleri inceledim, pencerelerin enini ölçtüm.

On iki kişi o odada bunca zamandır ne yapıyor?

Kapı açılınca beklemekten daha kötü olabilecek tek şeyin bir karar verilmiş olması olduğunu anlıyorum.

Yarı açık kapıdan beyaz bir mendil uzanıyor, sonra Fisher içeri giriyor.

Karar... Sözcükler adeta dilimi kesiyor. "Karar çıktı mı?"

Flenüz değil.

Fisher mendili bana fırlatırken sandalyeme yığılıyorum.

Bu mendil beni jürinin kararma hazırlamak için mi?

Hayır, teslim olduğumun göstergesi. Dün olanlar için üzüğünüm. Bana bakıyor. "Yine de kapanışı kendin yapmak istediğini önceden söyleseydin daha iyi olurdu."

Biliyorum. Ben de ona bakıyorum. "Jürinin hemen beraat kararı vermemesinin sebebi sence bu mu?"

Fisher omuz silkiyor. "Belki de hemen mahkûmiyet kararı vermemelerinin sebebi budur."

Evet... Her neyse... Göreceğiz. En iyi performansımı daima son duruşmalarda göstermişimdir.

Fisher bana gülümsüyor. "Ben de çapraz sorguda üstüme avukat tanımam."

Tam bir uzlaşma içerisinde birbirimize bakıyoruz. "Bir duruşmanın en nefret ettiğin yanı nedir?"

Şu an. Jürinin geri gelmesini beklemek. Fisher soluğunu koyuveriyor. "Tek istediği sonuçla ilgili bir tahmin olan müvekkili sakınleştirmek hep bana düşüyor. Oysa kimse kararla ilgili bir tahminde bulunamaz. Siz savcılar şanslısınız; ya kazanır ya da kaybedersiniz. Hayatının geri kalanını hapiste geçirmeyeceğinden emin olmak isteyen birini buna inandırmanız gerekmez. Böyle durumlarda biz çok iyi biliriz ki müvekkilimiz..." Yüzümde renk namına bir şey kalmadığını görünce cümlesini yarım bırakıyor. "Neyse... Sen de biliyorsun ki, kimse jürinin kararını tahmin edemez."

Konuşmasından pek cesaret almış gibi görünmeyince soruyor. "Senin için en zor yanı ne?"

İddia makamı o günkü oturumun kapatılmasını istemeden□ hemen öncesi. Çünkü o an, tüm kanıtları yerli yerinde□ kullandığımdan ve her şeyi doğru yaptığımdan emin□ olmak için sahip olduğum tek şans. O cümleyi kurduğum□ saniye çuvallayıp çuvallamadığımı anlarım.

Fisher bana bakıyor. "Nina," diyor yavaşça, "İddia makamı bugünkü oturumun kapatılmasını talep ediyor."

â.

Oyun odasının zeminindeki harflerle süslenmiş halıya yan dönmüş halde uzanmış yatıyorum. Elimdeki penguenin ayağını ahşap yuvasına oturtmaya çalışıyorum. "Bu penguen unu bir kez daha yaparsam," diyorum, "Kendimi asacağım; böylece jüri de büyük bir deritten kurtulmuş olacak." Caleb ile Nathaniel renk renk plastik oyuncak ayıları 4321 ayırdıkları yerden bana bakıyor. "Dışarı çıkmak istiyorum," diye sızlanıyor Nathaniel.

Çıkamayız evlat. Annenle ilgili önemli bir haber bekliyoruz. Ama çıkmak istiyorum! Nathaniel masaya sertçe tekme atıyor.

Belki birazdan çıkarız. Caleb ona yeni oyuncak ayılar uzatıyor. "Al bakalım."

İstemiyorum! Nathaniel tek eliyle tepsiyi masadan aşağı ahyor. Ayırıştırma kutuları havaya fırlayıp oyuncak blokların olduğu yere doğru yuvarlanıyor, odanın dört bir yanına plastik ayılar dağılıyor. Yere düşen kutulann sesi beynimin hiçbir şey düşünmemek için bomboş tuttuğum kısmında yankılanıyor.

Ayağa kalkıyorum, oğlumu omuzlarımdan tutup silkeliyorum.

Oyuncaklarını sağa sola atma\ O oyuncakların hepsini□ tek tek toplayacaksın Nathaniel! O kadar!

Nathaniel avazı çıktığı kadar bağırarak ağlıyor. Caleb

gergin bir yüzle bana dönüyor. "Nina, böyle sıkıntılı bir durum içinde olman sana Nathaniel'e bağırma..."

Özür dilerim.

Kapıdan gelen sesle üçümüz de o yöne dönüyoruz. Bir güvenlik görevlisi başım içeriye uzatıyor. "Jüri duruşma salonuna geliyor," diyor.

Birkaç dakika sonra Fisher, "Karar vermemişler," diyor. Nereden biliyorsun?

Çünkü karar vermiş olsalar mübaşir sadece jürinin geldiğini değil, kararlarla birlikte geldiğini söylerdi.

Şüpheyle geri çekiliyorum. "Mübaşirler bana hiçbir şey söylemezdi."

Bana güven.

Dudaklarımı ıslatıyorum. "O zaman niye buradayız?"

Bilmiyorum, diyor Fisher. İkimiz de dikkatimizi yargıca veriyoruz.

Yargıç Neal yerine oturuyor; uzayıp giden sürecin sonuna gelinmiş olmasından memnun olduğu yüzünden belli.

Sayın jüri sözcüsü, diyor, "Jüri bir karara vardı mı?"

Ön sırada oturan bir adam ayağa kalkıyor. Başındaki şapkeyi çıkarıp kolunun altına sokuyor, sonra boğazını temizliyor.

Uzun süredir görüşüyoruz, Sayın Yargıç, ancak

karar konusunda uzlaşmaya varmış değiliz. Bazılarımız...

Bir saniye, Sayın Sözcü! Gerisini söylemeyin. Davayla

ilgili görüşmelerinizi yapıp sanığın suçlu mu yoksa masum

mu olduğu konusunda her bir jüri üyesinin oyunu aldınız

mı?

Bunu birkaç kez yaptık, ancak fikrini ısrarla değiştirmeyen üyeler var.

Yargıç önce Fisher'e, sonra Quentin'e bakıyor. "Taraflar kürsüye gelsin." /

Ben de ayağa kalkınca yargıç iç geçiriyor. "Pekâlâ, Bayan Frost, siz de gelin." Yargıç kürsüde fısıldayarak konuşuyor.

Jüriden kararlarla ilgili görüşmelere devam etmelerini isteyeceğim. İtirazı olan var mı?

Kabul ediyorum, diyor Cjuentin. Fisher da başıyla onaylıyor. Savunma masasına geri dönerken Caleb ile göz göze geliyoruz. Ağzımı oynatarak, "Uzlaşamıyorlar," diyorum. Yargıç konuşmaya başlıyor. "Hanımlar beyler, tüm gerçekleri ve kanıtları dinlediniz. Çok zorlu bir süreç olduğunun ve alacağımız kararın çok zor olduğunun farkındayım. Ama biliyorum ki, bir sonuca varabilirsiniz. Ve bunu yapabilecek en iyi jüri sizsiniz. Davanın yeniden görülmesi gerekirse, gelecek olan yeni jürinin sizden daha iyi bir karar veremeyeceğini düşünüyorum." Dikkatle jüri üyelerine bakıyor.

Şimdi sizden jüri odasına geri dönmenizi, birbirinizin görüşlerini saygılı bir şekilde değerlendirmenizi ve herhangi bir ilerleme kaydedip kaydedemeyeceğinizi görmeyi rica ediyorum. Günün sonunda sizden geri gelmenizi ve görüşmelerinizin nasıl gittiğini söylemenizi isteyeceğim.

Şimdi ne olacak? diye fısıldıyor Caleb arkamdan.

Yargıçtan cesaret alan jüri üyelerinin yerlerinden kalkmasını izliyorum. Şimdi bekleyeceğiz. †

Birinin ruhunun düğüm düğüm olmasını oturduğu yerden izlemek insanı huzursuz ediyor; ya da en azından Caleb jüri görüşmeye devam ederken Nina ile iki buçuk saat daha geçirdikten sonra böyle düşünüyor.

Nina oyun odasındaki minicik bir sandalyenin üzerinde kamburunu çıkarmış vaziyette oturuyor. Kollarım yanlara açmış halde uçak taklidi yapan Nathaniel'in çıkardığı sesleri bile duymuyor. Çenesini yumruğuna dayamış, boşluğa bakıyor.

Hey... diyor Caleb yavaşça.

Nina gözlerini kırpıyor, sonra ona dönüyor. "Ah... Dalmışım." İyi misin?

Evet. Glmseyince dudakları inceliyor. "Evet!" diye tekrarlıyor.

Bu Caleb'e yıllar önce Nina'ya su kayağı yapmayı ğretişini hatırlatıyor; Nina o zaman da işi oluruna bırakmak yerine gereğinden fazla çaba sarf ediyordu. "Aşağıdaki otomatlara gidelim mi?" diye soruyor. "Nathaniel'e sıcak çikolata alırız. Sana da çorba diye yutturdukları bulaşık suyundan ısmarlarım."

Harika!

Caleb dönüp ve içecek bir şeyler almaya gideceklerini söyleyince Nathaniel kapıya doğru koşuyor. Caleb do onun peşinden yürümeye başlıyor. "Haydi," diyor Nina'ya. "Biz hazırız."

Nina ona sanki on saniye önce konuşmamışlar gibi bakıyor. Neye hazırsınız? diye soruyor.

Patrick buz gibi havada adliyenin arkasındaki bir bankta oturmuş, Nathaniel'in heyecanla çığlıklar atarak koşuşturmasını izliyor. Çocuğun akşamüzeri saat dört buçukta o kadar enerjisi olmasım anlamıyor. Ama kendisi de zamanında Nina ile birlikte göletin üzerinde yorulmadan ve donmadan saatlerce hokey oynamaz mıydı? Zaman belki de insanın yaşlanınca farkına vardığı ve o andan itibaren de kontrolünü eline alamadığı bir şey.

Oğlan Patrick'in yanına oturuyor; yanakları kıpkırmızı, burnu akıyor. "Kâğıt mendilin var mı, Patrick?"

Patrick başını sallıyor. "Kusura bakma, Bambu. Mendilim yok. Koluna sil."

Nathaniel gülüyor, sonra söyleneni yapıyor. Başını Patrick'in kolunun altına sokuyor, bu his Patrick'te bağırma ihtiyaı uyandırıyor. Keşke Nina bunu, oğlunun bir başkasına dokunmaya çalıştığını görseydi; morali derhal dzelirdi. Nathaniel'i kucaklıyor, sonra başının tepesini öpüyor. Seninle oyun oynamayı seviyorum, diyor Nathaniel. Ben de seninle oynamayı seviyorum.

Sen bana bağırmıyorsun.

Patrick oğlana bakıyor. "Annen bağıırıyor mu?"

Nathaniel omuz silkiyor, sonra başım sallıyor. "Sanki birisi annemi çalıp yerine ona tıpatıp benzeyen, ama daha huysuz birini bırakmış gibi. Yerinde kıpırdamadan oturamıyor, söylediklerimi duymuyor, konuştuğumda başı ağnyormuş gibi davranıyor." Kucağına bakıyor. "Eski annemi geri istiyorum."

O da bunu istiyor, Bambu. Patrick batıya, ufuk çizgisinin güneşi ısırmaya başladığı yere doğru bakıyor. "Annen bu aralar biraz gergin. Alacağı haberlerin iyi mi yoksa kötü mü olacağmı bilemiyor." Nathaniel omuz silkince Patrick devam ediyor. "Seni sevdiğini biliyorsun, değil mi?" Ben de onu seviyorum, diyor oğlan kendini savunurcasma. Patrick başını sallıyor. 'Onu tek seven sen değilsin,' diye düşünüyor.

4 3 6 | ât

Davanın yeniden görülmesi mi? diyorum başımı sallayarak.

Hayır! Bunları tekrar yaşayamam Fisher. Biliyorsun...□

Duruşmalar ilerleyince daha çekilmez hale geliyor.

Bir savcı gibi düşünüyorsun, diyor Fisher, "Ama bu sefer haklısın." Önünde durduğu pencereden ayrılıyor. "Bu gece bir konu üzerinde iyice düşünmeni istiyorum."

Ne gibi?

Jüri kararından vazgeçmek. Kabul edersen sabah□

Çjuentin ile konuşup karan yargıcın vermesine razı olup□ olmayacağını öğreneceğim.

Fisher'e bakıyorum. "Bu davayı hukuk üzerinden değil, duygular üzerinden yürütüyorduk, hatırlıyor musun? Bir jüri, duygulara odaklanarak beni beraat ettirebilir. Ama bir yargıç daima hukuk temelinde karar verir. Sen çıldırdın mı?"

Hayır Nina, diye yanıtlıyor Fisher. "Ama zamanında sen de çıldırmamıştm."

O gece yatağımızda yatıyoruz. Dolunay üzerimize vuruyor. Caleb'e Fisher ile yaptığım konuşmayı anlattım. Şu anda ikimiz de aradığımız yanıtı yıldızların gökyüzüne yazabileceği umuduyla tavana bakıyoruz. Caleb'ten o kocaman yatakta elimi tutmasını istiyorum. Birbirimizden kilometrelerce uzakta olmadığımızı anlamam için buna ihtiyacım var. Ne düşünüyorsun? diye soruyor. Ona dönüyorum. Ay ışığında yüzü altın sarısı renkte görünüyor: Cesaretin rengi. "Kendi kararlarımı artık kendim alamıyorum," diye yanıtlıyorum. Dirseğinin üstünde doğrulup bana dönüyor. "Ne olacak?" Yutkunuyorum, sesimin titremesini engellemeye çalışıyorum. Yargıç beni mahkûm edecektir, çünkü yasal açıdan cinayet işledim. Ama iyi yam şu... Muhtemelen bir jüri kararında olacağı kadar uzun bir cezaya çarptırılmam. Caleb'in yüzü birden yüzümün önünde beliriyor. Nina... Hapse giremezsin. Yan dönüyorum, böylece Caleb gözlerimin kenarlarından akan yaşlan göremeyecek. "O şeyi yaparken bu riski aldığımı biliyordum." Ellerini omuzlarıma koyuyor. "Hapse giremezsin. Giremezsin." Geri döneceğim. Ne zaman? Bilmiyorum. Caleb yüzünü boynuma gömüp derin derin nefes alıyor. Bir süre sonra ben de ona sanki bugün aramızda hiçbir mesafe olmamalıymış gibi sıkıca tutunduğumu hissediyorum, çünkü yarın aramızdaki mesafe çok büyük olacak. Elleri sırtımda dolaşüyor, üzüntüsünün sıcaklığı giderek artıyor. İçime girdiğinde arkamda bir iz bırakmak istermişçesine tırnaklarımı omuzlarına gömüyorum. Şiddetle sevişiyoruz, o kadar çok duygu açığa çıkıyor ki, etrafımızdaki hava adeta çınlıyor. Sonra her şey gibi bu da bitiyor.

Ama ben seni seviyorum, diyor Caleb sesi çatallaşarak.
Kusursuz bir dünyada bir insanın ihtiyaç duyabileceği
tek bahane bu.

O gece rüyamda bir okyanusa doğru yürüdüğümü, dalgaların
geceliğimin eteğini ıslattığını görüyorum. Su soğuk,
ama Maine'de genellikle olduğu gibi dondurucu değil. Dipteki
kumlar pürüzsüz. Su önce dizlerime, sonra da kalçalarımın
gelene kadar, geceliğim ıslanıp ikinci bir deri gibi tenime
yapışmaya kadar yürümeye devam ediyorum. Bir süre
sonra boynuma, çene seviyesine geliyor. Suyun içinde tamamen
kaybolduğumda boğulacağımı anlıyorum.

Önce mücadele ediyor, akciğerlerimdeki havayla yetinmeye
çalışıyorum. Sonra ciğerlerim yanmaya başlıyor, kaburgalarımın
altında ateşten bir halka oluşuyor. Kocaman
açılmış gözlerim siyaha dönüyor, ayaklarım çırpınmaya başlıyor.
Ama hiçbir yere gidemiyorum.

4381 'İşte oldu,' diye düşünüyorum. 'En sonunda oldu.'

Bu düşünceyle kollarımı serbest bırakıyorum, bacaklarım
hamur gibi yumuşuyor. Bedenimin battığını, içimin suyla
dolduğunu hissediyorum; ta ki denizin dibindeki kumların
üzerine kıvrılana dek.

Güneş buradan titrek, san bir göze benziyor. Ayağa kalkıyorum
ve okyanus tabanında hiç zorlanmadan yürümeye
başlıyorum.

Buna çok şaşırıyorum.

Uyumasını izlemek için yatağının kenarına oturduğumda
Nathaniel hareket etmiyor. Ama ne zaman kendimi tutamayıp
saçlarma dokunuyorum, yan dönüyor ve gözlerini
açıyor. "Hava hâlâ karanlık," diye fısıldıyor.
Biliyorum. Daha sabah olmadı.

Durumu çözmeye çalışmasını izliyorum: Gecenin bir yarısı
gelip onu uyandırmamın sebebi ne? Bunu bir daha yap

ma fırsatı bulduğumda boyunun belki de bu yatağın boyu kadar olacağını ona nasıl açıklayabilirim? Geri döndüğümde arkamda bıraktığım çocuğun yerinde yeller eseceğini nasıl anlatabilirim?

Nathaniel, diyorum titreyen nefesimi kontrol etmeye çalışarak. "Belki uzak bir yerlere gidebilirim."

Oğlum doğrulup yatağında oturuyor. "Gidemezsin anne."

Gülümseyerek bir sebep bile buluyor. "Daha yeni geldik."

Biliyorum... Ama bu kendi seçimim değil.

Nathaniel yorganını göğsüne çekiyor, gözümüne birden

daha da küçük görünüyor. "Bu sefer ne yaptım?"

Hıçkırarak onu kucağıma doğru çekiyorum ve yüzümü saçlarına gömüyorum. Burnunu boynuma dayıyor; bebekliğini hatırlayınca nefesim kesiliyor. Cimri birinin kilitli kutusunda duran o günlere geri dönebilmek için o an her şeyimi verirdim. En basit dakikalar -araba sürmemiz, oyun odasını temizlememiz, birlikte yemek yapmamız- için bile her şeyimi feda ederdim. Bunları rutin olarak yapmamız, mucize kabilinden nimetler oldukları gerçeğini değiştirmez. Sizi çocuğunuzla bir araya getiren birlikte ne yaptığınız değildir... O şeyleri yapma şansına erişmiş olmanızdır.

Oğlumun yüzüne bakmak için geri çekiliyorum. Ağzının bir yana bükülmesi, burnunun eğimi... Kehribar gibi anıları hapseden aynı renk gözleri... 'Onları orada sakla,' diyorum içimden. 'Onlara benim yerime iyi bak.'

Hıçkırarak ağlıyorum. "Söz veriyorum, bir gün geri geleceğim.

Beni görmeye gelebilirsin. Senden uzak olduğum

her gün, her dakika bir şeyi iyi hatırlamanı istiyorum: Hep geri dönmeme ne kadar kaldığını düşünüyorum olacağım."

Nathaniel kollarını boynuma doluyor ve kuvvetle sıkıyor.

Gitmeni istemiyorum.

Biliyorum. Bileklerini hafifçe tutarak geri çekiliyorum.

Ben de seninle geleceğim.

Keşke gelebilseydin. Ama birinin burada kalıp babana□ göz kulak olması gerekiyor.

J o d i PICOÜIT

Nathaniel başını sallıyor. "Ben seni özlerim."

Ben de seni, diyorum. "Baksana, bir anlaşma yapmaya ne dersin?"

O ne demek?

İki insanın birlikte verdiği karara anlaşma denir. Hafifçe gülümsemeye çalışıyorum. "Birbirimizi izlemeyeceğiz, anlaştık mı?"

Nathaniel bir an bana bakıyor. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diyor.

Onu tekrar kendime çekiyorum. "Ah Nathaniel," diye fısıldıyorum. Ben de sanmıyorum.

İL

Ertesi sabah adliyeye giderken Nathaniel yanımdan bir an olsun ayrılmıyor. Artık görmeye alıştığım muhabirler bana zalimce bir işkence gibi geliyor; soruları ve gözleri kor eden kamera ışıkları ellerinden kurtulmam gereken birer ,| canavar. Bunlar benim 'Duruşmadan Önce ve Duruşmadan Sonra' fotoğraflarım olacak.

(S)AVCI MAHKÛM OLDU.

'Artık manşetlerinizi atabilirsiniz,' diye düşünüyorum, 'Çünkü hapse gidiyorum.'

Çift kanatlı kapının tutma yerine ulaşır ulaşmaz Nathaniel'i Caleb'e bırakıyor ve tuvalete koşuyorum. Kabinlerden birine girip öğürüyor, sonra çıkıp yüzüme ve bileklerime su çahyorum. "Bunu atlatabilirsin," diyorum aynaya bakarak. "En azından bu sayfayı şerefle kapatabilirsin." Derin bir nefes alarak dışarı çıkıyorum ve ailemin olduğu yere doğru gidiyorum. O sırada Adrienne'yi, cezaevindeki travestiyi görüyorum; üstüne iki beden küçük gelen kırmızı bir elbise giymiş, otuz iki dişle sırıtıyor.

Nina! diye bağılıyor ve yarı koşarak beni kucaklamaya geliyor. "Olmak istediğim son yer bir mahkeme salonu, ama bugün senin için buradayım."

Tahliye mi oldun?

Dün. Karara yetişebileceğimden emin değildim, ama□
senin jürinin görüşmesi benim cinsiyet değiştirme ameliyatımdan□
daha uzun sürüyormuş.' '□

Nathaniel birden aramıza giriyor, bir ağaçrım gibi bana□
tırmanmaya çalışıyor. Onu kucağıma alıyorum.□

Nathaniel, bu Adrienne."

Adrienne'nin gözleri parlıyor. "Hakkında çok şey duydum,
Nathaniel"

Adrienne'nin varlığından Caleb'in mi, yoksa
Nathaniel'in mi daha çok afalladığını kestirmek çok güç.
Açıklama yapmaya fırsat bulamadan Fisher'in hızlı adımlarla
bize doğru geldiğini görüyorum.

Avukatıma bakıyorum. "Hallet şu işi," diyorum.

Quentin salonun dışında Fisher ile karşılaşılıyor. Kendisini
beklediği belli.

Yargıç Neal ile konuşmamız gerek, diyor Fisher sessizce.

Benden iyilik bekleme, diye cevap veriyor Cjuentin.

Öyle bir beklentim yok zaten. Fisher arkasını dönüyor
ve savcının kendisini takip edip etmediğine bakmadan yargıcın
odasma doğru yola koyuluyor.

On dakika sonra Yargıç Neai'in karşısındalar; duvarlardaki
safari hayvanlarının öfkeli başları olacıklara tanıklık
ediyor. "Sayın Yargıç," diyerek söze giriyor Fisher, "Şu ana
gelene dek çok uzun zaman geçti ve jürinin bir karara varamayacağı
gayet açık. Müvekkilimle konuştum. Şayet Bay
Brovvn da kabul ederse, davayı size havale etmek ve tüm
gerçekler ışığında karan sizin almanız talebinde bulunmak
istiyorum."

Quentin'in beklediği kesinlikle bu değildi. Savunma
avukatına adam sanki aklını yitirmiş gibi bakıyor. Tamam,
kimse davanın yeniden görülmesini istemez, ama kararı yargıca
bırakmak, kanunun lafzına birebir sadık kalmak demek
ki, bu da davada savunma makamından çok iddia makamı

mn işine gelir. Fisher Carrington o anda Nina Frost'un mahkûmiyet kararım gümüş bir tepsi içinde sunuyor.

Yargıç ona bakıyor. "Bay Brovvn? İddia makamı ne yapmak niyetinde?"

Çjuentin boğazını temizliyor. "İddia makamı bu teklifi tamamen makul buluyor, Sayın Yargıç."

Güzel. O halde jüriyi azlediyorum. Kanıtları incelemek için bir saate ihtiyacım var. Ardından kararımı açıklayacağım. Yargıç başını sallayarak iki hukukçudan kendisini yalnız bırakmasını istiyor; sonra Nina Frost'un geleceğini tayin etme işine koyulacak.

Adrienne'yi bugün Tanrı göndermiş olmalı. Caleb ve benim oyalayacak halde olmadığımız bir anda gelip Nathaniel'i kollarımdan alıyor, oğlum ona tırmanma kafesi muamelesi yapıyor. Önce sırtına tırmanıyor, sonra da uzun bacaklarından aşağı kayıyor.

Seni çok yorarsa, diyor Caleb, "Ona durmasını söyle."

Alı tatlım! Ben hayaüm boyunca bunu bekledim.

Nathaniel'i bacaklarından tutup ters çeviriyor, oğlum kıkırdıyor. Onları izlemekle katılmak arasında gidip geliyorum. En büyük korkum, oğluma bir kez dokunursam ne yaparlarsa yapsınlar beni ondan ayıramamaları.

Oyun odasının kapısı çalınınca hepimiz kapıya dönüyoruz.

Patrick huzursuz bir ifadeyle eşikte duruyor. Ne istediğini, ama ailemle birlikteyken isteğini dile getirmeyeceğini biliyorum.

Caleb hepimiz adına karar vererek beni şaşırtıyor. Başıyla önce Patrick'e, sonra bana işaret ediyor. "Haydi gidin," diyor.

Böylece Patrick ve ben kendimizi karmaşık koridorlardan geçerken buluyoruz. Yürürken aramızda yarım metre mesafe var. Tek kelime etmeden o kadar uzun süre gidiyoruz ki, nereye geldiğimizi bilmediğimin farkına varıyorum.

Bunu nasıl yaptın? diyor sonunda kendini daha fazla tutamayarak. "Yeni bir jüri gelse en azından beraat etme şansım devam ederdi."

Öyle olsaydı Nathaniel'i, Caleb'i, seni ve diğer herkesi yeniden aynı sürecin içine sokmuş olurum. Bu işin artık bitmesi gerek, Patrick. Bitmeli. Ne olursa olsun.

Patrick duruyor ve bir ısıtma borusuna dayanıyor. "Cezaevine gideceğine hiç ihtimal vermemiştim."

Gideceğime ihtimal vermediğim bir sürü yer var, diyorum. Solgun bir yüzle gülümsüyorum. "Bana ara sıra Çin yemeği getirir misin?"

Hayır. Patrick yere, ayakkabılarına bakıyor. "Burada olmayacağım, Nina."

Sen... Nasıl yani?

Taşınıyorum. Pasifik kıyısında, kuzeybatıda bazı iş ilanları gördüm. Onları yoklayacağım. Derin bir nefes alıyorum. Oralarda hep merak etmişimdir. Sensiz gitmek istemediğimden bu kadar bekledim.

Patrick...

Patrick alnıma şefkat dolu bir öpücük konduruyor. "İyi olacaksın," diyor fısıldayarak. "Bunu daha önce de basardın."

Yüzünde çarpık bir gülümseme beliriyor, o ifadeyi farketmeden alıp göğüs cebime dolduruyorum.

Sonra gidiyor, geri dönüş yolunu bulma işini bana bırakarak koridorun ucunda kayboluyor.

Merdivenin dibindeki tuvaletin kapısı hızla açılıyor ve birden İKİ metre önümde Quentin Brovvn'u buluyorum.

Bayan Frost, diyor hiç duraksamadan.

Bunca şeyden sonra bana Nina diyeceğini sanırdım.

Fisher'in olmadığı bir ortamda benimle konuşması etik ilkelerin ihlali anlamına geliyor ve ikimiz de bunun farkındayız.

Aslında tüm olanlardan sonra bu kuralın çiğnenmesi o kadar da korkutucu bir şey değil. Yanıt vermeyince onun benimle aynı düşüncede olmadığını anlıyor ve yanından

geçmeye çalışıyorum. "Müsaade edersen oyun odasına, ailemin yarımına gideceğim."

İtiraf etmem gerekir ki, diyor Ouentin ben geçip giderken, Kararın beni son derece şaşırttı.

Dönüyorum. "Karan yargıca bırakmam mı?"

Evet. Sanık olsam aynı şeyi yapıp yapmayacağımdan emin değilim.

Başımı sallıyorum. "Nedense seni sanık sandalyesinde düşünemiyorum, Ouentin."

Bir baba olarak düşünebiliyor musun peki?

Bu soru beni şaşırtıyor. "Hayır. Bu zamana kadar ailen olduğuna dair bir şey duymadım."

Bir oğlum var. On altı yaşında. Ellerini ceplerinden çıkarıyor.

Biliyorum, biliyorum... Şu ana dek gözünde beni acımasız kötü adam olarak o kadar başarılı canlandırdın ki, şimdi içimde şefkatli bir yan olabileceğine inanamıyorsun.

Omuz silkiyorum. "Tam anlamıyla acımasız bir kötü

I adam olarak canlandırdığımı söyleyemem."

O halde bir pislik olarak mı canlandırdın?

Bunu sen iddia ediyorsun. Sayın Sava, diyorum. İkimiz de sırtıtıyoruz.

İnsanlar karşılarındakini her an şaşırtabilir," diyor düşüncelere dalarak. "Örneğin cinayet işleyen bir bölge savcısı.

Ya da sırf içi rahat etmesi için gecenin koninde bir sanığın evinin önünden geçen başsava yardması."

Homurdanıyorum. "Evime kadar geldiysen, içeride olduğumdan emin olmak içindir."

İç çamaşırından alman DNA ile ilgili laboratuar sonuçlarını evine kim bıraktığım hiç merak etmedin mi, Nina?

Şaşkınlıktan ağızım açık kalıyor.

Oğlumun adı Gideon, diyor. Islık çalarak bana başını sallıyor ve koşarak merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Duruşma salonu o kadar sessiz ki, Caleb'in arkamda nefes alıp vermesini duyabiliyorum. Yargıcın kararını dinlemek üzere içeri girmeden önce bana söyledikleri de o sessizlikte kulaklarımda yankılanıyor: Seninle gurur duyuyorum. Yargıç Neal boğazını temizliyor ve konuşmaya başlıyor.

Mevcut kamtlar açıkça göstermektedir ki, 30 Ekim 2001 sabahı sanık Nina Frost bir silah satın almış, silahı çantasına gizlemiş ve Biddeford'daki bir duruşma salonuna getirmiştir. Yine kamtlara göre sanık, Peder Szyszynski'ye yakın bir yere oturmuş, ardından basma bilerek ve kasten dört el ateş etmek suretiyle ölümüne sebep olmuştur. Kanıtlar ayrıca bunları yaptığı sırada Nina Frost'un beş yaşındaki oğluna tecavüz eden kişinin Peder Szyszynski olduğuna dair yanlış bir inanç içerisinde olduğunu da net şekilde göstermektedir. Başımı eğiyorum. Her kelime yeni bir darbe.

Peki, kanıtlar hangi iddiaları desteklemiyor? diye soruyor yargıç herhangi bir cevap beklemeksizin. "Öncelikle sanığın akli dengesinin maktulü vurduğu sırada hukuki olarak yerinde olmadığı iddiasını desteklemiyorlar. Tanıklar sanığın oğluna zarar verdiği inandığı adamı yok etmek için kasten ve planlayarak hareket ettiğine dair ifade verdi. O sırada sanık, Peder Szyszynski de dahil olmak üzere, herhangi bir suç isnat edilen her kişinin suçu ispatlanana dek masum olduğunu gayet iyi bilen ve görevini fiilen sürdürmekte olan eğitimli bir bölge savaşıydı. Mahkeme Nina Frost'un işini çok iyi bilen bir savcı olduğu kanısındadır. Ancak diğer taraftan, kanunları çiğneme sürecinin dikkatle düşünmesi gerektiğine inanmaktadır."

Yargıç başını kaldırıyor ve gözlüklerini burnunun üstüne itiyor.

Bu gerekçelere dayanarak, olay anında sanığın akli dengesinin yerinde olmadığına dair savunmayı reddediyorum. Cjuentin Brovvn sol tarafımda hareketleniyor. Bununla birlikte... Cjuentin duruyor.

...bu eyalette cinayet eylemini haklı çıkarabilecek bir sebep daha var: Sanığın olay anında makul bir tahrik nedeniyle ve yine makul bir korku veya öfkenin etkisi altında bulunması. Nina Frost'un bir savcı olarak 30 Ekim sabahı korku ya da öfkenin etkisi altında olması için bir sebep yoktu. Ancak Nathaniel'in annesi olarak makul bir korku ve öfkenin etkisi altındaydı. Mahkeme sanığın oğlunun tacizciyi teşhis etme çabası, beklenmedik bir sonuç alınan DNA kanıtı ve sanığın adalet sistemi kapsamında bir tanığın karşı karşıya kalacağı muameleyi çok iyi bilmesinin makul tahrik unsuru oluşturduğuna kanaat etmiştir.

Nefesimi tutuyorum. Bu gerçek olamaz.

Sanık ayağa kalksın.

Fisher kolumdan tutup beni çekerek ayağa kaldırırsa dek yargıcın beni kast ettiğinin farkına varmıyorum.

Sizi planlayarak cinayet işlemekten suçsuz buluyorum, Nina Frost. Ancak Maine Eyaleti Ceza Kanunu'nun 203. maddesinin 1-B bendi uyarınca ağır tahrik altında adam öldürmekten suçlu olduğunuza karar veriyorum. Sanık hüküm öncesi soruşturma raporu* isteme hakkından feragat edip cezasının bugün yürürlüğe konmasını ister mi?

Evet, Sayın Yargıç, diyor Fisher.

Yargıç o sabah ilk kez yüzüme bakıyor. "Sanığa yirmi yıl hapis cezası veriyorum. Cezasını Maine Eyalet Cezaevi'nde tamamlayacak. Şu ana kadar tutuklu geçirdiğiniz süre cezanızdan düşülecektir." Duralıyor. "Cezanın geri kalanı tecil edilecek, sanık bu süre zarfında gözetim altında tutulacaktır. Bugün adliyeden ayrılmadan önce gözetim memurunuzla görüşmeniz gerekiyor, Bayan Frost. Görüşmenin ardından serbestsiniz."

Duruşma salonu bir anda karışıyor, flaşlar patlıyor.

Fisher beni kucaklıyor, bense gözyaşlarına boğuluyorum.

Mahkeme sanığı suçlu bulduğunda verilecek cezanın en uygun şekilde olması için kimi koşulların incelenmesi, bazı kayıt ve bilgilerin araştırılması suretiyle yapılan soruşturma ve bunun sonucunda hazırlanan rapor (Ç-n.)

Caleb parmaklıkların üzerinden atlıyor. "Nina!" diyor. "Yargıcın sözlerini tercüme eder misin?"

Bu... Çok iyi bir haber. Kocama gülümsüyorum. "Bu harika, Caleb!" Aslına bakılırsa yargıç beni affetti. Birini öldürmediğim sürece hapis cezası çekmeyeceğim."

Caleb bana sarılıyor ve beni havaya kaldırmaya dönüyor. Onun omzunun üstünden Adrienne'nin sıkı yumruklarını havaya savurduğunu görüyorum. Adrienne'nin arkasındaysa Patrick duruyor. Gözleri kapalı; yerinde oturmuş gülümsüyor. Ben ona bakarken gözlerini açıyor. Sessizce ağzını oynatarak, 'Sadece sen,' diyor.

Bu sözcüklerin anlamını yıllarca merak edeceğim. Muhabirler bağlı oldukları kuruluşlara haberi geçmek için dışarı koşturup, salondaki kalabalık biraz dağılınca birini daha farkediyorum. Quentin Brown dosyalarını ve çantasını toplamış, sıraların arasından geçip kapıya doğru ilerliyor. Bir an durup bana dönüyor. Hafifçe başını eğiyor, ben de aynı şekilde karşılık veriyorum.

Birisi arkadan bileğimi tutunca irkiliyorum; yargıcın kararını anlayamayan bir görevlinin- bana yeniden kelepçe takacağını sanarak refleksiyle elimi çekiyorum. "Hayır," diyorum arkama dönerek. "Anlamıyorsunuz..."

Güvenlik görevlisi bileğimdeki elektronik kelepçeyi çözüyor. Cihaz düşüyor, çıkardığı ses serbest kalışımı müjdeliyor. Az önce baktığım yere yeniden başımı çevirince Quentin'in gitmiş olduğunu görüyorum.

Birkaç hafta sonra röportajlar sona eriyor. Haber kanallarının ve gazetelerin dikkati başka pis ve karmaşık meselelere dönüyor. Evimizin önündeki medya araçları güneye yöneliyor ve biz eski hayatımıza geri dönüyoruz.

En azından çoğumuz dönüyor.

Nathaniel her gün daha da güçleniyor, Caleb birkaç yeni iş aldı. Patrick batı sahiline olan yolculuğunun ortasında,

Chicago'dan beni aradı. Artık sava olmayacağıma göre neyle meşgul olacağımı sorma cesaretini şu ana dek bir tek o gösterebildi.

Bu süreç hayatımın öyle bir parçası haline geldi ki, bundan sonra ne yapacağım sorusunun yanıtını vermek hiç kolay değil. Belki göre herkesin yazmamı istediği kitabı yazarım. Belki huzurevinde yaşlı vatandaşlara ücretsiz hukuki danışmanlık hizmeti veririm. Belki de hiçbir şey yapmadan evimde oturur, oğlumun büyümesini izlerim.

Elimdeki zarfa hafifçe vuruyorum. Mektup Baro Disiplin Komitesi'nden geliyor. Neredeyse iki aydır açılmamış bir şekilde mutfak tezgâhının üzerinde duruyor. Zaten açmamın anlamı yok; içinde ne yazdığını biliyorum.

Bilgisayarıma basma oturup kısa ve öz bir mektup yazıyorum: Ruhsatımı kendi isteğimle iade ediyor, bundan böyle avukat olarak görev yapmak istemediğimi bildiriyorum.

Saygılarımla.

Nina Frost.

Yazıdan mektubumun çıktısını alıyor ve zarfa koyuyorum.

Kapağını yapıştırıyor, üstüne kaşemi basıyorum.

Sonra botlanmı giyip dışarı çıkarak posta kutumuza yürüyorum.

Mektubu posta kutusuna atınca yüksek sesle, "Tamam," diyorum. Sonra, "Tamam?" diye yineliyorum; ikincisi 'Şimdi ne yapacağım?' anlamında.

Ocak ayında mutlaka bir hafta yalancı bahar olur. Hava sıcaklığı hiçbir belirti göstermeden on dereceye çıkar; çukurlarda eriyen buzlar küçük göller oluşturur, insanlar şortlarını giyip evlerinin verandasına oturarak doğadaki değişimi izler.

Ne var ki, bu yıl yalancı bahar rekor derecede uzun sürdü.

Mevsim normallerinin üzerindeki sıcaklar Nina'nın serbest bırakıldığı gün başladı. Buzlar o öğleden sonra erimeye

başladığından kayak pisti kapalıydı; hafta sonu geldiğinde gençler kaldırımlarda kaykaylarıyla kayıyordu. Hatta çiğdem çiçeklerinin her yere hâkim olan çamurlann arasından bir yolunu bulup açtığını bile duydum. İşler için de iyi olmuştu bu; kara kışta devam edilemeyen inşaatlar birden hızlanmıştı. Hatırladığı kadarıyla akçaağaçların öz suyu ilk kez o kadar erken belirmişti.

Caleb musluklarıyla kovalarım önceki günden hazırlamış, o gün de arazilerinin çevresinde dolaşıp ağaçlara açtığı kesiklere muslukları takarak akan özsuları topluyor. Gökyüzü masmavi, hava güneşli. Bu yüzden gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamış durumda. Vıcık vıcık çamur botlarına yapışıyor, ama bu bile onu yavaşlatamıyor. Ne de olsa insan öyle günlere pek sık rastlamıyor.

Topladığı özsuları fıçılara dolduruyor. Bu tatlı sıvının yüz elli litresi kaynatılınca ancak dört litre civarında akçaağaç şurubu elde ediliyor. Caleb kaynatma işlemini mutfaktaki ocakta, bir spagetti tenceresinin içinde yapıyor. Kaynattığı özsuları koyulaşmalarına izin vermeden süzgeçten geçiriyor.

Nina ve Nathaniel için çekici olan işlemin sonunda ortaya çıkan ürün, Caleb içinse o ürüne ulaşmak için verilen emek. Bir ağacın kanı, bir musluk ve bir kova. Tencereden çıkan buharlar, evin dört bir yanını saran koku. İnsanın alacağı her nefesin tatlı olacağını bilmesi kadar güzel şey yok.

ât

Nathaniel bir köprü inşa ediyor. Ama belli olmaz, belki biraz devam edince tünel olmasına da karar verebilir. Lego'lann en güzel yanı, bir şey yapmaya başladıktan sonra karar değiştirip başka bir şey yapabilmemiz. Bazen bir şeyler inşa ederken kendisini babasının yerine koyuyor; işini babası gibi özenli bir şekilde yapıyor. Bazen de annesi oluyor; olabildiğince yüksek bir kule yapıyor, ama kulenin yıkılmasını engelleyemiyor.

Nathaniel'in inşaatını köpeğin kuyruğunun etrafından dolaşıp yapması gerekiyor, çünkü Mason odasının orta ye

rinde uyuyor. Ama bu da sorun değil, çünkü inşa ettiği şey içinde devasa canavar barındıran bir köy de olabilir. Aslında uzun zamandır düşündüğü kocaman kurtarma gemisini de yapabilir.

İyi de, bunların hepsini yapsa bile ne işe yarayacak?

Nathaniel bunu bir süre düşünüyor, sonra yere dört kırmızı, dört de yeşil Lego koyup inşaatına başlıyor. Sağlam duvarlar ve geniş pencereler yapıyor. Babasınm, 'Bir evin üst üste duran her düzeyine kat denir,' dediğini haürlüyor.*

Nathaniel bu cümleyi seviyor; ona bir öykü kitabının sayfaları arasında yaşayırmuş hissi veriyor. Hangi evde yaşarlarsa yaşasınlar, insanların mutlu bir sona mutlaka ulaşacağını düşünüyor.

Çamaşır iyidir; insanın fazla düşünmeye gerek duymadığı bir başlangıçtır. Bizim kirli çamaşır sepeti boş olduğu zaman bile sanki kendi kendine çamaşır üretiyor. Üstümüze 45Q | başımıza ne kadar dikkat etsek de sepet neredeyse her gün doluyor. Temiz çamaşırlları katlayıp üst kata çıkarıyorum; önce Nathaniel'inkileri, sonra da kendiminkileri yerlerine yerleştiriyorum.

Kot pantolonlarımdan birini askıya asmaya çalışırken Caleb'in sırt çantasını görüyorum. İki haftadır dolabın arka tarafına tıkıştırılmış halde duruyor olabilir mi gerçekten? Caleb onu muhter elen unutmuştur; çekmecelerinde nasılsa motele götürdüklerini boşaltmasına gerek kalmayacak kadar çok kıyafeti var. Ama yine de çantayı orada görmek canımı sıkıyor; bana evden ayrıldığı zamanı hatırlatıyor.

Çantadan birkaç tane uzun kollu gömlek, birkaç tane de boxer çıkarıyorum. Geri kalanları kirli çamaşır sepetine boşaltırken elimin yapış yapış olduğunu fark ediyorum. Parmaklarımı birbirine sürtüyorum, donuyorlar. Bir gömlek daha çıkarıyor ve silkeliyorum.

Gömleğin bir yerinde kocaman, yeşil bir leke var.

' İngilizce'de story sözcüğü hem kat, hem de öykü anlamında kullanılır, (ç.n.)

Çoraplarının bazılarında da aynı lekeden var. Sanki her yerine bir şey dökülmüş gibi; çantanın her yerine iyice bakıyorum, ama açık bir şampuan kutusu falan yok.

Sonra lekenin şampuan gibi kokmadığımı farkediyorum. Ne olduğunu tam olarak kestiremediğim kimyasal bir koku bu.

Çantanın içinde kalan son kıyafet bir kot pantolon. Hiç alışkanlığım olmadığı halde Caleb'in para veya fiş unutmadığından emin olmak için cepleri kontrol ediyorum.

Sol arka cepten beş dolarlık bir banknot çıkıyor. Sağ arka ceptense US Air'a ait iki biniş kartı. Biri Boston'dan New Orleans'a, diğer New Orleans'tan Boston'a. İkisi de 3 Ocak 2002 tarihine, yani Nathaniel'in yeterlik duruşmasına çıktığı günden sonrakine ait.

Birkaç metre arkamda Caleb'in sesini duyuyorum: "Yapmam gerekeni yaptım."

Antifrizle dokunma, diye bağıırıyor Caleb, Nathaniel'e. "Bunu kaç kez söylemem gerek? O zehirli." Yeşil bir leke yere sızarak yayılıyor. Mason yere dökülen tatlı sıvıyı yalamaya yelteniyor. O da sıvının ne olduğunun bilincinde değil.

Kedi, diyorum Caleb'a dönerek. "Kedi de öldü."

Biliyorum. Sanırım kakaonun geri kalanını o içti. Etilen glikol zehirlidir... Ama tatlıdır, o yüzden de çekici gelir. Bana uzanıyor, geri çekiliyorum. "Adamın adını söyledin," diyor yumuşacık bir sesle. "Henüz bitmedi/ dedin. Ben de sadece... Senin başladığın işi bitirdim."

Yapma. Elimi uzatıyorum. "Caleb... Ne olur bana bunu söyleme."

Senden başka söyleyebileceğim kimse yok.

Elbette ki haklı. Karısı olarak onun aleyhinde tanıklık etmek zorunda değilim. Gwynne'ye otopsi yapıp dokularında zehir bulunsa, hatta kanıtlar doğrudan Caleb'i gösterse bile buna mecbur değilim.

Yine de insanın adaleti kendi eliyle sağlamaya çalışmasının ne gibi sonuçlar doğurduğunu son üç ayda bizzat öğ

rendim. Kocam evi terk etti, ama şimdi anlıyorum ki, beni yargıladığından değil, kendini sorguladığındanmış. İstedğim her şeyi -yitirme riskiyle karşı karşıya kalana dek fazla değer verip aptallık ettiğim bir hayatı- kaybetmeme ramak kalmıştı.

Caleb'e bakarak bir açıklama bekliyorum.

Ama öyle duygular vardır ki, çok büyük bir alan kaplarlar; sözcükler onları anlatmaya yetmez. Caleb'in bildiği sözcükler hissettiklerini anlatmaya yetmiyor. Gözleri benimkilere kilitli; söyleyemediklerini işaret ediyor. Bir eliyle diğerini avuçları birbirine bakacak şekilde sıkıca tutuyor. Farklı gözle bakmayı bilmeyenler, o an Caleb'in her şeyin en iyisini elde etmek için dua ettiğini düşünebilir. Oysa ben evlilik sözcüğünün işaret dilindeki karşılığını biliyorum.

Bu işaret anlatmak istediklerini aktarması için yeterli oluyor.

Nathaniel birden yatak odamıza giriyor. "Anne, baba!" diye bağılıyor. "Dünyanın en sağlam kalesini yaptım. Gör-I melisiniz." Daha tamamen durmadan dönüyor ve kendisini takip edeceğimiz umuduyla geldiği yere doğru koşuyor. Caleb bana bakıyor; ilk adımı atamıyor. İletişim kurmanın tek yolu anlattığınızı anlayabilecek birini, affedilmenin tek yoluysa affetmeye istekli birini bulmaktır. Kapıya doğru yürüyorum, eşiğe varınca dönüyorum. Haydi, diyorum Caleb'e. "Bize ihtiyacı var."

Son

GANDALF